

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LADY SHERLOCK SERIES

THE HOLLOW OF FEAR

USA TODAY BESTSELLING
AUTHOR OF *A CONSPIRACY IN BELGRAVIA*

SHERRY THOMAS

"[A] fresh, exciting, new version of Sherlock Holmes."
—*New York Times* bestselling author Deanna Raybourn

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KORKU KOVUĞU

LADY SHERLOCK GİZEM SERİSİNİN ÜÇÜNCÜ KİTABI

SHERRY THOMAS

İÇİNDEKİLER

Giriş

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Sonsöz

Saklı Bıçak: Alıntı Bölüm 1

Sherry Thomas'ın Diğer Kitapları

Teşekkür

Yazar Hakkında

GİRİŞ

Korku Kovuğu

Leydi Sherlock Serisi, 3. Kitap

Sherry Thomas

www.sherrythomas.com

sherry@sherrythomas.com

Sherry [Twitter](#)'da

Sherry [Facebook](#)'ta

Sherry [Instagram](#)'da

[Sherry'nin haber bültenine kaydolun](#)

Charlotte Holmes, *USA Today* çoksatan yazarı Sherry Thomas'ın Viktorya dönemini konu alan Leydi Sherlock serisinde hiç de basit olmayan bir dava için geri dönüyor.

"Danışman dedektif Sherlock Holmes" kisvesi altında Charlotte Holmes, olağanüstü tündengelim gücünü iyi bir şekilde kullanır. Yetenekli Bayan Watson'ın da yardımıyla Charlotte, ihtiyacı olanları kendisine çeker ve diğer insanların bilmediklerini bilmeyi kendine iş edinir.

Yakın arkadaşı Lord Ingram'ın ayrı yaşadığı karısı, malikanesinde ölü bulunduğunda tüm işaretler katilin o olduğunu gösterir.

Scotland Yard yaklaşırken Charlotte gerçeği öğrenmek için kılık değiştirir.

Ancak Leydi Ingram artık olmadığına göre, Charlotte ve Lord Ingram'ı uzun zamandır içlerinde kaynayan çekimi harekete geçirmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktur. Charlotte onu idam ipinden kurtarmak için savaşırken bile, birbirlerine yaklaşmalarına izin verecekler mi?

Leydi Sherlock Tarihi Gizemler

1. *Kızıl Kadınlar Üzerine Bir Çalışma*
2. *Belgravia'da Bir Skandal*
3. *Korku Kovuğu*

Sherry'nin yeni yayınlarını kaçırmadığınızdan emin olmak ister misiniz?
<http://www.sherrythomas.com> adresinden haber bültenine kaydolun.

PROLOGUE

CHARLOTTE HOLMES, "MERHABA KARDEŞİM," DIYE MIRILDANDI. arabadan inmesine yardım etti.

Şimdiye kadar kendisini Holmes ailesinin seyisi ve arabacısı Mott olarak tanıtan adam yarı eğik bir şekilde selam verdi.

Babaları Sir Henry'nin sezon için kiraladığı kasaba konutunun arkasındaki araba evinde duruyorlardı. Charlotte'un kız kardeşi Livia az önce ön kapıya teslim edilmişti. Ve Charlotte hariç tüm aile, Londra'dan ayrılmak için moda bir zaman olan Temmuz ayının sonuna yaklaşıldığı için, sabahleyin taşraya doğru yola çıkacaktı.

"Size çay ikram edebilir miyim?" diye sordu üvey kardeşi Bay Myron Finch, sürücü eldivenlerini çıkararak.

Livia'nın sırrını ortaya çıkarmış olması onu hiç ilgilendirmiyor gibiydi. Yine de, daha önce arabaya binmesine yardım ederken eline sıkıştırdığı ve Livia indikten sonra aracı doğrudan faytona koymasını isteyen notu okumuştı. Onun gerçek kimliğini tartışmak istediğini bilmiyor olabilirdi ama kendini *bir şeylere* hazırlamış olmalıydı.

"Çay çok makbule geçer," dedi.

Ona düzensiz görünümlü katlanır bir masanın yanındaki tabureyi gösterdi. "Korkarım elimde doğru dürüst yiyecek yok. Yarın sabah ailenizi tren istasyonuna götürür götürmez burayı boşaltacağım."

Ailesi.

"Endişelenmeyin. Bende tam da aradığınız şey var."

El çantasını açtı ve küçük bir paket çıkardı. Yazın başlarında evden kaçtıktan sonra kısa bir süre açlık sınırında yaşamış olduğundan, Bayan Watson'ın evinden asla yiyecek bir şeyler almadan çıkmazdı.

Paketin içinde üç dilim erikli kek vardı. "Size bir parça ikram edeyim mi, Bay Finch?"

"Elbette," diye karşılık verdi, onun özenli nezaketini yineleyerek. "Etna sobasını yakayım."

Yolcular için yapılan Etna ocağının suyu üç dakikada kaynatıldığı söyleniyordu. Charlotte sessizce beklemekten memnundu; anlaşılan babasının gayrimeşru oğlu da öyleydi.

Sıradan görünümlü bir adamdı: Yüz hatları ne yeterince yakışıklı ne de dikkat çekecek kadar tuhaftı. Ancak diğer sıradan görünen yüzlerin çoğunda olduğu gibi, daha yakından incelendiğinde ilginç ayrıntılar ortaya çıkıyordu: ince dokulu bir cilt, uzun kirpikler, güçlü bir çene hattı.

Çay yapılıp servis edildikten sonra, "Burada saklanmayı nasıl akıl ettin?" diye sordu.

Tek koltukta o oturuyordu. Bir elinde ezik bir teneke kupa, diğerinde bir parça erikli kek, bir tuğla sütuna yaslanmış duruyordu.

"Kendimizi nasıl bir tehlikeye attığımızı fark ettiğimizde Jenkins ve ben yollarımızı ayırmaya karar verdik."

Jenkins'in adını anmadan önce bir duraklama oldu, bu daha derin duyguların ilk ipucuydu. Jenkins okuldan arkadaşıydı ve ikisi de tehlikeli amaçları olan Moriarty'ye hizmet etmişlerdi. Yıllar sonra Moriarty'nin hizmetinden birlikte ayrılmışlardı.

Ama Moriarty firarileri ölümle ödüllendirirdi. Jenkins kendi ölümüyle çoktan tanışmıştı. Bay Finch, şu an itibarıyla, hala tek parçaydı. Ama ne kadar süreyle?

"İki yalnız adamın izini sürmek, birlikte seyahat eden ve aynı odada kalan iki adamdan daha zor olurdu," diye devam etti. "Benim için Londra'nın derinliklerinde kaybolmak daha iyi olurdu. Ama Londra'da en çok nerede güvende olurum? Moriarty'nin yordakçılarının beni arama ihtimalinin en düşük olduğu yer neresi olurdu?"

"Moriarty, battaniyenin yanlış tarafında doğmuş genç adamları hizmetine almayı tercih ediyordu. Babalarımız konusu zaman zaman gündeme gelirdi ve ben her zaman kendimi asla beni doğuran adamlarla tanıştırmayacağımı söylerdim. Bir şekilde İçişleri Bakanı ya da Karun kadar zengin olsam bile. *Bana* şapkasını alıp gelmesi gerekirdi.

"Bana inandılar, çünkü bu duygularda samimiydim ve öyleyim. Ben de bundan faydalanmaya karar verdim ve kendimi onların bekleyeceği en son yere sakladım."

Onun Holmes ailesinden ne anladığını merak etmişti; başlangıçta pek bir şey beklemese de babalarının onu hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını da. Sir Henry için Myron Finch sadece aile avukatları aracılığıyla iletilen soyut bir rahatsızlıktı. O zaman Bay Finch, neye benzediğini bilmeyen ya da öğrenmeyi hiç umursamayan babasının karşısında dururken kendini nasıl hissetmişti? "Biz çalışılması kolay insanlar değiliz."

"Siz ve Bayan Livia iyisiniz."

Asgari nezaket ve saygı standartlarını karşıladılar. Ama aileleri . . .

Charlotte başıyla onayladı. "Mükemmel bir strateji. Söylediğinden daha fazlası olduğunu düşünmüştüm ama insanlar genellikle öyledir. Burada yaşadığım sürece hiçbir şeyden şüphelenmedim."

"Ne zaman fark ettiniz? Ve nasıl?" diye sordu, sanki bu sorular aklına yeni gelmiş gibi.

Bu kardeş, soğukkanlılığıyla ona, birlikte büyüdüğü diğer kardeşlerinden daha çok benziyor olabilirdi. "Çok yakın zamanda. Eski okuluna gittiğimde ve senin grubundaki kriketçilerin fotoğraflarını görmek istediğimde."

"Peki sizi böyle bir şey yapmaya iten neydi?"

"Bu uzun bir hikaye."

Ona, Moriarty'nin müttefiklerinden birinin onu bulmak için yaptığı manevraların kısa bir versiyonunu anlattı. Hem Charlotte'un Myron Finch'le olan bağlantısını hem de Sherlock Holmes kisvesi altında danışmanlık müşterileri kabul ettiğini bilen müttefik, Sherlock Holmes'ten hatalı Bay Finch'i bulmasını istemişti. Ve davadaki usulsüzlükler sonunda Charlotte'un sadece Bay Finch'in maskesini düşürmesine değil, aynı zamanda Moriarty'nin müttefikini de ifşa etmesine yol açmıştı.

Hiç ara vermeden dinledi. Sherlock Holmes olduğunu söylediğinde gözlerinin açılması dışında, bir yabancıнын bahçe zararlılarıyla ilgili anlattıklarına kafa sallayarak eşlik ediyor olabilirdi.

Ama kadın sustuğunda, adam titrek bir nefesle soluk verdi; ne de olsa korkudan arınmış değildi. "Beni bulurlarsa ölmüş olacağımı biliyordum. Ama bu amaç için bu kadar çaba harcandığını bilmiyordum."

Keşke bilseydi. Moriarty'nin müttefikinin arkadaşı Lord Ingram Ashburton'ın, kendisi de Kraliyet'in bir ajanı olan kocasına casusluk yaparak elde ettiği önemli bilgileri aktaran ayrı yaşadığı karısından başkası olmadığını ona söylememiştir. Sherlock Holmes'a gelmesinin bir sonucu olarak, sırrı açığa çıkmıştır. Artık bir kaçaktı ve çocukları annesiz kalmıştır.

Ama Leydi Ingram'ın kaderi Bay Finch'i ilgilendirmiyordu. Onun yeterince endişesi vardı.

"Anladığım kadarıyla Moriarty'den değerli bir şey almışsın," dedi Charlotte. "Ama hırsızlık olsun ya da olmasın, onu terk eden herkesi ibret olsun diye cezalandırmak zorunda, yoksa diğer yardakçıları istedikleri gibi kaçabileceklerini düşünebilirler."

"Çok fazla kişi bunu istemez. İsteyenler de bu arzularını yüksek sesle dile getirmemeyi tercih ediyor. Jenkins ve ben Moriarty'ye sadakat yemini etmeden önce birbirimizi tanıdığımız için sıra dışıydık. Diğerlerinin çoğu onun hizmetine tek başlarına girerler."

"Ve onun örgütü onların bildiği tek aile haline geliyor."

"Kesinlikle."

O zaman, onu bu "aileyi" terk etmeye iten şeyin ne olduğunu merak etti, hem de ilk kez değil. Bu, yıllarca süren ve giderek artan bir dürtünün sonucu muydu? Yoksa o da kendisi gibi, koşulları aniden kötüleştiğinde birkaç dakika içinde mi kararını vermişti?

Bu soruyu sormadı. "Merakımı mazur görürseniz, Moriarty için tam olarak ne yaptınız?" diye sordu.

"Ben onun kriptografiydim."

Benzerlikler. "Geçenlerde bir Vigenère şifresini çözmek zorunda kaldım. Neredeyse yaşama isteğimi kırıyordu."

Gülümsedi ve yanıt vermedi.

Charlotte çayından bir yudum aldı; sütsüz ve şekersiz servis edilen sert, canlı bir Assam çayıydı. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

"Sanırım tekrar ortadan kaybolmayı planladığımı biliyorsun. Ama sorduğun şey bu değil, değil mi?"

"Haklısın," dedi Charlotte. Akşamı oldukça sıkışık el çantasında geçirmiş olmasına rağmen iyi dayanmış olan erikli kek dilimini kemirdi. "Ben daha çok Moriarty'den çaldıklarıyla ne yapmayı planladığınla ilgileniyorum."

"Ben Moriarty'den bir şey çalmadım," dedi Bay Finch.

Charlotte kaşlarını kaldırdı.

Hafifçe gülümsedi. "Bu resmi versiyon. Moriarty son nefesine kadar kendisinden yetkisiz bir şekilde bir şey alındığını inkâr edecektir. Bilgiye nasıl ulaştığınızı bilmiyorum ama her zamanki ajanlarından biri olmadığı kesin. Onlara sadece hain olduğumuzu söylediler ve bu da bizi avlamak ve ortadan kaldırmak için yeterli bir sebep olurdu."

"İstihbaratımı kendilerine Marbleton diyen kişilerden aldım. Bayan Marbleton bir zamanlar Moriarty ile evliymiş. Belki de hala evli olduğunu söylemeliyim, çünkü sanıldığı gibi ölmedi."

"Peki hangi rahmetli Bayan Moriarty?"

"Affedersiniz?"

"Üç tane rahmetli Bayan Moriarty var."

"O kadar çok mu?"

"İlki doğumda öldü. İkincisi İsviçre Alpleri'nde bir kayak kazasında. Üçüncüsü kalp embolisi."

"Bu ikinci Bayan Moriarty olabilir - bunca yıldan sonra hala hayatta. Öte yandan, ilk Bayan Moriarty'nin de bir yerlerde hâlâ hayatta olduğu ortaya çıkarsa, Bayan Moriarty olmayabilir de. Şu anda hayatta olan bir Bayan Moriarty var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Moriarty'nin düşkün olduğu bir metres var. -Ama bir daha evlenmemeye kararlı, çünkü kendisini Bayan Moriarty adındaki herhangi bir kadın için talihsizliğin temsilcisi olarak görüyor."

"Ne kadar düşüncelisin," diye mırıldandı Charlotte.

"Her neyse, lütfen devam edin. İkinci Bayan Moriarty hâlâ hayatta ve iyi durumda."

"Ve Moriarty için değerli bir şeye sahip olabileceğinizi de onun ortaklarından öğrendim."

"Resmi çizgiyi takip edeceğim ve böyle bir şey olmadığını söyleyeceğim."

Bilmemesi onun için daha iyi olacağı için mi? "Marbletonlar sizinle tanışmak istiyor. Size güvenli bir sığınak sunmak istiyorlar. Karşılığında, çalışmadığınız ve taşımadığınız eşyayı kullanarak Moriarty'yi zayıflatmak istiyorlar."

"Çok pembe beklentileri var."

"Kaçmaktan ve saklanmaktan yorulduklarını iddia ediyorlar - ya da en azından bir tanesi iddia ediyor. Saldırıya geçmek istiyorlar. Moriarty'nin *onlardan* korkmasını sağlayarak güvenliklerini ve refahlarını daha iyi sağlamak."

Bay Finch eliyle çenesini ovuşturdu. "Bu Marbleton klanının varlığı konusunda ikna olmuş değilim. Moriarty'den ayrıldığınızda kendi ölüm fermanınızı imzalamış olursunuz."

"Bir Marbleton'a göre, Moriarty'den bu kadar uzun süre kaçmayı başarmış olmaları, tam da bu yüzden onlarla güçlerinizi birleştirmeniz gerektiğini gösteriyor. Jenkins'in başardığından daha uzun süre hayatta kalmanıza yardımcı olabilirler."

Sessizdi.

"Ben sadece elçiyim, seçim sizin. Eğer tekliflerini kabul etmeye karar verirsiniz, Charing Cross Postanesi'nden Bay Ethelwin Emery için bir mektup isteyebilirsiniz. Mektupta daha fazla talimat yer alacaktır."

"Bunu unutmayacağım."

"Ve sizi uyarmalıyım, Kraliyet artık sizin nerede olduğunuzla da ilgileniyor. Kraliyet'in ajanları ölmenizi istemeyebilir ama yerinizde olsam onlarla yolumu kesiştirmekten kaçınırdım. Sizin iyiliğinizi düşüneceklerine inanmıyorum."

"Lord Bancroft Ashburton hakkında konuşulduğunu duydum. Önceden uyarıldım." Bay Finch başını eğdi. "Sonunda onun teklifini kabul ettiniz mi?"

Lord Ingram'ın, özellikle onu eve geri götürmek için orada bulunan bir grup erkeğe, Lord Bancroft'tan bir teklif almayı düşündüğünü açıkladığı o unutulmaz olayda o da vardı.

"Hayır."

"Sevindim."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden? Sizce bir Leydi Bancroft'un hayatta kalma oranı bir Bayan Moriarty kadar kötü olabilir mi?"

"Bu konuda en ufak bir fikrim yok. Ama Sir Henry, Lord Bancroft'u neden kabul etmediğinizi sorduğunda, bu fikre sıcak bakmadığınızı kendiniz söylediniz."

"Hepsi bu mu?"

"Bu yeterli bir sebep değil mi?"

Çoğu insan, Lord Bancroft'un karısı olarak daha iyi memnun edebileceği pek çok taraf varken, rezil bir sürgün durumunda, kendini memnun etmek için mükemmel bir teklifi reddetmesine öfkelenirdi.

Bay Finch gerçekten bu kadar liberal mi düşünüyordu?

Ancak kadın bir şey söyleyemeden, adam dayandığı sütunu iterek uzaklaştı. "Biri geliyor."

Kaşlarındaki çatıklık bu ziyaretçinin hoş olmadığını gösteriyordu. Charlotte da ayağa kalktı. Duvardaki lamba titredi. Arabanın atlarından biri homurdanarak kuyruğunu salladı. Elini katlanır masanın kenarına sıkıştırdı, masanın yüzeyi derisinin altında çukurlu ve pürüzlüydü.

Kapı çalındı, art arda üç kez vuruldu, ardından daha yüksek sesle iki kez vuruldu.

Ayrılmadan önce Bay Finch'le birkaç kelime konuşmak için gelenin Livia olabileceğini düşünmüştü, çünkü onun kardeşleri olduğunu bilmeden kendisine yardım edeceğine inanmış ve ona güvenmişti. Ama bu Livia değildi.

Tak sesleri yine aynı şekilde geldi. Mors alfabesindeki S ve M harfleri.

"Bunun kim olduğunu biliyor olabilirim." Charlotte, babasının onu kaçırmaya çalıştığı günden beri üzerinde taşıdığı çift namlulu derringer'ını çıkardı. "Sen arabanın arkasına saklan, her ihtimale karşı."

İstedğini yaptı.

Charlotte arabanın kapısını hafifçe araladı ve içeri bir kadın girdi. Hayır, bir kadın değil: Mor bir yazlık pelerin ve elbise giymiş Stephen Marbleton.

Bay Marbleton'ı en son bir hafta önce, yaralı kız kardeşiyle birlikte Moriarty'nin yordakçıları tarafından yakalanmamak için Yukarı Baker Sokağı 18 numarada bir gece kaldıkları sırada görmüştü. O zaman sakal bırakmıştı, ama şimdi tıraş olmuştu ve yüz hatları, kılık değiştirmesini tamamlayan kadife astarlı seyahat şapkasının üzerindeki menekşe ve krem rengi kurdelelerden oluşan devasa kabarıklıkla daha da vurgulanan bir inceliğe sahipti.

"Bay Marbleton. Beni takip mi ettiniz?"

Durumun böyle olmadığını hemen anladı. Son karşılaştıklarında, onun Bay Finch'i taklit ettiğini yeni öğrenmişti. O zamanlar gerçek Bay Finch'in kim ya da nerede olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. "Kız kardeşimi takip ediyordun."

Sifonu çekti mi? Yeterli olmayan ışıktaki bunu söylemek zordu.

"Ben sizi takip etmiyordum ama sanırım başkaları takip ediyordu. Eğer Bay Finch ile görüşüyorsanız, hemen gitse iyi olur."

Bay Finch arabanın arkasından çıktı. Bay Marbleton'ın gözleri büyüdü. Livia'yı takip ettiğine dair bir kanıt daha: Onu şehirde gezdiren arabacıyı tanıyordu.

"Bay Finch, "Bayan Charlotte'u buraya kadar takip eden adamlar şimdi nerede konuşlanmışlar?" diye sordu.

"Biri ailesinin evinin önünde. Biri de araba yolunun iki ucunda."

Bay Finch, Charlotte'un derringer'ını geri verdi ve daha önce tezgahlardan birinin yanındaki askıda asılı duran sırt çantasını gösterdi. "Burada dolu bir tabancam var. Bana bir şey olmaz."

"Bir saniye bekle," dedi Charlotte. Bay Marbleton'a döndü. "Neredeydiniz? O adamlar sizi buraya girerken gördü mü?"

"Yandaki evdeydim - kiracılar çoktan kasabayı terk etti. Ve büyük olasılıkla araba yolundaki adamlar beni gördü. Ama yapacak bir şey yok."

"Hayır, sizi görmeleri iyi oldu. Bay Finch'in görünmeden güvenliğe ulaşmasının bir yolu olabilir ama yardımınıza ihtiyacım olacak Bay Marbleton."

Sırıttı. "Kız kardeşine benim için iyi şeyler söyleyecek misin?"

"Kesinlikle hayır. Ama samimiyetini ve yeteneğini kanıtlamak istiyorsan

-Marbleton'lardan Bay Finch'e, daha iyi bir yol yok."

Bay Marbleton önce Bay Finch'e, sonra da Charlotte'a baktı. Tekrar sıırıttı; o neşeli görünen yüz ifadesiyle gerçekten de çok çekiciydi. "Peki o zaman, neyi bekliyoruz?"

"Bay Finch, tabancanızı kullanmadığınız için hayal kırıklığına uğrayacak mısınız?" "Hiç de değil. Hem kandan hem de yüksek sestten hoşlanmam."

"O zaman planımdan memnun kalacaksın," dedi Charlotte. "Önce soyunalım."

LIVIA MERDIVENLERDEN GIZLICE İNDİ VE PARMAK UÇLARINDA ARKA KAPIYA DOĞRU İLERLEDİ.

Ancak dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattığında, Mott'un Charlotte'u Bayan Watson'ın evine bıraktıktan sonra henüz dönmemiş olacağını hatırladı - ne kadar aptaldı. Elindeki küçük hediyeye baktı. Hediye arabanın kapısının yanına koyabileceğini düşündü ama ya yarın Holmes'leri tren istasyonuna götürmeden önce hediyeyi görmezse ve sonra da sonsuza dek yanlarından ayrılırsa?

Arabanın ışığı yanıyordu. O zaman bu kadar çabuk mu dönmüştü?

Araba evinin ışığı söndüğünde ve kapısı birkaç santim açıldığında hâlâ tereddüt ediyordu. Karanlıkta görmek zordu ama

Charlotte'un giydiğinden farklı olmayan bir yazlık pelerinin köşesi olabilir miydi?

Charlotte hala *burada* mıydı?

Livia'nın kalbi çılgın umutlarla dolup taşıtı.

Charlotte'un Livia ve Bernadine'i ailelerinden koparma planları hakkında konuşmuşlardı ama Livia bunun çok uzak bir geleceğe yönelik niyetler olduğunu anlamıştı. Ya yanılıyorsa? Ya Charlotte bu gece, Mott'la konuştuktan ve belki de ona rüşvet verdikten hemen sonra her şeyi harekete geçirmeye niyetliyse?

Ama Charlotte at arabası evinden tamamen çıktığında, pek de doğru görünmüyordu. Pelerinini ne zaman koyu renk bir pelerinle değiştirmişti? Hayır, hayır, bu Charlotte değil, kadın kıyafetleri giymiş Mott'tu!

Kadın ona baktı, çenesi ayaklarının etrafında bir yerdeydi. Onu gördü ve işaret parmağını dudaklarına götürerek sessizlik işareti yaptı. Her iki yöne de baktıktan sonra, tamamen ıssız araba yolunu geçti ve kendini yandaki evin küçük arka bahçesine bıraktı.

Bahçeleri ayıran alçak çite doğru koştu. "Neler oluyor?" diye fısıldadı. "Böyle giyinmiş nereye gidiyorsun?"

Bir an için kararsız görünüyordu. "Başım belada - hizmete girmeden önce karıştığım bazı kötü insanlar. Şimdi peşimdeler ve Bayan Charlotte kaçmama yardım ediyor. Ortalık sakinleşene kadar bu boş evde bekleyeceğim. Sen içeri gir ve bir daha dışarı çıkma. Eğer sana bir şey olursa, Bayan Charlotte beni yakalar."

Ya Livia'ya bir şey olursa? Charlotte'a ne olacak?

Mott onun sorusunu duymuş gibi, "Yanında bir beyefendi var, ikinizin de tanıdığı biri. Lütfen, Bayan Livia, geri dönün ve içeride kalın."

Hâlâ tereddüt ediyordu.

Mott'un sesi daha acil hale geldi. "Acele edin. Kaybedecek zamanımız yok."

Dizleri titriyordu. Charlotte tehlikeye doğru ilerlerken bu kadar işe yaramaz olmaktan nasıl da nefret ediyordu. Ama Mott haklıydı. Ne yapacağını bilmeyerek kimseye yardım edemezdi.

Livia at arabası evine bir kez daha baktıktan sonra kendisine söyleneni yaptı.

CHARLOTTE, "SİZDEN ÇOK GÜZEL BİR KIZ OLURDU," DEDI MR.

Marbleton, şimdi Charlotte'un gece şapkasını ve parlak sarı ipek pelerinini giyiyordu.

Arsızca gülümsedi. "Teşekkür ederim. En azından ilk bakışta güzel bir kadın gibi görünmekten gurur duyuyorum. Öte yandan siz bir erkek olarak kadınları iğrençlikle cezbetmezsiniz."

Charlotte, Bay Finch'in dizlerine kadar uzanan mackintosh'una baktı. Altına da kendi pantolonunun üzerine onun kaba yün pantolonunu giymişti. "Belki dehamı öğrenmeden önce uzak dururlar. Ama sonra . . . Onları *Britannica*'nın bir cildiyle dövmem gerekecek."

Onların neşeli sözleri, araba evindeki gerginliği dağıtmak için hiçbir şey yapmadı.

"Hazır mısın?" diye sordu Bay
Marbleton. Başını sıkıca
salladı.

Arabacı tüneğine çıkmasına yardım etti ve araca binmeden önce arabanın kapılarını açtı. Arabayı şeride doğru yavaşlattı ve derin bir nefes aldı.

Bu noktada, durdurulmaları için en olası yer tam burada, araba yolundaydı. Dizginleri salladı ve atları hızlı bir tırısaya kaldırdı, kesinlikle güvenli olandan çok daha hızlı.

Evler hızla geçmeye başladı. Yeterince becerikli bir sürücüydü ama seyrek yollarda tek atlı arabaları kullanmaya çok daha alışkındı. Gece ilerlemiş olsa da, burası hâlâ sezonda Londra'ydı. Ana caddelerde yoğun bir trafik olurdu ve o daha önce hiç benzer koşullarda araba kullanmamıştı.

Araba yolundan bile çıkamıyorsa, çıkamazdı da.

Yolun sonunda bir adam durmuş, kollarını sallayarak yavaşlamasını işaret ediyordu. O daha hızlı sürdü. Adam daha abartılı bir şekilde el salladı. Toynak seslerinin -ve kalbinin- arasından adamın bağırarak verdiği emirleri belli belirsiz duyabiliyordu.

Evler bulanıklaştı. Yolundan sıçradı. Atları sert bir sağa dönüşe çekti, ardından bir tane daha ve eğer yoldan çıkmasaydı başka bir arabayla çarpışacaktı.

Yine de cesaret edebildiği kadar hızlı sürüyor, diğer arabaların arasından sıyrılıyor, arabacıların sesli hoşnutsuzluğuna rağmen süslü faytonların önünü santimlerle kesiyordu.

Bay Marbleton arabanın içinden kapıyı çaldı. İleriye baktı ve caddenin kenarına park etmiş büyük bir omnibüs gördü. Yavaşladı ve yeteneklerinin elverdiği ölçüde araca yaklaştı. Aracın yanından geçtiği anda

Omnibus, Bay Marbleton dışarı fırladı, bu tür şeylerde o kadar başarılıydı ki, bir şekilde arabanın kapısını arkasından çarparak kapatmayı başardı.

Tekrar arkasına baktığında, adam çoktan gecenin içinde kaybolmuştu.

NEREDEYSE HEDEFINE VARMAK ÜZEREYDİ Kİ, ÇOK DAHA onu durdurmak için kapsamlı bir girişimde bulunuldu.

O da hemen itaat etti.

Arabanın yanına bir adam geldi. "Bay Finch, bizimle gelmeniz gerekiyor, lütfen."

Onu tanıdı: Bay Underwood, Lord Bancroft'un sağ kolu. "Ben Bay Finch değilim."

Bay Underwood'un gözleri kısıldı. "Bayan Holmes, anlıyorum. Bir erkek gibi giyinmişsiniz."

"Bu şekilde gece araba kullanmak çok daha güvenli, öyle değil mi?" diye cevap verdi, tünediği yerden inerek. "Ve itiraf etmeliyim ki Bay Underwood, neden kardeşimin bu işe karıştığını düşündüğünüzden emin değilim. Ben sadece yaz boyunca kız kardeşime sadakatle hizmet eden aile damadımıza biraz yardım ediyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, adı Mott. Az önce bana bazı kötü niyetli insanlarla başının dertte olduğunu ve gitmesi gerektiğini söyledi ve arabayı babamın kiraladığı şirkete iade etmemi rica etti. Ona bununla ilgileneceğime söz verdim." Başını iki yana eğdi ve gülümsedi. "Yoluma gitmemin bir sakıncası var mı Bay Underwood?"

Bay Underwood onu düşündü. "Geç oldu, Bayan Holmes. Neden bunu sizin için yapmamıza izin vermiyorsunuz? Sizi eve bırakayım."

Belli ki ona inanmamıştı. Bu durumda, o -ve Lord Bancroft- Bay Finch'in avlanmasında hiçbir rol oynamayacağını anlamalıydı.

"Arabayı memnuniyetle size teslim ediyorum, Bay Underwood. Ama bana eşlik etmek için zahmet etmeyin. Gezinti için iyi donanımlıyım."

Çift namlulu tabancasını görmesine izin verdi - tam olarak bir güç gösterisi değildi ama ince bir jest de değildi.

"Peki o zaman," dedi Bay Underwood. "İyi geceler, Bayan Holmes."

KARANLIK ÇÖKTÜKTEN SONRA LONDRA REFAKATSIZ BİR KADIN İÇİN HIÇ DE HOŞ DEĞİLDİ.

Parklar ve güzel kasaba evleriyle kaplı sokaklarda seyahat etse bile, erkeklerin onu açık renk etekli ve bu nedenle müstehcen ısıklardan istenmeyen dokunuşlara kadar her şey için adil bir hedef olarak varsayacağına güvenebilirdi.

Ancak erkek kılığına girmiş bir kadın, her ne kadar hala gerçek suçlular hakkında endişelenmek zorunda olsa da, en azından sıradan hakaretlerden ve kaba imalardan kurtulmuş oldu.

Bu küçük bir özgürlük değil.

Charlotte gecenin olaylarıyla meşgul olmaya devam etti. Bay Finch'e ulaşma imkânı yoktu ama güvenli bir yere ulaştığında ona bir mesaj göndereceğini umuyordu. Ve düşününce, bu gece neredeyse güvenliği tehlikeye atıyordu-

Charlotte tam o anda Bayan Watson'ın evinin önünden bir araba geçti.

Lord Bancroft'un adamları tarafından takip edilmekten pek endişe etmemişti - nerede yaşadığını ve çalıştığını zaten biliyordu - ama yine de eve dönüş yolculuğunda dikkat etmişti. Ve bu özel arabanın hiçbir noktada arkasında olmadığından emindi.

O zaman nereden gelmişti?

Hafif bir yağmur yağıyordu, damlalar sis gibi belli belirsizdi. Arabacı da Charlotte gibi büyük bir mackintosh ile örtülmüştü, yüz hatları görünmüyordu. Arabanın kapısı açıldı.

"Bayan Holmes? Bayan Charlotte Holmes?"

Büyük ölçüde gölgeler içindeki arabaya ve tek yolcusuna yaklaştı. "Ve siz ?"

"Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Holmes," dedi adam. Parmakları bastonuna vuruyordu. Yumuşak ama kendinden emin sesi, bir parça eğlenceyi ele veriyordu. "Benim adım Moriarty."

Birkaç ay sonra

MÜFETTİŞ ROBERT TREADLES ŞAPKA, ÖĞLE YEMEĞİ VE BASTONU KABUL ETTİ gülümsemeye yakın bir ifadeyle karısından aldı. "Teşekkür ederim, hayatım."

Alice de ona gülümseyerek karşılık verdi ve yanağından öptü. "İyi günler, Müfettiş.

Gidin ve kanun ve düzeni koruyun."

Bunu yıllardır, sabahları ona veda ederken söylerdi. Ancak son zamanlarda bu sözler onu sinirlendiriyordu. Ya da belki de sorun bu sözler değil, kalktığı andan itibaren kadının onun gitmesini beklediği hissiydi.

Yaz sonuna doğru kardeşi Barnaby Cousins ölmüştü. Babalarının vasiyetine uygun olarak çocuğu olmadığı için, ailenin servetinin kaynağı olan Cousins Manufacturing Alice'e kalmıştı.

Treadles'a bunun aralarında hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini kesin bir dille söylemişti. Ve haklıydı da, ama söylediği sebepten dolayı değil; Treadles'ın tanıdığı sevgi dolu eş olmaya devam edeceğini ve ondan gördüğü ilgi ve şefkatte en ufak bir azalma hissetmeyeceğini söylemişti.

Hayır, hiçbir şeyin değişmemesinin nedeni, her şeyin ağabeyinin ölümünden önce zaten değişmiş olmasıydı. Treadles onun her zaman aile işini yürütmek istediğini öğrenmişti ve sadece babasının kesin reddi bakışlarını bu yoldan çevirmişti.

Bunun **içinde** yarattığı kargaşayı hala tam olarak ifade edemiyordu, ancak o ana kadar şu sonuca varmıştı

bir bütün olduklarına inandılar. Sonrasında, aynı çatı altında yaşayan sadece iki birey oldular.

Bir başka gülümsemeyle onu ön kapıdan uğurladı. Scotland Yard'a doğru gitmeye başladı. Ama haftada bir kez, işe giderken köşede durup arkasına bakıyordu. Her seferinde arabası onun gidişinden tam çeyrek saat sonra yanaşıyordu.

Ve arabaya giren, şık, pırıl pırıl ve kendinden emin kadın bir yabancıydı.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Her zaman kendi aklını kullanmasını bilmiş ve yaptığı her işte yetkin olmuştu. Ve onunla her zaman büyük gurur duymuştu - şapkasındaki tüy, meslektaşlarının gıpta ettiği, içine doğduğu yüksek koşullara rağmen ihtiyaç duyduğu her şeyi onda bulan bir kadın olduğu zaman.

Ama bu hiçbir zaman doğru olmamıştı, değil mi? Her zaman daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Ve şimdi ona sahipti.

Eviyle arasına mesafe koymak için aniden onun kadar sabırsızlanarak daha hızlı yürüdü.

Ancak Scotland Yard'a vardığında günü pek de iyi geçmemişti. Farr denen kadın yine oradaydı ve Çavuş MacDonald'ı taciz ediyordu.

"Anlıyorum Bayan Farr," dedi Çavuş MacDonald sabırla. "Ama görüyorsunuz hanımefendi, bu sabah ilk iş olarak sahipsiz cesetlerle ilgili tüm raporları kontrol ettim ve hala kız kardeşinizin tarifine uyan birini bulamadık. Ve bir ceset olmadan, bunu bir cinayet vakası olarak ilan edemeyiz. Kız kardeşinizin öldüğüne dair elimizde en ufak bir kanıt yok."

"Ama hayatta olsaydı, yeğeninin doğum gününü asla kaçırmazdı - en azından haber vermeden."

Treadles yanından geçerken, "Çavuş, senin için bir işim var," dedi.

Farr kadını başını kaldırdı. Süt mavisini bir gözü kördü, diğer gözü ise koyu, neredeyse deniz salyangozu mavisiydi. Bir zamanlar yakışıklı olabilirdi ama şimdi sahip olduğu tek şey, bir sarayın kalıntıları gibi geçmiş yılların ihtişamını ima eden birkaç çizgi ve açıdan ibaretti.

Treadles'a sabit ve ifadesiz bir şekilde baktı. Ama Treadles onun göstermemeyi tercih ettiği küçümsemeyi hissetmişti. *Kendisini* bir şekilde düşmanlık ve küçümseme içinde tutacak kadar üstün hisseden bu saygıdeğer olmayan kadınların derdi neydi?

Yürürken, Çavuş MacDonald'ın kısık bir sesle, "Gitmem gerek Bayan Farr," dediğini duydu. Söylediklerimi bir düşünün. Sherlock Holmes."

"SIZE NE DEMİŞTİK?" DEDI LEYDİ HOLMES MUZAFFER BİR EDAYLA. "NE DEMİŞTİK? Sana söyledik mi?"

Livia gözlerine inanamayarak ağzı açık kaldı.

En kötüsünü bekliyordu. *En kötüsünü*. Ailesi sağduyu sahibi değildi. Dahası, müsrif ve neredeyse iflas etmişlerdi. Gizemli bir seyahatten döndükten sonra Livia'ya ikinci büyük kızları için olağanüstü bir yer bulduklarını söylediklerinde, Livia onların bu yeryüzü cennetiyle ilgili tariflerine zerre kadar inanmamıştı.

Bernadine ne konuşur ne de konuşulduğunda cevap verirdi. Odasından nadiren çıkar ve günlerini bir tele asılı makaraları eğirerek geçirirdi. Hiçbir zaman kendi başının çaresine bakamamıştı ve Livia'nın da bakabileceğine dair bir umudu yoktu.

Aslında Bernadine'in varlığı bile Livia'yı umutsuzluğa sürüklüyordu. Ya ailedeki herkesten daha uzun yaşarsa? Ona kim bakacaktı? Ormana kaçıp, ergenlerin küçük çocuklara kabuslar yaşatmak için etrafında ürkütücü hikayeler uydurduğu türden bir yaratık mı olacaktı?

Yine de Bernadine'in yakında benzer durumdaki kadınları kabul eden bir kuruma gideceği söylendiğinde Livia çileden çıkmıştı, özellikle de ailesinin ücretlerin makullüğünden duyduğu memnuniyet karşısında.

Bernadine hizmetçileri ısırmaz ya da komşuları rahatsız etmezdi. Hiçbir zaman yeni giysilere ihtiyaç duymadı ve neredeyse hiç yemek yemedi.

Evet, ailesine yük oluyordu ama Livia ve ülkedeki diğer tüm evlenmemiş kızlar da öyleydi. Ona bakılması gerekmesi, onu *cehenneme* göndermek için bir neden değildi.

Ama eğer bu bir cehennemse, Livia'nın tek dileği daimi ikametgâhının kendisi olmasıydı.

Sarmaşıklarla kaplı evin zemin katında geniş cumbalı pencereler ve kitap üstüne kitap okumak için mükemmel, derin, minderli pencere koltukları vardı. Bahçeler çok büyük ya da resmi değildi, ama ortancalar ve delphiniumlar hâlâ çiçek açarken ev kadar süslü ve rahat görünüyordu. En sevdiği, arka taraftan çıkan, uzun kemerli bir pergolanın altından geçen ve ferforje bir kapının ötesinde kaybolan dar yürüyüş yoluydu. Bu yol muhtemelen son derece sıradan bir yerde, bir mutfak bahçesinde ya da bir bekçi kulübesinde son buluyordu. Ama Livia bunun, her ayak bastığında farklı bir güzelliğe ve heyecan verici bir hedefe götüren sihirli bir yol olduğunu hayal etmekte özgürdü.

Evin içi umduğu kadar güzel ve rahattı, gösteriştten ziyade bir memnuniyet havası vardı. Ev sakinleri bile pek deli gibi görünmüyordu. Bir salonun köşesinde ağır ağır dönen bir kadın, büyük bir Doğu halısının üzerinde oturmuş çıplak ayak parmaklarını seyreden bir başkası ve halının diğer ucuna Kolezyum'u inşa eden bir inşaatçının ciddiyeti ve niyetiyle kitap yığan, sonra da yığını devirip her şeye yeniden başlayan bir üçüncüsü vardı.

Livia odadaki dördüncü kadına baktı, onun da tuhaf bir şey yapmasını bekliyordu. Büyük kolalı bir şapka ve uzun siyah bir elbise giymiş olan kadın, sırtı ziyaretçilere dönük bir şekilde dönen kadına yakın duruyordu. Livia ancak bir süre sonra onun kurum tarafından görevlendirilmiş bir bakıcı olduğunu, dönen kadının düşüp kendine zarar vermemesini sağlamak için orada bulunduğunu fark etti.

Livia'nın anne ve babası mutsuz Bernadine'i de yanlarına alarak çoktan yola koyulmuşlardı. Livia aceleyle arkalarından gitti. Kütüphane ve küçük bir resim galerisinin birleşiminden oluşan bir sonraki odada, iki kadın bitişik masalarda oturmuş yazı yazıyordu. Livia, kadınlardan birinin sayfaya tekrar tekrar çizgiler çizdiğini, diğerinin kâğıdının ise kaba saba, sırttan kafataslarıyla dolu olduğunu fark edene kadar sahne normal ve sakin görünüyordu.

Bernadine'in etrafı bu durumdaki diğer kadınlarla çevriliyken gerçekten iyi olacak mıydı?

Ama Bernadine, görünüşe göre, gerçek evini bulmuştu. Odanın uzak duvarının karşısında büyük bir çubuk rafı duruyordu. Çubuklar düzinelerce ve düzinelerce nesnenin arasından geçiyordu, sadece makaralar değil, dişliler ve minyatür yel değirmenlerinin yelkenlerine benzeyen şeyler.

Genelde yavaş ve ayaklarını sürüyerek hareket eden Bernadine, bir kuyruklu yıldız hızıyla odayı geçti. Sağlanmış olan bankın üzerine kaydı ve hemen en yakınındaki nesneleri döndürmeye başladı. Yalnız değildi. Yanında türbanlı bir kadın oturuyordu ve o da aynı dikkat ve ilgiyle dişlileri -ve sadece dişlileri- döndürüyordu.

Dr. Wrexhall onaylarcasına başını sallayarak, "Bu bazı hastalarımız için daimi bir zevktir," dedi.

O da bir sürprizdi. Livia ağzı bozuk bir şarlatan bekliyordu. Ama Dr. Wrexhall ağırbaşlı bir duruşu ve ölçülü sözleri olan bir adamdı.

"Hastalardan hangisi hayırseverin kızı?" diye sordu Lady Holmes, zenginleri ve çok zenginleri her zaman merak etmiştir.

Dr. Wrexhall, daha önce ailesiyle birlikte seyahat etmemiş olan Livia'ya, Moreton Close'un bir ailenin dul eşi tarafından finanse edildiğini açıklamıştı.

son derece başarılı bir sanayiciydi. Sadece bir çocukları vardı, bir kızları. Kızının sosyeteye girmesini ve ülkenin en iyi ailelerinden biriyle evlenmesini istiyordu. Ne yazık ki, kızın durumu bunun gerçekleşmesini engellemişti.

Ancak Moreton Close'da kızı, ülkenin en iyi ailelerinden gelen diğer genç kadınlarla birlikteydi ve hep öyle kalacaktı.

Livia, Holmes'ları bu kadar yüceltmenin biraz abartılı olduğunu düşünmüştü ama anlaşılan ailesi bunu hak ettiklerini düşünüyordu. Sör Henry kasıla kasıla yürüyordu; Leydi Holmes, Charlotte evden kaçtığından beri ilk kez kendini beğenmiş bir ifade takınmıştı. Nihayet burada makamlarının gerektirdiği saygıyı görüyorlardı. Ve daha da iyisi, hiç kimse en küçük çocuklarının başına gelen rezaletten haberdar değil gibiydi.

Livia onlara tren istasyonuna gitmeleri gerektiğini hatırlatana kadar Dr. Wrexhall'ın saygılı ilgisine mazhar oldular. Ayrıldıklarında Bernadine, anne babasının ona gösterdiği ilgiyi onlara göstermedi. Bir an tereddüt eden tek kişi Livia oldu. Neredeyse Bernadine'in omuzlarına elini koyacaktı. Ama Charlotte bir kız kardeşin dokunuşuna tahammül etmeyi öğrenmişken, Bernadine Livia'nın elini hemen iterdi.

Sonunda Bernadine'in başının arkasına, "Müsait olduğumda seni görmeye geleceğim," dedi.

Bernadine sanki hiçbir şey duymamış gibi iki dişliyi daha döndürmeye başladı.

Dr. Wrexhall onları dışarı çıkardı. "Sör Henry ve Leydi Holmes, buradaki çalışmalarımızı kamuoyuna duyurmadığımızı anlayışla karşılayacağınızı umuyorum. Köylüler hâlâ buranın bir aile evi olduğu izlenimini taşıyor. Elbette yaptığımız her şey en son bilimsel yöntemlere ve en insancıl ilkelere dayanıyor; ama korkarım ki bunu anlamayanlar ve bizimle barış içinde bir arada yaşamak istemeyenler var ve her zaman da olacak."

Livia'nın aklına şu anda onu dinleyen iki kişi geliyordu; evlerinin yakınında böyle bir yer olsaydı anne babası çok öfkelenirdi.

"Ama tabii ki," dedi Leydi Holmes. "Çok iyi anlıyoruz." "Mükemmel, hanımefendi. Haftalık raporlar bekleyebilirsiniz."

"Onları sabırsızlıkla bekliyoruz," dedi Sir Henry.

Yalancı.

Onlarla hiç uğraşmayacaktı ve Leydi Holmes da uğraşmayacaktı. Sonunda arzularına ulaşmışlardı: Bernadine'den az çok kabul edilebilir bir şekilde kurtulmuşlardı ve onu bir daha asla düşünmemeleri gerekiyordu.

Ama Livia raporları yakından takip edecekti. Fırsat buldukça ziyaret edecekti. Ve Bernadine'in unutulmasına izin vermeyecekti.

Yoksa Charlotte'un yüzüne nasıl bakacaktı?

LIVIA GENELLİKLE HER YIL BAYAN LIVIA'YI ZİYARET ETMEYİ DÖRT GÖZLE BEKLERDİ.

Newell'ın. Bayan Newell, Sir Henry'nin kuzeniydi ve Holmes kızlarının sosyeteye girişleri, ailelerinin soy ya da bağlantılarına dayanarak iddia edebilecekleri herhangi bir saygınlıktan çok, onun popülaritesinden kaynaklanıyordu.

Son yıllarda Bayan Newell kasabadan sıkılmıştı. Ama yine de haberdar olmayı seviyordu. Herkesle yazışmanın yanı sıra, sezon bittikten sonra ev partilerine de ev sahipliği yapıyordu.

Sör Henry ve Leydi Holmes neredeyse hiç davet edilmezdi - Bayan Newell onların arkadaşlığından hoşlanmazdı. Ama Livia ve Charlotte'a karşı zaafı vardı. Bu yıl Livia ilk kez davete yalnız katılacaktı.

Ailesinin gitmesine izin vermeme ihtimalinden korkuyordu; Bayan Newell parası ödenmiş bir tren bileti ve yolculukta Livia'ya eşlik etmesi için kendi hizmetçisini göndererek bunu önlemişti.

Ama evde olmaması, Moreton Close'dan ilk iki rapor geldiğinde yanında olamayacağı anlamına geliyordu. Livia'nın özellikle istemesine rağmen ailesinin onları Livia'nın dönüşü için saklayacağının garantisi de yoktu. Leydi Holmes, Bayan Newell'ın evine davet edilmediği için sinirlenerek onları ızgaraya atabilirdi. Sör Henry'ye gelince, Bernadine gibi bir çocuk doğurduğu için uzun zamandır tiksinti duyan Livia, kapıdan girdikleri anda bu raporları yok etmesine ihtimal vermiyordu.

Eğer şimdi Bernadine'in tüm izlerini hayatlarından siliyorsa hiç şaşırmayacaktı.

Ancak trene binerken aklındaki en önemli şey Bernadine değil, Bayan Newell'ın hizmetçisinin kendi biletini çıkarmış olması ve Livia ile birlikte oturmayacak olmasından duyduğu minnettarlıktı.

Bir de el çantasındaki küçük paketle ilgili mide bulandırıcı bir endişe.

Sör Henry, alacaklılardan gelen ihbarlar gibi çoğu zaman tatsız şeyler içeren postalarla öğlene kadar uğraşmazdı. Leydi Holmes, afyon tentürdiyotuyla sık sık içli dışlı olduğu için geç kalkardı. O halde Livia genellikle sabah postalarını ilk inceleyen kişiydi.

Bu sabah alışılmadık bir şekilde geç kalkmıştı, bir gece önce toparlanmak için uyumamıştı. Kendisine gönderilen iki mektubu görür görmez, Leydi Holmes'un merdivenlerden tepinerek indiğini duymuştu. Onları eteklerinin altına saklamak için ancak yeterli zamanı olmuştu. Ve kimse görmeden gidebilmek için bir saat kadar masada kalmıştı.

Ondan sonra sadece giyinmek ve ayrılmak için yeterli zaman vardı. Ama şimdi, nihayet, biraz mahremiyet.

Ama bu yalnızlık için şükretmeye başlamıştı ki, yerel bir beyefendinin karısı ve kızı kompartımana girdi. Livia hoşbeş etmek zorunda kaldı. Beyin karısı, Charlotte'un başına gelenlerden sonra Livia'nın tek başına seyahat etmesinden dehşete düşmüştü; ona eşlik etmesi için gönderilen hizmetçi hakkındaki itirazları kulak ardı edilmişti. Bu sıradan tanıdıklar, kendi planlarından vazgeçip Livia'ya Bayan Newell'in evine kadar eşlik etme niyetlerini açıkladılar ve Livia'nın aslında saygın bir akrabanın evine gitmiyor olabileceğini ima ettiler.

Üç durak sonra hizmetçi onu kontrol etmeye geldiğinde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Bu durak onu kurtarmak isteyenlerin de durağıydı ve onlar da isteksizce ayrıldılar. Nihayet kompartımanında yalnız kaldığında, mektubu ve paketi çıkaracak kadar sakinleşmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Mektuptaki el yazısını tanıımıyordu, bu da büyük olasılıkla farklı ellerle yazabilen Charlotte'tan geldiği anlamına geliyordu. Ve Charlotte'un ona broşürler gönderdiği bir sistem geliştirmişlerdi; mektuplar bazen birbirine yapıştırılmış sayfaların içine gizleniyordu.

Ama Charlotte'tan haber almak her zaman ne kadar heyecan verici olsa da, Livia'nın açmak için can attığı küçük paketti.

Hayatına sürpriz bir hediye gibi giren genç adam hakkında düşünmemekte daha iyi hale gelmişti - heyecan, cazibe ve gizemden daha fazlası. Üç kez karşılaşmışlardı. İkisi keyifli, *neşeli* olaylardı; ve sonra, onun gayrimeşru üvey kardeşi Bay Myron Finch olduğunu açıkladığı kader niteliğindeki üçüncü karşılaşma geldi.

Ve bu ifşaatla paramparça olmuştu ve bu parlak, cana yakın genç adama karşı enstest duygular beslediği için midesi bulanıyordu.

Sadece Charlotte'un, onun kardeşleri *değil*.

Bütün bunlar sezonun sonuna doğru olmuştu. Charlotte'la daha sonra sadece bir kez, Holmes ailesi Londra'dan ayrılmadan önceki gece görüşmüştü. Ve çok bilinçli olarak ne gayrimeşru üvey kardeşlerinden ne de aşık olduğu, Tanrı'ya şükür Bay Myron Finch olmayan adamdan bahsetmişti.

Kasıtlı olarak merak etmemesi, Charlotte'un onun hakkında bildiklerini öğrenemediği anlamına geliyordu. Ama Livia başka umutlar besliyordu: Charlotte'la buluşmasından kısa bir süre önce, ona parktaki bir bankta kitap okuyan beyazlar içindeki bir kadının elle çizilmiş güzel bir resmini göndermişti.

Bir noktada ona yazacağını beklemek çok da abartılı görünmüyordu. Ancak yer imi yazışmalarının başlangıcını ve sonunu işaret ediyordu.

Adam ortadan kaybolmuştu ve beklemesi mi yoksa onu tamamen unutması mı gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Daha doğrusu, onu unutması gerektiğini biliyordu ama bunu başaramamıştı.

-Denediğinden bile emin olamadı.

Belki de hiç ihtiyacı olmadı: Bu paket onun el yazısını taşıyordu.

Kalbi çarpmaya başladı. Paketi açtı ve titreyen parmaklarıyla içindeki kadife kesenin üst kısmını araladı.

Kesenin içinde bir kabaşon vardı. Ay taşından. İlk karşılaşmalarında konuştukları iki kitaptan birinin adı *Aytaşı*'ydi. Diğeri ise, elbette, kitap ayracının temsil ettiği *Beyazlı Kadın*'dı. Bu *oydu*. Ama bu ne anlama geliyordu? Bu önemli bir işaret miydi, yoksa uzun bir sessizlik döneminin başlangıcı mı? Onun yalnızlığından ve

işe yaramaz bir özlem mi?

Belki de Charlotte'la konuşmalıydı. Neden kendini onların gayrimeşru kardeşi gibi göstermeye çalışmıştı? Kimdi o? Ve ona karşı tam olarak niyeti neydi? Bir kitap ayracı erkek bir arkadaştan kabul edilebilir bir hediyeydi. Öte yandan bir kabaşon. Yüzük olarak takılsaydı ya da bir kolyenin en önemli parçası olsaydı, düpedüz

uygunsuz: Evli ya da akraba olmayan bir erkek ona mücevher hediye edemezdi.

Bu haliyle, pürüzsüz ve cilalı ama giyilmeye hazır olmayan kabaşon gri bir alana düşüyordu, o kadar gri ki buna kömür de denebilirdi.

Kabaşonu uzun bir süre elinde tuttuktan sonra kesesine geri koydu ve keseyi dikkatlice çantasının iç cebine yerleştirdi.

Yaz çoktan gitmişti ama kış henüz gelmemişti. Yılın bu zamanı, haftalarca süren kasvetli yağmurun nadiren berrak ve açık günlerle yer değiştirdiği bir dönemdi. Trenin dışında gökyüzü maviydi ve güneş parlıyordu.

Livia isimsiz genç adamla tam da böyle mavi bir gökyüzü, böyle parlayan bir güneş altında tanışmıştı.

Başını salladı ve mektuba uzandı.

Sevgili Bayan Holmes,

Kız kardeşiniz Bayan Charlotte Holmes'dan haberlerim var.

Livia geri çekildi. Kimdi bu? İmzayı aradı. *Caroline Avery.*

Leydi Avery!

Leydi Avery ve kız kardeşi Leydi Somersby, sosyetenin önde gelen dedikoducularıydı. Charlotte evden kaçtığından beri Charlotte'un nerede olduğu konusunda Livia'nın peşini bırakmıyorlardı. Elbette Livia, Charlotte'un şu anda Regent's Park'a bakan güzel bir evde yaşadığını ve Yukarı Baker Sokağı 18 numarada Sherlock Holmes olarak iş yaptığını tek bir kişiye bile söylememişti.

Leydi Avery ne biliyordu? Ve bu bilgiyi nasıl elde etmişti? Kalbi bir önsezi hissiyle sıkışan Livia okumaya devam etti.

Bu olay çok dolaylı ve şaşırtıcı bir şekilde gerçekleşti. Geçenlerde Wight Adası'ndaki Cowes'taydım. Yola çıkmadan bir gün önce, kendi hizmetçim rahatsız olduğu için, otelden bir hizmetçiyi toplanmama yardım etmesi için tuttum.

Bazı kırılabilir eşyaların paketlenmesinde ona nezaret ederken, aylar önceki gazetede bir resme rastlayınca, beyefendiyi gördüğünü iddia etti. Anlaşıldığı üzere, resmin konusu

Fotoğraftaki kişi Lord Ingram Ashburton'dı ve sezonun son polo maçı vesilesiyle çekilmişti. Hizmetçi bir hata yapmadığından emindi, bunun nedeni de Lord Ingram gibi bir adamın kolay kolay unutulmamasıydı.

Bana sezon boyunca Hounslow'da, fundalıktan çok da uzak olmayan bir çay dükkanında çalıştığını söyledi. Ve bir cumartesi günü, sezonun en yoğun olduğu dönemde, kendini adanmış gibi görüldüğü bir bayanla gelmişti. Bu dikkatimi çekti, çünkü kadının Leydi Ingram olması mümkün değildi.

Lord Ingram'ın arkadaşını tarif etmesini istedim. Tam olarak bunları söyledi: Yarım taş kaybetse, Pears sabunu reklamında oynayabilirdi. Ya da belki bir taş.

Aklım hemen Bayan Charlotte Holmes'a gitti. Elbette, doğruluk ve güvenilirlik konusundaki itibarım göz önüne alındığında, iddialarımı sadece kızın anlattıklarına dayandıramazdım, ne kadar kıskırtıcı olsa da. Bunun yerine eve gidip bir fotoğraf albümü aldım ve Cowes'daki otele döndüm.

Kıza iki yıl önce Lord Wrenworth'un ev partisinde çekilmiş bir fotoğrafı gösterdim. Kırk kadar konuk vardı ve Bayan Charlotte'u Lord Ingram'ın arkadaşı olarak tanımlamakta hiç zorlanmadı.

Bu görüşün Bayan Charlotte'un skandalından sonra gerçekleştiğinden emin oldum. Kız bana yazın başlarında söz konusu kuruluşta çalışmadığını ve bu nedenle onları ancak Temmuz ayında, Bayan Charlotte evden ayrıldıktan çok sonra görmüş olabileceğini söyledi.

Eğer bunu bilmiyorsanız, size iyi bir haber vermekten memnuniyet duyarım: kız kardeşiniz hayatta ve iyi durumda. Ya da en azından Lord Ingram'la son görüldüğü sırada öyleydi ve Lord Ingram'ın ona zarar gelmesine izin vereceğini düşünemiyorum. Eğer bunu biliyorsanız, şu ana kadar öğrendiklerimi teyit eder ya da düzeltirseniz minnettar olurum.

*Saygılarımla,
Caroline Avery*

KAHVALTIDAN DOKSAN DAKIKA SONRA, BAYAN CHARLOTTE HOLMES
İkinci dilim Madeira pastası.

Bayan John Watson'ın kır gezintisi için kiraladığı kulübe, yeşil tepeler ve yumuşak vadilerden oluşan hoş bir manzaraya sahipti. Ancak evin içi soluktu, küçük ve garip bir şekilde yerleştirilmiş pencereleri vardı. Sonuç olarak, salon güneşli bir günde bile az ışıklı, neredeyse kasvetliydi. Ve Bayan Holmes, kolları bolca yeşil sarmaşıklar ve eflatun çiçeklerle işlenmiş krem rengi elbisesiyle odadaki en parlak nesneydi.

Yarım saat önce oturduğundan beri hiç konuşmamıştı. Konuşmamak onun doğal haliydi ve Bayan Watson, Bayan Holmes'un sessizliklerinin tadını çıkarmayı öğrenmişti. Onları kır çiçekleriyle kaplı bir yamacın sessizliğine ya da yeni buzağılarla bezeli otlakların huzuruna benzer bir şey olarak düşünmeyi.

Ancak Bayan Holmes'un ağabeyinin kaçmasına yardım ettiği geceden beri, sessizliğindeki huzur duygusu kaybolmuştu. Son zamanlarda, Bayan Watson onun yanında otururken, Londra'nın yoğun ve her şeyi gizleyen sislerini, gemilerin doğrudan kayalıklara çarpmasına neden olan deniz dumanlarını ve hatta bazen, bahtsız yolcuları tuzağa düşürmek için bekleyen, görünüşte zararsız yüzeyler olan bataklık ve bataklık düşünüyordu.

Tatlı, tereyağlı yiyecekleri tüketmekten aldığı zevk bile... daha az neşeliydi. Daha fazla yiyordu - Bayan Watson'ın yanına gelip de bir bisküvi ya da bir Victoria süngerinin tamamını görmemesi neredeyse imkânsızdı. Ama Bayan Watson'ın karşısındaki kadın bir dilim Madeira pastasını çok da büyük bir keyifle

Gergin bir adamın birbiri ardına sigara yakması gibi, mekanik bir ihtiyaçtan çok zevk alırdı.

Bay Finch'in kıl payı kurtuluşunu takip eden günler ve haftalarda Bayan Watson da endişeden deliye dönmüştü. O ve Bayan Holmes, ortaya çıkabilecek çeşitli senaryolar ve herhangi bir durumda karşı önlemlerinin ne olması gerektiği konusunda sık sık ve uzun uzun konuşmuşlardı.

Ama aylar geçti ve hiçbir şey olmadı. Bayan Watson, olabildiğince endişeliyken rahatlamaya başladı. Er ya da geç herkes bir hata yapardı. Normalde soğukkanlı olan Bayan Holmes bile zaman zaman aşırı tepki vermek zorunda kalıyordu.

"Canım," dedi, "üç gündür buradayız ve sen neredeyse hiç dışarı çıkmadın. Bugün Stern Hollow'da bir tur atmaya ne dersin?"

Stern Hollow, Lord Ingram'ın malikanesiydi. Onun hatırı için bölgede bir ev kiralamamışlardı. Buraya gelmişlerdi çünkü Bayan Holmes'un birinci dereceden kuzeni Bayan Newell yakınlarda oturuyordu ve Bayan Holmes'un kız kardeşi Bayan Newell'ın ev partisi için bekleniyordu.

Ama Bayan Watson, Bayan Holmes'un Lord Ingram'ın da yakınlarda olmasına hiç aldırmadığından emindi.

"Stern Hollow'un efendisini çağırmamıza gerek yok. Sadece evi görmek için başvurabiliriz. Ve Lizzy Bennet'in Pemberley'i ziyareti gibi bir tesadüf eseri karşımıza çıkabilir."

Bayan Holmes üçüncü bir dilim Madeira kekine göz attı, ama ona uzanmadı.

-Muhtemelen Maksimum Tolere Edilebilir Çeneye, yani daha fazla kek ve puding porsiyonunu düzenlemeye başladığı noktaya yaklaştığı için. "Bu edebi bir gönderme mi?"

"*Gurur ve Önyargı*'yı okumadınız mı?" diye bağırdı Bayan Watson, skandala uğramıştı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kız kardeşim evimizdeki en büyük roman yiyicisidir. Küçük bir kızken romanları anlamakta zorlanırdım, insanları anlamakta zorlanırdım. Zaman zaman, eğer çok ısrar ederse, bir ya da iki öykü okurdum. *Gurur ve Önyargı* konusunda ısrar etmedi."

"O halde buna ihtiyacım olabilir. Bahsettiğim sahne, yani Bayan Bennet ile Bay Darcy'nin tesadüfen karşılaşmaları çok-" Bayan Watson bir sonraki kelimeyi, *romantik* kelimesini güçlkle yutabildi. "Eh, sürükleyici bir kurgu olur."

Belki de Bayan Holmes ve Lord Ingram arasındaki durum için en iyi benzetme bu olmayabilir. Bayan Austen mizah ve zekâyla yazmıştır ama aynı zamanda muazzam bir nezaketle yazmıştır. Bayan Holmes'un artık hiçbir kibar misafir odasına kabul edilmeyen bir kadın olarak mevcut durumu ya da Lord Ingram'ın karısı olsun olmasın hâlâ evli bir adam olduğu gerçeği hakkında ne düşünürdü?

"Her neyse," diye ekledi aceleyle, "burayı gezmek için bir fırsat yaratalım. Anladığım kadarıyla çok çekici bir yer. Ve her halükarda, Lord Ingram partisi için çoktan Bayan Newell'in evinde olabilir."

"Ne kadar yakın olursa olsun, bir ev partisine katılmak için çocuklarını bırakmazdı."

"Oh, bilmiyor musunuz? Tabii ki henüz duymadınız, çünkü ben de daha bu sabah öğrendim. Çocukları haftalar önce Lord Remington'la birlikte ayrıldılar."

Lord Remington, Lord Ingram'dan sonra en genç olan üçüncü Ashburton kardeşti. Öyle olsa bile, ikisi arasında on bir yaş fark vardı. Bir tabak bademli bisküviyi incelemekte olan Bayan Holmes başını kaldırdı. "Lord Remington İngiltere'de mi? Ailenin kara koyunu mu?"

Lord Remington yetişkinlik hayatının neredeyse tamamını yurtdışında geçirmişti. Bayan Watson'ın kalbinde ona karşı yumuşak bir nokta vardı, ama o bile Bayan Holmes'un değerlendirmesine en azından biraz katılmak zorundaydı. "Ona sürünün en grisi diyebilirim. Şu anda yani. Hepsi gençken -ve Lord Ingram daha ana rahminden yeni çıkmışken- Lord Bancroft aslında sürünün asıl kara koyunu sayılırdı."

"Gerçekten mi?" Bayan Holmes'un sorusu yavaşça ortaya çıktı ve havada asılı kaldı.

"O zaman daha bebek olurdun. Ama adı çıkmış bir müsrifti. Yaşlı dük onu döverken baston kırardı."

"Hmm."

"Biliyorum. İnsanlar nasıl da değişiyor. Kimse ergenlik dönemiyle yargılanmamalı. Nerede kalmıştım? Oh, Lord Remington. Duyduğuma göre, çocuklar amcalarına vurulmuşlar ve onunla deniz kenarına gelmek isteyip istemediklerini sorduğunda, kesinlikle geri çekilememişler."

"Sanırım bu durumda Lord Ingram'ın Bayan Newell'in evinde olmaması için bir neden yok," dedi Bayan Holmes.

Bir bademli bisküvi aldı, sonra kendini hatırlayarak onu bıraktı ve onun yerine Sherlock için gelen yazışmayı aldı

Holmes.

Danışman dedektif ilanlarında bir süre Londra'dan uzak kalacağını belirtmişti. Sonuç olarak, bir önceki ay Bayan Watson ve Bayan Holmes, yaklaşımakta olan bu kıtlık nedeniyle hemen şimdi ve burada danışmanlık talep etmek isteyen bir müşteri seliyle uğraşmak zorunda kalmışlardı.

Ama elbette, ilanları dikkatle okumayanlar her zaman vardı. Ve Bayan Watson'ın Londra'da kaleyi koruyan sadık uşağı Bay Mears, Sherlock Holmes'un Genel Postane'deki özel kutusuna gelen bir grup mektubu iletmişti.

Bayan Holmes bütün mektupları hızla açıp taradı; sonra bir mektubu tekrar okuyup Bayan Watson'a uzattı.

Sevgili Bay Sherlock Holmes,

Scotland Yard'dan Çavuş MacDonald size yazmamı söyledi.

Hala cinayetlere yardım ediyor musunuz?

Saygılarımla,

Bayan Winnie Farr

El yazısı kutu şeklindeydi ve tamamı büyük harflerle yazılmıştı, yazan ele kramp girmesine neden olacak kadar basınçla kullanılmış donuk bir kalemle yazılmıştı. Kâğıt, işlenmemiş bir malzemeden değil, geri çekilmiş liflerden yapılmıştı. Zarfta ise en son çıkan mucize toniğin el ilanının boş tarafı kullanılmış, iade adresi olarak da Genel Postane yazılmıştı.

Bayan Watson, "Eminim bu kadının bir danışma için elinde yedi şilini olmayabileceğini çıkarmışsınızdır," dedi. "Ödeme yerine bize sunabileceği değerli bir Şeyi olduğunu düşünmese bize yazmazdı diye düşünüyorsunuz herhalde?"

El yazısı, kolay ve güzel olmamasına rağmen, gururlu, neredeyse mağrur bir niteliğe sahipti.

"Elbette umudumuz bu," dedi Bayan Holmes.

"Peki ya bu umudumuzda yanılırsak?"

Bayan Holmes, ailelerine yılda yüz sterlin ödeyerek kız kardeşlerini aile evinden uzaklaştırmayı planlıyordu. Dünyadaki tek danışman dedektif olarak, müşteri sıkıntısı çekmiyordu. Ancak ücretlerinin makul olması ve müşterilerinin çoğunun

Ne kadar kafa karıştırıcı olsa da, aynı zamanda küçük olan sorunlar, Bayan Watson'ın bir müşterinin daha fazlasını karşılayabileceğine dair en ufak bir işaretle bu ücretleri artırma yeteneğine rağmen, hala bu hedeften elli pound eksik oldukları anlamına geliyordu.

Bayan Holmes'un, geliri düzenli hale gelir gelmez, Sherlock Holmes'un gelirlerinden aldığı paya ek olarak, Bayan Watson'a oda ve yemek için haftalık meblağlar göndermekte ısrar ettiğinden bahsetmiyorum bile.

Bayan Bernadine Holmes'un kendisine göz kulak olacak birine ihtiyacı vardı. Sadece yemeğe ve başını sokacak bir eve ihtiyacı olan Bayan Livia'nın masrafları görünüşte daha azdı. Ama Bayan Watson, Bayan Holmes'un Bayan Livia'ya kitaplar ve yurtdışı gezileri de vermek istediğini biliyordu. Ve Bayan Bernadine için de, sadece canı sıkılan bir hizmetçi değil, tecrübeli ve şefkatli bir hemşire istiyordu. Toplamda, üstlenmeyi planladığı yükümlülükler, sadece kendi yeteneklerine güvenebilen genç bir kadın için korkutucuydu.

Ve bu yetenekleri ne kadar olağanüstü olursa olsun, gün içinde kimseden daha fazla saati yoktu. Bayan Farr'a zaman ayırmak, daha fazla çözücü müşteriden vazgeçmek anlamına gelebilirdi.

Bayan Holmes, "Bayan Farr'dan daha fazla haber alacağımız ya da onun durumunun yardım edebileceğimiz bir durum olacağı kesin değil," dedi.

"O zaman daha fazla bilgi için tekrar yazayım mı?"

"Lütfen," diye mırıldandı Bayan Holmes. "Şimdi, Stern Hollow'u ziyaret etme planlarımıza gelelim, hanımefendi."

LIVIA, AY TAŞINI SANKI BİR TILSIMMIŞ GIBİ KAVRADI.
dünyanın tüm kötülüklerini savuşturmak.

Ya da en azından, Livia'nın duyamayacağı kadar uzakta, Charlotte ve Lord Ingram hakkında sonu gelmez tahminlerde bulunacak olan konukların merakı.

Leydi Avery'nin haberi yayılır yayılmaz herkesin hangi sonuca varacağını biliyordu: Charlotte ortadan kaybolmamış, Lord Ingram'ın metresi olmuştu.

Bu elbette son derece üzücü olurdu: Charlotte kendini koruyabileceğini kanıtlamıştı ve Lord Ingram yardımına karşılık asla böyle adi bir takas talep etmezdi. Ama bu, Livia'nın sezon boyunca katlandıklarından daha fazla üzücü olmamalıydı.

Dilleri her zaman sadece duyduklarının ötesinde ve bazen de sadece içinde sallanır.

Yine de endişeden neredeyse midesi bulanıyordu. Mektubu ilk okuduğunda içine çöken önsezi duygusu daha da güçlenmişti. Bu çok saçmaydı. Hikâye henüz herkes tarafından bilinmiyordu. Ve öyle olsa bile, zaten tatsız olan bir dünyada fazladan bir tatsızlık porsiyonu olacaktı.

Lord Ingram'ın malikanesi yakınlardaydı, değil mi? Ona bir not gönderirse, onu arar ve Leydi Avery'nin ortaya çıkarabileceği her şeyin sadece geçici bir sıkıntı olacağına, kısa süre sonra unutulup gideceğine dair güvence verirdi, değil mi?

Sanki evren onun yakarışını duymuş gibi, Lord Ingram, Livia'nın arabasının yanaştığı sırada Bayan Newell'in malikânesinin ön merdivenlerinden indi.

Klasik anlamda yakışıklı değildi ama yine de baş döndürüyordu; odaya adım atmaktan başka bir şey yapmadan kalabalığın içinde elektrik çarpmasına neden olan türden bir adamdı. Kıpırdamadan durduğunda, kadının aklına kobranın çözülmek üzere olduğu hissini veriyordu. Hareket halindeyken ise aklına ormanda sessizce ilerleyen büyük bir panter geliyordu.

Onu arabadan indirdi. "Bayan Holmes. Sizi gördüğüme sevindim."

Genelde onu korkutucu bulurdu ama bugün onun güven veren havası tam da ihtiyacı olan şeydi. Şimdiden kendini biraz daha az paniklemiş hissetti. "Bu duygu kesinlikle karşılıklıdır lordum. Nasılsınız?"

"Ben iyiyim. Bayan Newell sizi beklediğini söyledi."

"Davet etme nezaketini gösterdi. Ve Leydi Ingram, umarım iyileşmiştir?"

Karısının İsviçre'deki bir sanatoryuma gitmesi, sezonun bitimine bu kadar yakın bir zamanda gerçekleşmemiş olsaydı çok daha büyük bir dedikodu konusu olurdu. Bir balodan sonra adet olduğu üzere kendisini ziyarete gelen hanımları kabul etmediğinde, belindeki rahatsızlığın yeniden nüksetmiş olabileceği düşünülmüştü. Hareket halindeyken zarif görünmek onun için irade ve çaba gerektiriyordu ve bütün bir yaz boyunca bu şekilde davranmak ciddi bir bedel ödetti.

Cemiyet Cowes, İskoçya ve ülkenin dört bir yanındaki yüzlerce kır evine dağılana kadar, arkadaşları sağlığının aniden kötüleştiğini ve Alman ve İsviçreli doktorlardan oluşan bir ekip tarafından uygun bir şekilde bakılabileceği Alpler'e taşınmasının akıllıca olacağını bildiren mektuplar aldılar.

Herkes gibi Livia da bu gelişmeden Londra'dan ayrılana kadar haberdar olmamıştı. Charlotte'a bu konuyu gizlice yazmıştı, çünkü Charlotte yazın başlarında Livia'ya durup dururken Leydi Ingram'ın romantik geçmişi hakkında ne düşündüğünü sormuş, hatta Livia'yı bu konuda Avery ve Somersby'nin bildiklerini öğrenmekle görevlendirmişti.

O sırada, kendi açısından feci romantik eğilimler olduğuna inandığı şeylerden dolayı dikkati dağılmış olan Livia, Charlotte'un soruşturmasına özel bir önem vermemişti. Ama Livia mektubunda Charlotte'a, Leydi Ingram'ın ayrılışının ışığında, Charlotte'un haklı olduğunu ve Leydi Ingram'ın sonunda eski sevgilisiyle kaçmaya karar vermiş olabileceğini sormamış mıydı? Charlotte spekülasyon yapmamaları gerektiğini söylemişti. Ancak Livia, zamanla daha da ikna oldu. Ve düşününce, o kadına karşı biraz yumuşamaya başlamıştı. Kocasına ne kadar iğrenç davranmıştı.

Lord Ingram, eşinin sağlık durumuyla ilgili sorusuna cevaben, "Doktorları durumunun stabilize olduğu konusunda beni temin ettiler," dedi, "ancak hala onların uzmanlığına ihtiyacı var."

Bu gerçekten geri dönmeyeceği anlamına mı geliyordu?

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Livia. "Umarım iyileşmeye devam eder." "Teşekkür ederim Bayan Holmes. Eminim nazik davranışınızı takdir ediyordur. düşünceler." Bir an için adamın ona iyi günler dileyip gideceğinden korktu. Ama soluna baktı ve "Bu arada, Bayan Newell'in yeni fiskeyielerini gördünüz mü?" diye sordu.

Tanrıya şükür. Bayan Newell'in ön merdivenlerinde ayakta sohbet etmeleri mümkün değildi. Evin ya da bahçenin bir köşesinde de kaybolamazlardı. Fiskeyiler hem evden hem de araba yolundan mükemmel bir şekilde görülebiliyordu ve gerçek konuşmanın duyulmasına izin vermeden konuşmalarına her türlü edep görüntüsünü verecekti.

"Bir anlık ve sadece bir anlık, korkarım," dedi. "İzin verin onları biraz daha detaylı inceleyelim."

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz Livia konunun özüne girdi. "Leydi Avery'den iğrenç bir mektup aldım. Benzer bir mektuptan kurtulacak kadar şanslı olduğunuzu sanmıyorum."

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Değildim."

"Nasıl yanıt vermem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Buraya yerleşir yerleşmez sana yazacaktım. Cevap verdin mi?"

"Evet ve Leydi Avery'ye bunun tesadüfi bir karşılaşma olduğunu söyledim."

Livia, Charlotte'tan Lord Ingram'la görüştüklerini öğrenmişti - elbette Charlotte onun akıbetini merak etmesine izin vermezdi - ama Livia onların herkesin içinde olmasını beklemiyordu. "Yani Leydi Avery'nin belirttiği yer ve zamanda buluştunuz?"

"Korkarım öyle."

Ve şimdi Leydi Avery onun onayını yazılı olarak almıştı. "İnsanlar her türlü çirkin sonuca varacak!"

Bir çeşmenin etrafında iki kez yürümüşlerdi; Lord Ingram ona diğerine kadar rehberlik etti. "Elden bir şey gelmez. Neyse ki, tahminleri Bayan Charlotte'a önemli bir zarar veremez."

Doğru. Düşmüş bir kadın olarak Charlotte'un itibarı daha fazla zedelenemezdi. "Peki ya siz lordum?"

"Ben mi?" Sesinde bir parça eğlence vardı. Yoksa ironi miydi? "Ne olursa olsun, Bayan Charlotte'la güpegündüz buluştuğum için Cemiyet'ten men edilmeyeceğim."

Livia bunu biliyordu. Çok daha kötüsünü yapabilir ve aynı şekilde cezalandırılmayabilirdi. Charlotte'u ele veren Roger Shrewsbury gittiği her yerde hâlâ kabul görüyordu. "Yine de, umarım bir sıkıntı yaratmaz."

Dirseğine hafifçe dokundu. "Biraz can sıkıcı olacak ama endişelenmeyin Bayan Holmes. Noel'e kadar unutulacak. Ve hem Bayan Charlotte hem de benim için hayat devam edecek."

Onun dikkati, kendine güveni, yaklaşmakta olan kargaşaya karşı gerçekçi yaklaşımı... Olivia daha nazik ya da daha güçlendirici bir karşılama umamazdı. Onun varlığının tadını çıkarırken, yersiz telaşı yüzünden kendini aptal gibi hissediyor, pireyi deve yapıyordu. Gerçekten de, adam gittiğinde gülümsüyordu.

Ama o gözden kaybolduğu anda belirsizlik, soğuk ve sert bir dehşetle birlikte geri geldi. *Sonu iyi bitmeyecek*, dedi kafasının içindeki bir ses.

Sonunun iyi bitmesi mümkün değil.

BAYAN WATSON, LORD INGRAM'IN MÜLKÜNÜ TÜM KALBIYLE ONAYLADI.

Emin olmak için, onun her eylemini ve sözünü yürekten onaylamaya meyilliydi. Ama konu Stern Hollow'a gelince, kendi fikrinin bu kutsanmış alana gözlerini dikmiş herkes tarafından paylaşılması gerektiğine inanmadan edemiyordu.

Giriş mütevazıydı, manzara ilk başta çevredeki kırsaldan farklı değildi: yemyeşil otlaklar, kayın ve kavak bahçeleri, bakımlı arazilerle çevrili çiftçi kulübeleri.

Ama yol kıvrıla kıvrıla ilerlerken Bayan Watson hoş manzaralar yakaladı. Burada, küçük bir taş köprünün kemerinde çerçevelenmiş bir çift kuğu; orada, bir patikanın yanında, eli yayında bir Artemis heykeli; ve uzakta, güneşin aydınlattığı bir dereye dökülen bir şelalenin üzerine tünemiş beyaz, ince bir Yunan çılgınlığı.

Bir tepeye tırmandılar. Aşağıdaki sığ, korunaklı vadide, dönümlerce bahçe içinde yer alan ve önünde öğleden sonra ışığında parlayan muhteşem bir yansıtma havuzu bulunan, kusursuz ölçülerde Palladyan bir ev yükseliyordu.

Bayan Watson elini kalbinin üzerine koydu ve iç çekti.

Ancak Bayan Holmes, Pemberley'deki Bayan Elizabeth Bennet gibi hissettiğine dair hiçbir belirti göstermiyordu: fevkalade etkilenmiş ve şanslı varken bu adam için dişiyle tırnağıyla mücadele etmek yerine onu bıraktığı için pişmanlık duyuyordu.

Ama Bayan Watson, Bayan Holmes'un mavi-lacivert elbisesinin arkasında kocaman ve tamamen gereksiz bir fiyonk olduğunu fark etmemiş değildi; Bayan Watson'a göre bu düpedüz çapkınca bir özellikti.

Bir süre sonra Bayan Holmes kapıda kendilerine verilen arazinin haritasına baktı. Bayan Watson konuşmayı bıraktı ve genç arkadaşının araba sürmeye konsantre olmasına izin verdi. Ama vadiye inip ilk otsu bordürlerin yanından geçerken, "Bahçeler muhteşem değil mi?" diye haykırmaktan kendini alamadı.

Eli yüzü düzgün her bahçıvan ilkbaharda tarlasını coşkuyla çiçeklendirebilirdi; mevsimin doğası böyleydi. Ancak bir soneye layık bir sonbahar tablosu sunmak için yetenek, planlama ve titiz bir uygulama gerekir. Burada, Japon akçaağaçları zengin altın sarısı ve canlı kırmızılardan oluşan bir fon oluşturuyor ve bu fonda bol miktarda yıldız çiçeği ve krizantem çiçek açmaya devam ediyordu.

"Görüntülemesi hoş ama bir mucize değil. Harcanmış olması gereken para, uzmanlık ve insan gücüyle Lord Ingram daha azıyla tatmin olmamalı."

Bayan Holmes'un herhangi bir senaryoyu romantizmden arındıracağına ve yalnızca altta yatan kaba gerçekleri göreceğine güvenin.

"Bundan, yani mükemmeliyetten memnun olmaması mümkün değil." Bayan Holmes etrafına bakındı. "Evet, sanırım bu mükemmellik."

Bu isteksiz iltifat Bayan Watson'ı memnun etti, ta ki bunun bir iltifat değil, bir suçlama olduğunu anlayana kadar.

BAYAN WATSON BAHÇEDE DOLAŞIRKEN CHARLOTTE DA
Evin arkasına giden yol.

Gerçek bir kır evi tek başına hüküm sürmezdi. Malikânenin resmi ihtişamının ardında daha küçük yapılardan oluşan bir koleksiyon bulunurdu: elbette kendi başına bir kompleks olan mutfak; genellikle biraz uzaktaki ahırlar; güvercinlik, kümes ve köpek kulübesi gibi muhtelif yerler; evin efendisinin Noel'de çilek ve Ocak ayında ananas tedarikine ihtiyaç duyup duymadığına bağlı olarak kesin sayısı değişen bir dizi seradan bahsetmeye bile gerek yok.

Lord Ingram'ın vaftiz babası krallığın en zengin adamlarından biriydi. Ve en kurnazlarından biriydi: Gençleri hizmette tutmanın zorluğunun artacağını doğru bir şekilde tahmin ederek, kendisi için çok abartılı bir taşra mülkü edinmemeyi seçmişti.

Ancak bir Blenheim Sarayı ya da Chatsworth Evi'ne eşdeğer bir ev satın almamış olması, koltuğunun mütevazı olduğu anlamına gelmiyordu. Bayan Watson hiç şüphesiz

evin içini görmek için can atıyordu. Ancak Charlotte, malikânenin işlerinin devam ettiği yan yapılarla çok daha fazla ilgileniyordu.

"Charlotte Holmes, sizi burada görebileceğimi düşünmüştüm."

Ses Lord Ingram'a aitti, ama sanki biraz yorgunmuş ya da içki içtiği bir gecenin etkisinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi hafifçe kısıktı.

Yavaşça arkasını döndü. "Merhaba Ash."

Karmaşık bir zevkti bu adam. Aslında ona karmaşık hazzın ne demek olduğunu öğreten, zaman zaman gerginleşen dostluklarıydı; sadece geri dönüşü olmayan seçimlerle değil, aynı zamanda şaşırtıcı uyumsuzluklarla da dolu bir mutluluk.

Yine de, çok keskin, keskin, neredeyse acı verici bir zevk.

El sıkıştılar. Adam mı onun elini bir saniye fazla tuttu, yoksa kadın mı onun elini tuttu emin olamadı. Aniden ve aynı anda ellerini bıraktıklarında, hâlâ giydiği eldivene rağmen parmak uçları karıncalandı.

Bahçeye doğru yürürlerken, "İyi misin?" diye sordu.

"Yeterince iyi." Çoğu zaman düzenli olarak yazışırldı. Ama aylar önce son kez yüz yüze görüştüklerinden beri yazmamıştı. Kadın da, adamın ondan haber almak istemediğinden mi, yoksa nasıl vereceğini bilmediği bir şeye mi ihtiyacı olduğundan emin olamadığından, yazmamıştı. "Öte yandan sen, sanki birkaç gündür doğru düzgün uyumamış gibi görünüyorsun."

Tüvitler ve çok hizmet görmüş çizmeler giymişti; tam bir İngiliz taşra ağası görüntüsü. Tabii bu sonuncusu geç saatlere kadar yattıktan sonra sabahın köründe kalkmışsa.

"Bugün erken saatlerde Bayan Newell'ın evinde kız kardeşinle tanıştım," dedi ve onun gözlemi hakkında hiçbir yorum yapmadı.

"O nasıl?"

"Başın belaya girecek diye endişelendim."

"Ben onları macera olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Danışman dedektif Charlotte Holmes'un maceraları."

"Bu bela ve maceralar hakkında duyduklarım da ne?" dedi Bayan Watson.

O ve Lord Ingram birbirlerini sıcak bir şekilde selamladılar. Üçü en son aynı yerde bir araya geldiklerinde Bayan Watson, Sherlock Holmes'un ev halkından biri olan Bayan Hudson kılığına girmişti ve Lord Ingram, Charlotte'un eski bir aktrisle birlikte olmayı seçmesini onaylamamıştı.

Bugün kendileri, uzun zamandır dostları ve müttefikleriydiler.

Bayan Watson bahçeleri övdü. Lord Ingram baş bahçıvanının efsanevi miktarlarda Peru yarasa guanosu bulmak için verdiği mücadeleyi anlattı. Bayan Watson güldü; Charlotte'un dudakları bile hafifçe kıpırdadı.

Son yıllarda özel ilişkileri genellikle sessiz ve gergindi; bazen onun bu diğer yönünü unutuyordu. Ama o, toplum içinde çekici ve cana yakın olmakta zorluk çekmeyen, özenle koruduğu malikanesi kadar dıştan da mükemmel görünebilen bir adamdı.

Ancak daha önemsiz konuları tükettiklerinde, ifadesi ayıklaştı. "Ne yazık ki, rapor etmem gereken bazı gerçek sorunlar var."

"Çok can sıkıcı!" Bayan Watson, Leydi Avery'nin mektubunun içeriğini ve verdiği cevabı anlattıktan sonra, "Çok can sıkıcı," diye haykırdı.

Lord Ingram, "Birden fazla kez ansiklopedik bilgilerine başvurduğum ve bundan memnuniyet duyduğum göz önüne alındığında, sırf dikkatleri bana yöneldi diye öfkelenmem mümkün değil," diye cevap verdi. "Bununla birlikte, çok can sıkıcı."

Charlotte bu özel kırıksıklığı beklemiyordu. Söz konusu toplantı aylar önce, sosyete üyelerinin sıkça gittiği alanların çok dışında gerçekleşmişti. "Kız kardeşim rahatsız mı?"

"Evet." Ona baktı. "Öte yandan sen bu haberden en ufak bir rahatsızlık duymuyorsun, en azından kendin için."

"Alçakgönüllülüğün faydası bu," dedi biraz alçakgönüllülükle. "En azından bir tanesi."

Başını salladı ama dudakları kıvrıldı. "Pekâlâ hanımlar, kötü haberi duyduğunuza göre, sizi bir tura çıkarabilir miyim?"

TUR SADECE ARAZİDEYDİ. KÜÇÜK SKANDAL GÖZ ÖNÜNE ALINDIĞINDA

İstedikleri son şey, Bayan Holmes'un da Lord Ingram'ın malikânesinde görüldüğüne dair haberlerin yayılmasıydı.

Aslında, diye düşündü Bayan Watson üzüntüyle, onun yakınında hiç bulunmamaları gerekirdi. Ama zaten onun mülkünde olduklarına göre, keyiflerine bakabilirlerdi.

Bayan Holmes, Stern Hollow'un kusursuzluğunu koklayabilirdi ama Bayan Watson tamamen büyülenmişti. Küçük gümüş balıklarla dolup taşan dereler, hep bir ağızdan fırlayan balıklar; budaklı bir ağaçtan sarkan güzel salıncak

ve bakın, daha önce gördükleri şelalenin arkasında, Yunan çılgınlığının kendisinden bir dizi gizli merdivenle ulaşılan gizli bir oyuk.

Sohbet de bir o kadar keyifliydi. Bayan Holmes'un Londra'dan ayrılmadan önceki haftalarda ele aldığı birkaç vakayı anlattı. Ayrıca Paris'te tıp eğitimine devam eden yeğeni Penelope'nin selamlarını ilettili. "O ve arkadaşları çok yakında yeraltı mezarlarını ziyaret etmeyi planlıyorlar - düşüncesi bile beni ürpertiyor, ama o ateşli bir beklenti içinde olduğunu söylüyor."

Lord Ingram kuru bir ifadeyle, "Diseksiyonlardan çoktan nasibini almış biri için, karanlık yeraltı tünellerine tıkıştırılmış birkaç milyon sırtan kafatası hayal kırıklığı yaratabilir," dedi.

"Ama mektubunun Bayan Holmes'u kızdıran kısmı, günlük kahvaltısını tarif etmesiydi. Fransız usulünü benimsemiş ve sabahları sadece kahve ve bir kruvasan tüketiyor."

Lord Ingram Bayan Holmes'a baktı, görünüşte sıradan bir bakıştı ama yine de ortamın ısınısını yükseltecek kadar güçlüydü. "Ve Bayan Holmes'un Bayan Redmayne'in kısıtlamalarına sinirlendiğine şüphe yok. Üç tane alabilecekken neden sadece bir kruvasan?"

"Beni çok iyi tanıyorsunuz, efendim."

Bayan Holmes'un dikkati dağılmış gibi görünüyordu, sanki gerçekten de sıcak, gevrek kruvasanları hayal ediyordu. Ah, şu kız. Bayan Watson'ın sırf Lord Ingram'ın tüvit giysisinin altında yanan arzuya yakın olduğu için bile başı dönüyordu. Bayan Holmes'un, bu kadar fiziksel çekimin çapraz akıntısıyla midesinde kelebeklerden oluşan bir girdap hissetmesi gerekirdi.

"O zaman kardeşimle evlenmeliydin," dedi Lord Ingram, oldukça küstahça. "Bancroft'un yanında rahmetli vaftiz babamın pasta şefi var, pastacılar arasında bir prens olduğu söylenir."

Bayan Holmes tarafından hâlâ uygun olduğu bir dönemde reddedilmiş olan Lord Bancroft, gözden düştükten *sonra* ona tekrar evlenme teklif etmek gibi sıra dışı bir davranışta bulunmuştu. Bayan Watson'ı rahatlatmak için, daha sonra bu evlilik teklifini geri çekmişti. Lord Bancroft onu her zaman huzursuz etmişti ve o, genel olarak erkeklerle arkadaşlık etmekten hoşlanan bir kadındı.

"Pişmanlığımın deniz kadar derin olduğundan emin olabilirsiniz," diye yanıtladı Bayan Holmes, ses tonu neşeliydi.

Küçük bir sessizlik oldu. Bayan Watson, yalnız olsalardı -ve Lord Ingram kendine daha az hakim olsaydı- Bayan

Holmes en yakın ağaca yaslanır ve bir öpücükle ırzına geçilirdi.

"Çocuklarınız nasıl?" diye sordu Bayan Holmes. "İyiler mi?"
Havadaki hararetli yükün büyük bir kısmı dağıldı.

Bayan Watson çocuklarını sormaktan kaçınmıştı. Konuşmaları ne kadar hoş olsa da, hiç kimse bahsedilmeyen bir şeyden habersiz olamazdı: Leydi Ingram'ın yokluğu.

Lord Ingram hemen cevap vermedi. İleride ev tekrar göründü, o kadar zarıftı ki Tac Mahal gibi havada süzülüyor gibiydi. Bayan Watson'ın kalbi pıt pıt atıyordu.

"Çocuklar iyi. Remington'la eğleniyorlar," dedi sonunda.
"Döndüklerinde, onları size ziyarete getirmekten memnuniyet duyarım.
-Tabii ki izninizle."

"Çok memnun oluruz!" diye haykırdı Bayan Watson.

Onlarla sadece Londra'daki parkta, sezon boyunca Lord Ingram onları Pazar gezintilerine götürdüğünde karşılaşmıştı.

"Burada o kadar uzun kalacağımızı sanmıyorum," dedi Bayan Holmes, o ölçülü üslubuyla ateşli planların üzerine soğuk su dökerek. "Kulübe sadece iki hafta daha bizim."

Bayan Livia Holmes'un Bayan Newell'da kaldığı süre.

Lord Ingram tekrar Bayan Holmes'a baktı, başını hızlıca çevirdi. Sonra gittikleri yere baktı: biraz önce Bayan Watson'ın yakından ve bizzat görmeyi arzuladığı evine.

Ama şimdi o da onun gibi görüyordu, bir yalnızlık çölü. Kilometrelerce yankılanan koridorlar, dönümlerce boş odalar, uzun, sessiz günler ve daha uzun, daha da sessiz geceler.

"Kırlarda daha fazla zaman geçirmelisin," dedi sessizce. "Yılın bu zamanında Londra'da yağmur, sis ve sanayi kokusundan başka bir şey yok."

"Ve Sherlock Holmes'un geçim kaynağı," diye belirtti Bayan Holmes, mantığı onun duygularını cerrahi aletlerin keskinliğiyle kesiyordu.

Bir süre sonra ellerini arkasında kavuşturarak, "Benim dikkatsizliğim," diye onayladı. "Bu, elbette, öncelikli bir husus."

Bunu izleyen sessizlik Bayan Watson'ı kıvrandırdı. Alabalık deresinin durumuyla ilgili bir soruyu ağzından kaçırmadan önce buna bir dakikadan fazla tahammül edemedi.

Konuşma yeniden başladı.

BAYAN WATSON BAŞ BAHÇIVANLA TANIŞTIRILMAK İSTEDİ, BÖYLECE Ona iltifat edebilir ve karşılığında kendi gelecekteki bahçecilik çabaları hakkında tavsiye alabilir.

Lord Ingram onu çocukluğundan beri tanıyordu. Tüm bu yıllar boyunca, kökleri olan herhangi bir şeyin yetiştirilmesine en ufak bir ilgi göstermemişti. Söyleyebildiği kadarıyla, botaniğe olan tüm ilgisi buketlerin düzenlenmesiyle başlamış ve bitmişti.

Onun toprağın bileşimine ve soğanları bölmenin en iyi yoluna duyduğu ani hayranlık karşısında kaşlarını kaldırmamayı başardı. Bayan Watson gençleri rahat bırakma arzusunda bu kadar çıplaksa, çabalarının boşa gitmesine izin vermemeliydiler.

"Seni ilk gördüğümde evin arkasındaydın," dedi Holmes'a. "Sanırım mutfak bahçesini arıyordunuz?"

"Gerçekten de öyleydim. Bir tur atabilir miyim?" Eliyle işaret etti.

"Bu taraftan."

Kendisinin ya da bir başkasının yemek masasında ne olacağına duyduğu derin ilgi, aklının soğukkanlı vahşiliğiyle tamamen çelişiyormuş gibi gelirdi ona. Gençliğine göre bir insan ya düşünür ya da gurme olmalı, ama ikisi birden olmamalıydı.

Bir keresinde, kazıp çıkardığı bir amforiskosun kulplarındaki kabuk bağlamış kiri temizlerken bunu ona işaret etmişti. Birkaç adım ötede oturan kız, bir elinde kitap, diğerinde reçelli tart, getirdiği küçük piknik sepetinden arka arkaya yediği dördüncü tartla onu dikkatle dinlemişti. Adam konuşmasını bitirdiğinde bir süre ona baktı, sonra sanki adam fikrini yüksek sesle söyleme zahmetine hiç girmemiş gibi okumaya ve yemeye geri döndü.

İlk kez birine nasıl *olması* gerektiğini söylüyordu. Bu aynı zamanda sonuncusuydu: Kadının, onun düşüncelerini sanki reçelli tartının üzerine konmuş bir karıncaymış gibi ele almasına çok içerlemişti.

Yıllar sonra, evliliğinin ilk günlerinde, müstakbel Leydi Ingram onun her sözüyle içtenlikle ilgilenmiş ve etkilenmiş görüldüğünde, derin bir minnettarlık olduğuna inandığı bir şey yaşamıştı. Ama bu minnettarlıktan çok kendini beğenmişlikti. Sonunda bir kadınla tanışmıştı.

Nasıl kadın olunacağını bilen bir kadın; Charlotte Holmes'un ve onun dayanılmaz kendine yeterliliğinin canı cehenneme.

O zamanlar hiçbir şey bilmiyordu.

Ne yazık ki artık hiçbir şey bilmiyordu ama en azından artık bunun farkındaydı.

Duvarlarla çevrili mutfak bahçesi oldukça büyük bir alanı kaplıyor ve malikânenin bütün bir yıl boyunca taze ya da kavanozlarda saklanmış olarak tükettiği tüm meyve ve sebzeleri karşılıyordu. Bakışları hemen taş duvarların iç tarafına dikilmiş meyve ağaçlarına gitti: her biri farklı çeşitte elma, armut, erik, şeftali ve kiraz.

"Mutfağınız efsanevi miktarlarda reçel ve puding üretiyor olmalı," dedi, sesi hüzünlüydü. "İncir ağaçları da var. Burada incirli tart yapmayı bilen var mı? Lord Bancroft'un sizden aldığı pasta şefini değiştirdiniz mi hiç?"

Bancroft'tan bahsetmişken... "Kardeşimle aranızda ne oldu?"

Bu flört Lord Ingram için dayanılmaz olmuştu. Kadının durumu göz önüne alındığında, Bancroft'un teklifini reddetmesini tavsiye edemezdi. Ancak kabul etseydi, bu fantazmagorik bir dehşet olurdu.

Bancroft'un davayı geri çektiğini söylediğinde, duyması gereken tek şey buydu. Tren uçuşunun kenarında durmuştu, daha fazla ayrıntıya gerek yoktu.

Artık o kadar emin değildi.

"Hiçbir şey," dedi mükemmel bir soğukkanlılıkla. "Toplamda sıfır." "İkinci teklifini reddettiğinizden beri eskisi gibi değil."

Evin çok sayıdaki vazosu için yetiştirilen süs çiçekleriyle kaplı bahçenin orta yolundan aşağı doğru yürüyorlardı. Büyük bir ponpon büyüklüğünde kıpkırmızı bir krizantemi okşadı. "Ben reddetmedim, o teklifini geri çekti."

"Anlambilim."

"Lord Bancroft'a çok az kredi veriyorsunuz."

"Ve bir erkeğin içinde kargaşa yaratma yeteneğiniz için kendinize çok az kredi veriyorsunuz."

Bu ona düşünceli bir bakış kazandırdı - elbette kendinden çok fazla şey vermişti. "Bunu söylüyorsun çünkü romantik birisin. Davanızın üst üste iki kez başarısızlığa uğraması sizi derinden rahatsız ederdi. Lord Bancroft size uzaktan yakından benzemiyor."

"Çok uzun zamandır romantik olmamıştım."

"Aşkta hayal kırıklığına uğramak bir erkeğin temel doğasını değiştirmez. Daha temkinli olursunuz, iyi bir seçim yapıp yapamayacağınızı merak edersiniz ama romantik aşkın kendi geçerliliğini sorgulamazsınız. Ve hâlâ başkalarının, örneğin Lord Bancroft'un da sizin gibi sevdiğini varsayarsınız, derin ve korumacı bir şekilde" - itirazını önlemek için işaret parmağını kaldırdı - "deneyimin sesi size aksini hatırlatmadan önce."

Kadın kutsal bir dehşetti: en tatlı yüz, en yumuşak göğüs ve bir erkeği saniyeler içinde çırılçıplak soyan bir zekâ.

Neyse ki, en azından bugün, onun temel doğasını daha fazla incelemekle ilgilenmiyor gibiydi. "Peki Lord Bancroft'u ne zaman gördünüz? Londra'da mıydınız?"

"Son üç ay içinde Londra'da bulunup bulunmadığımı anlayamıyor musunuz?"

Tümdengelim gücünü onun üzerinde pek kullanmazdı. Ama ona şöyle bir bakıp "*Bakıyorum da bekâretini kaybetmişsin*" dediği günden beri, onun her şeyden haberi olmadan tek bir şey bile düşünemeyeceğine yarı yarıya ikna olmuştu.

"Sadece sana bakarak bile," dedi ona bakmadan, bakışları lahanaların üzerindeydi. "Sadece son derece meşgul olduğunuzu ve bu meşguliyetinizi tahmin etmemi istemediğinizi söyleyebilirim. Ama şunu söyleyebilirim ki, hayır, Londra'da bulunmadınız, belki de yaz sonunda çocukları Devon sahilinden getirdiğinizde tren değiştirmek dışında. Yani Lord Bancroft sizi burada ziyaret etti - oldukça sıra dışı bir olay, öyle değil mi?"

Bekâretiyle ya da bekâretsizliğiyle ilgili açıklamasına, toplayabildiği tüm kibirle, "*Bu konuya değinmeye tenezzül etmeyeceğim,*" diye cevap vermişti. Ancak konuyu kapatmanın verdiği anlık tatmin, Holmes'un onun bilemeyeceği şeyleri nasıl anladığını yıllarca merak etmesine yol açmıştı.

Bugün kendisini bu beyhude spekülasyondan kurtarmayı seçti. "Neden her zamankinden daha meşgul olduğumu düşünüyorsun? İçinde bulunduğum koşullar bir dereceye kadar meşgul olmamı gerektiriyor."

Şimdi onu tepeden tırnağa ve tekrar geriye doğru inceliyordu. "Uşağınız birkaç günlüğüne gitti ve önceki gün akşam döndü."

"Evet?"

"Cummings yokken tıraş olma işini başka bir uşağa vermektense kendin tıraş olmayı tercih ediyorsun. Ve bu görevde her zaman yetkin oldunuz. Leydi Ingram'ın ayrılışından iki gün sonra seni Devon'da gördüm. Cummings orada değildi. O gün tıraş olmuştun ve kendini kesmemiştin.

"Ama şimdi size baktığımda tıraş bıçağınızın deriyi kırdığı en az üç yer görebiliyorum. Hepsi de iyileşmenin farklı aşamalarında, bu da bana sadece kayda değer derecede meşgul olduğunu değil, aynı zamanda bu meşguliyetin hiç bitmediğini gösteriyor.

"Uşağınızın dönmesiyle çentikler durdu. Ama siz, kız kardeşimle tanıştıktan ve benim de o civarda olabileceğimi ve habersizce kapınıza gelebileceğimi fark ettikten sonra ne yaptınız? Eve geldiniz ve Bayan Newell'ı çağırmadan önce giydiğiniz kıyafetleri giymek yerine, bir süredir giymediğiniz bir takım elbiseyi giydiniz - hala saklandığı lavanta keselerinin kokusunu taşıyordu. Sadece bu da değil, aynı zamanda yeni bir gömlek ve en son temizlendiğinden, fırçalandığından ve parlatıldığından beri dışarı çıkmamış bir çift bot giyme konusunda da hata yaptınız.

"Beni etkilemek için hiç giyinmedin. Ve büyük olasılıkla kıyafet seçimini fark edeceğimi biliyordun. Ama yine de bunu tercih ettiniz: Bu meşguliyetin doğasından çok, bunu tahmin etmemi tercih ettin."

Onay için ona bakmadı; haklı olduğunu biliyordu. Sadece malikânede kalıp ondan tamamen kaçabileceğini söylemediği için minnettar olabilirdi.

Onu hiç görmemektense, her zaman olduğu gibi rahatsız edici ve utanç verici bir şekilde görmeyi tercih ederdi.

"Londra konusunda haklısın," dedi nefes vererek. "Devon'dan döndüğümünden beri Stern Hollow'dan hiç ayrılmadım. Bu sonbahar bir kardeşler geçidi oldu - Wycliffe bile geldi."

Kızın kaşları, onun için büyük bir şaşkınlık anlamına gelen, küçücük bir mesafe kadar kalktı. "Wycliffe sizi Eastleigh Park'a çağırarak yerine *buraya* mı geldi?"

"Biliyorum. Ben de inanmadım. Kâhyam neredeyse sinir krizi geçirecekti."

Lord Ingram'ın en büyük kardeşi olan şimdiki Wycliffe Dükü, Stern Hollow'u daha önce sadece bir kez şerefleştirmişti. Lord Ingram'ın mülkü devralmasından birkaç gün sonra, haber vermeden gelmiş ve Lord Ingram'a eşlik etmesini emretmişti.

Evi ve araziyi teftiş etti ve hemen ardından sadece "*İyi bir holding*" diyerek ayrıldı. *Ona iyi bakın.*

"Hepsi Leydi Ingram görünüşte sağlığı için İsviçre'de olduğu için mi geldi? Lord Bancroft Dük'e gerçeği söylememiştir herhalde?"

Wycliffe'in görevi soyunun devamı ve düklüğünün refahıydı. Üç küçük kardeşinin aksine, ellerini hiçbir zaman Kraliyet'in işleriyle kirletmemiştir.

"Bancroft'un ona ne söylediğinden emin değilim. Wycliffe neredeyse çok istekliydin."

Yavaşça başını salladı, anlaşılan o da onun kadar şaşkıncı.

Evliliğine karşı çıkan tek kişi o değildi. Wycliffe de en az onun kadar şiddetle karşı çıkmıştı, ama öncelikle o zamanki aşırı gençliğine dayanarak. Bir hesaplaşma, beni dinleseydin tiradı bekliyordu. Ama Wycliffe'in bu konudaki sessizliği çok daha dayanılmaz olmuştu.

Wycliffe'in ona azarlayamayacak kadar çok acıdığı o zamanki kadar büyük bir başarısızlık hissetmemiştir hiç.

"Peki Lord Remington, Hindistan'dan onca yolu sadece sizin iyi olduğunuzdan emin olmak için gelmedi mi?"

"Hayır." Ve bunun için Tanrı'ya şükür. İsteyeceği son şey, kendi hayatını idare etmekten aciz olduğu için ağabeyinin dünyanın öbür ucundan gelmesiydi. "Her şey olmadan önce Kalküta'dan ayrıldı."

"Çocuklarını onunla gönderdiğine hala inanamıyorum. Gözünün önünden ayrılmalara izin verdiğine."

Bu açıklamayı yapan Bayan Watson olsaydı, bunun lafın gelişi olduğuna *hâlâ inanamazdım*. Ama bu Holmes'tu. Ve o, bu sözlerle tam olarak bunu kastetmişti. Buna inanmıyordu.

Sanki Bayan Watson'mış gibi cevap vermeyi tercih etti. "Remington her zaman fareli köyün kavalcısı olmuştur. Çocuklar ona bayılır ve gitmesine asla izin vermek istemezler. Onunla deniz kenarına gitmek isteyip istemediklerini sorduğunda, bu fırsatın üzerine atladılar."

"Hangi deniz kenarı?"

"Devon sahilindeki kulübem. Ama İskoçya'ya doğru yola çıktılar. Remington'un Wrath Burnu'nu görme planları var. Belki Orkney Adaları'nı bile. Yılın bu zamanında havanın hala tolere edilebilir olacağını söyledi."

Remington'ın onun en sevdiği kardeşi olduğunu biliyordu. Aralarındaki yaş farkına ve Remington'ın yurtdışında geçirdiği uzun yıllara rağmen yakın olduklarını biliyordu. Yine de enginar, karnabahar ve sebze iliği tarlalarının yanından geçerlerken, yüzünü uzun zamandır incelemeye alışkın olan Remington'ın kuşkusu açıkça ortadaydı.

Bahçenin kuzeybatı köşesindeki soğuk çerçevelerin yanında, "Çocuklar yokken neden hâlâ kazıya gitmediniz?" diye sordu.

Neredeyse her zaman sonbaharda kazılara gider, sezonun başlangıcından çok önce kazıları ayarlardı. Leydi Ingram'ın aniden ortadan kaybolmasından sonra, artık çocukların tek sorumlusu kendisi olduğundan, daha önceki planlarından vazgeçmişti.

"Yeni düzenlemeler yapmadım. Ve açıkçası, şu anda yapmak da istemiyorum. Şu altıgen yapıyı görüyor musun?"

Duvarlarla çevrili bahçe güneye doğru eğimliydi, böylece içindeki her şey maksimum güneş ışığından faydalanıyordu. Bulundukları noktadan, onun görev süresi boyunca, hatta vaftiz babasının görev süresi boyunca bile kurutulmuş çiçek yapmak için hiç kullanılmamış olan lavanta evini net bir şekilde görebiliyorlardı.

Birkaç uşağı lavanta evinden çıkıyordu, birinin elinde süpürge ve faras vardı, ikisi büyük bir el arabası çekiyordu. Kapıyı kilitlediler ve uzaklaştılar.

"Biraz daha keşif ekipmanı sipariş etmiştim ama bugün geldiklerinde onlara bakmak bile istemedim. Kasalarında olduğu gibi istifleniyorlar."

Bu cevabın geçerli olmasına izin verdi, bu da ona inandığı anlamına gelebilir.

Ya da bilmiyordu ama bilmek istediği her şeyi zaten biliyordu.

Sessizliğin onu ele geçirmesine izin verdi. Şimdi bahçenin duvarları boyunca yürüyorlardı, onun ilgisini çeken meyve ağaçlarını incelemesi için. Bir dakika kadar sonra ona baktı. Bazen onun sessizliğini bir gazeteyi okuyabildiği kadar iyi okuyabiliyordu. Şu anda düşünceleri onunla ilgili değildi. Hatta çocuklarının nerede olduğuyla ilgili bile olmaması mümkündü: Kadının sessizliği sadece dikkatini dağıtmıyordu; bu sessizlikte sinir bozucu bir şeyler vardı.

Kendini bir geminin pruvasında durmuş, kaptanın ufku tarayıp yaklaşan felaketin işaretlerini görmesini izliyormuş gibi hissediyordu.

Sonra uğursuzluk hissi, sigara dumanı sarmalları gibi eterde dağıldı. Nefes alışları hızlandı. Sessizliğin *bu* özel halini çok iyi biliyordu; sıcaklık, açlık, dokunmaya duyulan zorlayıcı ihtiyaç.

"Daha önce ÷lkede daha uzun süre kalmamı istediğinizi söylemiştiniz," diye mırıldandı. "Bu amaçla bana rüşvet verebilirsin."

"Oh?" dediğini duydu, "ekstra gün başına ne kadar?"

"Bunu tartışabiliriz. Ya da Bayan Watson'ın öğle uykusuna yattığı günlerden birinde beni arayabilirsiniz."

Evet. Yarın olur mu?

Ellerini arkasında kavuşturdu. "Üç ay boyunca yazmadın ve benim senin emrinde bu tür hizmetleri yerine getirebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Alay etti. "Üç ay boyunca yazmadın. Ve sen benim böyle bir hizmetten daha azıyla yatıştırılacağımı mı düşünüyorsun?"

Gülümsemekten kendini alamadı.

O sırada Bayan Watson duvarlarla çevrili bahçeye geldi -muhtemelen baş bahçıvana soracak sorusu kalmamıştı- ve mevsimin bu geç saatinde buranın genişliği ve canlılığı karşısında hayrete düştü. Ona cam evleri gösterdi ve en soğuk aylarda bunların nasıl ısıtıldığını sorduğunda, kuzey duvarının hemen ötesindeki kazan dairesini biraz ayrıntılı olarak anlattı; burada bütün kış boyunca yerin derinliklerine gömölü iki kazandan biri, bir boru ağından geçirilen sıcak suyla ısı sağlıyordu.

Bayanlar kısa bir süre sonra ayrıldılar. İhtiyatlı olmak adına, midilli arabalarının park ettiği evin önüne kadar onlara eşlik etmedi ama mutfak bahçesinin duvarlarının hemen dışında onlara veda etti. Bayan Watson, kiraladıkları kulübeye erken ve sık sık uğraması için sıcak bir davette bulundu.

"Sizi görmekten büyük mutluluk duyacağız" - Holmes'a döndü - "değil mi Bayan Holmes?"

"Elbette," dedi, sanki ona tekrar teklifte bulunmamış gibi masum bir ifadeyle. "Gelişinizi nefesimizi tutarak bekleyeceğiz."

Onun uzaklaşmasını izledi ve çok uzun zamandır ilk kez mutluluk gibi bir şey hissetti.

LIVIA'NIN ŞANSI HEP ŞÜPHELİ OLMUŞTU. HIÇBİR ŞEY FECİ DERECEDE KÖTÜ DEĞİLDİ. -en azından Charlotte'un sosyeteden sürgün edilmesi dışında hiçbir şey- ama günlük, bazen saatlik bir sıkıntı çağlayanı. Kapılar elbiselerinin eteklerine kapanırdı. Bir sepetteki tüm piknik sandviçleri arasında, sızıntı yapan bir mataranın içindekilerle ıslanmış olan onunki olurdu. Ve eğer bir dergi hoşuna giden bir tefrika yayınlarsa, en azından bir sayının yoldan çıkacağına ve hikayede bir boşluk bırakacağına kesin gözüyle bakabilirdi.

Ama ilk kez bir kır evi partisini boşaltmak zorunda kalmıştı çünkü evi baştan aşağı su basmıştı. Bayan Newell'in malikanesinin tavan arasına birkaç sarnıç inşa edilmişti, böylece banyolara ve su dolaplarına yerçekimiyle akan su sağlanabiliyordu. Livia'nın ziyaretinin ikinci gününde iki sarnıç patladı.

Neyse ki kimse yaralanmamıştı. Bayan Newell, birkaç dakikalık dehşet dolu bir şaşkınlıktan sonra, herkesin güvenliği için minnettar olduğunu açıkladı. Konukları, su baskınından kurtulmuş olan kütüphaneye toplandı ve zengin pasta ile sert içkiler ikram edildi. Bu arada seyisler her yöne doğru at sürerek yakınlardaki tesislerde yardım aramaya başladılar.

Köy hanında sadece birkaç oda boştu. En yakın ev kapalıydı ve sahibi yurt dışındaydı. Ancak geri dönen üçüncü seyis sevindirici bir haber getirdi: Stern Hollow'un efendisi kendisini ve evini Bayan Newell'in emrine vermişti.

Herkes rahat bir nefes aldı. Elbette Lord Ingram yardımını sunacaktı. Soyu hakkında ne tür söylentiler çıkarsa çıksın, davranışları her zaman takdire şayandı.

Akşam yemeği vakti geldiğinde tüm parti Stern Hollow'da rahat ve şık bir şekilde yerleşmişti. Livia odasını gördüğünde nefesi kesildi. Şimdiye kadar garip ve sık sık kalitesiz misafir odalarına alışmıştı; tavanı başının hizasından ancak daha yüksek olan odalar, üç adım ötedeki bir duvara bakan odalar, hiçbir noktada altı adımdan daha geniş olmayan ve garip bir köşeye sığmak için bükülen odalar.

Ama bu oda mükemmeldi. Havadar ve ferah olmak için yeterince büyüktü ama mobilyaları cceleştirecek kadar da büyük değildi. Lotus çiçekleri baskılı açık yeşil ipek duvarları kaplıyordu; yumuşak yeşim bir kontrplak yatağı örtüyordu. Pencere, ortasında basit ama zarif bir fiskiyenin, ince yivli bir sütun üzerinde havada tutulan bir leğenin bulunduğu bir düğüm bahçesine bakıyordu.

Hepsinden iyisi, her yerde çiçekler vardı: şöminenin üzerinde bir buket al gül, yazı masasının üzerinde bir saksı orkide ve komodinin üzerinde, gerçekten onaylamaması gereken renklerde bir bezelye aranjmanı vardı - bunun yerine onların başıboşluğuna hayranlıkla bakıyordu.

Yatak direklerini, perde bağlarını ve resim çerçevelerini okşayarak oradan oraya sürüklendi, gözleri aniden gelen yaşlarla doldu. Bu oda ona rastgele tahsis edilmemişti -Lord Ingram, Charlotte'un kız kardeşi olduğu için saygın bir konuk gibi ağırlanması istemişti.

Değer görmek böyle bir şeydi.

Bir hizmetçi çay getirmek ve eşyalarını yerleştirmesine yardım etmek için geldi. Livia onun ilgisinden telaşlanarak çayı kabul etti ve daha sonra gelmesini istedi. Şimdi yalnız kalmaya, böylesine bir güzelliğın ve hepsinden önemlisi böylesine bir ilginin içinde yuvarlanmaya ihtiyacı vardı.

Düşünsene, Stern Hollow onun evi olabilirdi, eğer Lord Ingram onun yerine Charlotte'la evlenseydi.

Son altı yılını evde, kaba ve sevgisiz anne babasıyla değil de burada geçirseydi Livia'nın hayatı ne kadar tatlı olurdu. Her günün her saatine ne kadar değer verir, büyük şansını her zaman sessizce kutlardı.

Hayır, diye kendi kendine hatırlattı, Charlotte Lord Ingram'ın teklifini kabul etmezdi; Livia bu kadarını kesinlikle biliyordu. Ve Lord Ingram'ın başka bir kadına aşık olduğunu söylemeye gerek yok. Ne yazık ki, her ikisinin de seçimleri felaketle sonuçlanmıştı, yani keşke...

Keşke.

Ama hayatta ikinci şanslar da vardı, değil mi? Geçmişte kaçırılan bir fırsat, gelecekte iki kolla kucaklanabilirdi.

Leydi Ingram'ın aradan çekilmesiyle, Lord Ingram ve Charlotte her ikisine de uygun bir evlilik anlaşması yapabilirlerdi: Lord Ingram bir dost olarak Livia'nın toplumdaki gerçek yerini geri kazanmasını isteyecekti; Charlotte da bu tür konularda ne kadar titiz olsa da, Livia'nın hatırı için bunu kabul edebilirdi.

-Charlotte olmadan solmaya başlamıştı, güneşi seven bir bitki gibi sonsuza dek gölgede kalmıştı.

Hayal gücü uçuşa geçti, huzurlu günler ve canlı akşamlar, güvenlik, özgürlük ve saygı düşünceleriyle her zamankinden daha yükseklerle çıktı. Yazacaktı -kelimeleri burada çok güzel akacaktı, bundan emindi- ve uzun yürüyüşlere çıkacaktı, yağmur ya da-

Gökyüzündeki şatosu yerle bir olmuş, gerçekler araya girdiğinde rüya kırıntıları etrafa saçılmıştı. Leydi Ingram ister yasadışı bir sevgiliyle kaçmış, ister İsviçre'de bir sanatoryuma kapatılmış olsun, o sadece yoktu, ölmemişti. Lord Ingram her zaman olduğu gibi evli bir adamdı ve Charlotte'a hem kalıcı hem de meşru bir şey teklif edecek durumda değildi.

Ve Livia çok yakında kimsenin kucaklayamayacağı evine geri dönecekti.

Ama ne kadar gerçek hissettirmişti, hayalindeki mutluluk, ne kadar sonsuz derecede parlak ve somuttu.

AKŞAM YEMEĞİNDEN ÇEYREK SAAT ÖNCE, GERÇEK YA DA HAYALI TÜM MUTLULUKLAR, kaçtı.

Konuklar salonda toplanmıştı. Bayan Newell ev sahibesi gibi davranarak her beyefendiye hangi hanımefendiyi yemeğe götüreceğini bildiriyordu. Livia her zamanki gibi midesi sıkışmış bir halde gelişmeleri izliyordu. Bir gece önceki yemek partneri belli ki diğer tarafındaki hanımefendiyle daha çok ilgilenmişti; bu akşam daha düşünceli bir beyefendiyle karşılaşmayı umuyordu.

Bir sonraki an, yemek arkadaşının kimliği tüm önemini yitirdi: İki mücevherli, süslü kadın salona girdi. Sosyetenin önde gelen dedikoducuları Leydi Avery ve Leydi Somersby toplantıya gelmişlerdi.

Livia'nın iki kadına karşı hissettiği antipati göz önüne alındığında, herhangi bir yerde nasıl hoş karşılanabileceklerini görmek zordu. Ama her türlü toplantıda kollarını açarak karşılandılar, hatta ayakta alkışlandılar.

Bayan Newell'inki başta olmak üzere pek çok ev partisine davet edildiler ve her zaman katılacak kadar zamanları olmadı.

Herhangi bir zamanda, ülkenin dört bir yanındaki salonlarda sosyetenin sadece küçük bir alt kümesi konuşuluyordu. Elbette Marlborough Evi'nin gösterişli takımı vardı, ancak Livia şahsen Galler Prensi'nden ve onun metreslerinin ilerleyişinden sıkılmıştı. Tremaine'ler ya da Lord ve Leydi Ingram gibi çiftler vardı; zenginlikleri, ihtişamları ve şaşırtıcı evlilik zinaları, onları ibretlik hikâyeler olarak incelenmek üzere daimi favoriler haline getirmişti. Bir de Charlotte'unki gibi günün skandalları vardı ki bunlar kısa ama yoğun bir ilgi patlaması yaratıyordu.

Ya da en azından Charlotte'u çevreleyen kargaşa, bir daha görülmemek üzere ülkeye sürgün edilmesine izin verseydi çok daha kısa sürerdi.

Mesele şu ki, bir kişi bir skandal yaratmadıkça ya da Avery ve Somersby hanımlar tarafından sistematik olarak avlanacak kadar skandala yakın olmadıkça, bir davete gelişleri korkudan ziyade heyecan yaratıyordu. Livia'nın kendisi de birden fazla kez dedikoducu hanımlara mümkün olduğunca yaklaştırmaya çalışmıştı, özellikle de evli kadınlar arasında konuştuklarında, kendisinin gibi genç kız kulakları için fazla müstehcen olduğu düşünülen gerçekten ilginç hikâyeleri onlara anlattıklarında.

Livia, Lord Ingram'a doğru baktı ama Lord Ingram ona arkasını dönmüştü. Konuşmaya ve gülümsemeye nasıl devam ettiğini bilmiyordu; yemek odasına hangi beyefendinin kolunda girdiği hakkında neredeyse hiçbir fikri yoktu.

Masanın başında oturan Lord Ingram her zamanki gibi kibardı ama yorgun ve gergin görünüyordu. Leydi Avery'nin mektubunu ilk okuduğundan beri içinden hiç çıkmayan korku damarlarına doldu ve dedikoducu hanımlardan biri ona doğru her baktığında daha da şiddetlendi. Kendi kendine, en kötüsünün çoktan gerçekleştiğini, bu gece yayılan hiçbir iç gıcıklayıcı haberin ne Charlotte'u ne de Lord Ingram'ı uzun vadede küçültemeyeceğini tekrarlayıp durdu. Ama iç organları her zamankinden daha büyük bir şiddetle çalkalanıyor, onu yemek yiyor gibi yapmaktan vazgeçmeye zorluyordu.

Hanımlar yemekten kalkıp salona geçer geçmez Leydi Somersby ona yaklaştı.

"Sanırım kız kardeşimin mektubunu aldınız, Bayan Holmes?"

Livia sert bir tavırla cevap verdi. "Cevap verecek zamanım olmadı. Dünün büyük bir kısmı seyahatle geçti. Bugünün büyük bir kısmı da Stern Hollow'a taşınmakla geçti."

Leydi Somersby elini salladı. "Zaten sizden yararlı bir istihbarat almayı beklemiyorduk. Bu bizim açımızdan daha çok, kız kardeşinizin, en azından Temmuz ayından bu yana, her şey göz önüne alındığında oldukça iyi gittiğini bilmenizi sağlamak içindi."

Livia dişlerini gıcırdatmamayı başarak, "Ne kadar düşüncelisiniz leydim," dedi.

"Gerçekten de her şeyi düşünüyoruz." Komplocu bir tavırla öne doğru eğildi. "Ama bu işleri karmaşıktırıyor, sence de öyle değil mi?"

Ne zaman fark ettiniz? Herkese en başta bilmeleri gerekmeyen bir şeyi söylemeye karar vermeden önce mi sonra mı?

Livia dilini tuttu ama gülümsemesinin bir kırıkdağa dönüştüğünden emindi. "Öyle mi?"

"Oh, oldukça. Bir düşünün Bayan Holmes. Leydi Ingram'ın sezon sonunda aniden ayrıldığını biliyorsunuzdur, eminim?"

"Bahsedildiğini duymuştum."

"Sağlığının kötüye gittiği söyleniyordu. Kız kardeşim ve ben bunu her zaman bir tuz tanesi ya da Lut'un karısının dönüştüğü sütun kadar büyük bir sütun olarak gördük. O gece balodaydık. Hiç de keyifsiz görünmüyordu. Konuklarının gitmesi için biraz sabırsızlanıyordu belki ama fiziksel durumu sezonun sonuna yaklaşan diğer insanlardan daha kötü değildi.

"Sonra birdenbire durumu o kadar kötüleşti ki İsviçre'ye gönderilmesi gerekti. Size soruyorum, bu ne kadar olası?"

Livia, Leydi Somersby'nin bu soruyu daha önce, Holmes'ların davet edildiği başka bir ev partisinde sorduğunu duymuştu. O zamanlar daha mutlu zamanlardı -Leydi Somersby, Leydi Ingram'ın kendisi dışında kimsenin Alpler'e gitme kararına dâhil olduğunu ima etmemişti.

"Bazen işler feci bir hızla kötüye gider."

"Eminim öyledir. Ama eğer çok kötü bir durumdaysa, İngiliz doktorların nesi var? Londra'da bol miktarda varlar ve tıp fakültelerimiz şarlatan yetiştirme alışkanlığında değil. Ayrıca neden sanatoryum? Umutsuzca hastalananların istifleneceği bir yer değil. Ve son araştırdığımda, çocuk felci, astım, tüberküloz ya da sanatoryumun uygun tedaviler sunduğu başka bir kronik hastalıktan muzdarip değildi."

Livia bunun nereye varacağını anlamıştı. "Herkes onun sırtındaki rahatsızlığı biliyor," diye karşılık verdi, sesi gergin bir gıcırtya dönüşmüştü. "Ve İsviçre'de romatizma için kaplıcalar var."

Leydi Somersby, "Kimsenin kaplıcalara girmek için bir gecede ortadan kaybolmasına gerek yok," dedi. "Arkadaşlarından ve tanıdıklarından uygun bir şekilde ayrılabilirdi."

"Belki de istemedi. Belki de Toplum'dan bıkmıştı ve sırtı ağrıyordu ve sadece uzakta olmak istiyordu. Bu daha önceki varsayımınızdı, hatırladınız mı?"

Leydi Somersby elini tekrar sallayarak kendi eski teorisini piknikteki bir eşek arısı gibi fırçaladı. "Ya da belki de kocasının kız kardeşinizle olan ilişkisini öğrendi ve o kadar üzüldü ki kaçıp gitmek zorunda kaldı."

Livia yelpazesini sıkıca kavradı; keşke Leydi Somersby'ye vurup kurtulabilseydi. "Bu çok zorlama, leydim. Birincisi, Lord Ingram ve kız kardeşim uzun süredir arkadaşlar. İkincisi, Leydi Ingram kocasını biraz olsun tanısaydı, onun ihtiyacı olan bir arkadaşını terk etmeyeceğini bilirdi. Ve üçüncüsü, diyelim ki en kötüsünü, Lord Ingram'ın kız kardeşime yardım etmekle kalmayıp onu elinde tuttuğunu varsayalım, bu onu toplumdaki diğer erkeklerden nasıl farklı kılar? Aralarında ciddi bir soğukluk olmasa bile, kaç kadının kocasının patavatsızlıkları yüzünden *çocuklarını* geride bırakacak kadar üzüldüğünü biliyorsunuz?"

"Şey," dedi Leydi Somersby yavaşça, "söylediklerinizde bir anlam *var*. Bu teorinin hatalı olabileceğini kabul ediyorum. Ama ev sahibimiz ve onun kayıp karısıyla ilgili durum oldukça tuhaf, öyle değil mi?"

"Durumları her neyse, hanımefendi, sizi temin ederim ki bunun kız kardeşimle hiçbir ilgisi yok."

Leydi Somersby çok geçmeden yoluna devam etti. Livia bir ayıyla güreşmiş gibi hissederek bir sandalyeye yığıldı. Keşke yarışmanın galibi olduğuna ya da en azından hayatta kaldığına dair bir güveni olsaydı.

"HANIMEFENDİ, ARABA SIZI KÖYE GÖTÜRMEK İÇİN HAZIR," DEDI.
Ertesi sabah kahvaltı salonundan çıkarken Livia'ya uşak.

Livia oldukça yoğun bir şekilde Stern Hollow'dan bir süreliğine uzaklaşmayı düşünüyordu. Elbette odasını hâlâ seviyordu ve araziyi keşfetmeyi çok istiyordu. Ama dedikoducu hanımların ve meraktan çılgına dönmüş diğer konukların bulunduğu mevcut atmosfer, onun huzuru için pek de elverişli değildi.

"Araba sipariş etmedim."

Şansı öyle yaver gitmişti ki, eğer bunu belirtmeyip uşağın hatasından yararlanmaya kalkarsa, uşak hatasını tam arabaya binmek üzereyken fark edecek ve aptal gibi görünerek ön merdivenlerde kalakalacaktı.

"Lord Hazretleri bunu sizin için sipariş etti, Bayan Holmes."

Livia boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kaldı; kendisiyle bu kadar yakından ilgilenilmesine alışık değildi. "Lütfen lord hazretlerine benim için teşekkür edin. Ona minnettar olduğumu söyleyin."

Görünüşe göre o geldiğinde adam evin önündeydi. Ancak kan çanağına dönmüş gözlerini fark ettiğinde gülümsemesi bozuldu; sanki hiç uyumamış gibiydi.

Dedikoducu kadınlara lanet okudu. "İyi misiniz efendim? Biraz dinlenmemiş görünüyorsunuz."

"Ben iyiyim." Onun da sesi cızırtılıydı. Ama arabaya binmesine yardım ederken elleri sabitti. "Köyde istediğin kadar zaman geçirebilirsin."

Ancak arabanın kapısı kapandığında, adamın eldivenli avucuna katlanmış bir not bıraktığını fark etti.

High Street'ten Rampling Cottage'a yirmi dakikalık bir yürüyüşle ulaşabilirsiniz. Orada sıcak bir şekilde karşılanacaksınız.

"OH, CHARLOTTE," LIVIA MIRILDANDI. "CHARLOTTE. CHARLOTTE. Charlotte."

Kız kardeşini iki dakika boyunca kucaklamış olmalıydı ama bu yeterli değildi. Asla yetmeyecekti.

İsteksizce de olsa bıraktı, çünkü Charlotte sürekli temastan hoşlanmıyordu. "Bayan Watson burada mı?"

"Yürüyüşe çıktı. Genelde ben de onunla giderim. Ama Bayan Newell'ın evinde olanları düşününce, Lord Ingram'ın sizi en kısa zamanda bana yönlendireceğini düşündüm."

Livia, Charlotte'u bir kez daha uzun uzun kucaklama isteğine direndi ama Charlotte'un yüzünü kavrayıp alnından öptü. Kız kardeşi

Sırf tanışabilsinler diye kendini yakınlarla yerleştirmek için bunca zahmete katlanmıştı. "Bana söylemeliydin."

"Mektubumun kaybolma riski her zaman var. Annem ve babam bana bir şey yapamaz ama seni evde tutabilir ve hiçbir yere gitmene izin vermeyebilirler. Bu da arzu edilen bir sonuç olmazdı."

Charlotte, Livia'ya çay tepsisinin çoktan hazırlanmış olduğu, sade bir şekilde döşenmiş oturma odasını gösterdi. Charlotte ispirto lambasının üzerine kaynamakta olan bir çaydanlık koydu. Sonra Livia'nın önüne dilimlenmiş kek ve parmak sandviçlerle dolu bir tabak koydu. "Doğru dürüst yemek yemiyorsun."

"Sen yokken, yemek yiyip yemediğim kimsenin umurunda değil." "Şimdi buradayım, o yüzden tığın."

Livia elinde bir sandviçle Charlotte'a Leydi Avery'nin mektubundan bahsetti. Ancak Charlotte daha çok Bayan Newell'in evindeki sel baskınıyla ilgileniyordu. Livia tatmin edici bir açıklama yaptıktan sonra, "Konukları Stern Hollow'da ne kadar kalacak?" diye sordu.

Livia'nın Charlotte'la yeniden bir araya gelmekten duyduğu sevincin bir kısmı çoktan uçup gitmişti. "Söylenenlere göre orada üç günden fazla kalmayacağız. Açıkçası, Bayan Newell'in partisi sarnıçlar kırıldığı anda sona erdi ve biz de eğlenceye devam etmek için değil, çok acele etmeden ya da rahatsız olmadan başka düzenlemeler yapmak için Lord Ingram'ın evindeyiz."

Henüz eve gitmek istemiyordu. Asla eve dönmek istemiyordu. "Zavallı Lord Ingram. Bu sabah pek iyi görünmüyordu. Düşünebiliyor musunuz? Leydi Avery ve Leydi Somersby'yi ağırlamak zorunda kalması, karısının sizi tuttuğunu öğrendiği için mi onu terk ettiğini düşünmesi?"

Charlotte kıkırdadı. "Dedikoduculara göre Lord Ingram'ın beni tutamayacak kadar çok vicdanı olduğunu bilmeleri gerekir. O adam sinir bozucu bir şekilde ketum olabiliyor."

Livia'nın kaşları havaya kalktı. Charlotte, Lord Ingram'ın onu metres olarak kabul etmeyeceğini kendi kendine öğrendiğini söylememiştii herhalde? Charlotte'un verdiği hiçbir karar, ne kadar tuhaf olursa olsun, Livia'yı artık şaşırtmamalıydı. Ama bu olasılığa şaşırmıştı, hatta belki biraz da şok *olmuştu*.

"Her neyse," diye mırıldandı Charlotte, "o ve ben sadece arkadaşız. Bırak insanlar ne isterlerse düşünsünler. Bu bana zarar vermez. Uzun vadede onun itibarını da düşürmez."

Belli ki Charlotte da Lord Ingram gibi, Avery ve Somersby'nin yaymakta olduğu bilgilerle pek ilgilenmiyordu. Eğer

Charlotte olağanüstü ferasetiyle endişelenecek bir şey görmediğine göre, Livia'nın acı çekmeye devam etmesi için hiçbir neden yoktu.

Ya da en azından kendiliğinden kaybolmayı reddeden kuşkuları görmezden gelmek için her türlü neden.

Aklına bir soru geldi - bunu neden daha önce düşünmediğini bilmiyordu. "Leydi Ingram'ın neden bu kadar ani bir şekilde ayrıldığını biliyor musunuz?"

Charlotte başını salladı. "Hayır."

Livia içini çekti ve parmak sandviçinden bir ısırık aldı. "Sanırım sana Bernadine'den bahsetsem iyi olacak. O artık evde değil."

YARIM SAAT SONRA BAYAN WATSON YÜRÜYÜŞTEN DÖNDÜ.

Bu kadar içtenlikle sevecen olmasaydı, Livia onun güzelliği ve özgüveni karşısında fena halde korkardı. Hal böyleyken, Livia'yla tanışmaktan duyduğu memnuniyet, Livia'nın sadece büyülenmişlik hissini değil, aynı zamanda Charlotte'un başarısında ve bağımsızlığında bu kadar etkili olan bir kadına karşı kalan temkinliliğini de eritti.

Charlotte, Bayan Watson'ın zaman zaman "kibar" hanımları onlardan biri olmadığı konusunda uyarmak için gereksiz bir ihtişamla giyindiğinden söz etmişti. Bugünkü amacı bu olmamalıydı. Elbisesi gösteriştense yoksun olmasa da, Livia'nın estetik bir özlemle iç çekmesine neden olan bir zarafete sahipti.

Ve o kadar sıcak, o kadar anaçtı ki, Livia kendini Sherlock Holmes hikâyesinin ikinci yarısıyla ilgili son zamanlarda yaşadığı zorlukları anlatırken buldu. Charlotte ona bunu yapabileceğini söylemişti ama Bayan Watson onu gerçekten *yapabileceğine* inandırmıştı. Onun tarafından cesaretlendirilmek, Livia'nın şemsiyesini bir kenara atıp yüzünü güneşe doğru kaldırdığı o nadir anlara benziyordu.

Kulübeden ayrılmaya ne kadar isteksiz olsa da, yüzünde bir gülümsemeyle Stern Hollow'a döndü ve büyük merdivenlerden yukarı süzüldü. Şimdi güzel odasında oturacak ve geziyle ilgili anıların tadını çıkaracaktı: Charlotte'un tatlı yüzü, Bayan Watson'ın güzel ruhu ve kendi kalbindeki umudun yenilenmesi.

Hatta belki de ay taşını çıkarıp avuçlarının içine alır ve

-

Leydi Avery odasındaydı ve aceleyle komodinin çekmecesini kapatıyordu.

Livia gördüklerine inanamayarak ona baktı. "Hanımefendi, ne -Ne yapıyorsun?"

Leydi Avery'nin gözleri Livia'nın arkasındaki boşluğa kaydı, sanki önemsiz Olivia Holmes'tan daha fazlası tarafından keşfedilip keşfedilmediğini merak ediyordu. Ama pasajda başka kimse yoktu.

Livia içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Leydi Avery, neden benim odamdasınız?"

Sesi kararsızdı; cevap istemeye alışık değildi.

Leydi Avery Livia'yı inceledi, bakışları endişeli olmaktan çok hesaplıydı. "Size söylemekte bir sakınca görmüyorum, Bayan Holmes. Kız kardeşim ve ben burada, Stern Hollow'da, Bayan Newell'ın evinden getirdiği misafirler arasında çok büyük bir patavatsızlık olacağı istihbaratını aldık."

Livia'nın gözleri büyüdü. "Ve bu düşüncesizliğin failinin *ben* olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, hayır, tam tersi. Kuralları çiğnemek için en ufak bir eğilim göstermediniz. Ama titiz olmalıyız ve sırf olası görünmüyor diye kimseyi gözden kaçırmamalıyız. Aslında sizinki kontrol ettiğim son odaydı ve beklediğim gibi ilgi çekici bir şey bulamadım."

Livia'nın kalbi hem öfkeyle hem de öfkeli bir rahatlamayla çarptı: Charlotte'un mektuplarından ikisini bu yolculuğa getirmişti ve onları meraklı hizmetçilerin bulması için geride bırakmak yerine üzerinde taşımıştı.

Ve bu önlem onu dedikoducu kadınlardan kurtarmıştı.

"Lütfen gidin."

"Tabii ki."

Leydi Avery kapıya varınca durakladı, sonra arkasını döndü. "Size bir teklifim var Bayan Holmes. Kız kardeşim ve benimle birlikte bu büyük düşüncesizliğin peşine düşmeye ne dersiniz?"

Livia gözlerini kırıştırdı. "Ne? Senin için diğer misafirlerin odalarını aramamı mı istiyorsun?"

"Hayır, hayır, hepsi bu kadar. Sen zeki ve gözlemci bir genç kadınsın. Bu büyük düşüncesizliğin ortaya çıkarılmasında önemli bir rol oynayacaksın."

Livia sık sık aptal olduğu için kendini azarlardı ama Leydi Avery'nin teklifinin mahiyetini hemen kavradı. "Size katılmazsam, Lord Ingram'a misafirperverliğini ihlal ettiğinizi ve sadece misafirlerinin değil, muhtemelen kendisinin de eşyalarına göz attığınızı söyleyeceğimden korkuyorsunuz."

"Saçmalamayın, genç bayan - Lord Ingram'ın odaları kurcalayabileceğimizin çok ötesinde cihazlarla korunuyor. Ama evet, geri kalanı konusunda haklısınız."

Leydi Avery usulca iç çekti. "Saklayacak bir şeyleri olanlardan korkarız ve geri kalanlar tarafından hoş karşılanırsınız ama bu hoş karşılama şarta bağlıdır. Elimizde bol miktarda dedikodu olduğu sürece kapılar bize açılacaktır. En son haberleri veremediğimiz an, bir çift can sıkıcı işgüzardan başka bir şey olmayacağız."

"Bu yüzden el altından taktiklere başvuruyorsunuz."

Leydi Avery bir parmağını kaldırdı. "Neredeyse hiç. Her şeyden çok dinlemeye ve gerektiğinde yakın sorgulamaya ve kayıtları kontrol etmeye güveniyoruz. Ama bu sinir bozucu bir yaz oldu. Önce kız kardeşiniz kayboldu ve ona ne olduğunu öğrenemedik. Sonra Leydi Ingram İsviçre'ye kaçtı ve biz onun nedenlerini bilmiyoruz. Bu durum daha fazla devam ederse, insanlar yeteneğimizi kaybedip kaybetmediğimizi merak etmeye başlayacaklar."

Livia'nın tepkisi her şeyden çok şaşkınlık olunca, dudaklarını onaylamamak için inceltmekte zorlandı. Bayan Avery ve Somersby'nin toplumdaki yerleri konusunda endişelenebilecekleri hiç aklına gelmemişti. O kadar kalıcı olmuşlardı ki, her zaman kalıcı olacaklarını düşünmüştü.

"Bu yüzden bu büyük patavatsızlığı ortaya çıkarmalıyız. Tabii ki, biz *istemedik* misafirlerin eşyalarını aramak için." Ama aramışlar.

Başka bir yerde Livia onları ifşa etmekte tereddüt edebilirdi ama burada inanılmama endişesi taşımayacaktı. Ve eğer Lord Ingram Bayan Newell'i bilgilendirmeyi seçerse -ne de olsa dedikoducu hanımlar onun misafiriydi-suçlaması tam da Avery ve Somersby hanımların en savunmasız oldukları yere düşecekti.

Onlar zaten mecazi anlamda o kadar ünlüydüler ki, Toplumu onların aynı zamanda gerçek birer meraklı olduklarına ikna etmek için çok az şey gerekecekti. Getirdikleri tek şeyin iç gıcıklayıcı bir eğlence olduğu düşünüldüğünde pek çok görkemli malikanede hoş karşılanıyor *olsalar* da, aslında her odayı didik didik edip suçlayıcı kanıtlar arayacakları öğrenilirse, bir ev sahibi onları evine davet ederken üç kez düşünürdü.

Livia'nın üzerine bir şaşkınlık çöktü. Hayatının neredeyse her alanında bu kadar güçsüz olan Livia, ilk kez avantajlı olan taraftı.

Hem de Leydi Avery gibi, her zaman bir çekirge sürüsü kadar güçlü ve yok edilemez görünen birine karşı.

Ama bu kudret hissinin tadını sadece bir saniyeliğine çıkarabildi. Keşke Leydi Avery'nin sözünü, Charlotte ile Lord Ingram'ın çay dükkânındaki karşılaşmasını herkese anlatmadan önce kesmiş olsaydı! Eğer öyle olsaydı, Lord Ingram'ı bazı tatsızlıklardan kurtarabilirdi.

Bunun ötesinde, bu durumdan nasıl yararlanabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Bildiği tek şey, sırf bu avantajı nasıl kullanacağını çözemediği için avantajının elinden kayıp gitmesine izin vermemesi gerektiği idi.

"Leydi Avery, korkarım size ve kız kardeşinize yardım etmem mümkün değil. Hayatta çok farklı konumlardayız. Siz saygın bir evlilik yaptınız ve dul kaldığınızda cömert bir mirastan yararlanıyorsunuz. Öte yandan benim hiç param yok ve çok az beklentim var. Ve yaşlılıkta bana eşlik edeceğine güvendiğim kız kardeşimi de artık hiçbir yerde bulamıyorum. En çok istediğim şey kimsenin kız kardeşimin peşine düşüp hepimizin hayatını mahvetmemiş olmasıyken, başkalarının patavatsızlıklarının peşine düşecek durumda değilim."

Kapıyı dramatik ama sert bir şekilde açtı. Bir süre sonra Leydi Avery dışarı çıktı.

ESINTI LIVIA'NIN YANAKLARINA HOŞ GELİYORDU - YOKUŞ YUKARI ÇIKIYORDU son on dakikadır. Eğer hareketsiz duruyor olsaydı, biraz soğuk hissedebilirdi.

Son iki günün mevsimsiz yumuşaklığı uzun süre devam edemezdi. Yakınlarda bir yerlerde soğuk hava kütlesi harekete geçmiş, öncüleri Stern Hollow'u kuşatmıştı.

Bu görüntü onu biraz ürpertti, sanki kış çoktan gelmiş gibiydi.

Öğleden sonranın kalan sıcaklığını, ormanın sessiz sakinliğini ve ufkun biraz üzerinde hâlâ ışığını cömertçe saçan güneşi düşünmeye çalıştı. Ama tam olarak farkına varmadan, zihni farklı bir sonbahar gününe, farklı bir güzel araziye döndü.

Moreton Close. Bernadine, zayıf olmasaydı Charlotte'a çok benzeyecek olan kız kardeşi. Evdeki yaşamı ideal değildi ama yeterince güvenli ve istikrarlıydı. Ailesinin onu doğal yaşamının geri kalanında saklamak istediği yeni yere kim kefil olabilirdi?

Charlotte, Livia'nın Moreton Close'dan, rahatlığından ve görünüşte memnun sakinlerinden bahsetmesinden sonra sessiz kalmıştı. Sonra da, "Ben de bir göz atacağım," demişti.

"Ama giremeyeceksin," diye hatırlattı Livia ona. "Daha önce oraya davet edilmemiş hiç kimseyi içeri almıyorlar."

"Bayan Watson'la tanışana kadar bekleyin. O eşikte dururken kimse kapıyı açmayı reddetmeyecektir."

Ve Bayan Watson gerçekten de o büyülü niteliğe sahipti ve Livia omuzlarından bir yükün kalktığını hissetti. Charlotte ve Bayan Watson bunu halledeceklerdi.

Ama şimdi endişe geri döndü.

Moreton Close hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak, bir davetiye ayarlayabilseler bile zaman alacaktı. Ne de olsa Livia içeri girmişti ve dış cephede herhangi bir çatlak bulamamıştı. Bu arada Bernadine'e ne olacaktı?

Ya çok yetkin ve makul görünen Dr. Wrexhall, tüm ziyaretçiler gittikten sonra kötü kalpli Bay Hyde gibi bir canavara dönüşürse? O zaman Bernadine'i kim koruyacaktı? Bernadine'i kim koruyacaktı?

-

"Bayan Holmes, kayıp mı oldunuz?"

Leydi Avery ve Leydi Somersby, akbabaların kendileri.

Leydi Avery'yle yüzleştikten sonra, dedikoducu hanımların aslında farklı ve çok daha büyük bir hedefin peşinde olduklarını bilen Livia'nın önsezileri biraz hafiflemişti. Birakalım seraplarını kovalasınlar. Uyanık oldukları tüm saatlerini alsın ve Charlotte ile Lord Ingram'ı hatırlayacak ne zamanları ne de enerjileri kalsın.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi soğukkanlılıkla. "Kaybolmadım."

Ama patikadan sapıp bir kavak korusuna girmişti. Güneş ışığı süzülürken, ince ağaç gövdeleri neredeyse beyazdı. Ve çalılıklar da tepelerindeki yaprakların parıldayan gölgesiyle aynı altın rengine bürünmüştü.

"Bizimle geri dönecek misin? Hava sıcaklığı hızla düşüyor," dedi Leydi Avery.

Livia neredeyse refleks olarak reddetti. Sonra Leydi Avery'yi odasını karıştırırken yakaladığını hatırladı. Teklifleri bir emir değil, özre daha yakın bir şeydi.

Üstünlüğü elinde tuttuğu sürece yüce gönüllü olabileceğini düşündü. "Elbette."

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, sonra Leydi Avery, "Hizmetçilerle konuştuk," dedi.

"Peki aradığınız bu 'büyük patavatsızlık' hakkında size herhangi bir ışık tuttular mı?" Livia ses tonunu alaycılıktan uzak tutacak kadar yüce gönüllü değildi.

Leydi Avery kız kardeşiyle bakıştı. "Bu konuyu tartıştık ve size gerçeği söylemeye karar verdik. Büyük dūřüncesizlikle ilgili kısmı o anda uydurdum. Araştırdığımız řey bir dūřüncesizlik değil, bir adaletsizlik."

"Adaletsizlik mi?" Livia kuşkulanmasına engel olamadı. "Adaletsizlikten sana ne?"

"En başından beri adaletsizliği tutkuyla önemsedik," dedi Leydi Avery tüm ciddiyetiyle. "Toplum içinde hareket ediyoruz ve onun dilini konuşmak ve para birimini biriktirmek zorundayız - bu yüzden birkaç nesil öncesine dayanan dūřmanlıklar, ilişkiler ve mali karışıklıklar konusunda akıcı bir şekilde konuşuyoruz. Patavatsızlıklar ve diğer şeyler eğlencelidir, bunu inkar etmeyeceğiz. Ancak günaha duyduğumuz ilginin yanı sıra, adaletsizliğin olduğu yerde onu ortaya çıkarmaya ve durumu düzeltmek için elimizden geleni yapmaya her zaman kararlı olduk."

Livia neredeyse yerden yükselen bir tařa takılıp dūřüyordu. Kadın neden bahsediyordu?

Leydi Avery, "Muhtemelen ev hizmetleri için iş bulma kurumlarına aşına değilsiniz," diye devam etti. "Ama biz her zaman bildiklerimizi aktarız - eğer bir evin efendisi hizmetçilerden faydalanırsa ya da ev sahibi onları çok fazla çalıştırır ve ücretleri haksız yere keserse.

"Evlenmeyi dūřünebilecekleri genç erkekler hakkında bazı endişe verici şeyler bildiğimizde, genç hanımların annelerini ya da böyle bir zekayı kaldırabileceklerini dūřünüyorsak genç hanımların kendilerini uyarıyoruz. Bazen bize inanmayı reddettikleri ya da aileleri aşırı baskı uyguladığı için yine de onlarla evleniyorlar. Ama biz elimizden geleni yapıyoruz.

"Her neyse, demek istediğimiz, adaletsizliği önlemeye ya da ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Çoğu zaman yüksek sesle konuşamıyoruz - suçlular çok tartışılmaz bir pozisyona sahipler ya da bilgiyi kimin aktardığı ortaya çıkarsa sonuçları çok olumsuz olur. Ancak sessizce konuşuruz ve mümkün olduğunca çok sayıda insanı, özellikle de etki alanlarına karşı mücadele etmek zorunda olanları bilgilendiririz."

Livia gözlerini Leydi Avery'ye dikti. Kadınların herhangi bir şekilde *yardımcı* olabileceklerini hiç dūřünmemiřti. Herhangi birine. "Büyük patavatsızlık "la ilgili kısmı kendisinin uydurduğunu itiraf eden Leydi Avery'ye inandığından emin değildi. Bu, Livia'nın Stern Hollow'daki tüm konuk odalarına girdiklerini söylememesini sağlamak için başka bir oyun olabilir miydi?

Bir sonraki an büyük bir önsezi onu çarptı. "Peki şu anda bu kadar ilgilendiğin adaletsizlik tam olarak nedir?"

"Hizmetçilerle konuştuğumuzu söylemiştim," dedi Leydi Somersby. "Bulaşıkçı hizmetçilerine varıncaya kadar sadık bir gruptur ve efendileri ile hanımefendilerinin hatırını sormayı bizim işimiz olarak görmediler. Ama ikimiz de bir şey söylemeye isteksiz olsalar da Leydi Ingram'ın ayrılışı konusunda en az bizim kadar şaşkın oldukları izlenimini edindik.

"Arabacılardan hiçbiri onu tren istasyonuna götürmedi. Aslında doğum günü balosunun olduğu gece, gece yarısı ya da bire çeyrek kala evdeki hiç kimse onu görmemiş. Çocuklar ve mürebbiyeleri şu anda burada değiller ama öğrendiğimize göre çocuklar bile ona veda edememişler. Birkaç istisna dışında tüm ev halkına ertesi gün Stern Hollow'a dönmeleri emredildi, Lord Ingram da çocukları deniz kenarına götürdü - ki bunların hiçbiri daha önce planlarda yoktu."

"Planlar her zaman değişir," diye karşı çıktı Livia, midesi bir kez daha korkuyla burkulurken bile. "Ve bunun ani bir çöküş olduğu söylenmemiş miydi? Bir ev dolusu misafirleri vardı. Leydi Ingram'ın özel hayatı göz önüne alınırsa, mümkün olduğunca az gürültü ve dramla gitmesi gerekmez miydi?"

Hanımlar tartışmayı büyütmediler. Livia kendi argümanının sandığından daha fazla ağırlık taşıyıp taşımadığını merak etmeye başlamıştı ki Leydi Avery, "Bu Stern Hollow'a ilk ziyaretimiz. Sanırım Bayan Holmes, aynı şey sizin için de geçerli?"

Livia ihtiyatla, "Doğru," diye cevap verdi. "Mülk hakkında ne düşünüyorsun?"

Yolları döndü ve ev tekrar görüldü, şimdi oldukça yakındı, sakın ve güzeldi, tatlı yeşil vadisinde yuvalanmıştı. "Büyüleyici buluyorum."

"Bunu biraz ürpertici buluyoruz."

Livia'nın parmak uçları alarmla karıncalandı. Yine Leydi Ingram'dan bahsetmek üzereydiler.

"Burada Leydi Ingram'ın hiçbir izi yok," diye devam etti Leydi Avery. "Hem de hiç. Tüm üst düzey hizmetlilerle konuştuk, majordomoyla, uşakla, kahyayla, aşçıyla, baş bahçıvanla, vesaire, vesaire. Görünüşe göre her türlü değişiklik ya da iyileştirme Lord Ingram'dan kaynaklanıyor. Örneğin sizin o d a n ı z geçen yıl içinde onun istediği şekilde yeniden dekore edilmişti. Çocuk odası. Kütüphane. Çocuk odası.

bazı meyve ağaçlarının duvarlarla çevrili bahçeye eklenmesi. Hepsi Lord Ingram'ın işiydi. Sanki-"

"Sanki Leydi Ingram'ın evlere ya da bahçelere hiç ilgisi yokmuş gibi," dedi Livia hararetle. "Böyle kadınlar var."

Charlotte da öyleydi. Güzel bir evi takdir ederdi ama bir ev yapmak için parmağını bile kıpırdatmazdı. Ve bahçeciliğe duyduğu her ilgi, doğrudan söz konusu türün iyi bir puding haline getirilip getirilemeyeceğine bağlıydı.

"Böyle kadınların varlığından şüphe etmiyorum. Ama bu sizin açınızdan son derece masum bir yorum, Bayan Holmes. Lord Ingram pekâlâ karısının kendi eviyle ilgili herhangi bir müdahalede bulunmasını yasaklamış olabilir."

"Bu çok mantıksız bir ifade Leydi Avery. Leydi Ingram toplumdaki en büyük ödeneklerden birine sahip. Ve kocası, onunla sadece parası için evlendiğini öğrendikten sonra bile her yıl doğum gününü kutlamak için gösterişli bir balo düzenledi. Kocası ona her fırsatta fazlasıyla cömert davranmıştır ve karakterinde böyle bir cimrilik yapmak yoktur."

"Eşine karşı cömert olmak ve abartılı jestler yapmak, *erkeği* iyi yansıtan seçimlerdir. Özellikle de kadının her ikisini de hak etmediği düşünüldüğünde bu tercihler *erkeği* daha da iyi yansıtır. Ama aralarındaki kopukluğu bir düşünün. Bunu araştırdım ve her şey o zamanlar yeni olan bir hizmetçinin sözlerine dayanıyor, o da diğer hizmetçilere anlatmış, onlar da dedikoduları başka evlerde tanıdıkları hizmetçilere aktarmışlar. Hikaye, efendilerinin ve metreslerinin kulaklarına kadar ulaştı ve sonunda Leydi Ingram için hiç de hoş olmayan bir tablo ortaya çıktı."

Livia ellerini havaya kaldırdı. "Çünkü *gerçek*, Leydi Ingram için hiç de hoş olmayan bir şeydi."

"Bu olasılığa izin vereceğiz. Ancak gerçeğin Lord Ingram'ın lehine olmayabileceği ihtimalini de göz önünde bulundurmalısınız: Anlatıyı büyük ölçüde kendi lehine çevirmek için kamuoyunun öğrenmesine izin verilenleri düzenlemiş ve ardından karısını izole etmek ve sessiz kalmasını sağlamak için evde gözdağı vermiş *olabilir*."

Bu çok gülünçtü. "Hiç kimse Leydi Ingram'ı susturamazdı."

"GörünüK çoğu zaman aldatıcıdır," dedi Leydi Somersby, o ana kadar bütün konuKmayı kız kardeKinin yapmasına izin vermekten mutluydu. "Bu konuda bize güvenmelisiniz, Bayan Holmes. Görünenin ardını görmek bizim hayattaki görevimiz olmuştur."

yüzey. Son derece mutlu görünen kadınlar bazen hayatlarından endişe ederek yaşarlar. Ve toplum içinde her türlü nezaket ve sevecenlik izlenimini veren erkekler de özel hayatlarında birer canavara dönüşebilirler."

"Ve Lord *Ingram*'ın - Lord *Ingram*'ın - böyle bir adam olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Bu tür konularda hiç kimse şüpheden uzak değildir, çünkü özel hayatında hiç kimse toplum içinde görüldüğü gibi değildir."

Ama *Charlotte* onun bir canavar olduğunu bilemez miydi? Tüm ipuçlarını yakalayamaz mıydı?

Charlotte ne kadar olağanüstü olursa olsun, yine de sadece bir insandı. Adam onun sadık arkadaşıydı; karısı ise sadece bir tanıdık olarak kalmıştı. Livia'nın gibi, Leydi *Ingram*'ın söze dökülmeyen düşmanlığı *Charlotte*'un da fikrini değiştirmiş olabilir miydi?

"Daha dün gece bana Leydi *Ingram*'ın evden kaçmış olabileceğini söylüyordunuz, Leydi *Somersby*. Şimdi ise onu kendi evliliğinde bir mahkum olarak gösteriyorsunuz."

"İkisi de mümkün. Malikâneyi kimsenin eşyalarına bakmak için değil, ardında kaderiyle ilgili bazı ipuçları bırakmış olup olmadığını görmek için aradık."

"Onun *kaderi* mi? Ona ne olduğunu düşünüyorsun?"

Leydi *Somersby*, "Kaçmasaydı ailen kız kardeşine ne yapardı?" diye sordu.

Livia çenesinin çözüldüğünü hissetti. "Leydi *Ingram*'ın Bay *Rochester*'ın karısı gibi tavan arasına itildiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Kim bu Bay *Rochester*?" diye sordu Leydi *Avery*. "Neden böyle bir rezilliği hiç duymadım?"

"Kurgusal bir karakter, Caro. Tavan arasındaki korkunç deli karısı ve onunla birlikte başka biriyle evlenmeye çalışıyor." Leydi *Somersby* tekrar Livia'ya döndü. "En azından Lord *Ingram* kız kardeşinle iki eşlilik yapamayacak, çünkü hepimiz onun zaten evli olduğunu biliyoruz."

Livia sesinin bir oktav yükselmesini güçlükle engelleyebildi. "Neden her şeyi kız kardeşime getirip duruyorsun?"

"Her şey dönüp dolaşıp ona geliyor çünkü o anlaşılabilir bir sebep. Bir düşünün, ya Leydi *Ingram*'ın onun düşüşüyle bir ilgisi varsa? Ya Bayan *Shrewsbury* yerine, onun ve Bay *Shrewsbury*'nin üzerine yürüyen kalabalığı organize eden Leydi *Ingram* olsaydı? Ya Lord *Ingram* karısını cezalandırırken Bayan *Charlotte Holmes*'a karşı işlenmiş bir suçu düzelttiğini düşünüyorsa?"

"Hanımlar, fikirlerinizi mantıksız ilan etmekten yorulmaya başladım. Birini esir tutmak o kadar basit değil!" Livia, Sherlock Holmes öyküsünde buna benzer bir şey yazmayı denemiş ve sorunlar hemen ortaya çıkmıştı. "Onu nasıl besliyor? Lazımlığını kim boşaltıyor? Onu boğmadan çığlık atmasını nasıl engelliyor?"

Bir çığlık huzurlu öğleden sonrayı delip geçti.

Livia başladı. Hanımlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Çığlık tekrar geldi, bir erkek çığlığı. Üç kadın eteklerini toplayıp koşmaya başladı.

Patika yokuş aşağı iniyordu. Çok geçmeden Livia adamı gördü. Daha doğrusu koyu renk ceket ve koyu renk pantolon giymiş bir delikanlıyı. Evin bir hizmetçisi.

Dizlerinin üzerindeydi. Kadınların kendisine doğru geldiğini görünce, dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve konuşmaya çalıştı.

"O- o-" Yutkundu. "O içeride. Orada!" Sol taraflarındaki çimenli tepeciği işaret etti.

"İçeride kim var?" diye sordu Leydi Avery.

Ama çocuk sanki felç geçirmiş gibi titredi ve ağzından tek bir kelime bile çıkmadı.

Livia tepeciğe baktı. "Bu buzhane mi?" "Sanırım öyle," dedi Leydi Somersby acımasızca.

Höyüğün kuzey tarafındaki girişi buldular. Ağır kapı kilitli değildi ama kendi ağırlığıyla kapanmıştı. Livia biraz çaba sarf ederek kapıyı açtı.

O ne yapıyordu? Zavallı, travma geçirmiş çocuğun yanında kalmalıydı. Neden onun çığlık atarak kaçmasına neden olan bir yere doğru gidiyordu?

Peki kimdi o?

Her biri bir öncekinden daha soğuk olan üç ön odadan geçtiler. İkincisi kötü tutulmuş bir tuvalet gibi kokuyordu. Livia yüzünü buruşturdu. Bir buzhanede neden böyle nahoş bir koku olsun ki?

Üçüncü ön oda oldukça genişti. Duvardaki bir dirseğin içine yerleştirilmiş yanan konik lambanın ışığıyla, soğuk hava deposundan yararlanabilecek her türlü gıda maddesinin bulunduğu raflar iki yana dizilmişti. Devrilen bir kova süt yüzünden ıslanmış olan yerde bir el arabası yanlamasına duruyordu.

Ve neyse ki burada hava çoğunlukla süt ve soğuk kokuyordu, kötü bir şey yoktu.

Su birikintisinin yanından geçip son kapıya yöneldiler.

Livia'nın beklediğinden daha büyük bir parlaklığa açılan lambanın hemen içinde iki yanan musluk ve aynalı bir arka kısım vardı. Tavan, ağzı yerden bir ayak kadar yükselen buz kuyusunun üzerinde kubbeliydi.

Şimdilik hiçbir şey yerinde görünmüyordu.

Livia kendi kendine, "Yani ... bu kapıyı açmak ve fenerleri yakmak için el arabasını dışarıda bıraktı," dediğini duydu.

Buz kuyusuna doğru daha fazla ilerleyememişti. Sanki kanı donuyormuş, damarlarındaki sıcaklık çekiliyormuş gibi hissediyordu.

Leydi Avery, sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüş bir halde, "Yandıktan sonra," dedi, "buz seviyesine bakmak için kuyunun kenarına giderdi."

Kız kardeşi devraldı. "Sonra o kadar hızlı dışarı fırladı ki el arabasını devirdi. Bildiğimiz kadarıyla hâlâ dışarıda çılgık atıyor olabilir."

Livia ürperdi ve bu sadece iliklerine kadar işleyen korkudan kaynaklanmıyordu. Buz kuyusunun çapı en az on fitti ve muhtemelen bir o kadar da derindi. Ne kadar buz tutuyordu? İki ton mu? Üç ton mu? Nefesleri gözle görülür puflar halinde çıkıyordu.

"Birlikte öne çıkalım mı?" -Lady Avery sesli bir şekilde yutkundu- "Birlikte öne çıkalım mı?"

Sanki bir uçurumun kenarına yaklaşıyorlarmış gibi santim santim ilerlediler. Görünen ilk şey, buz kuyusunun uzak tarafında, altındaki buz için yalıtım sağlayan odun talaşlarıydı.

Ve sonra uzanmış bir el.

Onun eli, her kimse.

Livia inledi. O da arkasını dönüp koşarak uzaklaşmak istedi. Ama ayakları onu ileriye taşımaya devam etti.

Sonunda buz kuyusunun kenarında durdular ve tahta talaşlarının üzerinde yatan Leydi Ingram'a -Leydi Ingram'ın cesedine- baktılar.

Birisi Livia'nın elini okşadı; Livia, iliklerine kadar üşümüş parmaklarıyla Leydi Somersby'nin kolunu tutuyordu.

"Şey," dedi Leydi Avery, sesi alçak ama sertti, "sanırım *burası* İsviçre kadar soğuk."

BAYAN WATSON HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRAMIŞTI. ARADAN İKİ GÜN GEÇMİŞTI. Stern Hollow'u ziyaret etti ve Lord Ingram aramadı. Kabul etmek gerekir ki, evinde bir başkasının misafirleri vardı. Ama yine de bir ya da iki saatliğine uzaklaşıp saygılarını sunmaya gelebilmeliydi.

"Gerçekten, en azından benim onun varlığını beklediğimi bilmesi gerekirdi."

Bayan Holmes'un hiçbir yorum yapmayacağını umuyordu. Ama Bayan Holmes incelemekte olduğu gazeteyi bir kenara bıraktı ve "Bu oldukça tuhaf," dedi.

Görünüşe göre bu konuda söyleyeceği tek şey buydu, çünkü yeni gelen postayı eline aldı ve göz gezdirdi. "Bayan Farr cevap yazmış."

Bayan Watson ismi hatırlamak için bir an düşünmek zorunda kaldı. Sherlock Holmes'u yazma fikri Müfettiş Treadles'ın astı Çavuş MacDonald tarafından verilmiş olan Bayan Winnie Farr.

"Ne dedi?"

Bayan Holmes mektubu taradı ve Bayan Watson'a uzattı.

Sevgili Bay Holmes,

Nazik mektubunuz için teşekkür ederim.

Kız kardeşim, Bayan Mimi Duffin, neredeyse üç haftadır kayıp. O yetişkin bir kadın ve bazen Londra'dan ayrılıyor. Ama on gün önce kızım Eliza yedi yaşına girdi. Mimi Eliza'yı kendi kızı gibi sever ve daha önce onun doğum gününü hiç atlamamıştı.

Gelmeyince -ya da haber göndermeyince- endişelendim. Arkadaşları onu görmemişti. Kirasını ödemediği için odası çoktan başkasına kiralanmıştı.

Ev sahibesi bana onu son gördüğünde Mimi'nin çok neşeli olduğunu, çünkü kendisini şık tutacak iyi bir beyefendiyle birlikte olmak üzere olduğunu söyledi. Eğer bu beyefendiyi bulabilirsem - eğer onu bulmama yardım edebilirsiniz- belki Mimi'ye ne olduğunu öğrenebilirim.

*Umarım hayatta ve iyidir, ama buna inanmıyorum. Saygılarımla,
Bayan Winnie Farr*

"Zor bir arama olacak," dedi Bayan Watson. "Ve büyük olasılıkla sonuçsuz kalır."

"Doğru," dedi Bayan Holmes. Bir parmağını çenesine vurdu. "Bayan Newell'ın konukları yakında Stern Hollow'dan ayrılacaklar. Eğer Lord Ingram daha sonra bizi ziyaret ederse, Londra'nın zorlu bölgelerinden bazılarına gittiğimizi söyleyebilirim."

Oh, bu dahiceydi. "Bize eşlik etmek için ısrar edecek. Elbette onu rahatsız etmek istemeyiz ama biz kimiz ki böyle bir centilmenliğe hayır diyelim?" diye heyecanlandı Bayan Watson. "Tekrar yazıp Bayan Farr ile diyelim ki üç gün sonrası için bir randevu ayarlayayım mı?"

Bayan Holmes cevap vermeden kapı çaldı. Hizmetçinin öğleden sonra izinli olduğu için Bayan Watson çağırıyor kendisi cevapladı. Kendisini Stern Hollow'dan bir damat olarak tanıtan genç bir adam onu karşıladı.

"Rampling Cottage'daki hanımlara acil bir mesajım var anne."

Bayan Watson kapıya gelmeden önce okuma gözlüklerini çıkarmıştı - ah, ne kibir. Şimdi zarfın üzerindeki harfleri tam olarak seçmekte zorlanıyordu -en azından mektubu elinin ulaşabildiği kadar gözlerinden uzak tutmadan ve gözlerini çirkin bir şekilde kısmadan.

Oturma odasına döndüğünde, "Stern Hollow'dan bize acil bir mesaj var," dedi. "Acaba Lord Ingram'dan mı? Yaşlı gözlerime lanet olsun."

Bayan Holmes hemen, "Bu kız kardeşimin el yazısı," dedi.

"Oh? Ne haberi varmış?"

Bayan Holmes mektubu aldı. Yüz ifadesi o kadar değişmişti ki, onu hiç tanımayan biri bile korkunç bir şey olduğunu anlayabilirdi.

"Aman Tanrım, neler oluyor?" diye bağırdı Bayan Watson.

Bayan Holmes cevap vermedi. Mektubu çevirdi ve baKtan itibaren tekrar okudu, bu sefer çok daha yavaKtı, sanki her kelimeyi hafızasına kazıyormuK gibi. Bitirdiğinde mektubu çay masasının üzerine bıraktı ve Bayan Watson'a doğru itti.

Sevgili Charlotte,

Umarım ellerimin titremesi yazmama yetecek kadar durur.

Yine de asıl istediğim, size anlatmak üzere olduğum şeyin hiç yaşanmamış olması.

Leydi Ingram öldü. Cesedi buzhanede bir mutfak yardımcısı tarafından bulunmuş. Zavallı çocuk çığlık atarak dışarı koştu. O sırada oradan geçmekte olan Leydi Avery, Leydi Somersby ve ben yardımına koştuk. Daha sonra onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu görmek için buzhaneye girdik, ancak "Kız içeride. O içeride!"

Onu buz kuyusunda gördük. Sonrasında ne olduğundan emin değilim. Sanırım hanımlardan biri Lord Ingram'a haber vermem için beni görevlendirdi, çünkü hatırladığım bir sonraki şey, evin kahyasına gecikmeden efendisini görmem gerektiği konusunda ısrar ettiğimdi.

Beni kabul ettiğinde, kendimi mutfak yardımcısı kadar anlaşılmaz buldum. "Buzhanenin yakınındaydık," diye kekeledim, "buzhane, görüyorsunuz ya."

Sonra ona baktım, sanki benim söylemeye cesaret edemediğim şeyi o anlayabilirmiş gibi. O da bana sabit bir şekilde ama öyle bir yorgunlukla baktı ki kalbim kırıldı.

Sonunda kelimeler geldi. "Leydi Ingram-Leydi Ingram buzhanede. Ve o artık yok."

Şimdi sanki konuşmuş bir sandalyeymişim gibi bana bakıyordu. Dudakları kıpırdadı ama hiç ses çıkmadı.

"Sanırım onu görmek isteyeceksiniz -kendiniz için görmek isteyeceksiniz," dedim.

"Leydi Ingram?" demeden önce bir sonsuzluk geçti. Leydi Ingram bu buzhanede?"

Çaresizce başımı salladım, keşke kötülüğün habercisi olmayı hiç kabul etmemiş olsaydım.

"Kesinlikle emin misin?" diye sordu, sesi o kadar kısıktı ki duymak için kendimi zorlamam gerekti.

Sadece mutsuz bir kesinlikle başımı sallayabildim.

Ayağa kalktı, bir ölçü viski doldurdu ve bardağı titreyen ellerime bastırdı. "Bayan Sanborn'a odanıza bir çay tepsisi göndermesini söyleyeceğim. Korkunç bir şok oldu. Lütfen gidin ve biraz dinlenin."

İki kez teşvik edilmeme gerek yoktu.

Ama şimdi, çay tepsisi yanımdayken, işe yaramazlığımı hatırladıkça yanaklarım kızarıyor. O benim iyiliğimi düşünmeyi unutmamıştı ama ben onu teselli edecek akla bile sahip değildim. Masumiyetine olan inancımı ilan etmek için. Evrenin, Leydi Ingram'ın ölümünün suçunu ona yükleyecek kadar acımasız olmayacağına olan inancımı.

Ne yazık ki tek yaptığım tutarsız bir şeyler gevelemek oldu. Daha da kötüsü, ayrılırken ona iyi şanslar diledim.

En azından ona meselenin özüne ineceğinizi söylemeliydim. Bu korkunç talihsizlikte yalnız olmadığını. Ama o sırada, odamın huzurlu güzelliğinde inleyip titreyerek, herhangi bir sığınak yanılsamasına daha fazla tutunamadan kutsal olmayan bir aceleyle kaçtım.

Lütfen, Charlotte. Ona yardım etmelisin. Lütfen.

Livia

BİRİSİ INLIYORDU, ACINASI, YARALI SESLER.

Bayan Watson. Bir elini ağzına kapattı, zihni korku ve kaosla dolu bir savaş alanıydı.

Bayan Holmes sekreterin yanında durmuş, bir notu mühürlüyordu. "Hanımefendi, lütfen bunu kuryeye verir misiniz?"

Onun ricası Bayan Watson'ı felç halinden çıkardı. Evet, felaket çökmüştü. Ve hayır, karanlık bir köşeye saklanıp kendini sallamanın zamanı değildi.

"Elbette." Habercinin cevap beklediğini tamamen unutmuştu.

Çocuğa bahşış vermeyi unutmadı. Çocuk gittikten sonra aceleyle oturma odasına döndü, Bayan Holmes onu iki parmak viski ile bekliyordu.

"Teşekkür ederim canım." Kadehin tamamını tek bir yudumda bitirdi, ateşli eau-de-vie yüzünden gözleri sulanmıştı.

"İyi misiniz hanımefendi?"

"Lütfen benim için endişelenmeyin. Çok mutsuzum ama iyi olacağım. Artık sadece Lord Ingram'ı düşünmeliyiz. Ve Tanrı aşkına, onun zavallı çocuklarını."

Bayan Watson'ın devam edebilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Ya siz, Bayan Holmes, iyi misiniz?"

"Henüz Lord Ingram'a bir şey olmadı," dedi Bayan Holmes sessizce. "Önümüzdeki günlerde çok meşgul olacağım. Ve çok fazla yardıma ihtiyacım olacak. Size güvenebilir miyim, hanımefendi?"

"Elbette!" dedi Bayan Watson, neredeyse bağırarak.

Bayan Holmes'un fırçalaması gereken yerler olsaydı, Bayan Watson sırf kendini bu endişe çukuruna daha fazla batmaktan alıkoymak için onlara dini bir coşkuyla saldırırdı. Lord Ingram'a yardım etmesine yardımcı olacak "büyük bir iş" mi? Bayan Watson ateşten bir dağın üzerine tırmanıp işe koyulurdu.

"Mükemmel. Her şeyi yazmak için not defterine ihtiyacın olacak."

Bayan Watson defterini almak için ayağa fırladı. Ne kadar çok görev, o kadar iyi.

Bayan Holmes sonraki kırk dakika boyunca dikte etti. İhtiyaç duyduğu şeylerden bazıları Bayan Watson'ın da aklına gelebilirdi, diğerlerinin amaçlarını tahmin bile edemiyordu. Örneğin, neden Londra'da iki farklı semtte iki ev kiralamaları gerekiyordu?

Bayan Holmes hiçbir açıklama yapmadı ve Bayan Watson da hiçbir açıklama istemedi. ĐKleri bittiğinde Bayan Holmes ayağa kalktı. "Bayan Watson, giyinmeme yardım eder misiniz?"

Ancak bir süre sonra, Bayan Watson oturma odasında tekrar yalnız kaldığında, başka bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Bakışları çay tepsisine düşmeden önce birkaç dakika volta attı: Haberci Bayan Livia'nın notuyla geldiğinde ikinci çaylarını içmek üzereydiler.

Ve o zamandan beri Bayan Holmes ortaya konan hiçbir şeye dokunmamıştı: tereyağlı kek, erikli kek ve Madeira keki dilimleri kendi tabaklarında ihmal edilmiş bir şekilde duruyordu.

Lord Ingram'ın talihsizliğinin büyüklüğünden önce, Bayan Holmes, her zamanki gibi unlu mamullere olan düşkünlüğünden dolayı iştahını kaybetmişti.

Bayan Watson'ın yüreğindeki korku donup dehşete dönüştü.

LORD INGRAM KARISINA BAKTI.

Bayan Olivia Holmes'a inanmamıştı. Onun taş kesilmiş şaşkınlığını görmek ve elindeki titremeyi hissetmek, her şeyin büyük bir yanlış anlaşılma olduğu inancını sarsmamıştı.

Ve *sadece* büyük bir yanlış anlaşılma.

Karısının ölü gözleri bu inancı öldürdü.

Alexandra, kızın adı hiç beklenmedik bir anda aklına geldi. Çok uzun zamandır onu böyle düşünmemişti. Zihninin mahremiyetinde bile ondan sadece karısı olarak söz etmişti. Ve ona sarılıp, "*Karım*," diye fısıldayan yeni bir kocanın gururu ve sahiplenici gayretiyle değil.

Karım.

Karım.

Benim

karım.

Kalbim, o zaman *gökyüzüm*, *evrenimin merkezi* demek istemişti.

O tamamen iyi niyetli ve masumdu. Bir gün *karımın benim hatamı, utancımı, kaçınılmaz cezamı* simgeleyeceğini hayal etmekten aciz bir adam.

"En derin taziyelerimi sunarım lordum. Bu korkunç bir talihsizlik."

Yavaşça başını çevirdi. Leydi Avery yanında durmuş, yukarı bakıyordu.

"Gerçekten de korkunç bir talihsizlik," diye yankılandı odunsu bir sesle ve dikkatini buz kuyusundaki kadına verdi.

Hantal görünüyordu. İkinci çocuklarının doğumundan sonra hiçbir zaman eskisi kadar kolay ve zarif hareket etmemişti. Ama yine de, kendini bu şekilde görseydi hoşnut olmazdı: çenesi dışarı fırlamış, dudakları gevşemiş, ayakları uygunsuz bir şekilde yayılmıştı.

Duruşunun kendi kabul edilebilirlik standardına uyması için bir şeyler yapma dürtüsü yükseldi.

Onun yerine parmaklarını yumruk yaptı.

Evlendikleri yıllar boyunca yüzü daha kare, daha sert bir hal almıştı. Buna rağmen, orta yaşlı yakışıklılığına alışmadan önce en az bir on yıl daha güzel kalacaktı, eski akkor güzelliği başkalarının anımsayacağı ve belki de iç geçireceği bir şeydi.

Ama ölüm ondan önemli bir şeyi almıştı. Yüz hatları hatırladığı gibiydi ama yine de bir yabancı gibi görünüyordu ve pek de çekici sayılmazdı.

Çocuklarının onu bu şekilde görmesini istemediği belli belirsiz aklına geldi. Bırakın sevdikleri anneyi canlı ve güzel olarak hatırlasınlar. Ondan geriye iyi ya da kötü hiçbir şey kalmamış bir cesede asla tanık olmasınlar.

"Leydi Ingram'ın İsviçre'den döndüğünü bilmiyorduk," dedi Leydi Avery, sesi sessizlikte bir top patlaması gibiydi.

Hâlâ uyuşukluk sisi içinde ona tekrar döndü. "Ben de bilmiyordum." "Sence buraya nasıl geldi?"

"Ben de en az sizin kadar şaşkınım leydim." Buzhanenin derin soğuğu her gözeneğinden içeri sızarak onu sardı. Titrememek için kendini zor tuttu. "Hanımlar, malikânede çok daha rahat edeceksiniz. Ben burada polisi bekleyeceğim."

Leydi Avery bir an bile tereddüt etmeden, "Sizinle bekleyeceğiz," dedi. "Biraz soğuğa aldırmayız."

"Ve biz şaşkın değiliz," diye ekledi kız kardeşi. "Sadece öfkeliyiz."

Öfkeli.

Kendisinin de öyle olması gerektiğini düşünüyordu. Ama Leydi Ingram'ın seçimleri Kraliyet'in üç ajanının ölümüne yol açmışken, yeterince öfke toplayamamıştı. Onun yanındaki yerini kaybettiğinde ve artık Moriarty'ye istihbarat sağlayamadığında, kendi zamansız ölümünün en olası sonuç olacağını ona söyleyebilecekken değil.

Moriarty'ye ihanet edenler idamla karşı karşıya kaldı. Ve işe yaramaz hale gelenler - biraz daha nazik bir kurtuluş mu?

Nasıl öldüğünü anlayamamıştı. Üzerinde yeniliğinden dolayı sert görünen bir tören elbisesi vardı. Görünür bir yara, boğazında bir iz ya da giysilerinde belirgin kan izleri yoktu.

İçeri girip daha yakından bakmak niyetiyle buz kuyusunun ağzına adım attı.

Biri onu ceketinden yakaladı. "Hiçbir şeye dokunmamanız gerektiğini düşünüyorum, efendim."

Leydi Somersby'ye baktı. Bu onun karısıydı. Ayrı yaşadığı karısı, evet, ama yine de karısıydı.

Leydi Somersby'nin gözlerinin, gözbağı çıkarılmış Leydi Adalet'in gözleri gibi parladığı çok uzun bir anın sonunda, onun bölgeyi kurcalamasını engellemek istediği aklına geldi.

Onu.

Korku omurgasından aşağı süzüldü.

Dedikoducu kadınlar karısının ölümünden onun sorumlu olduğuna inanıyorlardı.

İsviçre'ye hiç gönderilmediğini, bunun yerine soğukkanlılıkla öldürüldüğünü.

Burada, kendi evinde.

*Sevgili Livia,
Çektiğiniz çileyi duyduğuma üzüldüm.
Lütfen Bayan Watson'ın ve benim en derin taziyelerimizi Lord
Ingram'a ve çocuklarına iletin.
Charlotte*

LIVIA'NIN KIZ KARDEŞİNDEN BEKLEDİĞİ BU DEĞİLDİ. İHTİYACI VARDI. kaslı, tepelerden gelen bir süvari mesajı. Charlotte'un şu açıklamayı yapmasını istiyordu: *Kendi neslinin en iyi zekâsı, suçlunun önümüzdeki yirmi dört saat içinde ortaya çıkarılacağı konusunda sizi tüm ciddiyetiyle temin eder. Lord Ingram zarar görmeden kurtulacak. Ve sen de dahil olmak üzere herkes iyi olacak, sevgili Livia.*

Kapının çalınması onu ürküttü, ama gelen sadece misafirlerin büyük salonda toplandığını haber veren bir hizmetçiydi. Bayan Holmes lütfen mümkün olduğunca çabuk aşağı iner mi?

Livia büyük salonun açık kapılarına ulaştığında heyecanlı merakın gürültüsü yerini ağırbaşlı, neredeyse korku dolu bir sessizliğe bıraktı.

Lord Ingram şöminenin yanında duruyordu, saçları rüzgârda savrulmuş, gözleri çukurlaşmıştı. "Leydi Ingram'ın arazide ölü bulunduğunu bildirmekten büyük üzüntü duyuyorum. Polis soruşturmaya başlamak üzere geldi."

Sessizlik. İnançsızlığın kakofonisi. Lord Ingram elini kaldırdığında yine sessizlik. "Ne olduğunu bilmiyorum, bu büyük bir şok oldu. Yerel polislerin size bazı soruları olacağını biliyorum. Yarın bir

Scotland Yard'dan bir müfettiş sizinle tekrar konuşmak isteyebilir. O zamana kadar lütfen Stern Hollow'da kalın."

Yine bir inanmazlık ve dehşet  ığlığı.

Lord Ingram bekledi. Sabahleyin sanki bütün gece uyumamış gibi görünüyordu. şimdi ise sanki hayatı boyunca hiç tam bir gece uykusu uyumamış gibi görünüyordu, yorgunluğu her yüz hatlarına işlemişti.

Konuklar sustuktan sonra, "Akşam yemeği her zamanki saatte servis edilecek. Üzülerek söylüyorum ki bu akşam ev sahipliği görevimi yerine getiremeyeceğim. Beni bağışlayın. Ekibim ihtiyaçlarınızı karşılayacaktır. Bayan Avery ve Somersby sorularınızı ellerinden geldiğince yanıtlayacaklar."

Salondan  ıktı, kalabalık geçmesine izin vermek için dağıldı. Kapıları kapatırken bir an için kapı koluna tutundu, sanki bırakırsa dik duracağına g venmiyormuş gibi.

Livia bir anda onun korktuğunu anladı, o kadar korkuyordu ki korktuğu her şey gerçekleşmesin diye kimsenin görmesine izin veremiyordu.

Salondakiler tarafından görülmek istemediğinden, onların görüş alanından çıkmak için birkaç adım geri çekilmişti. şimdi ileri atıldı ve onun ellerini tuttu.

"Her şey yoluna girecek lordum! Charlotte sana bir şey olmasına izin vermez.

Gerçeği  ğrenecektir."

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama fikrini değiştirdi. "Evet, eminim her şey yoluna girecek. Umarım bu sizin için çok üzücü olmamıştır, Bayan Holmes."

Livia'nın bundan sonra ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir süre daha konuştuktan sonra adam izin isteyip kütüphaneye doğru yöneldi. Omuzlarını dikleştirdi, birkaç derin nefes aldı ve salonun kapısını çekerek açtı.

Lord Ingram konukların sorularını yanıtlaması için onu g revlendirmemişti ama bu gece sesinin duyulmasını istiyordu. Bayan Avery ve Somersby, Leydi Ingram'a ne olduğunu Livia'dan daha iyi bilmiyorlardı ve onların imalar ve sorumsuz varsayımlarla Lord Ingram'ın adını lekelemelerine izin verirse lanetlenirdi.

Günlerce süren  nseziler onu buzhanede kendisini bekleyen şeye hazırlamamıştı ama artık odasına kapanıp bir başkasının onu kurtarmaya gelmesini umma lüksüne sahip değildi. Tanrı adına, ya onu savunacak ya da bu uğurda ölecekti.

LORD INGRAM POLİS ÇAVUŞUNU KÜTÜPHANEDE KABUL ETTİ. ÜÇLÜ

Getirdiği polis memurları misafirlerin ve hizmetçilerin çetelesini tutacak ve her birini sorgulayacaktı. Ama Çavuş Ellerby cesedi bulan dört tanıkla ve Stern Hollow'un sahibiyle ilk görüşmeleri kendisine ayırmıştı.

Lord Ingram onlarca yılını Londra'nın en karanlık bölgeleriyle uğraşarak geçirmiş bölge müfettişleriyle, açgözlülüğün, zalimliğin ve suç yaratıcılığının her çeşidini görmüş, dünyadan bıkmış adamlarla tanışmıştı. Çavuş Ellerby böyle bir adam değildi. Hem evin zenginliğinden hem de bir dükün çocuğunun kendi karısını öldürmüş olma ihtimalinden gözle görülür bir şekilde etkilenmişti.

Hizmetçi Bayan Sanborn, elinde bir çay tepsisiyle Çavuş Ellerby'nin arkasından içeri girdi. Adamlar için çay doldurdu ve sessizce ayrıldı.

"Krema? Şeker?" Lord Ingram sordu, sesi uygun bir şekilde nazikti.

"İkisi de değil, teşekkürler."

"Size daha sert bir şey önerirdim, Çavuş, ama sanırım bu hoş karşılanmaz."

"Gerçekten de öyle. Ama lütfen lordum, ihtiyacınız olanı alın. Bugün güçlü ruhları çağıran bir gün."

Lord Ingram bir kadehi viskiyle doldurdu. Sarhoş edici şeyleri Charlotte Holmes'un unlu mamulleri sevdiğinin çeyreği kadar bile sevmiyordu ama içki kapasitesi Charlotte'un pasta sevgisiyle yarışıyordu. Ve bu gece bu kapasitesini kullanmak niyetindeydi.

Çok içen bir adamın hesapçı olduğu izlenimini vermesi daha az olasıydı.

Kehribar rengi sıvıdan büyük bir yudum aldı ve boğazı yanınca irkildi. "Sizin için ne yapabilirim, Çavuş?"

"Hatırlarsanız, şantiyedeki iki bayan benimle konuşmak istemişti efendim."

Çok iyi hatırlıyordu. Leydi Avery ve Leydi Somersby çavuşu kulağından tutup dinlemesini istemişlerdi. Lord Ingram onları kendi hallerine bırakmış ve önce oradan ayrılmıştı. Hanımların Çavuş Ellerby'nin başını döndürecek kadar çok ve öfkeli bir tempoda konuşmuş olmaları onu şaşırtmamıştı.

"Leydi Avery ve Leydi Somersby sosyetenin önde gelen dedikodu tarihçileridir. Aktaracakları pek çok faydalı ayrıntı olmalı."

Sözleri tarafsız gibi görünse de aslında hiç de öyle değildi. Çavuş Ellerby işinde iyi olan zeki bir adam olabilirdi ama dedikoducu hanımların güçlü kişiliklerine alışkın değildi ve

onu bilmesi ve anlaması gerektiğini düşündükleri her şey konusunda eğitmeye çalışmalarına içerlemiş olabilirler.

Yaşlarına ve rütbelerine hürmeten, kendisine işini nasıl yapacağını söylemesine duyduğu kızgınlığı bastırmaya çalışacaktı. Ama Lord Ingram kadınların daha çok dedikodu yapmalarıyla tanındıklarına dikkat çekince, Çavuş Ellerby'ye muhtemelen teorilerini reddetmek için zaten istediği bahaneyi vermiş oldu.

Lord Ingram, Leydi Avery ve Leydi Somersby'nin titiz olduklarını biliyordu. Titiz olduklarını biliyorlardı. Ama Çavuş Ellerby bilmiyordu. Bu kusursuz malikânenin efendisi ile çenesini hiç kapatmayan, orta derecede çekici iki kadın arasında Lord Ingram, çavuşun kime daha çok inanabileceği konusunda çok iyi bir fikre sahipti.

Ama bu varsayımsal bir ilçe çavuşu için geçerliydi. *Bu* adamın dedikoducu kadınları dikkatle dinlemiş ve ne kadar değerli bir bilgi kaynağına rastladığını fark etmiş olma ihtimali her zaman vardı. Ayrıca bu kusursuz malikânenin sahibine de aynı ölçüde şüpheyle bakabilirdi, çünkü evi en ince ayrıntısına kadar mükemmel olan bir adamın, kasıtlı olmadığı sürece, kendinden bir şey ele vermesi pek olası değildi.

"Ah, durmadan devam etmelerine şaşmamalı," dedi Çavuş Ellerby, Lord Ingram'a spektrumda nerede durduğunu açıklayarak, ki bu Lord Ingram'ın olmasını tercih ettiği yerden çok da uzak değildi.

"Personelimden duyduğuma göre, geldikleri günden beri karımın nerede olduğunu ve en son görüldüğü doğum günü balosu gecesinin ayrıntılarını araştırıyorlarmış."

O gece onunla yüzleşmiş ve gitmesini söylemişti. Sonra da Bancroft'u suçlarından haberdar etmeden önce yirmi dört saat beklemişti, böylece Bancroft'un çok ama çok uzaklara kaçmak için zamanı olacaktı.

Anlaşıldığı kadarıyla yeterince uzak değilmiş.

Çavuş, "Hanımların müdahalesi sizi rahatsız etti mi?" diye sordu.

"Evet, ama onların olası gördüğü nedenlerden dolayı değil." Lord Ingram bir yudum viski daha içti. "Gerçeğin asla ortaya çıkmamasını umuyordum, çünkü başıma gelenler en kötü düşmanımın bile başına gelmesini istemeyeceğim şeylerdi."

Çavuş Ellerby not defterini çıkarmıştı. "Peki size tam olarak ne oldu lordum?"

"BAY WALSH, HOLMES ADINDA BİR BEYEFENDİ SİZİ GÖRMEK İSTİYOR. Siz, efendim," dedi genç uşak Stern Hollow'un kâhyasına.

Son bir saat içinde Bay Walsh, efendisi adına iki farklı vilayet gazetesinden iki adamı, bir papaz ve bir rektörü ve Leydi Ingram'ı tanıyan ve yaşlı kocasını aramayı görev bilen üç yerel bayanı savuşturmuştu. Trajedinin insanların içindeki kötülüğü ortaya çıkardığına artık iyice ikna olmuştu ve son arayanın evden zorla çıkarılmasını istiyordu.

Tercihen arkasına.

"Peki bu Bay Holmes ne istiyor?" diye sordu Bay Walsh, tahammülünden geriye kalanları toparlayarak. "Misafirimiz Bayan Holmes ile bir akrabalığınız var mı?"

"Bilmiyorum efendim. Eastleigh Park'tan gönderildiğini söylüyor."

Eastleigh Park, Lord Wycliffe Dükü Ekselansları'nın Ingram'ın en büyük kardeşi. Bay Walsh ayaklarının altında bir titreme hissetti. Dük, kardeşini azarlaması için bir elçi mi göndermişti? Elbette, bu gece bunun için uygun bir zaman olamazdı.

İş o noktaya gelirse, Bay Walsh elçiyi daha ne kadar oyalayabilirdi? Lord Ingram'ı yukarıdan gelen bu gazaptan daha ne kadar koruyabilirdi? "Şimdi nerede? Hâlâ bekleme odasında mı?"

"Evet, efendim."

"Çayı hemen ofisime gönderin."

Bay Walsh en sert tavrını takındı ve bekleme odasına doğru yürüdü. Dük, keskin gözlü bir ajan göndermişse, Lord Ingram'ın ön saflarda cesurca savaşmaya hazır kendi piyadelerinden yoksun olmadığını görsün.

Bekleme odasındaki genç adamın kalın ama bakımlı bir sakalı vardı ve sakalının tepesinde titizlikle pomatlanmış, uçları neredeyse bir santim yukarı kıvrılmış bir bıyık vardı.

Bay Walsh'un girişiyle ayağa kalktı. "Bay Walsh, sanırım? Sherrinford Holmes. Yüzünüzdeki sert ifadeden beni Majestelerinin gönderdiğine inandığınızı anlıyorum."

Bay Walsh gözlerini kırıştırdı. "Majesteleri tarafından gönderilmediğinizi mi ima etmek istiyorsunuz, Bay Holmes?"

"Hayır." Genç adam hafifçe gülümsedi. "Önümüzdeki günlerde birini, hatta belki de kendisini göndermeyeceğini söylemiyorum. Ama Wycliffe Düşesi Hazretleri tarafından Lord Ingram'la ilgilenmem için görevlendirildim."

Onu zor günler bekliyor ve yanında bir müttefik olması gerektiğine inanıyor."

Rahatlama ve minnettarlık Bay Walsh'un içine doldu. Kısaca.

Bir müttefik göndermek iyi ve güzeldi, ama bu Bay Holmes ...

Orta boylu sayılmazdı ve yaşına göre şaşırtıcı derecede iriydi; sakallarının bolluğuna rağmen yirmi beş ya da yirmi altı yaşından fazla olamazdı. Tombulluğuna rağmen sık giyinmişti, giysileri iyi malzemeden ve üstün işçilikten yapılmıştı. Aslında burada şıklıktan çok daha fazlası vardı: Bay Holmes *abartılı* giyinmişti. Altın ve safir çizgili kadife yelek; kravatın karmaşık, çok katmanlı düğümü; tavus kuşu tüyünün yanardöner gözüne karşı düzenlenmiş üç yuvarlak, parlak sarı craspedia çiçeğinden oluşan yaka çiçeği. Saatinin kösteğinde, yakasındaki gerçek tavus kuşu tüyüyle uyumlu mineli bir tavus kuşu tüyü asılıydı. Saati kontrol etmek için saatini çıkardığında, bir de monokl çıkardı ve sağ gözünün yuvasına vidaladı - Bay Walsh yakından baktığında kenarı aslında bir monokl olan monokl

Kendi kuyruğunu yiyen yılan.

Lord Ingram en umutsuz anında tek müttefiki olarak öfkeli bir züppeyi bulmuştu.

"Ve siz de tam görmek istediğim kişisiniz, Bay Walsh," dedi züppe. "Yarın ilk iş olarak dışarıdaki personelle konuşmam gerekecek ve bu düzenlemeyi sizin yapacağınıza güveniyorum. Ama bu gece benim hedefim içerideki personel.

"Lütfen bana polisle konuşmuş olanları teker teker gönderin. Elinizdeki isim, yaş, görev ve benzeri bilgileri içeren listeler çok makbule geçecektir. Bu görüşmeleri yapmak için iç ofislerin bir köşesini, tercihen sessiz ve تنها bir köşeyi ödünç almam gerekecek. Bayan Sanborn da diğer konuklardan uzak kalmam için çocuk odasında bir oda hazırlama nezaketini gösterirse kendisine sonsuz minnettarlığımı sunarım."

Bay Walsh tekrar gözlerini kırıştırdı. "Hepsi bu kadar mı, Bay Holmes?"

"Emrinizdekilerle konuşmadan önce Lord Hazretleri'nin ve Hanımefendi'nin dairelerine bir göz atmak istiyorum. Bana eşlik edebilir misiniz?"

Bay Walsh tereddüt etti.

"Lord Ingram şu anda polisle konuşuyor mu?" diye sordu Mr. Holmes.

"Evet."

"Gerekiyorsa, lütfen hemen şimdi odasına girmeme izin verip vermeyeceğini sorun. Aksi takdirde zaman şok önemli."

Bay Walsh kabul etti. Lord Ingram'ın odaları hızlıca gezildi. Leydi Ingram'ınkinden bile daha hızlı.

Bay Holmes, Bay Walsh'un masasına oturup kendisine bir fincan çay koyduktan sonra, "Bu arada, her ne kadar Majesteleri, Majesteleri'yle başa çıkabilecek kapasitede olsa da, ona ya da gönderdiği herhangi birine varlığımdan söz etmenize gerek yok," dedi.

"O zaman personelin geri kalanına kim olduğunuzu nasıl söyleyeyim?"

"Lord Ingram'ın bir dostu olduğumu ve bir dostun görevini yerine getirmek için burada bulunduğumu sleyebilirsiniz."

KonuKurken gülümsedi, oldukça ironik bir gülümsemeydi bu, ama ses tonu ciddiye varacak kadar sertti. Bay Walsh not aldı: Bay Holmes'un Stern Hollow'a gelişi Eastleigh Park'tan kimseye sylenmeyecekti.

"Sizce Bay Holmes, yapacağımız herhangi bir şeyin Lord Ingram'a en ufak bir yardımı olabilir mi?"

Bu soru Bay Holmes'un yüzündeki gülümsemeyi sildi. İ ekti. "Bu iyi bir durum değil, Bay Walsh. Lord Ingram'ı Leydi Ingram'ın ölümüyle ilişkilendiren doğrudan bir kanıt olmayacak, ancak ikinci derece kanıtlar bol miktarda ve neredeyse istisnasız olarak olumsuz olacak."

Bay Walsh yutkundu.

Bay Holmes onun gözlerinin içine baktı. "Ama artık buradayım. Ve ben onun son, en iyi umuduyum."

CHARLOTTE KONUŞMASINI BITİRDİĞİNDE SAAT GECE ON BİRDİ.

içerideki personelin sonuncusuydu. Son görüşmeden birkaç not aldı ve konuştuğu kadın ve erkeklerin listesine baktı.

Normalde notlara ihtiyacı olmazdı. Ama normalde arka arkaya kırk yabancıyla tanışmazdı.

Kapı çalındı. "Girin," dedi, Bay Walsh'un kendisini odasına götürmek üzere geri dönmesini bekliyordu.

Lord Ingram içeri girdi. Bitkin görünüyordu. Ama onu görünce gözlerine bir ışık parıltısı geri geldi.

Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu, dirsekleri Sherrinford Holmes'un göbeğini oluşturan dolgunun üzerinde rahatça duruyordu. "Merhaba Ash."

"Pastanın kaybolma sesini duyduğumu sandım-" Çay tepsisine baktı, tekrar ona, sonra tekrar çay tepsisine. "Bu da ne böyle? Bay Walsh kek tabaklarını yeni mi doldurdu yoksa siz hiçbir şeye dokunmadınız mı?"

Önüne konan tatlı şeyler genellikle kaybolurdu: Açlık gerekli değildi; kekin tadı meşguliyet, endişe ve hatta can sıkıntısıyla birlikte de güzeldi. Ancak Livia'nın mektubunu okuduğu anda midesi sanki taşa dönüşmüştü. Bay Walsh'un hazırladığı ikramlar, onda uyandırdıkları tüm ilgiye rağmen balmumundan da yapılmış olabilirdi.

Ama Lord Ingram'ın bunu henüz bilmesini istiyor muydu?

Yüzünün yarısını kapattı. "Bunun sıradan bir olay olduğunu düşünmemelisiniz efendim. I . . . Ne olduğunu bilmiyorum. Sizi temin ederim ki iştahım çoğu zaman bir bayrak direği kadar sert ve bir o kadar da büyüktür. Bu açıklanamaz performans yetersizliği karşısında ben de en az sizin kadar şok oldum."

Kuşkusuz kızın iştahsızlığını gerçekten iktidarsızlıkla mı kıyasladığına karar vermeye çalıştığı için yüzünde farklı kuşku dereceleri titreşti.

Bir süre sonra "Evde özellikle bol çay mı içtiniz?" diye sordu.

Adam konudan uzaklaşmıyordu; kız da uzaklaşacağını düşünmemişti. "Kız kardeşimin notu tam çaya oturduğumuz sırada geldi. Yani...hayır."

Kaşları çatılmış bir halde ona baktı. Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve gergindi. "Sakin bana en son sekiz saat önce yemek yediğini söyleme. Beni korkutuyorsun."

Nefes verdi. "Dehşete kapılmalısın. Ben korkuyorum."

Kendisini Stern Hollow'a götürmesi için tren istasyonundan bir tuzak kiralamak üzere köye gitmişti. Çeyrek saat boyunca istasyonun dışında beklemişti, vagon olmadığı için değil, kendini toparlaması gerektiği için.

Arkasında durduğu sandalyenin arkalığını kavradı. İki saniye sonra bıraktı. "Gelin. Bay Walsh'a sizi odalarınıza götüreceğimi söyledim. Akşam yemeği de sizi bekliyor."

Ayağa kalktı, sırtındaki ağrıyan bir noktayı ovuşturdu, ancak dolgusunun tüm yol boyunca devam ettiğini hatırladı. "Beni beslemekte Lord Bancroft kadar iyi değilsin ama zor durumda işimi görürsün."

Ona sert bir bakış attı ama iddiasına itiraz etmedi.

İstedığı gibi ona kreş katında bir oda tahsis edilmişti.

-Ama beklediğinden daha güzeldi. Genellikle bu kadar yüksekteki ekstra odalar nadiren kullanılırdı ve en büyük evlerde bile son derece sadeydi. Ama onunki bir apartman dairesiydi, oturma odası, yatak odası, giyinme odası ve kendine ait bir banyosu ve su dolabı vardı.

"Vaftiz babamı ziyarete geldiğimde burada kalırdım. Sherrinford Holmes'un amacına uygun sanırım?"

"Öyle."

"Duvarda bir kasa var. Ayrılmadan önce sana şifresini veririm. Bayan Sanborn'a sabahları rahatsız edilmekten nefret ettiğinizi söyledim. Hayır.

Siz uyurken hizmetçiler gelip ızgarayı süpürecek ya da ateşi yeniden yakacak."

"Teşekkür ederim."

Kadın yarı yarıya onun gitmesini bekliyordu ama adam kapıya yaslanarak ona bakmakla yetindi. Sessizlik iyice gerginleşmek üzereyken dudaklarının kenarları titredi.

"Sherrinford Holmes'un çok gösterişli olduğunu bilmenizi isterim," diye itiraz etti. "Ya da en azından öyle olduğuna inanıyor. Ve o zavallı adamın duygularını incitmeyeceksin."

Boğazını temizledi. "Özür dilerim."

Hemen dudakları yeniden titredi. Sonra bir kahkaha patlattı ve gülmeye devam etti.

Çok çekici bir kahkahası vardı.

"Zavallı Sherry seni asla affetmeyecek!"

Ama yine de duramadı, ta ki kadın içini çekip hem bıyığını hem de sakalını koparana kadar.

Doğruldu ve boğazını temizledi. "Özür dilerim."

"Başkalarının önündeysen bunu yapmasan iyi edersin."

"Yapmayacağım." Bir an için yere baktı. "Teşekkür ederim."

"Geleceğimi biliyordun."

"Gülünç ama yüce kılığınız için teşekkür ederim demek istemiştım. Büyük olasılıkla Leydi Ingram'ın cinayetiyle suçlanacağımı anladığımda, bırakın deli gibi gülmeyi, bir daha asla gülümseyemeyeceğimi düşündüm."

Onun başka türlü bile güldüğünü pek görmemişti -bu yıllar hayatının en iyi yılları olmamıştı.

Kapıdan uzaklaştı. "Yüzünüzdeki deri biraz kızarmış."

Çekingen bir tavırla yanaklarını okşadı. "Bayan Watson yapıştırıcının tahriş edici olabileceği konusunda uyardı. Güzel yüzüme onarılamaz bir zarar vermemek için hızlı çalışmam gerekecek."

"Ne kadar hızlı çalışabilirsin? İdam sehpasına gitmeden önce adımı temize çıkarabilir misin?"

"Eminim Lord Bancroft, duruşmanızın kötü geçmesi halinde bir kaçış ayarlayacaktır."

Yüzündeki tüm neşe izleri kayboldu. "Ama sizce bir duruşma olacak mı?"

"Bu davaya dışarıdan bakan biri olsaydınız, hangi sonuçlara varırdınız?"

Oturma odasını geçerek akşam yemeğinin hazırlandığı yere gitti ve ona bir sandalye çekti. "Herkesin ne düşüneceğini zaten biliyorum. Peki ya büyük Sherlock Holmes? Bu duruma ne gibi eşsiz bir ışık tutabilir?"

"Cesedi gördünüz. Gerçekten Leydi Ingram mıydı?"

"Her santimini büyüteçle incelemedim ama korkarım ki öyle."

Charlotte içini çekti, oturdu ve akşam yemeği tepsisinin kubbeli kapağını kaldırdı. Altında küçük, kabarık bir turtta ve Bavyera kremasının güzel çizgili vanilya ve çikolata katmanlarıyla bir dilim charlotte russe vardı.

Bıçağını ve çatalını aldı ve kabarmış turtayı kesti. "Ne Sherlock Holmes ne de onun kadar zeki olan ama yabancıların sorunlarını çözmeye meyilli olmayan kardeşi Sherrinford Holmes, Leydi Ingram'ın buzhanede neden ölü yattığını anlayamıyor."

Lord Ingram karşısına oturdu. "Ona bakarken bile, bunun beni cinayetten astırmak için yaptığı bir oyun olduğunu düşünmeden edemiyordum, böylece geri dönüp çocukları geri alabilecekti."

"Belki de bu tam olarak budur. Belki de buzhanedeki onun gizli ikiz kardeşidir. Ve gerçek Leydi Ingram kanatlarda bekliyor, beklentiyle kıkırdıyordu."

"Eğer hiçbirimizin adını bile duymadığı gizli bir kız kardeşi varsa, işlemediğim bir suçu üzerime yıkmak için zavallı kadını öldürtecek kadar zalim olduğundan şüpheliyim." Çenesini ona doğru kaldırdı. "Ve tabağındaki yemeği itip kakma. Ye."

Ortasında bıldırcın yumurtası olan av eti dolgulu turtadan bir çatal dolusu ağzına götürdü. "Ya gizli kız kardeş doğal nedenlerle öldüyse ve Leydi Ingram sadece uygun bir cesetten yararlandıysa?"

Av turtası çok lezzetliydi ve bir lokma daha yemek istemedi.

"Düşündüm de, nasıl öldüğünü anlayamadım. Tamamen giyinikti ve Avery ve Somersby hanımlar buz kuyusuna girmeme izin vermediler." Başını iki yana salladı. "Hayır, saçma sapan konuşuyoruz. Bu Moriarty'nin işi olmalı."

"Ama onun bakış açısından bakıldığında, bu neredeyse çok az anlam ifade ediyor."

"Neden bu kadar az? Artık Moriarty'nin işine yaramıyordu. Ve Bancroft tarafından aranıyordu. Moriarty pekâlâ böyle bir yükten kurtulmaya karar verebilir. Sonra da küçük ve rahat düzenini bozduğum için bana bunu ödetmeye karar verebilir."

"Öncelikle, Leydi Ingram'ın artık Lord Bancroft'u gözetleyemediği zaman işe yaramaz hale geldiğine katılmıyorum. Güzel, zeki ve acımasız bir kadındı. Böyle bir kadın pek çok durumda işe yarayabilir.

"İkincisi, Lord Bancroft geçilmesi tehlikeli bir adam olsa da, ulaşabileceği yerler sınırlıdır. Yanılıyorsam beni düzeltin ama ajanlarının görmeleri gereken başka görevleri var, değil mi? Herhangi bir anda, Leydi Ingram'ı avlamak için sadece birçoğunu ayırabileceğini, belki de hiç ayıramayacağını düşünüyorum."

Adam onu düzeltmedi; kadın devam etti. "Üçüncüsü, kişisel düşmanlık sadece siz ve Leydi Ingram arasında var. Moriarty'nin size ya da Lord Bancroft'a karşı özel bir düşmanlık beslemediğinden neredeyse eminim; tıpkı zeki bir suçlunun kanuna karşı temkinli olması ama karşılaştığı her polis memurundan nefret etmemesi gibi.

"Dediğiniz gibi, size bunu ödetmek için sadece potansiyel olarak değerli bir ajanı öldürmekle kalmayıp, cesedini tam da sizin planlamadığınız misafirlerin söz konusu cesede rastlayacağı bir zamanda malikanenize taşımak için ayrıntılı bir plan hazırlaması gerekir. Bu ona profesyonel anlamda ne kazandırır?"

"Pek değil," diye itiraf etti Lord Ingram. "Leydi Ingram'ın peşine düşmek gibi bir niyetim yok, yani bu beni ortadan kaldırmak için bir neden olamaz. Ve eğer Moriarty beni idam sehпасına göndererek Bancroft'a zarar vermeyi düşünüyorsa, o zaman Bancroft'u hiç tanımıyor demektir."

Öne doğru uzandı ve av turtasının sıcak su kabuğundan bir parça kopardı.

"Akşam yemeği yemedin mi?" Başını salladı.

"Böylece sadece mizah anlayışını geri getirmekle kalmadım, aynı zamanda iştahını da geri getirdim."

"Zaman iştahımı yerine getirdi. Önünüzde yemek var."

Bu onu hafifçe gülümsetti. Bakışları kızın yüzünde uygun olandan bir saniye daha uzun süre kaldı.

Büyük turtayı ona doğru itti. "Al bakalım. Ama charlotte russe'uma dokunma."

"Söz vermiyorum."

"O zaman sen turtayı bitirmeden ben hepsini yesem iyi olur."

Bir süre sessiz kaldılar, adam sürekli yiyordu, kadın daha az. Adam fark etmiş olmalı ki, "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

Charlotte russe'dan bir top Bavyera kremasını tabağa süpürmüştü ve onunla oynuyordu. Durdu ve onun gözlerinin içine baktı. "Çocukların nerede Ash?"

"Remington ile - bunu biliyorsun."

"Leydi Ingram'la olanlardan sonra, onları bir daha gözünüzün önünden ayırmayacağınıza yemin edebilirdim. Fikrinizi ne değiştirdi?"

"Kız kardeşin bir keresinde bana dört buçuk yaşına kadar konuşmadığını söylemişti. Eminim yürümeye başladığın andan itibaren bir şeyler, herhangi bir şey söylemen için büyük bir baskı altındaydın. Ama sen hazır olana kadar bekledin, bir an önce değil."

"Çocuklar insandır. Kendi akılları vardır. Ben hiçbir zaman kendi irademi ne pahasına olursa olsun dayatacak bir ebeveyn olmadım. Lucinda ve Carlisle Remington'la gitmek istediler ve sonunda istediklerini aldılar."

Charlotte peçeteyi dudaklarına götürdü. Ona inanıyor muydu?

İlk büyük davasının ortasında, Lord Ingram ve Bayan Watson, Bayan Watson'ın Sherlock Holmes'un evi olarak düzenlenmiş mülkü olan 18 Upper Baker Sokağı'nda "buluşmuşlardı". Bayan Watson ev sahibesi Bayan Hudson gibi giyinmiş, vatkalı bir elbise, gri bir peruk ve tel çerçeveli gözlükler takmıştı. Lord Ingram ona tedirginlik ve güvensizlikle bakmıştı. Ve Charlotte'a, başka biri olsaydı, kendisini kabul etmekle kalmayıp çıkarım gücünü coşkuyla destekleyen bir demimondaine ile tesadüfen karşılaşmış olmasını gerçek olamayacak kadar iyi bulup bulmayacağını sordu.

Charlotte'un daha sonra keşfedeceği gibi, kendisi Bayan Watson'ı ona yardım etmesi için gönderdiğinde - Charlotte Holmes'u tanıdığından daha uzun süredir tanıdığı, güvenilir arkadaşı Bayan Watson.

O kadar iyi bir oyuncuydu ki, katı hoşnutsuzluk gösterisinde o kadar inandırıcıydı ki, gözlem gücüne rağmen Bayan Watson'ın onu onaylamadığına tamamen inanmıştı. Evden kaçtıktan sonraki o umutsuz günlerde, hem parası hem de seçenekleri tehlikeli bir şekilde azalmışken, ona yardım etmek için ikincisiyle komplo kurduğundan hiç şüphelenmemişti.

Masanın karşısında duran adam oyun turtasından yavaşça bir ısırık aldı, kız onu incelerken o da kızı inceliyordu, bakışları sabit ve donuktu.

Daha önce ona tanıdığı en iyi yalancı olduğunu söylemişti, bu olağanüstü, muhtemelen nesiller boyu sürececek bir yetenektir. Kız onun için aynı şeyi düşünmemişti - belki de etkileşimleri çok fazla

sessizlik. Ama Bayan Watson'la başından beri arkadaş olduğunu öğrendikten sonra onunla yüzleştğinde, cevabı bu olmuştu: *Sana doğruluktan ziyade uygun olan pek çok şey söyledim.*

Şimdi ona ne söylüyordu, gerçeği mi, yoksa daha uygun bir şey mi?

"Çavuş Ellerby ile görüştünüz."

Konunun değişmesi üzerine gözlerini kıstı. "Evet."

"Anladığım kadarıyla ona olabildiğince gerçeği söylediniz, zira bu noktada yalan söylemek sadece daha fazla suçlanmanıza yol açacaktır."

"Doğru."

"Sakin bir şekilde konuştunuz ve makamınıza yakışır bir vakarla hareket ettiniz, buna şüphe yok. Ama aynı zamanda, o içki bardağını eline aldığı anda parmaklarının titrediğini görmesine izin verdin. Zaman zaman kendinizi toparlamak için konuşmayı kestiniz. Ve tabii ki, görüşme ilerledikçe sesinizin giderek kısılmasına neden oldunuz, evrenin acımasızlığı tarafından hırpalanmış ve hırpalanmış bir adam."

Çatalını ve bıçağını sıkıca kavradı. "Masumiyetime ikna etmem gereken ilk kişi oydu."

"Kesinlikle. *Az önce beni* ikna etmek için neden hiç çaba sarf etmediniz?"

"Personelden herhangi biriyle konuşabilirsiniz-Remington buradaydı ve çocuklarla birlikte ayrıldı."

"Herkesin *gördüklerini* tartışmayı teklif etmiyorum. İhtiyacım olan şey ayrılışlarının nedeni."

"Sana söyledim-"

"Bana söyleyeceklerine dikkat et. Lucinda ve Carlisle'ı kaçırmaya geldiğinde Leydi Ingram'ı yanlışlıkla ya da kasten öldüren kişinin sen olma ihtimalini en ufak bir şekilde bile ortadan kaldırmış değilim."

"KİM O?" DIYE MIRILDANDI ALICE, TREADLES'IN PANSUMANINA DOĞRU EĞİLEREK oda. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Treadles ceketinin düğmelerini ilikledi. "Başmüfettiş Fowler. Bir davada kendisine eşlik etmemi istiyor."

Alice gözlerini kırptırdı. Gece geç saatte arayanın gürültüsü ortaya çıktığında muhtemelen çoktan uykuya dalmıştı. "Onu bu işe verdiklerine göre büyük bir dava olmalı. Ve eğer senden yardım istediye."

"Bu büyük bir dava." Kravatının düğümünü düzeltti ve ona bakmadı.
"Leydi Ingram."

Nefes nefese kaldı. "Ne?"

"Görünüşe göre herkes onun yurtdışında olduğuna inanıyordu, ancak bu öğleden sonra Stern Hollow arazisinde ölü bulundu."

Leydi Ingram'ın nerede olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu; yaz sonundan beri Lord Ingram'a yazmamıştı, Lord Ingram da ona. Ve bu yazışmalar olmadan Lord Ingram'dan haber almanın çok az yolu vardı - çok farklı çevrelerde hareket ediyorlardı ve ortak arkadaşları yoktu.

Bir zamanlar Sherlock Holmes hariç.

"Başmüfettiş Fowler, Lord Ingram ile tanışıklığınız olduğunu bilmiyor mu?"

Treadles katlanmış bir mendili cebine soktu, ancak zaten bir mendili olduğunu fark etti. "Biliyor. Sanırım bu yüzden beni seçti, çünkü Lord Ingram'ı değerlendirmesinde ona yardımcı olabileceğim."

Bu da onun bu davadaki görevlerinin tamamını oluşturabilir. Başmüfettiş Fowler'ın astlarının nasıl davranması gerektiği konusunda güçlü fikirleri vardı. Treadles kendi başına bir müfettiş olabilirdi ama Fowler işin başındayken kendi rolünün bir stenograftan öteye geçmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Lord Ingram'ın savunucusu gibi görünmemek için hem konuşmalarında hem de eylemlerinde dikkatli olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

"Eminim onun ölümünde suç ortaklığı yaptığından şüphelenmiyorlardır." "Henüz yeterince bilgim yok," diye yalan söyledi.

Başmüfettiş Fowler bir keresinde ona farklı ama benzer bir olayda, *bu tür vakalarda kocanın sorumlu olduğunun neredeyse kesin olduğunu* söylemişti. Ve Lord Ingram'da bir hedef olduğuna inanmasaydı Treadles'i aramazdı.

Alice sabahlığının yakalarını tuttu. "Lord Ingram bizim dostumuz."

"Ve ben bir polisim." Her zaman hazır olan seyahat çantasını kaldırdı. "Eğer suçlu değilse, korkacak bir şeyi yok."

"Ama Başmüfettiş Fowler, Emniyet'in Tazı'sıdır. Eğer uşağın yaptığını düşünüyorlarsa onu göndermezler."

Diğer elindeki mendili cebine soktu, ancak bunun daha önceki mendille aynı olduğunu fark etti.

Elini ondan aldı ve parmaklarını onun eline doladı. "Robert, iyi misin?"
Hayır. Lord Ingram için korkuyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.
Alice'e göstermelik bir öpücük verdi ve korkusunun derinliğini belli etmeden oradan ayrıldı.

LORD INGRAM SANDALYESİNDEN FIRLADI. ODANIN İÇİNDE VOLTA ATIYORDU. Hayvan her yönden engellenmişti. Holmes'un onu izlediğinin belli belirsiz farkındaydı, aksi halde boş ve donuk olan gözlerinde bir nebze de olsa merhamet vardı.

Ellerini şömineye dayadı. Izgarada bir ateş kükrüyordu ve sıcaklığı hiç hissetmiyordu. Buzhanenin soğuğu omurgasının içine işlemiş, kutup egemenliği omur omur dökülüyordu.

Onun yanında durmak için geldi. "Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil," dedi, kendi sesini zar zor duyabiliyordu. "Ama ben ne yapacağım?"

Ona karşı dizilmiş güçler lejyondur. Soğuk ciğerlerine kadar yayılmıştı. Biraz daha devam ederse cesareti tamamen kırılacaktı.

Kadın konuştu ve adam dinlemeye çalıştı. Ama kadının sözleri ilerleyen bir buzul gibi üzerine çöktü, yok edici ve sonsuz bir soğuklukta idi.

Konuşmasını bitirdiğinde kayıp gitti. Adam çok üzgündü ve farklı bir şekilde korkuyordu. Holmes söz konusu olduğunda, kadının onu parçaları toplaması için yalnız bırakma ihtimali her zaman vardı.

Ama geri geldi ve kolunu adamın ortasına doladı. Bu onun yapacağı bir şey değildi. On yıldan uzun bir süre arayla onu iki kez öpmüş ve zaman zaman teklif etmişti; yine de dokunmayı tuhaf ve bazen rahatsız edici bir deneyim olarak bulduğuna dair belirgin bir izlenimi vardı.

Charlotte sarılmaktan hoşlanmıyor, demişti Bayan Olivia Holmes bir keresinde, oldukça üzgün bir şekilde.

Ama Holmes ondan ayrılmadı. Hatta iki kolunu da ona doladı ve yanağını onun sırtına yasladı.

Bir kadın onu kucaklamayalı çok ama çok uzun zaman olmuştu. Şaşkınlığı azaldıkça, kadının sıcaklığı sert bedenine sızdı.

Daha az üşümüş
hissetti. Daha az
yalıtılmış.

Her gün insanlar arasında dolaşıyordu, düzinelerce, bazen yüzlerce insan: ailesi, arkadaşları, komşuları, sınıf arkadaşları, arkeolog meslektaşları, Kraliyet'in diğer ajanları ve bu, personelini ve sıra sıra tanıdıklarını hesaba katmıyordu. Ama uzun zamandır yalnızdı ve yalnızlıktan başka bir şey olma umudunu yitirmişken bile bu yalnızlığı pekiştirmişti.

Ancak onun dokunuşu korkunç bir ihtiyacı serbest bıraktı, o kadar büyük ve kaotikti ki neye açlık duyduğundan, hatta almak mı yoksa vermek mi istediğinden emin olamadı. Kıpırdamadan durdu, bu ihtiyaçtan dehşete kapılmıştı ve çok fazla şey gören ve her şeyi toplayan kadının onun ölçüsünü çoktan almış olmasından da bir o kadar dehşete kapılmıştı.

Ama onun sıcaklığı içine akarken, olduğu yerde kalırken, onu kendi başına başa çıkmaya bırakmazken, eli onunkinin arkasına dayanmak için kalktı, parmak uçları kolunun manşetine sürtündü.

Kadının artık ceketini, yeleşini ve dolgularını giymediğini fark etti. Bir erkeğin gömleği, balo elbisesinin korsesinden çok daha mütevazıydı ve onu bunlardan bolca giyerken görmüştü. Ama gömleğin altında korse yoktu ve kendi giysilerinin katmanları arasından sırtına bastıran şeklini fark etti.

Yirmi dört saat önce Holmes'la birbirlerinin kollarında olmalarını ve Holmes'un hemen geri çekilmemesini imkânsız olarak değerlendirirdi. Yazdan beri ona yazmamıştı çünkü Leydi Ingram asla geri dönmeyecek olsa da, ona sunacak değerli hiçbir şeyi olmayan -en azından kendi görüşüne göre- evli bir adam olarak kalmıştı.

Ama her şey bir günde değişmişti. Artık evli bir adam değildi. Ve her an özgürlüğünü -ve muhtemelen hayatını- kaybedebilirdi.

Tekrar hareket etmedi. Onu ürkütebileceği için değil -bu konularda her zaman soğukkanlı olmuştu. Ama ürkütüğü için. Arzusu hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğini sanıyordu. Uzun zamandır zincire vurulmuş ve ayaklar altına alınmış olan bu arzuyu uysal ya da en azından kontrol edilebilir olarak görmüştü.

Her zaman vahşiyken. İlkel.

Dudakları ensesine, yakasının kenarının hemen üstüne değdi. Döndü, yüzünü kavradı ve onu dudaklarından öptü, asla durduramayacağı bir öpücük bu.

Onları birbirinden ayıran ve parmaklarını adamın saçlarında gezdiren oydu. "İsterseniz kalabilirsiniz."

Alnını onunkine yasladı. Bunu istiyordu. Hem de çok. Ama karısının cesedi hâlâ buzhanedeyken değil. "Yarın."

"O zaman biraz uyu. Çok yorulmuş olmalısın."

Öğleden sonra biraz kestirmişti ve telaşlı bir Bayan Olivia Holmes ile karşılaşmak üzere uyandırılana kadar ölü gibi uyumuştı. Yine de kendini ayakta sallanırken buldu.

"İyi geceler," diye mırıldandı ve onu yanağından öptü. "Scotland Yard sabah geliyor."

Dudakları kıvrıldı, belli belirsiz bir gülümseme. "Bırak gelsinler," dedi. "Ve bırakalım en kötüsünü yapsınlar."

TREADLES'IN LORD INGRAM'IN EVINE ILK KEZ GIRMESİ İRONİKTİR.
Bir arkadaş olarak değil, bir polis olarak.

Aynı zamanda ilk kez tanıştığı birinin ölümünü araştırıyordu.

Birkaç ay önce, başka bir soruşturma sırasında, Lord Ingram'ın Londra'daki evinin önünden geçmişti. Aynı anda Lord Ingram evden, Leydi Ingram da arabasından çıkmıştı. İkili arasındaki selamlaşma o kadar mesafeliydi ki, Leydi Ingram'ı daha önce hiç görmemiş olan Treadles onları neredeyse tesadüfen karşılaşan yabancılar sanacaktı. Eski sevgililer arasında bazen karşılaşılan o için için yanan gerginlikten hiçbiri yoktu, sadece bir boşluk, tam bir şefkat yokluğu vardı.

O gün Leydi Ingram'ın neden kocasının derslerine hiç katılmadığını ya da kazılarında ona eşlik etmediğini anlamıştı. O gün, kendisiyle tanışmaktan hiç zevk almayan Leydi Ingram konuk listeleri ve oturma planları hazırladığı sürece Lord Ingram'ın evine asla davet edilmeyeceğini de anlamıştı. Böyle bir daveti beklediğinden ya da dilediğinden değil, hayattaki konumu çok daha aşağıdaydı. Onu özel bir züppelikle de suçlamıyordu; ondan hoşlanmaması kişisel değildi, kayıtsızdı, sadece kocasıyla kendisi arasındaki büyük mesafenin bir yansımasıydı.

Bu, Leydi Ingram'ı canlı olarak ilk ve son görüşüydü. Bu karşılaşmadan derin bir üzüntüyle ayrılmıştı, ancak en ufak bir önsezisi yoktu.

trajedi aylar içinde ortaya çıkacaktı. Ya da şüpheler doğrudan Lord Ingram'ın üzerine düşecekti.

"Çok güzel," diye mırıldandı Başmüfettiş Fowler, onları karşılayan uşak evin sahibine geldiklerini haber vermeye gittiğinde. "Bahçe kadar tertemiz."

Giriş holü beyaz ve altın mermerdendi. Yivli sütunlar mavi bir kubbeye kadar kırk metre yükseliyordu. Heykellerden oluşan bir cadde, çift dönüşlü büyük bir merdivene doğru uzanıyordu.

"Bu bir Rubens. Yanılmıyorsam şu ikisi Rembrandt," dedi Fowler, tel çerçeveli gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak uzaktaki duvarlardaki tablolara bakarak. "Ve şuradaki üçü de Turner olmalı. Muhteşem bir koleksiyona bakıyor olabiliriz, Müfettiş."

Treadles karısı sayesinde sanat tarihi konusunda iyi bir eğitim almış olmasına rağmen, "Haklı olduğunuza eminim Başmüfettiş," demenin ötesinde kendi fikrini söylemedi.

Fowler dostça, hatta zaman zaman güler yüzlü görünebilirdi ama Treadles bu görünüşteki yakınlığa güvenmemeyi öğrenmişti. Onda yırtıcı bir şeyler vardı, şüphelileri yakalamaktan çok güçlü bir zevk alıyordu. Muhtemelen adamın adaletle hiç ilgisi yoktu, sadece güç kullanmakla ilgileniyordu.

Ve şimdi Lord Ingram'ı gözüne kestirmişti.

Hizmetkâr onları efendisine götürmek için geri döndü. Giriş holünün ötesinde, üç kat yüksekliğinde, cam çatılı, yağlıboya ve heykellerle dolu bir resim galerisinden geçtiler. Fowler hayranlıkla başını salladı, sanat eserlerinin bolluğundan mı yoksa yükselen mimariden mi Treadles emin olamıyordu. Belki de ikisi birden.

Treadles, Lord Ingram'ın hayattaki konumunun iyi olduğunu biliyordu. Ama iyi bir konuma sahip olmak prestijli bir unvan anlamına gelebilirdi, başka bir şey değil. Arkadaşının servetinin derinliği ve kapsamı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Eğer öyle olsaydı, bu onun bu arkadaşlığı kurmasını engeller miydi? Kendi sıradan kökenlerinin çok mu farkında olurdu?

En az on bin ciltlik bir koleksiyona ev sahipliği yapması gereken iki katlı bir kütüphaneye getirildiler. Kitaplar dört duvarı kaplamıştı. Ve tavan, rafların parlak mavi bir gökyüzüne kadar uzandığını ve Klasik Antik Çağ'dan chiton giymiş filozofların iyi huylu bir eğlence içinde aşağıya baktığını gösteren bir trompe l'oeil duvar resmi ile boyanmıştı.

Bu soğuk sabahta kütüphanedeki üç şömine de yanıyordu. En büyük şöminenin yanında Lord Ingram duruyordu.

evinin büyüklüğü ve ihtişamı. Treadles'in onu hatırladığından çok farklı görünmüyordu, ama yüz hatlarında bir sertlik vardı, bir güven değil de katlanma isteği anlamına gelen bir kararlılık.

Treadles geç kalkan trene binmeden önce Lord Ingram'a telgraf çekip çekmemeyi tartışmıştı. Buna karşı çıkmaya karar vermişti - Stern Hollow'a resmi bir sıfatla varacaktı. Ve Lord Ingram'a Scotland Yard'ı beklemesi çoktan söylenmiş olmalıydı.

Ancak Lord Ingram'ın bakışları üzerinde toplandığında, sanki gizlice içeri girmiş ve fark edilmiş gibi kendini suçladığını hissetti.

Artık polis olmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Lord Ingram mükemmel bir doğrulukla başını salladı. "Günaydın, Müfettiş Treadles. Sizi tekrar görmek bir zevk."

"Aynı şekilde lordum. Başmüfettiş Fowler'ı takdim edebilir miyim?" Fowler yarı eğildi.

"Stern Hollow'a hoş geldiniz, Başmüfettiş," dedi Lord Ingram. Polisler geldiğinde malikânenin büyük bir haritasına benzeyen bir şeyi inceleyen bir adamı işaret etti. "Beyler, bu benim dostum Bay Sherrinford Holmes. Holmes, Başmüfettiş Fowler ve Scotland Yard'dan Müfettiş Treadles."

"Holmes" deyince Treadles tek gözlüklü ve abartılı bıyıklı, tombul, siyah saçlı genç adama sertçe baktı.

Bay Holmes eğilerek selam verdi.

Polislerin yolculuğu, hava durumu ve yerel polislerin genel etkinliği üzerine küçük sohbetler yapıldı.

Bay Holmes gülümseyerek, "Hemen Scotland Yard'a haber verecek kadar bilgi sahibi olan bir ilçe çavuşu elbette her zaman övgüye değerdir," dedi.

Fowler zorlanmamış bir içtenlikle, "Buna katılmamak elde değil," dedi.

Öte yandan Treadles, Bay Holmes'un ses tonunda bir şey duyup duymadığını merak etti -küçümseme değil, sadece eğlenme.

Son olarak Lord Ingram toplantının amacını açıkladı. "Anladığım kadarıyla, beyler, cesedi görmek istiyorsunuz."

Fowler hemen cevap vermedi. Onun yerine, bakışlarını sabit bir şekilde karşılayan Lord Ingram'ı inceledi. Treadles nefesini tuttu. Ancak Bay Holmes,

Başmüfettiş Fowler'ı iş başında hiç görmemiş olan Bay Holmes en ufak bir endişe duymuyor gibiydi.

Bitmez tükenmez gibi görünen bir aradan sonra Fowler, "Evet, olur. Teşekkür ederiz." dedi.

Lord Ingram vicdanı rahat bir adamın soğukkanlılığıyla, "Size buzhaneyi göstereyim," dedi.

Ya da Treadles'a öyle gelmişti. Başmüfettiş Fowler, bu ses tonunda, sağ salim çıkacağından emin olan zeki bir katilin sesini duyabilir miydi?

"Bay Holmes'tan bize eşlik etmesini istedim," diye devam etti Lord Ingram. "Zor bir dönemden geçiyoruz ve hem manevi hem de pratik anlamda desteğe ihtiyacım var. Umarım bu konuda beni hoş görürsünüz, beyler."

Sözlerinde bir ricanın parlaklığı vardı, ama aslında bir duyuruydu. Bay Holmes da geliyordu, hepsi bu.

"Elbette lordum," diye yanıtladı Fowler, görünür bir cömertlikle.

Bay Holmes Fowler ile eşleşti; Treadles ise Lord Ingram'ın yanında yürümek zorunda kaldı. Arkalarında Bay Holmes, Fowler'ın sorularını hoş bir bariton sesle yanıtladı, ancak telaffuzu Treadles'ın beklediği kadar net değildi, sanki ağzında bir parça haşlanmış tatlıyla konuşuyordu.

Aslında, Lord Hazretleri ve ben çocukluğumuzdan beri arkadaşız.

Evet, hanımefendiyi ben de tanıyordum. Böyle güzel bir kadın için ne kadar üzücü ve korkunç bir kader.

Buralardaydım ve kendimi lord hazretlerinin hizmetine sunabileceğimi düşündüm. Aramızda kalsın, Başmüfettiş, sanırım bana yardım etmeme izin vermesinin nedeni, gerçekten işe yarayacağıma inanmasından çok, kibarlık olsun diye.

Lord Ingram'ın arkadaşında tuhaf bir şeyler vardı ve bu tuhaflığın onun neredeyse bıyıklı görünümüyle pek ilgisi yoktu. Çelişkili ama garip bir şekilde sürükleyici bir şey. Durumun ciddiyetine rağmen Treadles, dikkatini kaşınan bir yerdeki kaşıntı gibi çeken adamın ne olduğunu anlayana kadar Bay Holmes'a bakmak istediğini fark etti. Bunu başaramayınca, Bay Holmes şu anda arkasından konuştuğu için, Holmes'un Fowler'la yaptığı konuşmayı gereğinden fazla dikkatle dinledi.

Bay Holmes, Fowler'a şehir dışındaki davalardaki alışlagelmiş uygulamaları hakkında sorular sormaya başladı. Treadles, daha önce hiç konuşmadığının farkına vardı.

Lord Ingram'a hiç hitap etmiyordu ve sessizliğinin uzunluğu yakışıksız bir sınırdan olmalıydı. "Başınız sağ olsun lordum," dedi aceleyle, kızararak.

"Teşekkür ederim, Müfettiş."

"Peki ya çocuklar, onlar iyi mi?"

"Kardeşimin yanındalar ve onlara henüz haber verilmedi." Lord Ingram nefes verdi. "Yani şu an itibariyle iyiler. Ama bir sabun köpüğünün içinde yaşıyorlar ve bir iğne fırtınası yolda."

"Kayıpları için çok
üzgünüm." Lord Ingram
tekrar nefes verdi.

Ne olmuştu? Her şey nasıl bu kadar ters gitmişti? Kısa bir süre önce Treadles arkadaşına yürekten ve sınırsız bir hayranlıkla bakmıştı -yani Sherlock Holmes hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce. Kendini yakaladı. Bugünlerde düşünceleri sık sık *Sherlock Holmes hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce diye* başlayıp bitiyordu. Ve bu Her bir örnekten ancak son zamanlarda haberdar olmuştu.

Sherlock Holmes İlk Gelen değildi. Kimse günlerini onun sahneye çıkışından itibaren hesaplamamalıydı. Lord Ingram'ın karısına yabancılaşmasının yıllar önce başladığından bahsetmiyorum bile. Treadles'ın her şeyin yolunda gitmediğini daha önce anlaması gerekirdi.

Ama büyük malikânelerin, yoksulluğun çekişmelerinden ve ticaretin darlığından bu kadar uzak yaşamlarda doğal olarak bulunması gereken tüm erdemleri bünyesinde barındıran uyumlu aileleri barındırdığı fikri hoşuna gitmişti.

Bazen bunun doğru olmasına *ihtiyaç duyuyordu*. O kadar çok açgözlülük, aptallık ve çirkinlikle karşılaşmıştı ki. İnsan doğasındaki tüm aşağılık ve kusurlu şeyler, asalet ve yüce bir karakterle dengelenmek için yalvarıyordu.

Sherlock Holmes hakkındaki gerçeği öğrenmeden önce, Lord Ingram'da böyle bir ideal bulduğunu düşünmüştü.

Düşüncelerinin bir kez daha saptığı yönü görünce yüzünü buruşturdu.

"Ah, bu buzhane olmalı," dedi Fowler.

Treadles ev idaresiyle yakından ilgilenmiyordu ama sıcak aylarda buzun bloklar halinde teslim edildiğini ve bir buz kasasında saklandığını biliyordu. Merhum kayınpederi varlıklı bir adam olmasına rağmen, Buhar Çağı'nda servet edinenlerin sıkça yaptığı gibi bir kır evi edinmemişti.

Dolayısıyla, bir malikanenin faaliyetleri için gerekli olan büyük miktarlardaki buzla nasıl başa çıktığı konusunda ilk elden bilgisi yoktu. Fowler'dan sonra bile

buzhanenin yakınlığını işaret ettiğinde, Treadles'ın onun yaklaşmakta oldukları çimenli tepeciği kastettiğini anlaması bir anını aldı.

Çavuş Ellerby ile yaptığı konuşmadan, önceki günün mevsim normallerinin dışında sıcak geçtiğini anlamıştı. Ancak gece boyunca sert bir don olmuş ve çimler, ayaklarının altında duyulabilir bir şekilde çıtırdayan kristal bir buz tabakasıyla kaplanmıştı.

Güneyden bakıldığında mükemmel bir yarım küre gibi görünmeyen, daha çok armut şeklinde, boydan boya ikiye bölünmüş ve kuzeye doğru sivrilen höyüğün etrafından dolandılar. Giriş, daha ince uçta yer alıyordu ve kendini sıcak tutmak için yerinde zıplayan bir polis memuru tarafından korunuyordu. Scotland Yard yaklaştığında selam verdi.

Başmüfettiş Fowler hemen binaya girmedi ama Bay Holmes'un peşinden yavaşça dış cephede bir tur daha attı. Treadles, Lord Ingram tarafından sağlanan bir şemaya baktı. Buzhane, drenajı kolaylaştırmak için hafif bir eğim üzerine inşa edilmişti ve etrafındaki toprak, en kritik bölüm olan, tuğla örgülü, çift duvarlı, iç çapı en üstte on fit olan konik bacayı yalıtmaq için yükseltilmişti.

Şemaya göre, en altta, buz kuyusu iki ayak genişliğinde bir açıklığa kadar daralıyor, saz kaplı bir ızgarayla tıkanıyor, eriyik buradan bir yeraltı kanalına sızıyor ve bir hava kapanından geçerek malikanenin kendi küçük mandırasına ulaşıyor, süt, krema ve tereyağını serin tutuyordu.

Buz kuyusunun bulunduğu oda, çift duvarlı kubbeli bir çatıyla tamamlanmış, daha sonra bu çatı çimle kaplanarak buzhanenin ne aradığını bilmeyenler için manzaranın bir parçası gibi görünmesi sağlanmıştır.

Fowler hazır olduğunda, polis memuru kapının kilidini açtı. Lord Ingram, "Sizi dışarıda bekleyeceğim," dedi.

"Ya Bay Holmes?" diye sordu Fowler.

"Oh, ben de geliyorum," diye cevap verdi Bay Holmes neşeyle. "Güle güle, Ash."

İLK ÖN ODA KÜÇÜK, DAR BİR TÜNELDİ.

Yetişkin bir adamın dik durmasına yetecek kadar. Treadles'a göre burası dışarıdan hissedilir derecede daha serin değildi, hatta rüzgârdan korunduğu için havasının kalitesi daha az taze olsa da sıcaklığı daha hoştu.

İkinci ön oda daha soğuktu ama dikkat çekecek kadar değil.

Başmüfettiş Fowler burnunu çekti. "Tuvalet gibi kokmuyor, değil mi? Bu mu?"

"Hayır," dedi Treadles.

Görünüşe göre buzhaneden geçen üç hanım da bu özel antreye kötü bir koku geldiğini bildirmişlerdi; o kadar kötü bir koku ki Leydi Avery ve Leydi Somersby polisi beklerken pis kokunun dışarı çıkması için tüm kapıları açmaya karar vermişlerdi.

Mutfaktaki çocuk herhangi bir koku rapor etmemişti. Yine de burnu tıkalıydı ve hiçbir koku alamıyordu.

"Bayanların fark ettiği kokuyu merak ediyorum," diye mırıldandı Bay Holmes. "Merak uyandırıcı, değil mi?"

Üçüncü antreye ulaştıklarında soğuk Treadles'ın yüzünü ısırdı. Atkısını boynuna daha sıkı sardı.

Soğuk kiler olarak işlev gören alan, önceki iki alandan hem daha geniş hem de daha yüksekti. Sol tarafta av kuşları, sığır etleri ve taşrada fazla vakit geçirmediği için kolayca tanımlayamadığı diğer kasaplık etler asılıydı. Sağ tarafta, düzgün raflarda meyveler, sebzeler ve peynirler duruyordu. Tepede, kurutulmuş jambonlar ve sosisler Fowler'ın keşif dokunuşlarıyla hafifçe sallanıyordu.

Ön odanın ortasında, sapı bir kova sütü devirecek şekilde düşmüş, devrilmiş bir el arabası duruyordu. Ya da Scotland Yard'a öyle bildirilmişti -Çavuş Ellerby dökülen sütün temizlenmesine izin vermişti.

Tüm yapı penceresizdi. Her kapının açılışında fener yakmak zorundaydılar. Asıl buz kuyusunu barındıran kubbeli alanın içine, duvar apliklerinin parlaklığına katkıda bulunmak için birkaç fener getirilmişti.

Treadles tüm ışık kaynaklarını yaktı ve ardından eldivenlerini tekrar giymek için acele etti. Buz odasının soğuğu her geçen dakika daha da yoğunlaşıyor ve keskinleşiyordu.

İlk rapora göre Leydi Ingram bir tahta talaşı tabakasının üzerinde yatıyordu. Treadles onu üç metre derinliğindeki buz kuyusunun yarısında bulmayı ummuştu; oysa zemin seviyesinin sadece on sekiz santim kadar altındaydı, yani beklediğinden çok daha yakındaydı.

"Bu geçen kıştan kalma buz mu? Hiç erimemiş mi?" diye hayret etti.

"Buradaki inşaat mükemmel görünüyor. Hacim ne kadar büyük olursa buz da o kadar uzun süre donmuş halde kalır," diyor Fowler. "Buzhaneler genellikle iki yıl boyunca yetecek kadar buz tutacak şekilde inşa edilir, zira herhangi bir kış mevsiminde buzun yenilenmesi mümkün olmaz."

"Buz evleri konusunda bilgilisiniz, Başmüfettiş," dedi Mr. Holmes.

"Babam hizmetteydi, açık hava personelinin bir üyesiydi. Görevleri arasında göletten buz kesmek ve buzhaneye ikmal yapmak da vardı." Bastonuyla Leydi Ingram'ı işaret etti. "Üstünde en az on santim odun talaşı olmasını beklerdim. Bizim için iyi bir şey, yoksa hanımefendi buza yapıştırdı ve onu çıkarmak için çok uğraşmamız gerekirdi.

"Aslında, tahmin ettiğinizden daha az buz erimiş, Müfettiş. Bir kısmı kullanılmak üzere çıkarılmış olmalı." Fowler Bay Holmes'a döndü. "Siz de aynı fikirde misiniz, efendim?"

"Gerçekten de öyle. Gerçi son zamanlarda buz ihtiyacı çok az oldu. Aile ve personelin büyük bir kısmı Paskalya'dan kısa bir süre sonra Londra'ya gitti. Normalde döndüklerinde misafirleri olurdu. Ama bu yıl Leydi Ingram'ın yokluğu nedeniyle hiç misafir gelmedi. Şimdiye kadar."

Bay Holmes dalgın bir şekilde geniş karnını sıvazladı. "Çalışanlarla konuştum. Düenden önce en son beş hafta kadar önce Lord Bancroft'un ziyareti sırasında buz getirmeye gelen olmuş."

Treadles bunu teyit etmeleri için hizmetlilere sormak üzere not defterine bir hatırlatma notu düştü. Lord Ingram'ın herhangi bir yanıltan aklanmasını istese de, Bay Holmes'a tam olarak güvenmiyordu,

"Karım süslü ev idaresi kitaplarını incelemekten hoşlanır," dedi Fowler. "Onu dinleseydiniz, bunun gibi malikanelerde yıl boyunca buzlu pudingler ve meyveli buzlar servis edildiğini düşünürdünüz."

Bay Holmes, "Şehirde ya da kırdaki bir akşam yemeği verildiğinde, bir çeşit buzun -ya da olayın büyüklüğüne göre birkaç tane- servis edilmesi beklenir," diye cevap verdi. "Ve 'süslü' ev idaresi kitaplarının üzerinde yoğunlaştığı şey de budur, başkalarını etkilemeye yönelik örnekler. Ama insanlar ailece yemek yediklerinde durum değişir.

"Stern Hollow örneğinde, Leydi Ingram buzların nadiren servis edildiği bir evde büyümüş ve hiçbir zaman buzlara karşı bir tat geliştirmemiştir. Lord Ingram genel olarak yemek konusunda titiz değildir. Çocuklara gelince, dondurma -ya da herhangi bir tür buz- çocuk odasında beklenen bir öğe olmaktan ziyade ara sıra ikram edilen bir şeydir."

Fowler, "Çocuk dün akşamki yemek için gereken buzı getirmeye geldi," dedi. "Ama Lord Ingram'ın konukları Stern Hollow'a bir gün önce geldiler. Peki ya o akşam yemeği? O yemek için kimse buzhaneye hazırlık yapmaya gelmedi mi?"

"Aşçının anlattığına göre, Bayan Newell'in evinden göç başladığında, bavul arabalarından biriyle, ziyan olmasın diye zaten buz kasalarında bulunan buz kütlesini getirmişler. Bu buz parçası parçalandı ve elde edilen kırılmış buz, akşam yemeği için çeşitli meyve buzlarının çalkalanmasını kolaylaştırmak üzere dondurucu kaplara konuldu. Dolayısıyla misafirlerin geldiği ilk gün buz kuyusuna gitmeye gerek kalmamıştı."

Bay Holmes, Lord Ingram'ın suçluluğundan ya da masumiyetinden hiç bahsetmemişti ama ikincisi için güçlü bir argüman geliştirmiş olması Treadles'in dikkatinden kaçmamıştı: Eğer Lord Ingram karısını öldürdüyse ve kimsenin oraya gitmeyeceğinden emin olarak onu buz kuyusunda sakladıysa, o zaman neden aniden üzerine saldıran misafirler için büyük miktarda buz gerekeceğini fark ettiği anda cesedi ortadan kaldırmamıştı? Bu işi başarmak için yirmi dört saati vardı.

Fowler, Treadles'a "Daha yakından bakalım mı?" dedi.

Şirket buz kuyusuna indi.

Leydi Ingram kaskatı donmamıştı. Giysileri ve buzun üzerini kaplayan kalın talaş tabakası vücudunu, duvardaki termometreye göre donma noktasının bir ya da iki derece üzerinde seyreden ortam sıcaklığında tutmuştu.

Fowler, "Boğazında iz yok," dedi.

Ölümden sonra kan yerçekimi kanununa uyarak vücudun en alt kısmında toplanırdı. Leydi Ingram'ınki gibi sırtüstü yatan bir cesedin sırtında çürük benzeri renk değişiklikleri oluşur. Ancak vücudun ön kısmındaki kan, yaralanmanın niteliğine bağlı olarak ette meydana gelen bir yaralanma nedeniyle hapsolmuş olabilir.

"Bulunduğunda tam olarak bu pozisyonda mı yatıyordu?" diye sordu Mr. Holmes.

"Çavuş Ellerby, onu kısa bir süre ters çevirdiğini ve sonra elinden geldiğince onu bulduğu şekilde geri getirdiğini bildirdi. Ondan önce de yerinden oynatılmamış."

"Onu buraya her kim koyduysa, buz kuyusunun ağzına ulaşana kadar taşıdığını ve sonra da doğrudan aşağıya bıraktığını varsaymak mantıklı olur mu?"

Hâlâ cesedin üzerine çömelmiş olan Başmüfettiş Fowler, çenesindeki sakalın küçük fırçasıyla oynuyordu. "Bu muhtemelen yanlış olmaz."

Bay Holmes, "Bu kasıtsız koruma yöntemi göz önüne alındığında, ne zaman öldüğüne karar vermek zor olacak sanırım," dedi.

"Ve yine haklısınız efendim. Tabii midesindekileri bilinen bir son yemekle eşleştiremezsek."

Leydi Ingram sırtüstü yatıyordu ama başı bir tarafa yuvarlanmıştı, burnu buz kuyusunun kenarına yakındı. Fowler onun yüzünü çevirdi. "Hmm," dedi, "fotoğraflarında bir güzellik işareti yok muydu?"

"Evet, efendim," diye yanıtladı Treadles. "Burada sadece bir kesik görüyorum."

Treadles feneri yaklaştırdı ve güzellik işaretinin bir zamanlar olduğu yerde küçük bir çukur bırakarak kazındığını gördü. Yara iyileşmişti ama hâlâ yeni görünüyordu.

"Yazık," dedi Bay Holmes. "Bu onun ayırt edici özelliklerinden biriydi." "Ah, şuna bakın."

Fowler, Leydi Ingram'ın kollarını sıvamıştı ve bileğinin üzerinde küçük bir delik yarası görünüyordu. Etrafındaki buz gibi soluk derinin rengi solmuştu; solukluk yukarı doğru hafif bir çizgi halinde uzanıyor ve yaklaşık iki santim sonra kayboluyordu.

Diğer kolunda da aynı şekilde.

"İntravenöz enjeksiyonlar," dedi Treadles.

"Patolog bize maddenin tam olarak ne olduğunu söyleyebilir.

Ya da kimyasal analist," dedi Fowler.

"İkinizden biri alkol kokusu alıyor mu?" diye sordu Bay Holmes.

Polisler birbirlerine baktılar. Bay Holmes şimdi bundan söz ettiğine göre, Treadles gerçekten de havadaki belli belirsiz kokuyu algılayabiliyordu.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, Leydi Ingram içki içmezdi - kendi düğününde ikram edilen şampanyaya dokunup dokunmadığı bile tartışılırdı. Pek çok yönden parlak bir örnek olan sevgili merhumumuz," dedi Bay Holmes ve Treadles'a gereksiz bir zevk gibi görünen bir şekilde bıyıklarının uçlarını düzeltti.

Ne tuhaf bir adam.

Lord Ingram, dünyayla en azından bir şekilde uyumsuz olan insanlara ilgi duyuyor gibiydi.

"Ama yeterli miktarda alkol kesinlikle bir zehirdir," diye devam etti Bay Holmes. "Ona mutlak alkol enjekte edildiğini varsayarsak, bunun kan damarlarını tahriş edici bir etkisi olur mu?"

Lord Ingram'ın masumiyeti için yine ustaca bir argüman ortaya konmuştur: Düzenli olarak içki içmediğini bildiği karısını mutlak alkol enjekte ederek öldürmezdi.

Fowler kaşlarını çatı. "Öldürmek için oldukça şeytani bir yol, değil mi?"

"Ama belli bir bakış açısına göre nispeten temiz bir ilaç. Arsenik zehirlenmesinde olduğu gibi sahtekar bir kimyageri ziyaret etmeye gerek yok. Ve ceset doğal bir ölümden kaynaklanmış gibi gösterilebilir, eğer çok fazla şüphe uyandırmadan taşınmak istenirse."

Bu, başka bir yerden gelen, Bay Holmes'un ima ettiği, tabut içinde taşınan bir cesetti.

Fowler kaşlarını daha da çatarak ceplerini sistematik bir şekilde aradı - kadınların bu tür şeylere pek önem vermedikleri düşünülürse çok azdı- ve bir mendilden başka bir şey bulamadı. Sonra kadının botlarını çıkardı.

"Aha, burada neyimiz varmış?"

Yün çorabının içinde bir şey kırış kırış ses çıkardı. Çorabı çıkardığında, içine yerleştirilmiş katlanmış bir kâğıt parçasının, mavi renkte bir ayak tabanına dayandığını gördü.

Açıldığında kâğıt yazılarla doluydu. Ancak daha yakından incelendiğinde, tek bir satırlık metnin neredeyse iki düzine kez tekrarlandığı ve her yinelenmenin farklı bir elle yapıldığı ortaya çıktı.

Vixen Charlotte Holmes'un fönlü saçları sis bankında sarsıldığında titriyor.

Bu ismi görünce Treadles'ın midesi bulandı. "Bu da ne böyle?" diye haykırdı Fowler.

"Bir pangram," dedi Bay Holmes. "Alfabedeki yirmi altı harfin tamamını içeren bir cümle."

"Peki Charlotte Holmes kim?"

"Onunla bir akrabalığınız var mı?" Treadles neredeyse aynı anda sordu.

"Lord Ingram'ın bir arkadaşı, tuhaf bir zihin yapısı olan genç bir kadın. Pangramı kendisi bulmuş olsaydı hiç KaKırmazdım," diye cevap verdi Bay Holmes, sinirlenmeden. "Ve biz akraba değiliz."

Fowler, Bay Holmes'a dönmeden önce Treadles'a bir bakış attı. "Lord Ingram'ın bir arkadaşı olduğunu söylüyorsunuz. Leydi Ingram'ın değil mi?"

"Benim anlayışına göre değil."

"O zaman Leydi Ingram'ın elinde neden böyle bir şey olsun ki?"

Bay Holmes tereddüt etti. "Bu soruyu Lord Ingram'ın cevaplaması daha iyi olur."

Fowler doğrulurken, "O zaman Lord Ingram'la konuşalım," dedi. "Polis memurları cesedin adli tabibe götürülmesini ayarlayabilirler."

"Beyler, etrafa biraz daha bakmamın sakıncası var mı?" dedi Mr. Holmes.

Fowler, Bay Holmes'a Treadles'inkine benzer bir ihtiyatla baktı. Bay Holmes hiç şüphesiz davanın baş şüphelisi Lord Ingram adına hareket ediyordu. Ama Lord Ingram aynı zamanda bir dükün kardeşıydı ve kendi çapında zengin ve nüfuzlu bir adamdı. Onu kızdırmak Scotland Yard'a yardımcı olmazdı - en azından şimdilik.

Fowler anlamlı bir duraksamadan sonra, "Devam edin," dedi. "Teşekkür ederim. Çok minnettarım," diye yanıtladı Bay Holmes.

Bay Holmes, Leydi Ingram'ın ayaklarını, çoraplarını ve botlarını inceledi. Sonra buzun yüzeyini inceledi, bunu yaparken tahta talaşı yığınlarını bir kenara itti. Her iki polis de onu dikkatle izliyordu, ama Holmes tek bir konsantrasyonla çalışıyordu ve görünüşe bakılırsa kendisinin de dikkatle incelendiğinden habersizdi.

"Ne arıyorsunuz Bay Holmes?" Treadles, öyle yapmak istememesine rağmen sordu.

"En ufak bir fikrim yok, Müfettiş. Sıra dışı herhangi bir şey sanırım."

"Bir şey görüyor musun?" Fowler sordu.

"Birkaç saç teli."

"Nerede?"

Bay Holmes, Leydi Ingram'ın yattığı yerden bir metre kadar uzaktaki bir noktayı işaret etti. İki polis kontrol etmek için aceleyle ileri atıldı. Ve işte oradaydılar. Fowler eldivenlerini çıkarıp tellere dokundu, sonra Leydi Ingram'a yaklaşp kafasına dokundu. "Benzer renk ve doku."

"Onun mu?" diye sordu Treadles.

"Sadece öyle olduğunu varsayabiliriz," dedi Fowler, gözleri kısılmış bir halde.

Bay Holmes buz kuyusuyla işini bitirdikten sonra dışarı çıktı ve mekânın geri kalanını incelemeye koyuldu. Çıkarken her bir ön odayı inceledi, özellikle kapılara ve kilitlerine çok dikkat etti. Ama Fowler başka bir şey görüp görmediğini sorduğunda, sadece başını sallamakla yetindi.

Dışarıda, Lord Ingram girişten on beş adım ötede, parmaklarının arasında bir sigarayla duruyordu.

"Nasıl öldü?" diye sordu.

Soru arkadaşına yöneltilmişti.

Bay Holmes ceketinin içinden bir pipo çıkardı. "Kibritin var mı Ash?"

Lord Ingram biraz onaylamayan bir bakışla bir kutu kibrit uzattı. Bay Holmes piposunu ustalıkla yaktı ve bir nefes çekti. "Patologun ne diyeceğini göreceğiz, ama benim tahminim mutlak alkol enjeksiyonuyla zehirlendiği yönünde."

Lord Ingram yüzünü buruşturdu, yüzünde korku ve tiksinti ifadesi vardı. Ve acıma. Sigarasından uzun bir nefes çekti, sonra bir tane daha. "Başka bir şey gözlemlediniz mi?"

"Scotland Yard'dan gelen beyefendilerin fark etmediği bir şey yok. Ayakkabıları ayağına uymuyor - muhtemelen onları bu kadar kolay çıkarabilmemizin nedeni de bu. Çorapları da kendi satın aldığına göre çok ucuza yapılmış. Odun talaşları arasında birkaç parça saman. Ön odaların zemininde, ikinci odaya kadar kömür tozu var ama buz kuyusunun içinde yok. Girişin eşiğinin hemen yanında hala yeni ve parlak olan bazı metal parçaları."

Treadles talaşların arasındaki samanı görmemişti ama Fowler'ın kendinden memnun bakışına bakılırsa, Bay Holmes'un bahsettiği her şeyi ve muhtemelen daha fazlasını not etmişti.

"Ama şimdilik bu kadar yeter. Hadi içeri dönüp ısınalım," dedi Bay Holmes. "Taşaklarıma kadar donmuş durumdayım."

PARTİYİ KÜTÜPHANEDE BOL MİKTARDA ÇAY BEKLIYORDU.

Treadles pek iştahlı olmayı beklemiyordu ama buzhanenin soğuğu ve rüzgârlı yürüyüş, iki fincan çay ve üç tartöleti mideye indirmesine neden oldu. Tatlı şeylere hiç ilgi duymayan Başmüfettiş Fowler parmak sandviçleri övdü. "Lezzetli ve doyurucu - çoğu zaman olduğu gibi hava ve baloncuk yemek gibi değil."

Yine şöminenin yanında yerini alan Lord Ingram, bir fincan siyah çay dışında hiçbir şeye dokunmadı. Ona bile dokunmayan Bay Holmes, yakındaki yastıklı bir sandalyeye yayılmış, bacaklarını açmış, başını arkaya yatırmış, gözleri yarı kapalı oturuyordu.

Treadles ona baktı. Lord Ingram'ın Holmes adında kaç arkadaşı vardı? Ve karısının ölümünün ardındaki gerçeği bulması için kaç tanesine güveniyordu?

"Tahmin edebileceğiniz gibi lordum," dedi Fowler, "size bazı sorular sormamız gerekecek."

Lord Ingram boyun eğmiş görünüyordu. "Elbette."

Fowler Bay Holmes'a baktı. "Bu sorulardan bazıları doğası gereği rahatsız edici olabilir."

Lord Ingram, "Bay Holmes'un önünde hiçbir sırrım yok," dedi.

Sesinde bir isteksizlik, bir iki sırrı kendine saklayabilmiK olmayı dileyen bir yan var mıydı? Yine de konuşan evin efendisiydi ve Bay Holmes'un hiçbir yere gitmeyeceğinin bilinmesini istiyordu.

Bay Holmes onun varlığıyla ilgili bu tartışmayı duymamış gibi görünüyordu. Az sonra kendine bir fincan çay doldurdu ve ikram edilen çeşitli içeceklere göz gezdirdi.

Pastayı düşünme biçiminde tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Bay Holmes gerçekten de ayrıcalıklı bir dost," dedi Fowler ve Lord Ingram ile Çavuş Ellerby arasındaki görüşmenin daktilo edilmiş bir kopyasını çıkardı.

Treadles, yüzü ikinci el utançtan ısınırken bile not defterini hazırladı. Transkripti okumuştı; bu hikâyeyi tekrarlamak bir yana, ancak Kraliyet'in gücü bir adama ifşa ettirebilirdi.

Pencereye savrulan kum taneleri gibi bir ses geldi; yağmur yağıyordu, şiddetli rüzgâr Stern Hollow'a fırtına gibi esiyordu. Izgarada ateş tıslıyordu ama bunun dışında kütüphane sessizdi. Fowler transkripti taramaya devam etti, sayfanın her çevrilişi bir kırbacın şaklaması kadar gürültülüydü.

Treadles kendini hazırladı. Şüphelileri tuzağa düşürmekte kimse Fowler'dan daha iyi olamazdı. Onları bekletirdi. Tahmin etmelerini sağladı. Ne kadarını ele verdiklerini merak etmelerini sağladı.

"Elmalı kek oldukça çekici görünüyor," dedi Bay Holmes Lord Ingram'a. Sözleri o kadar uyumsuzdu ki Treadles neredeyse gülecekti. "Elmalar Stern Hollow'un mutfak bahçesinden mi geliyor?"

Lord Ingram bir pasta sorusuna uygun bir nezaketle, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi.

Bir adam karısının cinayetinde baş şüpheli *olmadığında*. Bay Holmes başını hafifçe eğdi. "O zaman bir dilim denemeliyim."

Başmüfettiş Fowler başını tutanaktan kaldırmadı ama sinirli görünüyordu. Bay Holmes'un küçük kenara çekilişi gerginliği kırmış, yumurta kabuğuna vurulan bir kaşık gibi kırmıştı. Ve Fowler sessizliği ve baskıyı yeniden tırmandırırsa, bunu tekrar yapmayacağını garantiye yoktu.

Lord Ingram arkadaşının Stern Hollow'daki amacı hakkında *hem ahlaki hem de pratik bir destekten* söz etmişti. Bay Holmes, Fowler'ın etkinliğini sabote etmek için mi buradaydı?

"Lord Ingram," diye başladı Fowler, "karınızın doğum günü balosunun olduğu gece evden kaçtığını iddia ediyorsunuz."

Uzun süren bir sessizliğin sonunda gelseydi ve Fowler sesini biraz daha yükseltebilseydi daha güçlü bir açılış olurdu.

daha düşük. Yine de açıklama, kale kapısına çarpan bir koçbaşı gibi geldi.

Lord Ingram kendine bir bardak viski doldurmak için şöminenin yanından ayrıldı. "O yaptı."

"Çocukluk aşkından bahsediliyor. Ancak Leydi Ingram'ın konumundaki bir kadının bir aşk ilişkisi için her şeyi terk edeceğine inanmakta güçlük çekiyorum. Anladığım kadarıyla sosyetenin üst kademelerinde ilişkiler medeni kurallar çerçevesinde yürütülür. Alıştığı tüm konfor ve prestiji koruyarak bir ilişki yaşayabilecekken neden kaçsın ki?"

Lord Ingram kadehini düşündü, sanki içindekilerin hepsini bir dikişte içmek ister gibiydi. Sonunda sadece bir yudum aldı. "Medeni kurallar nezaket gerektirir, ki bu benim evlilik birliğimin bir özelliği değildi."

"Sevginin azalmasından bahsettiniz ama bir neden belirtmediniz."

"Bunu tartışmamayı tercih ederim."

"İsteksizliğinizi anlıyorum. Başka bir adamın mahremiyetine izinsiz girmekten de üzüntü duyuyorum," dedi Fowler, böyle bir isteksizlik belirtisi göstermeden. "Ama aylardır kimsenin görmediği karınız arazinizde ölü bulundu. Erkekçe bir erdem olarak takdir ettiğim suskunluk burada işinize yaramayacaktır."

Bu kez Lord Ingram viskinin yarısını geri döktü. Treadles içten içe irkildi. Daha mutlu zamanlarında bu adamla aynı sofrayı paylaşmış, neşeli sohbetler etmişti ve Lord Ingram son derece mütevazı miktarlar dışında asla içki içmemişti.

Arkadaşını baş şüpheli olarak görmesi gerektiğini biliyordu ama yine de sempati duymasına engel olamadı. Ve kıskanılacak derecede evli olarak gördüğü kendisinin de içten içe hiç de kıskanılacak bir durumda olmadığını düşünerek mutsuzluk duydu.

Elinde kadeh, Lord Ingram pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Evin arkasındaki ormanlık yamaçlar kırmızı ve altın rengine bürünmüştü, güzel bir tablo. Treadles onun bir şey görüp görmediğini merak etti.

"Vaftiz babamın vasiyetinin okunmasından hemen sonra Leydi Ingram'a, aslında olduğu gibi, servetinin büyük kısmı yerine yılda beş yüz pound alacağımı söyledim."

Kelimeler sanki bıçak ve ateş arasında sürükleniyormuş gibi yavaşça ortaya çıktı.

Fowler çenesini başparmağı ile işaret parmağı arasındaki boşluğa yerleştirdi. "Bu, onun sevgisinin geçerliliği konusunda zaten şüpheleriniz olduğu anlamına mı geliyor?"

Lord Ingram'ın elleri arkasında kenetlendi. "Tanıştığımızda ailesinin fakir olduğunu biliyordum. Onların parlak zırhlı şövalyesi olmaktan çok mutluydum. O zamanlar, iyi bir koca bulmak için Londra'ya geldiğinde yollarımızın kesişmesi son derece romantik görünmüştü.

"Genç ve kibirliydim ve muhtemelen gelecekteki mirasımın cazibesi olmasa bile kendimi bir ödül olarak görüyordum. Sevdığım kadın belki de benimle evlenmek istemeyecekti. Böyle bir düşünce aklımdan hiç geçmedi.

"O sezon Londra'da bir kuzenin yanında kaldı. Teklifim kabul edilene kadar ailesiyle tanışmamıştım. Ailesine ve hatta erkek kardeşlerine karşı gösterdiği sıcaklık eksikliği beni alarma geçirmeliydi. Ama aşk gözümü kör etmişti ve görmek istemediğim şeyleri özgürce bir kenara bıraktım.

"Zamanla aramızda benzer bir mesafe olduğunu anladım. Mutlu olmak için ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzu sanıyordum; sağlık, güvenlik, güzel çocuklar. Ama o sadece daha da uzaklaştı, daha da ulaşılmaz oldu.

"İşte o zaman bir başkasını sevdiğini öğrendim, ailesine yardım edecek durumda olmadığı için ailesi tarafından reddedilen bir adamı. Her şey dehşet verici bir şekilde anlam kazanmaya başladı. Ailesini hor görüyordu çünkü onun kişisel mutluluğunu düşünmeyi reddediyorlardı. Bana karşı mesafeliydi çünkü beni sevmiyordu. Çünkü vaftiz babamın veliahtı olduğum söylentisi olmasaydı benimle asla evlenmezdi."

Treadles kendini Lord Ingram'ın yerine koymaya cesaret edemedi. Bu büyüklükteki bir hayal kırıklığını hayal etmek bile istemiyordu.

"Bunun doğru olmasını istemedim. Ama bilmeye de ihtiyacım vardı. Vaftiz babam kısa bir süre sonra öldü ve ben de kararımı verdim. Eğer beni seviyorsa, çok zengin bir adam olmak yerine sadece orta halli bir adam olarak kalacağım için hayal kırıklığına uğrayacaktı ama bu ölümcül bir hayal kırıklığı olmayacaktı. Eğer beni sevmiyorsa ..."

Sanki basit bir ivmenin onu hikâyenin en kötü kısmına kadar taşıyacağını umuyormuş gibi giderek daha hızlı konuşuyordu. Ama şimdi durdu. Başını eğdi. Parmakları pencere kenarını kavradı.

Tekrar konuştuğunda sesi sessizdi, zar zor duyuluyordu. "Öfkesi hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi. Vaftiz babam Yahudiydi ve

Benim onun öz oğlu olduğum söyleniyor. Bana, bu miras olmadan benimle bir hiç uğruna evlendiğini tam olarak şu sözlerle anlattı. Çocukları da boşu boşuna Yahudi kanı taşıyordu."

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Bir yağmur tabakası camlara vuruyordu. İçerideki sessizlik dayanılmazdı. Treadles varlığını ele vermekten korktuğu için nefes almaya cesaret edemiyordu. Lord Ingram'ın boş bir odaya konuştuğuna inanmasını istiyordu; böylesine acı dolu anıları yeniden yaşamayı ancak bu şekilde başarabilirdi.

"Uzlaşma için bir girişimde bulunmadınız o zaman?" Fowler kayıtsızdı, sorusu soğuk ve amansızdı.

"Kopuşlara bakılırsa, bizimki tamdı ve bir ampütasyon kadar kesindi. Gerçeğin onun için bir rahatlama olduğunu, tüm numaralara bir son verdiğini hayal ediyorum."

"Peki ya senin için?"

"Kendi adıma, sonunda onu net bir şekilde algıladım ve hayatımın en büyük hatasını gördüm."

Bir sessizlik daha çöktü. Fowler mendiliyle gözlüklerini parlattı. Bay Holmes yanında duran pasta dilimini aldı ve tabağında çeyrek tur çevirdi.

Bir an için, onunla ilgili bir şey yine garip bir şekilde tanıdık geldi.

Sonra Lord Ingram'a doğru baktı, ifadesi tamamen boştu.

Treadles neredeyse haykıracaktı. Sanki başkalarının acı ve ıstıraplarını çok uzaklardan görüyormuş gibi, sanki kendisi de bu tür zaafılar yaşamayı hiç beklemiyormuş gibi bir ifade... Treadles bu ifadeyi daha önce de görmüştü.

Bir kadın üzerinde.

Charlotte Holmes hakkında.

Görünüşündeki züppeliğe rağmen, Bay Holmes hiç de kadınsı görünmüyordu. Kadınsı bile görünmüyordu. Ve kesinlikle hiç de güzel değildi. Bayan Holmes çok güzel ve abartılı derecede kadınsı olsa da - Treadles onunla ilk karşılaştığında eteğindeki sonsuz fiyonk sırasını hâlâ hatırlıyordu.

Ama şimdi bu fikir aklına gelmişti.

Sherrinford Holmes'un çevresi, Bayan Holmes'un dolgun vücudunu gizlemenin bir yolu olabilir. Yüzündeki kılların gerçek olmasına gerek yoktu ve kafasındaki koyu renk saçlar da peruk olabilirdi. Monokl takmak kişinin yüz hatlarını ustaca bozuyordu ama Sherrinford Holmes'un yüzüyle Bayan Holmes'un arasındaki tüm farkları açıklamıyordu.

Ah, tabii ki, mükemmel olmayan telaffuzu. O sırada Treadles onun sesinin sanki ağzında bir parça haşlanmış tatlı varmış gibi çıktığını düşünmüştü. Ama içinde pekâlâ başka bir şey olabilirdi, yanaklarının şeklini değiştiren bir şey.

Yüce Tanrım, Charlotte Holmes bunca zamandır onların arasında mıydı? Fowler, "Evlilikte uyumsuzluk katlanılması gereken korkunç bir yük," dedi.

gözlüklerini yüzüne geri taktı ve Treadles'ın dikkatini tekrar sorgulamaya çekti. "Ama pek çok kişi buna katlanıyor. Leydi Ingram bunu yıllarca yaptı. Onu aniden tüm hayatını terk etmeye zorlayan neydi?"

"Bu yaz, sezonun bitiminden kısa bir süre önce, Leydi Ingram Sherlock Holmes'u aradı."

Ne? Leydi Ingram Charlotte Holmes'u mu arıyor? Ama o *biliyordu*. Charlotte Holmes.

"Sherlock Holmes mu? Sackville davasında sana yardım eden adam mı?" Fowler'ın sorusu Treadles içindi.

Treadles sadece yüzünün tiklerden ve kasılmalardan oluşan bir karmaşa içinde olmamasını umabilirdi. Ama düşünecek zaman yoktu. "Evet, efendim," dedi. "Aslında Lord Ingram beni Sherlock Holmes'la tanıştıran kişiydi."

Fowler'ın dikkati tekrar Lord Ingram'a kaydı. "Leydi Ingram ikinizin tanıştığını bilmiyor muydu?"

Treadles titrek bir nefes verdi.

"Ona bu isimden hiç bahsetmemiştim," dedi Lord Ingram.

"Anlıyorum. Lütfen devam edin."

"Bunu yapmadan önce, beyler," dedi Lord Ingram, "Bay Holmes'un Sherlock Holmes'un kardeşi olduğunu bilmelisiniz. Ama Leydi Ingram'ın davasında Sherlock'a yardım etmedi ve bu nedenle size bu konuda fazla bir şey söyleyemez."

Treadles, Sherrinford Holmes'un gerçek kimliğini kendi başına fark etmemiş olsaydı, o anda yaşadığı şok Başmüfettiş Fowler'dan gizlenemeyecek kadar büyük olabilirdi.

Charlotte Holmes, "Bu çıkarım işinde benim de iyi olduğumu söyleyebilirim," dedi. "Ama Sherlock'un aksine, yaşlı kadınların tavan aralarındaki garip tıkırtı sesleri beni rahatsız edemez."

Fowler ondan Treadles'a baktı.

Treadles kendini gülünç hissederek Charlotte Holmes'a, "Kız kardeşinle daha yeni tanıştım," dedi. "O iyi mi? Ya erkek kardeşin?"

"Kız kardeşim iyi. Kardeşim de iyi sayılır."

"Bay Holmes," dedi Fowler, sesi kısılmıştı, "Leydi Ingram'ın sevgilisini aramasına yardım eden adamla akraba olduğunuzu daha önce söylemeyi düşünmediniz mi?"

Charlotte Holmes ona baktı, başını eğerken monoklünün ışığı yanıp sönüyordu. "Lord Ingram aynı odadayken, Başmüfettiş, sizce bu konuyu ondan önce açmalı mıydım?"

Fowler gözlerini kırıştırdı ve boğazını temizledi. Treadles meslektaşına adına ikinci bir utançla yüzünü buruşturdu; bu yanlış adım onun yapacağı bir şey değildi.

"Özür dilerim lordum," dedi Fowler sıkıca. "Lütfen devam edin."

"Pekâlâ," dedi Lord Ingram, sesi son derece nötrdü. "Sherlock Holmes, Leydi Ingram'ın gazetede onun küçük gizemlerle ve aile içi tuhaflıklarla ilgilenmeye istekli olduğu hakkındaki makaleye rastlamış olabileceğini düşündü. Haberin yayınlanmasından kısa bir süre sonra, ailesinin onu vazgeçmeye zorladığı adamı bulmak için yardım istemek üzere onun kapısına geldiği kesindi.

"Görünüşe göre Albert Anıtı'ndan önce yıllık bir randevuları varmış. Bu yıl gelmemiş. Gazeteye ilan vermiş. Ve ondan hala haber alamayınca Sherlock Holmes'u aradı."

"Ve Sherlock Holmes, Leydi Ingram'ın ne istediğini bilerek mi yardım etmeyi kabul etti?" diye sordu Fowler. "Sizin hiç de onaylamayacağınız bir girişimde karınıza yardım edeceğini çok iyi bilerek mi?"

"Dâhilerin tuhaflıklarına izin verilmelidir." Lord Ingram sonunda arkasını döndü. "Sherlock Holmes geleneksel kabul edilebilirlik fikirlerine hiçbir zaman kulak asmadı. Neden Leydi Ingram'dan başlasın ki?"

Charlotte Holmes böyle bir saçmalığı kibarca kınıyormuş gibi başını salladı.

Bir kapı usulca açıldı ve kapandı. Herkes kütüphanenin ikinci katını boydan boya kat eden galeriye baktı. Treadles oturduğu yerden kapıyı bir hizmetlinin kazayla mı açtığını yoksa içeri birinin mi girdiğini anlayamadı.

Lord Ingram viskisinin kalanını da içti. "Sherlock Holmes'a göre, Leydi Ingram bu adamı bulmak için sabırsızlanıyordu ve sonra aniden artık onu aramak istemedi. İşte o zaman Holmes benimle bu konu hakkında konuştu ve Leydi Ingram'ın fikrini değiştirmemiş olmasının ve onu kendi başına bulmuş olmasının mümkün olduğu konusunda beni uyardı.

"Ben de Leydi Ingram'ın son zamanlarda evde evlilik hukuku üzerine bir kitaba baktığını hatırladım. Sherlock Holmes'un ifşaatıyla ne yapacağını merak etmeye başladım, kalbinin arzusuna boyun eğerse boşanmak için gerekçem olacağını biliyordum.

"Her zaman sadık bir anne olmuştu. Ama boşanırsa çocuklarını kaybedecekti. Çocukları ve sevdiği adam arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa ne yapardı?

"Sonra aklıma üçüncü ve çok daha korkunç bir olasılık geldi. Ya ikisinden de vazgeçmeye niyeti yoksa? Ya o adamla birlikte, çocuklarım da yedeğindeyken kaçmaya niyetliyse, böylece onlardan ayrılma konusunda asla endişelenmesine gerek kalmayacaksa?

"Bunu aklımda tutarak, iletişim kurdukları şifreyi inceledim ve ona aynı şifreyle bir not göndererek, doğum günü balosunun olduğu gecenin çocukları alıp gitmek için iyi bir zaman olacağını, çünkü ev sahibi olarak görevlerim nedeniyle dikkatimin dağılacağını söyledim.

"O gece saat birden biraz önce çocuk odasının kapısını açtı ve benim dışımda kimsenin olmadığını gördü. Çocukları alıp kaçma planı hakkında onunla yüzleştirdim. Uzun zamandır benimle rol yapmadan anlaşmaya alışkın olan o, yine açık yüreklilikle doğruyu söyledi. Ona gitmesini ve geri gelmemesini söyledim. O zaman çocukların artık ulaşamayacağı bir yerde olduğunu, kalsa bile onları bir daha görmesi için ona asla güvenmeyeceğimi anlamıştı. Ve bu talihsizlikten kurtarabileceği tek şeyin sevgilisi olduğuna ve zaten ona pahalıya mal olduğu için onunla birlikte gidebileceğine karar vermiş olmalı.

"Öncelikli kaygım çocuklarımın kaçırılmasını önlemektir - bunun olmasını engellemek. Bu açıdan Leydi Ingram'ın gidişi son derece olumlu bir gelişme gibi göründü. Ancak biraz sakinleştikten sonra içinde bulunduğum zor durumun farkına vardım.

"Leydi Ingram sosyetenin önde gelen üyelerinden biriydi. Arkadaşları, tanıdıkları ve uzak da olsa bir ailesi vardı. Yokluğunun uzun süre gizlenemeyeceği düzinelerce hizmetçisi vardı. Onuruna verilen balonun tüm hızıyla devam ettiğinden bahsetmiyorum bile.

"Yüzsüzlük etmek zorunda kaldım ama görgü kuralları benim tarafımdaydı. Misafirlerin, balo bitmeden ayrılacaklarsa, ev sahiplerine veda etmeden gizlice çıkmaları gerekir. Arabalara kadar kalanlar, en azından Leydi Ingram'ın nerede olduğunu bana sormaktan daha iyisini biliyorlardı. Ya başka konuklarla görüşüğünü ya da bu gerginliğin

Uzun gecenin yorgunluğu belinin kaldırılabileceğinden çok daha fazlaydı; hizmetçiler de aynı varsayımı yapardı. Ve hizmetçisini sabahın ilk saatlerine kadar bekletmek yerine balonun başında gece için kovmuştu.

"Tüm bunlar göz önüne alındığında, ertesi güne kadar ayrılışını duyurmama gerek yoktu. O zaman da sadece üst düzey hizmetkârlara. Onlara balonun ilerleyen saatlerinde sağlığının felakete dönüştüğünü ve derhal ayrılması gerektiğini söyledim. Ve sonra onlardan her zamanki gibi devam etmelerini istedim, ancak Londra'dan mümkün olan en kısa sürede ayrılacağımızı söyledim.

"Hizmetçisi Simmons'la ayrı ayrı konuştum. Ona Leydi Ingram'ın onu geride bırakmaya karar verdiğini, çünkü Simmons'ın ne denizaşırı seyahatlerden ne de soğuk iklimlerden hoşlanmadığını söyledim. Simmons bir zamanlar annem için çalışıyordu ve emekli olmak için iyi bir pozisyondaydı. Altı yıllık hizmetinin ardından hiç beklenmedik bir şekilde işten çıkarılınca çok üzülmüştü. Ama iyi huylu bir insandı ve kendisinden çok Leydi Ingram için endişeleniyordu.

"Çocuklara da aynı hikayeyi anlattım. Üzüldüler ama iyileştiğinde döneceğini söylediğimde bana inandılar. Dikkatlerini dağıtmak için onları deniz kenarına götürdüm ve karımın tahmin edemeyeceği bir yere götürdüm, çünkü hala onlar için gelmesinden korkuyordum.

"Ama o zamandan beri geçen aylar boyunca ondan hiçbir iz yoktu. Ta ki dün bana cesedinin buzhanede bulunduğu söylenene kadar."

Çavuş Ellerby'ye verdiği ifadenin aynısıydı, sadece daha büyük, daha mutsuz ayrıntılarla.

Fowler bir dakikaya yakın bir süre Lord Ingram'ı düşündükten sonra cebinden bir şey çıkardı. "Bunu Leydi Ingram'ın çorabında bulduk. Sakıncası yoksa bir göz atın lordum."

Charlotte Holmes ayağa fırladı, Fowler'dan katlanmış kâğıt parçasını aldı ve hâlâ pencerede duran Lord Ingram'a verdi. Lord Ingram kâğıdı düzeltti ve gözlerine inanamıyormuş gibi tuhaf bir ifadeyle kâğıda baktı. Bayan Holmes kanıtı alıp Fowler'a geri vermeden önce ona birkaç saniye daha baktı.

Treadles'ın gözleri tüm bu süre boyunca Bayan Holmes'un üzerindeydi ama yüzünde hizmet etme hevesinden başka bir şey göremedi.

Lord Ingram, "Bu benim el yazısı çalışmamın bir sayfası," dedi.

Fowler öne doğru eğildi. "Tüm bu farklı eller, hepsi senin tarafından mı yapıldı?"

"Bu bir hobi."

Treadles'ın kalbi sıkıştı. Birçok farklı kişinin ağzından yazmış gibi yazabilen bir adam mı? Bu, polisin keşfetmesi için yararlı bir beceri değildi, özellikle de ondan zaten cinayetten şüpheleniyorlarsa.

"Ve bu ... pangram"-Fowler Bay Holmes'a döndü- "doğru kelime bu mu?"

"Aynen öyle, Başmüfettiş."

"Lordum, tekrar tekrar yazmak için neden bu pangramı seçtiniz?"

"Ben yapmadım. Bayan Holmes bir dizi pangram buldu. *Don Kişot yel değirmeninde küstahça şakalaşıyor, Bach ve Mozart'ı kızdırıyor. Volkan sıvı bir şekilde patlar, badem ezmesi, pâte à choux ve kahvaltı reçeli püskürtür. Vesaire vesaire.* Hepsini bir noktada kullandım."

"Yine de, Leydi Ingram'ın sakladığı bu. Sence başka bir kadının adını tek bir sayfaya iki düzine kez yazmana içerlemiş midir?"

"Leydi Ingram'ın herhangi bir kıskançlık duygusu beslemesi için bana karşı bir sahiplenme duygusu hissetmesi gerekirdi. Hayır, Bayan Holmes'u romantik bir rakip olarak gördüğünü hiç sanmıyorum."

"Yine de Bay Holmes'a göre, Bayan Holmes hem sizin hem de Leydi Ingram'ın değil, sadece sizin dostunuzmuş."

"Bir kadın, bir erkekle ilgisi olmayan nedenlerden dolayı bir başkasından hoşlanmayabilir. Leydi Ingram'ın Bayan Holmes'a olan antipatisinin benimle olan arkadaşılığından değil, evlilik teklifini kabul etmesi için yapılan baskıya direnme yeteneğinden kaynaklandığını söyleyebilirim."

Fowler'ın gözleri kısıldı. "Anladığımdan emin değilim."

"Bayan Holmes'un geçmişi Leydi Ingram'ınkinden çok da farklı değil; yoksul bir saygınlık. Ancak Leydi Ingram ilk sezonundan sonra boyun eğip evlenirken, Bayan Holmes evlenme konusundaki isteksizliğini uzun süre korudu ve pek çok teklifi geri çevirdi.

"Leydi Ingram güce her şeyden çok değer verirdi. Başından beri Bayan Holmes'ta hem zihin hem de karakter olarak kendisinden daha büyük bir güç sezmişti. Kıskandığı şey buydu. Her türlü dostluk olasılığını engelleyen de buydu: Bayan Holmes sadece varlığıyla bile kendisini aşağı hissetmesine ve kendisine kızmasına neden oluyordu."

"Bayan Holmes'un adı bir şeyler çağrıştırmaya başladı," diye düşündü Fowler. "Bu isimde birinin Sackville davasıyla bağlantılı olduğunu hatırlıyorum. Biz

Geçen yaz kendini rezil eden ve artık kibar bir ortamda kabul görmeyen Bayan Charlotte Holmes'tan mı bahsediyorsunuz?"

Lord Ingram, "Bu aynı Bayan Charlotte Holmes olmalı," dedi.

Ses tonunda hiçbir değişiklik olmamıştı ama Treadles onun cevabının bir azarlama olduğunu hissetti.

Bayan Holmes hakkında hiçbir zaman açıkça konuşmamışlardı. Ama Lord Ingram'ın bu düşmüş kadına olan kararlı desteği ve hayranlığı... Treadles bunu anlamamıştı. Ve bu, Lord Ingram'ı kendisinin de anlamadığını fark etmesine neden oldu. Hem de hiç.

Fowler, Lord Ingram'a spekülatif bir bakış attı. "Farklı ellerle yazma yeteneğiniz konusuna dönecek olursak, efendim, sizce Leydi Ingram o kâğıt parçasını neden yanında taşımış olabilir?"

"En ufak bir fikrim yok. Ama Leydi Ingram'ın eliyle arkadaşlarına ve çocuklarımıza mektuplar yazdığımı size söylemem uygun olur."

Bu jüriye hiç de iyi görünmeyecektir. Ya da kamuoyu mahkemesinde.

"Başka seçeneğiniz yoktu elbette," dedi Bayan Holmes nazikçe. "Eğer İsviçre'deki sanatoryumundan yazmamış olsaydı, ortadan kaybolması çok daha anlaşılmaz olurdu."

"Çocuklarınıza yazdığınız mektuplardan herhangi biri sizde var mı?" Fowler, tüm tecrübesine ve soğukkanlılığına rağmen bu ihtimal karşısında heyecanlanmış gibiydi.

Treadles'ın kalbi daha da sıkıştı. Başmüfettiş Fowler'ı heyecanlandıran her şey Lord Ingram için kötü haber demektir.

"Çocuklar kardeşimle birlikte giderken mektupları da götürdüler, her gece okunmasını istiyorlardı. Ama bütün bunlar olmadan önce üzerinde çalıştığım bir tane var."

Lord Ingram masasına gitti, kilitli bir çekmeceyi açtı, bir portföy çıkardı ve Fowler'a uzattı. Açıldığında, portföyün sol tarafında bir menü, sağ tarafında ise yarım kalmış bir mektup vardı,

Sevgili Lucinda ve Carlisle,

Babam tarafından kaleme alınan sevgi dolu düşünceleriniz için çok teşekkür ederim. Biraz daha iyiyim, ama ne yazık ki hala doktorların beni taburcu etmesine yetecek kadar iyi değilim.

Burada hava soğuyor, evdekinden çok daha soğuk. Ancak hava kuru ve açık olduğu için soğuğu tolere edilebilir buluyorum. Balkonumdan

Dağın yarısına kadar inen, etrafı asker gibi dimdik köknar ağaçlarıyla çevrili, ortasında küçük bir ada ve bu adada daha da küçük bir şapel gibi görünen bir göl görürsünüz.

Burada servis edilen yemekleri sormuştunuz. Bu, hangi aşçının görevde olduğuna bağlı; İsviçre'nin Almanca konuşulan bölgesinden gelen mi, yoksa Fransızca konuşulan bölgesinden gelen mi?

Fowler menüyü işaret etti. "Bu da hanımefendinin el yazısının bir örneği mi?"

"Doğru."

"Mükemmel bir taklit yapıyorsun." Lord Ingram cevap vermedi.

Sonraki birkaç soru Lord Ingram'ın son kırk sekiz saat ve son iki hafta boyunca nerede olduğuyla ilgiliydi. Fowler, "İstem dışı korunma durumu göz önüne alındığında, ölüm zamanını herhangi bir doğrulukla belirlememiz imkansız olabilir," dedi.

Lord Ingram, boş bir yüzle, bir randevu defteri çıkardı ve ona göre cevap verdi.

"Meşgul bir adam olduğunuzu anlıyorum efendim, bu yüzden daha fazla zamanınızı almayacağım. Ama sormam gereken bir soru var: Leydi Ingram'a zarar vermek isteyen birini tanıyor musunuz?"

Lord Ingram başını salladı. "Yaygın bir bağlılık aşlamadı ama düşmanlık da uyandırmadı. Ölümü kimseye fayda sağlamadı."

"Bunu istemekten nefret ediyorum ama yapılması gerekiyor, bu yüzden şimdiden affınıza sığınıyorum. Onun ölümünün kimseye faydası olmayacağından emin misiniz? Kendinizin de ödüllendirilmeyeceğinizden emin misiniz?"

Lord Ingram kaşlarını kaldırdı. "Onun ölümünden sorumlu olduğundan şüphelenerek mi?"

"Cesedi bulunmasaydı kimse bir şeyden şüphelenmeyecekti. Başka bir yerde ölseydi -örneğin denizaşırı bir yerde- o zaman sevmediğiniz bir eşten kurtulmuş olmaz mıydınız ve bu bir avantaj olmaz mıydı?"

"Sevgisiz bir eşle uzun süre birlikte yaşadım; yüz yaşına kadar yaşasaydı, bu beni daha fazla yaralamayacaktı."

"Ama bu seni gerçekten seven biriyle evlenmeni engelleyecekti. Leydi Ingram artık olmadığına göre, altı ay içinde yeniden evlenebileceksiniz. Örneğin şu Bayan Charlotte Holmes'la ve onu bu utançtan kurtarın."

Bayan Holmes etkilenmemiş görünüyordu; Lord Ingram da aynı şekilde.

"Kendi adıma alınmayacağım, Başmüfettiş - herkesten şüphelenmek sizin mesleki yükümlülüğünüz. Ama Bayan Holmes'un kim olduğu konusunda tamamen yanlış bir varsayım ile hareket ediyorsunuz. Onun bir kocaya ihtiyacı yok ve eğer bir teklifte bulunacak kadar düşüncesiz olsaydım, benden gelen hiçbir teklifi kabul etmezdi."

Fowler kolunu geniş bir hareketle salladı. "Bütün bunların sahibi olmak istemez mi?"

"Eğer iyi bir mülkün sahibi olmak isteseydi, bunu kolayca başarabilirdi. İngiltere'deki en büyük toprak sahiplerinin yarısı ona evlenme teklif etmişti."

"Gerçekten mi?" Fowler'ın sesi neredeyse etkilenmiş gibiydi.

Treadles'in kafası karışmıştı. Bütün o güzel teklifler ve o evli bir adam için saygınlığını bir kenara mı atmıştı?

"Ya da belki de en büyük toprak sahiplerinin dörtte biriydi." Lord Ingram tartışmanın konusuna döndü. "Bu kulağa doğru geliyor mu?"

"Dörtte bir bile oldukça abartılı bir rakam," dedi Bayan Holmes. "Hatırı sayılır toprak sahibi iki beyefendiden teklif aldığı doğru ama biri borç batağında, diğeri ise yaşlı ve dördüncü eş arayışında. Öte yandan, eğer kabul edilseydi, cüzdanında çok büyük bir rahatsızlık hissetmeden ona Stern Hollow'a eşit büyüklükte ve incelikte bir tesis satın alabilecek bir sanayici vardı."

Lord Ingram arkadaşına kötü kötü baktı. "Bu sanayicinin adını hiç duymadım."

"Anladığımı kadarıyla balayınız sırasında tanışmışlar." "Huh," dedi Lord Ingram.

"Şu Bayan Charlotte çok aptal bir kız," dedi Bayan Holmes, alaycı bir eğlenceyle.

"Huh," diye tekrarladı Lord Ingram. Polislere döndü. "Ve işte beyler."

Ancak Fowler bu konuda o kadar kolay tatmin olmadı. "En son uygun bir erkek olduğunuz zaman uzun zaman önceydi lordum. Bayan Holmes'un o zaman sizden bir evlilik teklifi almamış olması, aradan geçen yıllar boyunca fikrini değiştirmeyeceği anlamına gelmez."

"Aklındaki durum ne olursa olsun, ona o zaman evlenme teklif etmedim ve şimdi de etmeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" Lord Ingram alaycı bir sesle kıkırdadı. "Birincisi, genel olarak evlilikten hiç hoşlanmıyorum. Şaşırtıcı, değil mi? İkincisi, Bayan Holmes secdeye kapanıp birlikteliğimiz için ateşli bir savunma yapsa bile onunla evlenecek kadar cesur değilim."

Söz konusu kadın hafifçe ıslık çaldı. "İşte bu görmek için iyi para ödeyeceğim bir manzara - Charlotte Holmes diz çökmüş, onunla evlenmen için sana yalvarıyor."

POLISLER DIŞARI ÇIKARILMADAN ÖNCE, HER NE KADAR büyük bir nezaketle, Stern Hollow'un tamamının aramaya tabi olduğunu söyledi.

Lord Ingram işbirliğine hazır olduğunu belirtti ve kendi isteğini dile getirdi. "Buzhaneye giren üç bayandan biri olan Bayan Olivia Holmes, Leydi Avery ve Leydi Somersby'den çok daha hassas bir mizaca sahip. Leydi Ingram'la karşılaşmak onun için büyük bir şok oldu. Eğer siz beyler önce onunla konuşabilirseniz, bu olayı bir an önce geride bırakabilir..."

Treadles'ın gözleri büyüdü. "Bu Bayan Charlotte Holmes'un kız kardeşi olan Bayan Olivia Holmes olabilir mi?"

"Doğru. Bayan Newell'in misafiriydi ve dolayısıyla şimdi de benim misafirim."

"Dünya ne kadar küçük," dedi Fowler, sorgulama şimdilik sona erdiği için sesi daha yumuşaktı. "Önce onu görmek hiç de zor olmayacak."

"Teşekkür ederim, beyler. Çok nazıksınız."

Scotland Yard'a görüşmelerinin geri kalanını yapacakları odayı göstermek için baş uşak geldi. Onlar gittikten sonra Lord Ingram önce galeriye, sonra da Holmes'a baktı.

Gözleri buluştu. Sakallı çenesini ovuşturdu. "Bu arada Ash, benim pangramımı çarpıtmışsın. Yıkıldım."

"Senaryolarımdan herhangi birinde orijinalini yazılı olarak taahhüt edeceğime neden inandığınızı bilmiyorum." Derin bir nefes aldı. "Aşağı gelecek misin, Bancroft, yoksa yukarıda sana katılalım mı?"

Bancroft döner bir merdivenden indi ve şömineye yaklaştı. Genellikle gerçek yaşından çok daha genç görünen, ince yapılı bir adamdı. Ama biraz kilo vermişti ve bu da gözlerinin kenarlarındaki narin çizgileri belirginleştiriyordu. Normalde pürüzsüz ve zarif olan yürüyüşü, bir sarsıntı izlenimi veriyordu. Tedirginlik.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" Lord Ingram sordu.

"Eastleigh Park'taydım. Yazdığın notla Wycliffe'i az kalsın kriz geçirecekti. Onu buraya gelmekten vazgeçirdim ama bu onun elçisi olarak hareket etmem gerektiği anlamına geliyordu."

"Eastleigh Park'ta ne *işin* vardı? Ne zamandan beri Wycliffe'i ziyaret ediyorsun?"

Bancroft, dört Ashburton kardeşin en uzak duranı idi. Londra mevsimi boyunca ara sıra kardeşlerinin evlerinde yemek davetlerini kabul ediyor, ancak nadiren kendi davetlerini kabul ediyordu. Lord Ingram, Kraliyet'in daha gizli meselelerini görüşmek dışında onunla nadiren görüşürdü.

"Sizin gibi ben de kendimi O'na hesap vermekle mükellefim.

-Bana sana emrettiği kadar sık emretmiyor ama oluyor işte. Ve Noel'de bir aile buluşmasından kurtulmak için onu şimdi aramamın daha iyi olacağını düşündüm."

"Mükemmel bir düşünce," dedi Holmes.

Bancroft ona soğuk bir bakış attı ve Lord Ingram'a, "Tanıştırmayı düşünmüyordunuz değil mi?" dedi.

"Bu beyefendi Bay Sherlock Holmes'un kardeşi, Mr. Sherrinford Holmes."

Bancroft'un gözleri büyüdü. Holmes'u tepeden tırnağa inceledi, biraz şaşkındı. "Anlıyorum. Davanın niteliği göz önüne alındığında, Sherlock Holmes'tan bir elçi beklerdim. Nasılsınız, Bayan Holmes?"

"Çok iyiyim, teKekkür ederim lordum. Taze bir demlik çay için zili çalalım mı?" diye sordu Holmes. "Pastayı beğeneceksiniz."

Dokunmadığı pasta. Yüzünün şeklini değiştirmek için taktığı modifiye ortodonti yemek yemesini kolaylaştırmıyordu ama eski Holmes'lar bir yolunu bulurdu.

"Bana çay yok," dedi Bancroft. "Bana ne bulduğunu anlat Ash.

Buzluktaki gerçekten Leydi Ingram'ın cesedi mi?" "Keşke aksi olsaydı."

Bancroft parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Neden? Neden oldu?"

Lord Ingram kardeşinin sesinin en son ne zaman bu kadar şaşkın ya da tedirgin çıktığını hatırlamıyordu. "Keşke bilseydim. Eğer Moriarty bir oyun oynuyorsa, oyunun amacını anlayamıyorum."

"Peki ya polis? Onlar bir şey biliyor mu?"

"Adamın Underwood'u Bayan Holmes'u Hounslow'daki çay dükkanından alması için gönderdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, o sırada onunla birlikteydiniz."

"Buluşmamız Avery ve Somersby hanımlar tarafından tüm dünyaya duyuruldu ve polis bu durumdan tamamen etkilenmiş durumda. Bu durum daha fazla devam ederse, bir kaçak olmam gerekecek."

"Peki ya çocuklarınız?"

Bu soru Bancroft'un Holmes'a yan yan bakmasına neden oldu. Bancroft, söz konusu çocuklar kendi yeğenleri olsa bile, başkalarının çocuklarıyla ilgilenecek biri değildi.

"Wycliffe onları sahiplenecek, hiç şüphesiz ve onları kendisinin sert, kendini beğenmiş genç versiyonları olarak yetiştirecek."

Bancroft yavaşça başını salladı. "Sizin için pek de sorunsuz bir yıl olmadı, değil mi?" Lord Ingram hafifçe güldü. "Tamamen değil, hayır."

"Cesedi görebilir miyim diye bakacağım. Bana katılmak isteyen var mı?" Hem Holmes hem de Lord Ingram başlarını salladı.

"Pekâlâ o zaman. Sizi işinizle baş başa bırakayım." Bir an tereddüt etti. "Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm. Leydi Ingram'ın Kraliyet'e ihaneti hakkında tek kelime etmememiz şart."

O gittikten sonra Holmes, "Biraz yıpranmış görünüyor. Belki de türün erkekleri üzerindeki gücüm sandığımdan daha fazladır."

Lord Ingram gözlerini devirdi. "Güçleriniz tam da şüphelendiğiniz kadar büyük; siz hiçbir zaman kendinizi hafife alan biri olmadınız."

Hafifçe gülümsedi ve onun koluna dokundu. "Açıkkçası, Dük yerine Lord Bancroft'un gelmesi beni biraz hayal kırıklığına uğrattı; majestelerinin ölümcül derslerinden birini dinlemeyi dört gözle bekliyordum. Ama şimdi devam etmeliyiz."

TREADLES DÜŞÜNMEK İÇİN BIRAZ ZAMANI OLMASINI DİLEDİ. CHARLOTTE HOLMES'UN

varlığı son derece sorunluydu. Potansiyel bir önemli tanık olarak sorgulanması gerekiyordu. Ancak Treadles, Başmüfettiş Fowler'a Sherrinford Holmes'u gösterip devam etmesini söyleyemezdi.

Ya da yapabilir miydi?

Yapılacak doğru şey bu olurdu. Yapılması gereken doğru şey. Ama bu, en büyük davalarının birçoğunda yardımına başvurduğu Sherlock Holmes'un sadece bir kadın değil, aynı zamanda saygın bir misafir odasında istenmeyen düşmüş biri olduğunu kabul etmesini gerektirecekti. Bu düşünce bile başının zonklamasına yetmişti.

Belki de düşünecek zamanının olmaması iyi bir şeydi. Bayan Olivia Holmes içeri girdiğinde, pastoral tablolarla süslü mavi-beyaz salona henüz yerleşmemişlerdi.

"Bayan Holmes, bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz," dedi Fowler en sevecen sesiyle.

Treadles ne bekleyeceğini bilmiyordu ama bu sert, kendinden emin olmayan kadın değildi. Gülümseseye yeterince güzel olabilirdi ama oturduğu yerde gülümsemek ona çok uzak görünüyordu. Gözlerinde güven yoktu ve Fowler'ı inceledi. Ve birbiri ardına kısa cevaplar verirken de gözlerinde güven yoktu.

Fowler buzhane keşfinin her yönünü araştırdıktan sonra, "Sizin fikrinizi merak ediyorum, Bayan Holmes. Leydi Ingram'ı tanıyordunuz. Ona zarar vermek isteyebilecek birini düşünebiliyor musunuz?"

"Leydi Ingram'la *tanıştırılmıştım*," dedi Bayan Holmes, bu ayrımı biraz sabırsızlıkla yaparak. "Yani bir tanıdığım olduğunu iddia edebilirdim sanırım, ama onu çok az tanıyordum."

"Toplumun küçük olduğunu sanıyordum."

"Büyük bir şey değil. Ama bu, sokaktaki bir polis memuruna sizin hakkınızda ne bilebileceğini sormaya benzer, Başmüfettiş."

"Anlıyorum. Ama anladığım kadarıyla kız kardeşiniz Bayan Charlotte Holmes, Lord Ingram'ın iyi bir arkadaşı. Bu size Leydi Ingram'ın çevresinde bir yer kazandırmaz mıydı?"

"Hiç de değil. Bir erkeğin karısı, birlikte ev sahipliği yaptıkları davetlere davetiye gönderen kişidir. Ve Leydi Ingram kız kardeşimi ya da beni hiçbir etkinliğine davet etmedi."

"Sizce neden böyle oldu? Bayan Charlotte ile kocası arasındaki dostluğu kıskanıyor muydu?"

"Onu bu konuda konuşacak kadar iyi tanı mıyordum. Kıskandıysa da boşuna kıskanmıştır. Kız kardeşim ve Lord Ingram her zaman büyük bir nezaketle davranmışlardır."

Treadles araya girmekten kendini alamadı. "Ancak anladığım kadarıyla Bayan Charlotte evli bir adamla yaptığı uygunsuz bir hareket yüzünden sosyetenin uzaklaştırılmış."

Bayan Holmes ona baktı, yüz ifadesi önce şaşkın, sonra öfkeliydi. Derin bir nefes aldı. "Ve o adam Lord Ingram değildi."

"Teşekkür ederim Bayan Holmes," dedi Fowler, ses tonu yatıştırıcıydı, "zaman ayırdığınız ve işbirliğiniz için."

Bayan Holmes başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Ama dışarı çıkmak yerine olduğu yerde durdu. O ayağa kalktığı anda sandalyelerinden kalkmış olan Fowler ve Treadles da ayakta kaldılar ve birbirlerine baktılar.

"Bir şey mi hatırladınız Bayan Holmes?" diye sordu Fowler.

"Hayır, ama beni rahatsız eden bir şey var. Dün Leydi Avery'yi odamı ararken buldum. Daha sonra bana kız kardeşi Leydi Somersby ile birlikte Leydi Ingram'ın nerede olduğuna dair bir mesaj bırakıp bırakmadığını araştırdıklarını söyledi."

"Dün, Leydi Ingram ölü bulunduktan sonra mı?"

"Hayır, çok daha önce. İtirafı bile buzhane henüz uzaktayken geldi."

Fowler bu yeni bilgi üzerinde düşünüyor gibiydi. "Bayan Avery ve Somersby, Leydi Ingram'ın nereye gitmiş olabileceğini düşünüyorlardı?"

"Emin değillerdi ama Lord Ingram'ın onu kilit altında tuttuğundan şüpheleniyorlardı, muhtemelen tam da bu arazide bir yerde."

"Tam da bu arazide ölü bulunduğu düşünüldüğünde, belki de bu o kadar da tuhaf bir suçlama değildir."

"Yanıyorsunuz efendim. Leydi Ingram'ın buzhanedeki cesedi, o kadınların iddialarını daha az değil, daha çok saçma kılıyor."

Bayan Holmes şimdi daha dik duruyordu, sesi daha güçlüydü, Treadles'ın ona ilk başta verdiği kadar sert bir kadındı. "İnsanlar Leydi Ingram'ın haber vermeden İsviçre'ye gitmesinin biraz tuhaf -belki de çok tuhaf- olduğunu düşündüler. Ama onun için endişelenmediler. Kimse Leydi Ingram için endişelenmedi, hiçbir zaman. Kocasıyla arasının açılmasından hemen sonra, herkes onun kocasıyla sadece parası için evlendiğini haykırdığını öğrendiğinde bile. Onun için endişelenmediler çünkü onu tanıyorlardı. Onun karakterinin her türlü ayıbın üstünde olduğunu biliyorlardı."

Treadles, "İnsanları her zaman sandığımız gibi tanımıyoruz" dedi.

"Yapmayız. Ancak Lord Ingram'ın davasında, Leydi Ingram soğuk kalpli bir servet avcısı olduğunu itiraf etmekle hiçbir şey kaybetmedi. O

parasını kaybetmedi. Londra'nın önde gelen terzilerindeki hesaplarını kaybetmedi. Her yıl onuruna verilen doğum günü balosunu bile kaybetmedi. Karısı olmanın getirdiği her türlü nezaket ve ayrıcalığı ona sunmaya devam etti ve sosyetedeki yerini koruyabilmesinin tek nedeni de buydu. Çünkü desteğini geri çekmedi."

Fowler, "Belki de kibarlık maskesini takınırken bile nihai intikamını almayı planlıyordu," diyor.

"Ve sonra karısını kalabalık bir balo gecesinde, sadece tatmin edici olmayan cevaplara yol açabilecek bir şekilde ortadan kaybetmeyi mi seçti? Sizce Lord Ingram gerçekten entrikacı olsaydı bundan daha iyisini yapamaz mıydı?"

Fowler'ın buna verecek iyi bir cevabı yoktu.

"Ne olursa olsun, Leydi Avery ve Leydi Somersby ile Sezon sonundan bu yana ilk kez karşılaşmıyorum. Bu toplantıdan önce onları son gördüğümde Leydi Ingram'ın kaderiyle uzaktan yakından ilgilenmediklerini size gönül rahatlığıyla söyleyebilirim. Leydi Somersby, Leydi Ingram'ın sosyeteden bıktığını hissettiğini, bunun sadece sezon sonu yorgunluğundan daha derin bir şey olduğunu söyledi. Kız kardeşi, bunun pek çok kişinin ona karşı hissettiği gizli bir düşmanlıkla ilgisi olup olmadığını sorguladı."

Fowler kaşlarını kaldırdı. "Gizli düşmanlık mı?"

Şimdiye kadar Scotland Yard, Leydi Ingram'ın sevilmediği izlenimini edinmişti, ancak evrensel bir alkışın yokluğu ile ne kadar yeraltında olursa olsun yaygın bir kötü niyetin varlığı arasında keskin bir fark vardı.

"Evlilik pazarında uygun beyefendiler için yarışan kadınlar arasında çok az varis vardır. Ve başarısızlığın bedeli yüksektir: hayal kırıklığına uğramış ebeveynlere ve ilgisiz erkek kardeşlere ömür boyu bağımlılık, hatta belki de bir hanımefendinin refakatçisi ya da daha kötüsü bir mürebbiye olma zorunluluğu. Leydi Ingram'ın bulabildiği en zengin adamla evlenmesini kimse yadırgamazdı, hele ki bu adam hem görünüşü hem de karakteriyle dikkat çekiciyken. Onun başarısı bir peri masalıydı, özenilecek bir şeydi.

"Ve eğer bu peri masalı yavaş yavaş etkisini kaybedecekse, hayat böyledir. Olmaması gereken şey onun acımasız dürüstlüğüydü. Her zaman söylenmeyen kural, bir kadın para için evleniyorsa, bunu kendine saklaması ve kocasına ilgi duyuyormuş gibi görünmesi olmuştur.

Çünkü parası bunun için ödenmiştir. Onu hiçbir zaman sevmediğini teyit etmekle kalmayıp, aynı zamanda yarı Yahudi olduğu söylenen kanı nedeniyle onu aynı nefeste aşağılamaması gerekiyordu."

Treadles, "Sosyete hanımlarının Yahudi kökenlilerle bu yüzden alay edilmemesi gerektiğini önemseydiğini bilmiyordum," dedi.

"Ne? Hayır, bunu umursamadılar. Leydi Ingram'ın peri masalını ikiye bölmekle kalmayıp üzerine tükürmesini önemsiyorlardı. Bunun sosyetedeki tüm *erkeklerin* tüylerini ürpertmesini önemsiyorlardı. Lord Ingram gibi bir örnek insan kendisini gerçekten seven bir eş bulamıyorsa, diğer beylerin ne şansı olabilirdi ki? Bu ders onları daha temkinli yaptı. Bu da evlenmemiş kadınların iyi kocalar bulmasının daha zor olduğu anlamına geliyordu.

-Ve bir kez sahip olduklarında da illüzyonu sürdürmek için."

Fowler gözlerini kırıştırdı. "Bu olağanüstü alaycı bir gözlem."

Yine de oldukça sürükleyici.

"Bu Charlotte'un analiziydi - o her şeyi farklı şekilde inceler. Bence insanlar Lord Ingram'a hayran oldukları ve ona kötü davranıldığını düşündükleri için Leydi Ingram'dan hoşlanmadılar. Bir de onun tavırlarından hoşlanmayanlar vardı. İlk kez sahneye çıktığında daha güler yüzlü görünüyordu. Ancak zaman geçtikçe daha da ulaşılmaz oldu ve kadınlar çok kibirli kadınlardan hoşlanmazlar.

"Her halükarda, bu sonbaharın başlarında Leydi Avery ve Somersby'nin pozisyonu buydu, Leydi Ingram'a bir şey *yapıldığından* değil, kendisini ulaşılamaz hale getirmek için inisiyatif almış olabileceğinden. Ama burada, Stern Hollow'da onun başına gelebilecek olası felaketlerle meşguldüler.

"Onlara, diğer konukların odalarını karıştırırken yakalanma riskini göze alacak kadar güçlü olan bu endişeye neyin yol açtığını sorun. Somut tahminlerde bulunacak kadar bilgim yok ama benim hissim Danimarka'da bir şeylerin çürümüş olduğu yönünde."

Bayan Holmes tekrar başını salladı ve gitti.

"Şey," dedi Fowler, "tanıklar Shakespeare'den alıntı yapmaya başladıklarında bir davadan her zaman daha fazla keyif alırım, değil mi?"

LIVIA BÜYÜK MERDİVENİ ÇIKARKEN HÂLÂ TITRIYORDU. LIVIA'NIN

Bayan Newell'in konukları hâlâ evde olmasına rağmen ev terk edilmiş gibiydi. Ama ateş etme, sessiz sinema oyunları, oyun

Tanrım, Desdemona rolü için düşünölmeyi umduğunu düşününce, planlanmış olan her şey bir grup atlı tarafından çİğnenen karahindibalar gibi bir kenara bırakılmıştı.

Bunun yerine beyefendiler bitmek bilmeyen bilardo oyunları oynuyor, ıstakaların fildişi üzerinde yankılanan tıkırtıları arasında sessiz açıklamalar yapıyorlardı. Hanımlar birbirlerinin odalarına girip çıktılar; korku, şüphe ve spekülasyonlar fısıltı selleri boyunca akıp gitti. İyi yönetilen bir evde zaten göze batmayan hizmetçiler ise tamamen ortadan kaybolmuş gibiydi.

Başlangıçta Livia'nın kapısı da çalınmıştı. Ama Livia dedikoducu kadınları ya da dertleşmek veya anlattıklarından ipuçları çıkarmak isteyebilecek herhangi birini görmek istemediğı için cevap vermeyi ısrarla reddetmişti; hele de Lord Ingram ve Charlotte hakkındaki tüm spekülasyonların ardından! Şimdi kimse aramaya gelmiyordu ve kendini hem rahatlamış hem de olağanüstü bir şekilde dışlanmış hissediyordu.

Büyük merdivenin tepesinde, gezintiye çıkacakmış gibi giyinmiş Lord Ingram'la karşılaştı.

"Bayan Holmes," dedi nazikçe, "Scotland Yard'la konuştunuz sanırım? Umarım çok yorucu olmamıştır."

"Oh, söyleyebilirim ki-"

Son kelimeyi ısırdı. Yaşayacaktı. Ama *o* yaşayacak mıydı? Yoksa çoktan cellatla randevusuna mı gitmişti?

"Akşam yemeğine kadar unuturum, eminim. *Sen* iyi misin? Charlotte bir şey bulabildi mi?"

Gerçi Charlotte'un kulübesinde neler yapabileceğini Livia bile söyleyemezdi.

"Ben iyiyim. Ve eminim ki Bayan Charlotte her şeyin yeniden yoluna girmesine yardımcı olacaktır. Şimdi, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, sende çok şey var-"

"Yanılıyorsunuz Bayan Holmes. Polisin istediğı gibi hareket etmesine izin vermek dışında, Leydi Ingram'ın ölümüyle ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama size verebileceğim bir hizmet varsa, bu durum aklımı başımdan alacaktır. Ve bu kısa da olsa hoş bir soluklanma olacaktır."

"Oh," dedi. "Eğer durum buysa, son zamanlarda beni endişelendiren bir şey *var* demektir."

Ondan başka bir şey için endişelenecek zamanı olduğunda. "Lütfen. Hizmet etmeme izin verin."

"Charlotte'un ondan hiç bahsedip bahsetmediğini bilmiyorum ama Sosyete'ye hiç taşınmamış bir ablamız var."

Bernadine otuz yaşındaydı ve evden dışarı adımını atalı çeyrek asır olmuştu. Livia'nın hatırlayabildiği kadarıyla, kibar bir sohbet sırasında adı hiç kimsenin ağzından çıkmamıştı. Livia Londra'ya vardığında, Holmes'un evlenmemiş en büyük kızı olduğunu belirtmek ve Bernadine'in konumunu tamamen silmek için Bayan Olivia Holmes olarak değil, sadece Bayan Holmes olarak takdim edilmişti. Herkesi hatırlayan Bayan Newell bile Holmes kızlarından gerçekte oldukları gibi dörtlü olarak değil, üçlü olarak söz ederdi.

Sadece açıklamak üzere olduğu şeyin Lord Ingram için çok fazla sürpriz olmamasını umabilirdi.

"Bayan Bernadine mi?" dedi. "Evet, onu tanıyorum."

Şükürler olsun. Livia, Bernadine'in Holmes'ların evinden Moreton Close'a, yani Bernadine'inkine benzer durumlardan muzdarip, tanınmış ailelerden gelen kadınların kaldığı özel bir kuruma geçişini kısaca anlattı. "Önemli konularda aileme güvenmiyorum. Bu konuda kendi yargılarıma da güvendiğimden emin değilim. Charlotte Moreton Close'u araştıracağına söz verdi ama şu anda onu bağışlayamam."

"Avukatıma, hizmetlerinden yararlanabilecek genç bir kadının önde gelen ailesini temsil etme kisvesi altında bazı araştırmalar yapması için talimat vereceğim. Bu şekilde belki de oraya giriş izni alabiliriz."

"Yapacak mısın? Bu harika olur!"

Lord Ingram gülümsedi, sanki kızın rahatlaması onu da sevindirmişti. "Olmuş bilin. Ama lütfen bunun biraz zaman alabileceğini bilin."

"Teşekkür ederim lordum. Teşekkür ederim!"

"Hayır, teşekkür ederim Bayan Holmes. Bu da bana size bir mesaj iletmekle görevlendirildiğimi hatırlattı." Arkasına baktı. Etrafta kimse yoktu ama yine de sesini alçalttı. "Lütfen çocuk odasını ziyaret edin. Ortak bir arkadaşımız sizinle konuşmak istiyor. İyi günler, Bayan Holmes."

ÇOCUK ODASI NEŞEYLE DEKORE EDİLMİŞTİ AMA SESSİZ VE BOŞTU. LIVIA Kapı çalınana kadar on dakika boyunca volta attı. Cevap vermek için acele etti - Charlotte, Charlotte olmalıydı.

Ama kapıyı açtığında, dışarıda yuvarlak, tuhaf görünümlü bir adam duruyordu, yaka çiçeği, gür bıyık ve süslü bir monokl vidalanmıştı.

bir göz çukuruna.

Hayal kırıklığı ve şüphe Livia'nın hevesli bekleyişini söndürdü. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Elbette, Bayan Holmes," dedi adam ciddiyetle. "Sherlock Holmes hikâyesindeki ilerlemeniz hakkında bilgi almaya geldim."

Tüm dünyada sadece üç kişi onun Sackville vakasından esinlenen bir hikâye üzerinde çalıştığını biliyordu: Charlotte, Bayan Watson ve kısa süre önce ona aytaşı kabaşonunu gönderen isimsiz genç adam.

Bu kılık değiştirmiş *o* olabilir mi?

Livia'nın şaşkınlık içindeki hareketsizliğinden yararlanan adam içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Gördüğüm kadarıyla Bayan Watson ve bana anlattığın tek kişi sen değilmişsin, Livia."

Bu kez küçük kız kardeşinin sesiyle konuştu.

Livia'nın çenesi düştü. "Charlotte!" diye fısıldamayı başardı. "Charlotte! Ne-ne- Ne güzel- Ben-"

Vazgeçti ve bakakaldı.

Adam -Charlotte- gülümsedi. "Erkek gibi giyinirsen daha gösterişli olursun, Livia. Göğüslerimi yerleştirmenin tek yolu hatırı sayılır bir göbek yaratmak."

"Bıyığın . . . ve sakalın . . ."

"Biliyorum. Hepsi çok iyi. Bayan Watson en iyisini nereden bulacağını biliyordu." Livia kendini toparladı. "Peki ne zamandır buradasın?"

"Dün gecedan beri. Başka misafirin olmadığı bu katta kalıyorum."

"Bir şey bulabildiniz mi? Leydi Ingram'ı kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?"

"Ne yazık ki Sherlock Holmes bile her şeyi bir bakışta çözemez."

"Ama bunu kimin yaptığını bulacaksın, değil mi? Lord Ingram'a bir şey olmasına izin vermeyeceksiniz."

Kılık değiştirmiş olmasına rağmen Charlotte'un yüz ifadesi kasvetliydi. "Elimden geleni yapacağım."

Unutma, sana göz kulak olacağım, demişti Charlotte Livia'ya geçtiğimiz yaz, Sherlock Holmes'un kahini, kurgusal bilge olarak kendini kabul ettirdikten kısa bir süre sonra. Bunu söylerkenki kesinliği, kaçınılmazlığı... Bu saf ve basit bir sözdü.

Charlotte burada hiçbir söz vermedi. Livia onun sözlerindeki asaletin altında bir endişe izi sezmiş miydi?

Charlotte için korku, sözlükteki bir sözcükten ibaretti; en azından Livia'ya hep öyle gelmişti. Livia binlerce korkunç olasılıktan korkup endişelenirken, Charlotte sadece gerçeklerle ve yaşanmış olaylarla ilgileniyordu. O zaman ne biliyordu? Hangi somut, inkâr edilemez ayrıntılar, Şam çeliği gibi sınırları olan Charlotte Holmes'u gerçekten korkutabilirdi?

"Gerçekten o kadar kötü mü?"

Charlotte bir an için ona baktı. "Lord Ingram mütefeksiz değil. Kendine ait kaynakları olduğundan bahsetmiyorum bile."

Yine dolaylı bir cevap. Livia'nın kalbi bir taş gibi yere düştü.

Charlotte çocuk odasının ortasına doğru ilerledi. "Her neyse, polisle görüşmen nasıl geçti?"

"Sackville davasında birlikte çalıştığınız Müfettiş Treadles ile tanıştım. Ne korkunç, kendini beğenmiş bir adam." Charlotte yüzünü sorgularcasına eğdi.

"Diğer müfettiş Leydi Ingram'ın Lord Ingram ile aranızdaki dostluğu kıskanıp kıskanmadığını sordu. Ben de eğer kıskanmışsa bile bunun boşuna olduğunu, çünkü siz ve Lord Ingram'ın her zaman en katı nezaket kurallarına göre hareket ettiğinizi söyledim. Ve tahmin edin Müfettiş Treadles ne dedi?"

"Ah," diye mırıldandı Charlotte.

"Neredeyse aynı kelimelerle, başka bir evli adamla son derece uygunsuz bir şey yaptığınız için Toplum'dan sürülmediğinizi söyledi." Livia neredeyse hırlayacaktı. "Ondan nefret ediyorum. Lord Ingram'ın böyle biriyle nasıl arkadaş olabildiğini merak ediyorum."

"Şüphesiz Müfettiş Treadles da aynı şeyi merak ediyordur, Lord Ingram benim gibi biriyle nasıl arkadaş olabiliyor diye."

"Sherlock Holmes hikayemde bazı polis müfettişleri var. Tasvirlerini değiştireceğim, onları aptal ve beceriksiz yapacağım ve içlerinden birine Treadles adını vereceğim."

"Bu iyi bir fikir olmayabilir."

"Belki de değil. Ama bu çok *tatmin edici* bir düşünce."

Charlotte alaycı bir tavırla, "Görüyorum ki iyisiniz," dedi, "ben de bunu görmeye geldim."

"Bana bir şey olmaz. Ben sadece bir seyirciyim. Umarım Lord Ingram. . ."

Durumun katı gerçekliği karşısında, umudu şekillenemeyecek kadar kırılğan görünüyordu.

Charlotte bir elini kısa süreliğine onun omzuna koydu. "Elimden geleni yapacağım.

Şimdi bana Scotland Yard ile ne konuştuğunuzu biraz ayrıntılı olarak anlatın."

Livia, Leydi Avery ve Leydi Somersby'yi Leydi Ingram için "büyük bir adaletsizliği" ortaya çıkarmaları için ayarlayan her kimse, birilerinin Lord Ingram'a kasıtlı olarak komplo kurmaya çalıştığı suçlaması da dahil olmak üzere, hatırladığı kadarıyla konuşulanları anlatmayı bitirdiğinde, Charlotte başını salladı ve sustu.

Bir dakika kadar sonra, "Artık gitmeliyim. Polis sizinle tekrar konuşmak isteyecektir. Konuştuklarında benim için bir şey yapar mısınız?"

"BİR KONUDA HUZURSUZ MUSUNUZ, MÜFETTİŞ?"

Treadles irkildi ve salonda volta atarken şakaklarını ovuşturduğunu, adımlarının hızlı ve tedirgin olduğunu fark etti. Düşündükçe Charlotte Holmes'un varlığı daha da karmaşık bir hal alıyordu. Lord Ingram'ın inkârına rağmen, onunla evlenmek istemesi Leydi Ingram'ın öldürülmesi için olası, belki de muhtemel bir neden olarak görülüyordu. Eğer Treadles Başmüfettiş Fowler'a Charlotte Holmes'un burada, Lord Ingram'la yakın temas halinde olduğunu söylerse, bu Lord Ingram'ı nasıl etkilerdi?

En hafif tabiriyle felaket.

Fowler başını kaldırıp Treadles'a baktı. Baykuşa benziyordu ama baykuş bir yırtıcıydı, hem de çok iyi bir yırtıcı. Treadles mesleki yükümlülükleri ile Lord Ingram'a olan sadakati arasında sıkışmış hissediyordu. Ve bildiklerini açıklamadan önce ne kadar uzun süre beklerse, bu onun için o kadar kötü görünecekti.

Treadles, "Lord Ingram'ın evliliğinin son birkaç yıldaki durumunu düşünüyordum," dedi. "O evde yaşamak pek de hoş olmasa gerek."

"Kadınları bir kaide üzerine koymanın sorunu da bu. Bunu yaparsınız ve onlar her zaman düşerler - aşağı inerken sizi devirirler," diyor Fowler.

Treadles, Fowler'ın gözleminin kendi durumunu ne kadar yerinde tanımladığını düşünmese gülebilirdi.

Bir sonraki an parmakları yine şakaklarındaydı ve sertçe bastırıyordu. Lord Ingram'ın evliliğinin çöküşüne verdiği tepki öncelikle umutsuz bir sempatiden ibaretti. Ama şimdi aklına dehşet verici bir düşünce gelmişti. Leydi Ingram'la, sevgiliyle birlikte kaçtığı iddia edilmeden kısa bir süre önce tanışmıştı. Görüşmenin çok kısa sürdüğünü kabul ediyordu. Ama Leydi Ingram'dan herhangi bir

Leydi Ingram'ın bir erkek için her şeyini feda edebilecek türden bir kadın olduğu izlenimini mi edindiniz?

Aksine, bu konuda düşündükçe Lord Ingram'ın anlattıkları daha da uyumsuz hale geliyordu.

Zaman zaman Charlotte Holmes'un soğuk olduğunu düşünmüştü, oysa Bayan Holmes sadece rahatsız edici derecede nötrdü. Öte yandan Leydi Ingram gerçekten soğuktu, buz gibi bir sıcaklıktan yoksundu ve Treadles onun hayattan zevk alıp almadığını merak ediyordu. Onun inadına hareket ettiğini görebiliyordu ama sevgiyle değil.

Aşk değil.

Fowler'ın hâlâ kendisini izlediğini fark etti. Dikkati dağılmamış gibi davranmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden kafasını temizlemek istercesine salladı. "Bu dava tam bir iş."

Şimdi Fowler'ın dikkatini başka yöne çekmek için. Çavuş Ellerby'nin, Fowler'ın gözden geçirmekte olduğu Avery ve Somersby hanımlar hakkındaki notlarını işaret etti. "Aklınızda tutmanız gereken bir şey var, Başmüfettiş: Korkarım Çavuş Ellerby, Leydi Avery ve Leydi Somersby hakkında yanlış bir izlenime sahip olabilir."

"Oh?"

"Onların kasabadaki bir çift işgüzarla eşdeğer olduğunu düşünüyor."

"Bazen işgüzarlar suçlara rastlarlar. Onları tanık olarak ciddiye almayacağımdan endişelenmenize gerek yok, Müfettiş."

"Bu konuda hiç endişelenmedim, Başmüfettiş. Ancak Sackville davası sırasında Lord Ingram'ın ilgili bilgiler için onlara danıştığını belirtmem yerinde olur - tabii ki onlara bilginin Scotland Yard'a geçeceği kanalın kendisi olduğunu söylemedi."

Fowler parmak uçlarıyla önündeki masaya vurdu. "Yani British Museum'daki Okuma Odası tipik bir ödünç verme kütüphanesi için neyse, onlar da bir çift köy işgüzarı için odur."

"Kesinlikle."

British Museum'daki Okuma Odası tam o sırada içeri girdi, kırklı yaşlarının başında bir çift uyanık kadın. Treadles'ın kariyeri boyunca karşılaştığı diğer tanıkların aksine, Leydi Avery ve Leydi Somersby ne gergin ne de suskundu: Bildikleri her gerçeği ve birkaç teoriyi aktarmaya hazır olarak gelmişlerdi.

Görüşmenin büyük bölümünde söyledikleri, Çavuş Ellerby'nin ön raporuna pek bir şey katmadı - dedikoducu tavırları hakkındaki şüphelerine rağmen,

bol ve doğru notlar almıştı. Ama Leydi Somersby, sezonun sonlarına doğru Charlotte Holmes ile Lord Ingram arasındaki karşılaşmadan söz edince Fowler'ın kulakları dikildi.

Treadles, Lord Ingram ve Charlotte Holmes'u geçtiğimiz yaz birden fazla kez birlikte görmüştü. Buluşmanın gerçekleştiği söylenen yere bakılırsa, Hounslow'da içinde bir ceset bulunan bir evin önünde tesadüfen karşılaşmışlardı ve bu olay sözde çözülmüştü ama Treadles'ı asla tatmin etmemişti.

Orada ne yaptıklarını hâlâ bilmiyordu. Ama hanımlar, en azından ima etmemişlerdi; Lord Ingram'ın Bayan Holmes'u metresi olarak tutuyor olabileceğinin açık bir olasılık olduğunu o kadar çok kelimeyle söylemişlerdi ki.

Treadles durumun böyle olduğunu düşünmüyordu. Kendisinin ve Lord Ingram'ın Yukarı Baker Sokağı 18 numarayı ilk ziyaret ettikleri gece Lord Ingram ile Bayan Holmes arasında yaşanan gerginliği düşündü. Lord Ingram'ın tarafında büyük ölçüde gerçek bir onaylamama vardı. Belki de kınamadan başka duygular da bu gerginliği körüklemişti ama genel olarak aralarındaki etkileşim pek de aşıkane olmamıştı.

Sackville davasının sonuçlanmasından sonra onlarla Hounslow'da karşılaştığında, Bayan Holmes'un kendisinin de yeni haberdar olduğu bir cinayet mahallinde aniden ve beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması onu biraz şaşırtmış ve üzmüştü. Ama o zamana kadar cinsel ilişkiye girmiş olsalardı aradaki farkı yine de sezmiş olmalıydı.

Bununla birlikte, yaz sonundan beri, özellikle de Leydi Ingram'ın gidişinden sonra, eğer Leydi Ingram gerçekten de kendi yasak aşığıyla kaçtıysa, bu durumun değişip değişmediğini bilmesine imkân yoktu.

Fowler, "Bayan Holmes'la nasıl konuşabileceğimizi bilmiyorsanız, değil mi hanımlar?" diye sordu.

Treadles'ın vicdanı sızladı. Nefes verdi ve meslektaşının kendisine doğru bakmıyor olmasından dolayı rahatladı. Ama ihmal ederek yalan söylediğini biliyordu.

-Her geçen dakika daha da artıyor.

Leydi Avery homurdandı. "Bu konuda iyi şanslar Başmüfettiş. Evden kaçtığından beri onun nerede olduğunu bulmaya çalışıyoruz."

Fowler elindeki soru listesine bir göz attı. "Şimdi, eğer bana söylemenizin bir sakıncası yoksa, madam, Leydi Ingram'ın ayrılışında uygunsuz bir şeyler olduğundan hemen mi şüphelendiniz, yoksa siz

Bayan Holmes'un sürgüne gittikten sonra Lord Ingram ile görüştüğünü tesadüfen öğrendiniz mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, ikisi de değil. Hounslow'daki çay dükkanında çalışan hizmetçiyle buluşacağım Wight Adası'na doğru yola çıkmadan kısa bir süre önce, doğru görünmeyen durumları araştırmayı iş edinmiş olan bizlerin, Leydi Ingram'ın yokluğuna neden en ufak bir dikkat göstermediğimizi soran bir not aldık. Bu hayvani içgüdü eksikliğinden dolayı bizi azarlıyordu.

"Bunu dikkate almamayı düşünüyorduk. Her türden kişiyle ilgili çok sayıda isimsiz ihbar alıyoruz. Ve daha fazla araştırmayı hak edenleri, sadece eşek şakası ya da daha kötüsü, yazılı formda kötü niyet olanlardan ayırt etmekte ustalaştık.

"Lord Ingram'ın az sayıdaki iyilerden biri olduğunu düşünüyorduk, dürüstlüğünü sorgulamamıza gerek olmayan bir adamdı, çünkü bu konuda uyanıktı ve asla kendini beğenmiş değildi. Ama Bayan Holmes'la buluşması her şeyi değiştirdi. Artık Leydi Ingram'dan kurtulmak için bir nedeni vardı. Asil duygularla bile bağdaştırılabilecek bir neden: Özgür bir adam olsaydı, Bayan Holmes'u sürgün durumundan kurtarabilirdi."

Başmüfettiş Fowler başıyla onayladı. Bayan Holmes'un bu sürgün durumundan kurtarılmaya ihtiyacı olup olmadığını, hatta bunu isteyip istemediğini sormadı. "Lord Ingram'ın yanındaki kadının gerçekten de Bayan Holmes olduğunu hizmetçiye doğrulattığınız zaman ile ona bu konuda yazdığınız zaman arasında iki haftalık bir boşluk var gibi görünüyor. Bu süre zarfında gerçekleri kontrol etmeye devam ettiniz mi?"

"Değildim," dedi Leydi Avery. "Ne olduysa oldu, kız kardeşim de ben de hastalandık. İnsanın sağlığı tehlikeye girdiğinde en heyecan verici ifşaatın bile önemi azalıyor."

"Anlıyorum," dedi Fowler, sanki bu iki kadının dedikodudan öte bir şeye değer verdiğine inanamıyormuş gibi ses tonunda bir kuşku vardı. "Umarım ikiniz de tatmin edici bir şekilde iyileşmişsinizdir?"

"Evet, hem de çok."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ve eğer zahmet olmazsa, aldığınız notu görmek isterim."

Leydi Avery izin isteyip odadan çıktı ve birkaç dakika sonra geri döndü. Polisler kırtasiyeyi -iyi ama olağanüstü değil, Londra'daki Euston İstasyonu yakınlarında postalanmış- ve daktiloyle yazılmış, her harfi düzenli, net ve anonim olan yazıyı incelediler.

"İzninizle bunu elimizde tutmak istiyoruz."

"Başımızın üstünde yeriniz var."

"Ve sizi bırakmadan önce son bir şey daha, hanımlar. Leydi Ingram'ın Lord Ingram'la evlenmeden önce genç bir kızken sevmiş olabileceği bir adamı duymuş olma ihtimaliniz var mı?"

"Duyduk ama oldukça yakın bir zamanda. İlk kez geçtiğimiz yaz duyduk." Hanımların her biri büyük bir günlük açtı ve neredeyse aynı anda kaydı buldu. Aslında Haziran ayının son günüydü.

"Buna inanıyor musun?"

Leydi Somersby günlüğünü kapattı. "Bunu söylemek zor. İlk başta bunun çok mantıklı olduğunu düşünmüştük. Ama şimdi her şeyi bir arada düşündüğümüzde, her ne kadar bize acı verse de, Lord Ingram'ın bu haberin yayılmasında parmağı olup olmadığını soruyoruz kendimize."

Treadles, Leydi Ingram'ın bir erkek için her şeyden vazgeçme olasılığı konusundaki kendi şüphelerini hatırlayarak kaskatı kesildi.

"Ne amaçla?" diye sordu Fowler

"İnsanlar onun ortadan kaybolması için gösterilen ilk nedenin -sağlığı-geçerliliğinden şüphe ederse, o zaman başka bir nedene başvurabilirdi. Çok daha utanç verici ama inandırıcı - sevdiği adamla kaçmış olabileceği - Lord Ingram'ın yanlış bir şey yaptığına dair hiçbir ipucu yok."

Bu tam olarak Lord Ingram'ın verdiği açıklamaydı. Bu Lord Ingram'ın yalan söylediği anlamına gelmiyordu -Treadles öyle olmaması için dua ediyordu- ama şimdi Treadles'in da en az Bayan Avery ve Somersby kadar şüpheli davranması gerekiyordu.

Lord Ingram karşı karşıya olduğu zorlu mücadelenin farkında mıydı?

Treadles onun buzhanenin dışında durduğunu, yanında sadece sigarası olduğu halde hiçbir şeye bakmadığını hatırlıyordu.

O anladı. Hayatından daha azı için bir savaşta olduğunu herkesten daha iyi anlıyordu.

"Madem şüphelerinizi açıkça dile getiriyorsunuz," dedi Fowler, "o zaman size sorayım hanımlar, Lord Ingram'dan başka birinin Leydi Ingram'a zarar vermek istemiş olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Leydi Somersby, "Ondan boşanmak için bir gerekçe bulursa bundan memnuniyet duyacak birkaç kişi tanıyorum, ama açıkçası onun *ölmesini* isteyecek birini düşünemiyorum," dedi.

"Peki ya Bayan Charlotte Holmes?" Fowler sordu.

Leydi Somersby yüzünü buruşturdu. "Bayan Holmes'un Leydi Ingram'a karşı iyi niyetli ya da başka türlü en ufak bir ilgi göstermediğini söylemeliyim. Onu anlamak çok zor."

"Lord Ingram, özgür bir adam olsaydı bile Bayan Holmes'a evlenme teklif etmeyeceği konusunda ısrar ediyor. Ayrıca Bayan Holmes'un bugün bile kendisinden gelen hiçbir teklifi kabul etmeyeceğinde ısrar ediyor. Bu ifadeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?"

"Bayan Holmes'un zamanında oldukça uygun bazı erkekleri geri çevirdiği doğru." Leydi Avery kaşlarını çatı ama başını salladı. "Özgür bir adam olarak Lord Ingram'dan bir teklif alırsa ne yapacağını kesin olarak tahmin edemiyorum."

"Şu anki harabe halinde bile mi?"

"Öyle bile olsa. Bayan Holmes *tuhaf* biri, Başmüfettiş. Eksantrik demek istemiyorum. Eksantrik, hoşunuza gittiği için başınıza iki şapka takmaktır. Bayan Holmes'un tuhaflığı hem farklı hem de daha büyük."

"Lord Ingram'ın teklifini kabul edeceğinden kimsenin emin olamayacağı gerçeği, bu teklifi mümkün kılmak için karısını öldüreceği iddianızı zayıflatmıyor mu?" Treadles işaret etti.

Buna kesinlikle inanmak istiyordu.

"Tahmin ettiğiniz kadar değil, Müfettiş. Birincisi, Lord Ingram başlangıçta reddedilmeye pekala hazır olabilir. Uygun bir erkek olarak kaldığı sürece aynı teklifleri tekrarlayabilir ve kadını yavaş yavaş yıpratır. İkincisi, Bayan Holmes zor bir durumda. Ailesinin itibarını zedelemiş ve kız kardeşinin iyi bir evlilik yapma şansını ciddi şekilde azaltmıştır. Bunun farkında. Ve ancak güç ve prestij sahibi bir adamla evlenerek bu zararı telafi edebileceğini de biliyor.

"Üçüncüsü, ama belki de en önemlisi, Lord Ingram bu konuda kendisine yardımcı olamayabilir. Leydi Ingram'la evlenmeye hevesli olmasının bir nedeni de, onu içinde bulunduğu sefaletten kurtaracak parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyaç duyuyor gibi görünmesiydi. Kendisini, Bayan Holmes'un umutsuzca ihtiyaç duyduğunu bilmediği süvari hücumu olduğuna kolayca ikna edebilirdi."

Fowler, "Lord Ingram bana hayalperest bir adam gibi görünmüyor," diye karşı çıktı. "Aslında, kendini çok iyi kontrol ediyor gibi görünüyor."

"Lord Ingram öyle görünmekte iyidir. Ama o aşık bir adam ve aşık bir adam sevgisinin nesnesi için her şeyi yapar."

Fowler'ın gözleri büyüdü. "Lord Ingram'ın Bayan Holmes'a aşık olduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

Leydi Avery kız kardeşiyle bakıştı. "Neden, bu çok açık değil mi?"

BU RÖPORTAJ İLE HANİMEFENDİ AVERY VE
HANİMEFENDİ SOMERSBY YAPTIDEĞİL

Orada sonuçlandır.

Başmüfettiş Fowler hanımlara, Leydi Ingram'ın kayboluşuyla daha yakından ilgilenmedikleri için kendilerini azarlayan notu kimin göndermiş olabileceğini düşündüklerini sormaya devam etti. İyi bir tahminleri yoktu ama notu yazanın Lord Ingram'ın personelinden biri olma ihtimalinin düşük olduğunu düşündüler.

"İsimsiz yazan üst düzey bir hizmetçi bile bir hanımefendiye bu şekilde hitap etmezdi. Daha saygılı olurdu."

Fowler, Sherrinford Holmes'un ustaca ima ettiğini kanıtlarcasına, hanımların *Lord* Ingram'a zarar vermek isteyebilecek birini tanıyıp tanımadıklarını sorarak sözlerini bitirdi. Bu soru hanımları şaşırttı ve düşündürdü ama işe yarar bir cevap vermediler.

Treadles olması gerektiği gibi iyi notlar aldı. Ancak konsantrasyonunu korumak zordu.

Lord Ingram. Aşık. Bayan Holmes'a.

Bu onu şok etmemeliydi. En başından beri ikisi arasında bir şeyler hissetmemiş miydi? Düşüncelerinin bu yönde ilerlemesine izin vermek istememiş, erkeklik erdemlerinin vücut bulmuş hali olan Lord Ingram'ın Bayan Holmes'a karşı bikkın bir dostluktan daha fazlasını hissedebileceğine inanmak istememişti.

Bikkınlık veren arkadaşlık kesinlikle oradaydı. Bunun yanı sıra derin bir hayal kırıklığına uğramış koruyuculuk, sürekli bir farkındalık ve şiddetli ve şiddetle bastırılmış bir özlem.

Onda ne buluyordu? Treadles, insanın Bayan Holmes'un zekâsına hayranlık duyması gerektiğini düşünüyordu. Ne kadar isteksiz olsa da kendisi de hâlâ öyleydi. Ve Bayan Holmes'un görünüşünün de hoş gitmediğini düşünüyordu. Ama onun kadınsılığı sadece derinin altındaydı. Bunun altında . . .

Sackville davasının sonlarına doğru Bayan Holmes sakince oturmuş ve bir profesyonel olarak kendisi ortaya çıkan çirkinlikler karşısında sarsılırken, birbiri ardına ifşaatları sıralamıştı. Kadının duyguları yoktu. En aşağılık insan eylemleri karşısında dehşete düşmüyordu. Evden kaçtığı için pişmanlık duymuyordu. Onu bu duruma düşüren davranışlarından dolayı utanç duymuyordu.

Ve kesinlikle bir erkeğe ihtiyaç yok.

Lord Ingram da güzel bir elbiseye ya da sarı lüleli bir kadının yer aldığı bir reklam afişine aşık olmuş olabilir.

Leydi Avery ve Leydi Somersby gidiyordu. Fowler ayağa kalktı. Treadles da kalktı, ama bir an için çok geçti.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Fowler, kadınlara teşekkür ettikten sonra, "şu anda Bayan Charlotte Holmes'u çok merak ediyorum."

Treadles'ın vicdanı yine sızladı. Bu sessizliği neden sürdürüyordu? Ve daha ne kadar sürecek?

"Eğer onu bulursanız," diye yanıtladı Leydi Avery tüm ciddiyetiyle, "lütfen onunla konuşmak istediğimizi söyleyin."

Onlar gittikten sonra Fowler Treadles'a döndü. "Ne dediğini fark ettin mi? *Eğer* onu bulursak, ne zaman değil. Biz polisiz, değil mi? Onu bulalım."

LADY INGRAM'I İLK KEŞFEDEN ÇOCUKLA YAPILAN RÖPORTAJ

Vücut çok daha az ilgi çekiciydi, sadece evet, buz getirmesi için en son bir süre önce gönderildiğini teyit etmesi açısından dikkate değerdi. Ancak buza ihtiyaç duyulmamış olması, üçüncü antreyi yiyecek almak ya da depolamak için ziyaret etmediği anlamına gelmiyordu, sadece buz kuyusuna kadar ilerlemesine gerek olmadığı anlamına geliyordu.

Başka bir deyişle, ceset kimsenin haberi olmadan haftalarca orada kalmış olabilir. Yani Leydi Ingram'ın katili dışında kimse.

Başmüfettiş Fowler içerideki personelin geri kalanıyla gruplar halinde görüşerek hızlı bir çalışma yaptı. Çoğunun anlatacak çok az şeyi vardı. Ancak polisler birkaç ilginç şey öğrendi.

Birincisi, bir aydan biraz daha kısa bir süre önce evde küçük bir yangın çıkmıştı. İkincisi, Lord Ingram'ın üç ağabeyinden en küçüğü olan Lord Remington, yakın geçmişte Stern Hollow'u bir değil, iki kez ziyaret etmişti, ilkinde görünüşe bakılırsa kılık değiştirmişti. Evin önünde bizzat Lord Ingram tarafından karşılanmıştı. Daha sonra günün geri kalanında kütüphanede inzivaya çekilmişler, akşam yemeğinden hemen önce Lord Remington'ın ayrılması için dışarı çıkmışlardı.

Çalışma odasına çay ve yemek getiren ve bu nedenle bu ziyaretçiye iyice bakan baş uşak, Lord Remington'ın bu kez efendinin kardeşi olarak tekrar ziyaret etmesine çok şaşırdı. Lord Remington, yetişkinlik hayatının çoğunu yurtdışında geçirdiği için Lord Ingram'ın çalışanları tarafından pek tanınmıyordu. Ama tekrar geldiğinde onlara kendini sevdirmişti.

Üçüncü tuhaflık ise Fransız aşçı ve hizmetçinin şikâyetleriyle ilgiliydi. Kendilerine evde garip şeyler olup olmadığı sorulmuş ve her ikisi de haftalar boyunca küçük miktarlarda yiyeceğin kolayca açıklanamayacak bir şekilde kaybolduğundan bahsetmişlerdir.

Hizmetçi Bayan Sanborn, "Bir keresinde gece geç saatlerde natürmort odasına indiğimde ışığın açık olduğunu gördüm," dedi. "Sonunda hırsız yakalayacağımı sandım ama o sadece Lord Ingram'dı, kendine fazladan birkaç zencefilli bisküvi alıyordu."

"Bu sık sık olur mu?" Fowler sordu.

"Bazen öyle olduğuna eminim. Lord Hazretleri personele karşı çok düşünceli. Misafir olmadığı sürece akşam yemeğinden sonra çalışmamız beklenmez. Gece ihtiyacı olan her şeyi kendisi halleder."

Fowler diğer sorulara geçti. Ama hizmetçinin işine dönmesine izin vermeden önce, "Lord Ingram zencefilli bisküvi sever mi?" diye sordu.

"Pek değil - Lord Hazretleri tatlı şeyleri pek sevmez. Bayan Lucinda ve Efendi Carlisle sevdiği için elimde biraz bulunduruyorum ama Lord Ingram pek sık yemiyor."

Bu cevap üzerine Fowler, Treadles'a memnun bir bakış attı. Treadles midesinin bulandığını hissetti.

Diğer konuklarla röportaj yapmaya devam ettiler.

Beyefendilerden birkaçı kısa bir süre önce İskoçya'dan dönmüş ve oradayken mükemmel bir yayla avcılığının tadını çıkarmışlardı. Bir diğeri kendini amatör bir astronom olarak görüyordu ve bir gece buzhanenin yakınına teleskopunu kurmuştu ama polisin işine yarayacak hiçbir şey görmemiş ve duymamıştı.

Çoğunluğu kadın olan diğer konukların çoğu Bayan Newell'in evine gelmeden önce başka toplantılara da katılmışlardı. Hiçbirinin Leydi Ingram'ın ölmesini istemek için bir nedeni yok gibiydi. Birçoğu onu çok az tanıyordu.

Bayan Newell sebebini söyledi. "Ne o beni ne de ben onu hiç önemsemiştik. Yaşlı bir kadının gururunu mazur görün ama ben her zaman iyi bir karakter yargıcı olmuşumdur ve en başından beri onu sevmediğini biliyordum. O kadın hayatının bir gününde bile onun iyiliğini düşünmedi.

"Onu evime hiç davet etmedim ve o da bu iyiliğime karşılık verdi. Çevremiz pek kesişmezdi. Lord Ingram beni her zaman burada ve Londra'da ziyaret ederdi, ben hala sezon için gittiğimde, ama o hiçbir zaman ona eşlik etmedi."

Fowler, Çavuş Ellerby'nin notlarına baktı. "Lord Ingram ile bir şekilde akrabasınız, doğru mu?"

"Rahmetli kocamın kız kardeşi Lord Ingram'ın dayısıyla evliydi. Yakın bir akrabalık sayılmaz ama onu hep sevmişimdir. Ve Remington'a. İki ağabeyi, o kadar değil."

Bayan Newell daha sonra Fowler'ı Lord Ingram'la ilgili en ufak bir şüphe bile taşıdığı için azarlamaya devam etti. "Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum ve özellikle de umurumda değil - eğer işin içinde çocuklar olmasaydı iyi ki kurtulmuşuz derdim. Ama bunu kocası yapmadı."

Fowler, Lord Ingram'ın genel olarak azizliğine tanıklık etmeyi bitirmesini bekledikten sonra sordu: "Madam, Leydi Avery'nin, Lord Ingram ile Bayan Holmes'un yaz aylarında, o sosyetenin kaybolduktan sonra yaptıkları görüşmeyle ilgili raporunu duymuş olmalısınız. Sizce bu ikisi arasında neler oluyor?"

"Spekülasyonlara tenezzül etmeyeceğim. Ama size şunu söyleyeyim, Başmüfettiş. O genç bayan her şeyi biliyor. Onu küçüklüğünden beri tanırım - babası benim kuzenimdir - ve insanlara onlar hakkında önceden bilmesi mümkün olmayan şeyler söylediğini duymak çok rahatsız edici bir şeydi."

"Sormamın sakıncası yoksa, ne gibi şeyler?"

"Bir keresinde Lord Ingram'ın annesi Wycliffe Düşesi'ne doktordan gelen haber için üzgün olduğunu söylemişti. Majesteleri bir tümörü olduğunu yeni öğrenmişti - onu öldürecek bir tümör - ve *kimseye* haber vermemişti. Kimseye, çünkü kendisi de buna inanmayı reddetmişti."

"Hmm," dedi Fowler.

"Kesinlikle. Sonradan insanlara böyle rahatsız edici şeyler söylememeyi öğrendi.

-Ya da en azından daha az sıklıkta. Ama reşit olduğunda güçlerinin kaybolmadığını söylediğimde bana güvenin. Eğer Lord Ingram karısını öldürdüyse, bir daha asla Bayan Holmes'un karşısına çıkamazdı. Başka hiç kimse bilmeseyse bile, o bilirdi. Ve çok iyi bir arkadaşının bile olsa, soğukkanlı bir cinayeti onaylayacağını sanmıyorum."

POLISLER LORD INGRAM'I TEKRAR GÖRMEK İSTEDİLER VE

Kütüphaneye. Bu kez Lord Ingram yalnızdı, kılık değiştirmiş olan Bayan Holmes ortalıkta görünmüyordu.

Başmüfettiş Fowler konuya girdi. "Leydi Ingram'ın Bay Sherlock Holmes'a danıştığınan bahsetmişsiniz, Lordum. Dedektifle mümkün olan en kısa sürede konuşmak istiyoruz."

Lord Ingram başını salladı. "Doğal olarak. Kardeşinden bir mesaj göndermesini isteyeceğim."

"Mükemmel," dedi Fowler. "Görmek istediğimiz başka biri daha var -Bayan Charlotte Holmes."

"Korkarım Bayan Holmes'a nasıl haber vereceğimi bilmiyorum," diye cevap verdi Lord Ingram, ses tonunda ya da ifadesinde herhangi bir değişiklik olmadan.

Fowler'a baktı ama Treadles kendisini Lord Ingram'ın ilgisinin merkezinde hissetti.

Lord Ingram ve Bayan Holmes'un kendisini Scotland Yard'dan bir temsilci olarak bekleyip beklemediklerini bilmiyordu. Bayan Holmes'un, onun kılık değiştirdiğini anladığı anın tam olarak farkında olup olmadığından da emin değildi. Ama Lord Ingram, Sherrinford Holmes'un, kurgusal bir karakter olarak kanlı canlı kardeşleri olamayacak Sherlock Holmes'un kardeşi olduğunu açıkladığında, Treadles'a Bayan Holmes'un da onların arasında olduğunu yüksek sesle ve net bir şekilde duyurmuştu.

Aslında, dostluk adına, varlığından kimseyi haberdar etmemesini istemişti.

Çünkü Stern Hollow'da cinayet soruşturması yürüten tek kişi Başmüfettiş Fowler değildi.

Bayan Holmes, Treadles'ın onun refakatsiz katılımından duyduğu rahatsızlığa rağmen, Lord Ingram'la gayrimeşru bir ilişkiye girmek için değil -en azından sadece bunun için değil- Leydi Ingram'a ne olduğu gerçeğini öğrenmek için oradaydı.

Çalışmalarının engellenmeden devam edebilmesi için Sherrinford Holmes'un kimliğine herhangi bir meydan okuma olmamalıydı.

Ama bu, Treadles'ın bir adamın ve bir Kriminal Soruşturma Dairesi memurunun nasıl davranması gerektiğine dair inandığı her şeye aykırıydı. O kadar çok kuralı çiğnemiş olacaktı ki, bunu yaparken Buckingham Sarayı'nı da ateşe verebilirdi.

Lord Ingram'ın bu büyük yalanın yanına kar kalmasına izin vererek, kendisini C.I.D.'deki kariyerini sona erdirecek büyüklükte cezai suiistimal suçlamalarına açık hale getireceğinden bahsetmiyorum bile.

"Bundan emin misiniz lordum?" diye sorduğunu duydu. "Bayan Holmes'a ulaşma imkânınız olmadığından?"

Lord Ingram onun gözlerinin içine baktı. "Eminim."

Eğer Lord Ingram karısını öldürdüyse, bir daha asla Bayan Holmes'un karşısına çıkamazdı.

Treadles başka bir şey söylemedi.

Fowler içini çekti. "Keşke aksi olsaydı."

Kapı çalındı. Lord Ingram onay verince, Bayan Olivia Holmes içeri girdi.

Bakışları önce Lord Ingram'a kaydı, endişe ve sempati dolu bir bakıştı bu. Başmüfettiş Fowler'ı görünce ifadesi temkinli bir hal aldı. Treadles'ın da orada olduğunu fark ettiğinde, yüz hatları nefretle çarpıldı.

Bu kadına hiçbir zaman zarar vermemiş, kız kardeşinin yanlışlarından bahsetmek dışında hiçbir şey yapmamıştı.

Bayan Olivia Holmes'un ondan nefret etmesinin bir önemi olmamalıydı. Yine de onun düşmanlığı yanağına inen bir sopa gibiydi ve içinde bir şeyler yakıcı bir şaşkınlıkla çatırdadı.

Hayatında bir kez bile yanlış adım atmamış olan o, şimdi kız kardeşinin pervasız ahlaksızlığı yüzünden neredeyse kesin bir evde kalmışlıkla karşı karşıyaydı. O kız kardeşe kızgın olmalıydı; öfkesinin sıcaklığıyla karanlıkta alev alev yanmalıydı. Yine de iradesinin gücüyle buna neden olabilseydi, şu anda cam ve tahta kırıklarıyla pencereden uçacak olan Treadles olurdu.

Ve Charlotte Holmes'a olan bağlılığında yalnız değildi.

Onun yanında yoldaşça duran Lord Ingram'dı, başka türlü bozulmayacak erdemleri olan bir adam. Treadles'ın görmeye başladığı gibi, Charlotte Holmes'u asla ama asla reddetmeyecek bir adam.

Son nefesine kadar değil.

Son nefesini boynunda bir ilmikle vermiş olsa bile. "Ah, Bayan Holmes," dedi Fowler, "tam da görmek istediğimiz kişi."

"Nasıl yardımcı olabilirim, Başmüfettiş?" dedi Bayan Olivia Holmes, ses tonu temkinli ve biraz da huysuzdu.

"Bayan Charlotte Holmes ile konuşmamız gerekiyor ve bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz."

"Ama Charlotte'un bunlarla hiçbir ilgisi olmadığını size zaten söyledim."

"Yine de ona bazı sorular sormak istiyoruz."

Bayan Olivia Holmes Lord Ingram'a doğru baktı, bakışları yalvarır gibiydi, sanki ondan gelecek bir kelime polisleri gönderecekmiş gibi.

Lord Ingram büyük bir nezaketle, "Şu anda Fowler'ın doğrudan Bayan Charlotte'la konuşması en iyisi olur," dedi. "Onu nasıl bulabileceğimiz konusunda bir tavsiyede bulunamam. Eğer yapabilirsiniz, bana yardımcı olursunuz."

Bayan Olivia Holmes hâlâ tereddüt ediyordu.

"Bayan Holmes," dedi Fowler, sesi ağırlaşacak kadar ciddiydi, "size şunu hatırlatabilir miyim-"

"Kanun adamı olduğunuzu biliyorum efendim. Ama kız kardeşimin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu konuda bilgisiz kalmam konusunda anlaşılmıştık, böylece istemeden de olsa aileme onun nerede olduğunu haber vermemiş olurum."

Fowler kaşlarını çatarak, "Anlıyorum," dedi.

"Ama evden ayrılmadan önce Charlotte bana, onunla iletişime geçmem gerekirse, gazeteye kendi bulduğu basit bir şifreyle bir ilan verebileceğimi söyledi. Şifreyi size vereceğim. Benden istediğin başka bir şey var mı?"

Fowler ona doğru bir adım attı. "Gitmiyorsunuz, değil mi Bayan Holmes?"

"Bayan Newell'in evinde yaşanan talihsiz bir aksilik nedeniyle buradayız. Artık evi tekrar yaşanabilir hale geldiği için Bayan Newell beni oraya dönmeye davet etti."

"Peki ya diğer konuklar?"

"Çoğu doğrudan Stern Hollow'dan bir sonraki varış noktalarına gidecek. Bayan Newell onunla biraz daha kalmamı istedi, ben de kalacağım."

"Çok iyi. Sizinle tekrar konuşmamız gerekebilir diye bir süre daha bu civarda kalacağınızı umuyoruz."

Bayan Olivia Holmes gülümsedi, hem kırılğan hem de buz gibi bir gülümsemeydi bu. "Elbette her türlü yardımı yapacağım."

Kadın odadan çıktıktan sonra Fowler, "Çok enerjik bir genç bayan. Kız kardeşi ona hiç benziyor mu?"

Soru Lord Ingram'a yöneltildi, o da sanki eğleniyormuş gibi, "Sanmıyorum," dedi.

"Bayan Charlotte Holmes'u nasıl tanımlarsınız?" "O ... tanımlamaya oldukça meydan okuyor."

Fowler bunu bir cevap olarak kabul etmedi. "Leydi Avery ve Leydi Somersby onu tuhaf, son derece tuhaf biri olarak tanımlıyor. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Lord Ingram masasından bir kâğıt ağırlığı aldı ve elinde çevirdi. "Eğer bunu düşünecek olsaydım, dünyanın Charlotte Holmes'a ne kadar görkemli ve misafirperver olmayan bir şekilde garip görüldüğünü düşünürdüm."

CHARLOTTE BAŞLANGIÇTA YAKINDAKİ DEMİRYOLUNDA ARAŞTIRMA YAPMAYI PLANLAMIŞTI.

tabutların gelip gelmediğini öğrenmek için istasyonlara gitti. Ancak köye ulaştığında fikrini değiştirmişti.

Küçük bir topluluğa gelen bir tabut soruları davet etti. *İçinde kim vardı? Cenaze nereye defnedilecekti? Bu kişinin yerel halkla ilişkisi neydi?* Tüm bu sorular, cinayet kurbanlarını gizlice taşıyanların cevaplamak istemeyeceği sorulardı.

Daha sonra, yüz kilodan daha ağır olan sandıklar için istasyon görevlilerini kontrol etmeyi düşündü. Ama onlar da şüpheli görünebilirdi. Daha da kötüsü, hatırlanabilir olduklarını kanıtlayabilirlerdi.

Kasalar, o zaman. İnsanlar kasaların ağır olmasını beklerdi. Ayrıca, pek çok şey kasalarla gönderilirdi ve bu da bir ...dan daha fazla merak uyandırmazdı.

"Efendim? Efendim? Size yardımcı olabilir miyim?"

Başladı ama gelen sadece istasyon görevlisiydi. Birkaç dakikadır pencereden bir metre uzakta, kendi düşüncelerine dalmış bir halde durduğunu fark etti. Ayaklarını yere vurdu -tren sundurması platformu çatıya vuran yağmurdan koruyordu ama sabırla ve amansızca içeri sızan soğuktan korumuyordu- ve adama yaklaştı.

"Evet, yapabilirsin, iyi adamım."

"Mükemmel. Nereye gidiyorsunuz? Dışarıda olmak için berbat bir gün, değil mi?"

Belki de doğuştan konuşkandı; belki de bütün gün küçük bir tuğla kutunun içinde, hiç de yoğun olmayan bu platformda oturmak ona konuşmaya karşı bir açlık vermişti. Her iki durumda da, Charlotte'un tam da umduğu gibiydi.

"Gerçekten de berbat bir gün," dedi Charlotte içtenlikle. "Elimde sıcak bir içkiyle ateşin başında oturmak hiç fena olmazdı. Her neyse, Sherrinford Holmes, hizmetinizdeyim."

"Wally Walpole, sizde."

"Stern Hollow'dan yeni geldim. Ne olduğunu duydun mu?"

Wally Walpole'un gözleri hem dehşet hem de dedikodu beklentisiyle büyüdü. "Korkunç, korkunç bir şey. Üstelik çok da güzel bir genç kadındı."

"Şüphesiz bir trajedi. Ama şimdi ne olduğunu öğrenmeliyiz. Lord Ingram'ın ailesi tarafından onun adına araştırma yapmakla görevlendirildim. Anladığım kadarıyla Stern Hollow'a giden bazı sandıklar yakın zamanda buradan geçmiş."

Wally Walpole gözlerini kırptırdı, sandıklar ve Leydi Ingram'ın sansasyonel ölümü arasındaki bağlantıyı tam olarak görememişti. Ama bu Charlotte'un sorusunu yanıtlamasına engel olmadı. "Evet, iki büyük sandık. İstasyona teslim edildikleri için imza atmam gerekiyordu. Ama buna gerçekten gerek yoktu. Lord Ingram'ın adamları zaten buradaydı ve bekliyorlardı."

"Geldiklerini nereden biliyorlardı?"

"Anladığım kadarıyla, ekipmanı satan şirketin Londra temsilcisi etrafa bir not gönderiyor ve Lord Ingram'a siparişlerinin ne zaman gelmesinin beklendiğini söylüyor."

"Yani çocuklar geliyor ve sohbet ediyorsunuz."

"Çok uzun sürmez, çünkü yapacak işleri var." Wally Walpole üzüntüyle içini çekti. "Ama evet, biraz sohbet edelim."

Bir arkadaşına ihtiyacı varmış gibi görüldüğü için Charlotte, Stern Hollow'da olup bitenlerden bazılarını anlattı; tren istasyonundan gelmiş olsalardı hizmetkârlardan herhangi birinin ona anlatamayacağı şeylerdi bunlar. Ağzı yarı açık dinledi, boğazından ara sıra inanamama hırıltıları çıkıyordu.

Ona yeterince bilgi verdiğine karar verdiğinde, sanki bir şey hatırlamış gibi durakladı. "Bu arada, bahsettiğiniz iki sandık, son zamanlarda Lord Ingram için gelenler sadece onlar mıydı?"

Wally Walpole'un gözleri parladı. "Bunu sormanız komik."

BAŞMÜFETTİŞ FOWLER'IN NEDENLERİNDEN BİRİ DE

Yard'a bu lakabın verilmesinin nedeni, değerli bir tanığı sıradan bir görgü tanığından ayırt etme konusundaki efsanevi yeteneğıydi.

Bu vahşi içgüdü, Treadles ile birlikte dışarıdaki personelle görüşürken de kendini gösteriyordu. Fowler, iç mekan çalışanları ve konuklarla yaptığı gibi, onlarla da gruplar halinde konuştu. Ancak bu kez, herkesle görüştükten sonra belirli bir bahçıvanı tekrar görmek istedi.

Genç adam mavi-beyaz salona geri döndü ve hemen Treadles'a baktı, sanki güvence ister gibiydi. Korkmuş ve Treadles'ın da kabul etmesi gerektiğı gibi suçlu görünüyordu.

Bir şeyin.

"Bay Keeling," dedi Fowler soğuk bir sesle, "bize bildiğiniz her şeyi anlattığınızı sanmıyorum."

Keeling tekrar Treadles'a baktı. "Başmüfettişin sorusuna cevap versen iyi olur," dedi Treadles. "Bir şey saklamaya çalışmanın faydası yok."

"Bilmiyorum. Leydi Ingram'ın nasıl öldüğü hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Belki de değil," dedi Fowler. "Ama bir şeyler biliyorsun. Ve bildiğin bu şey bizim işimize yarayabilir."

Keeling, burnunun ucunda ter damlaları oluşmaya başlamıştı bile, alaycı bir tavırla başını salladı.

Fowler parmak eklemlerini sandalyesinin koluna vurdu ve anlamlı bir şekilde Treadles'a baktı. Treadles yüzünü buruşturdu. Herkes onun her zaman nazik ve güvenilir bir yüzü olduğunu söylerdi, bu da sert ve yaşlı polislerin bir tanığın itaat etmesini kolaylaştıracak birini istediklerinde Treadles'ın onların adamı olduğu anlamına geliyordu.

Koltuğunda öne doğru eğildi. "Aylardır görülmeyen bir kadın kocasının arazisinde ölü bulundu. Kimden şüphelenirsiniz, Bay Keeling?"

"Lord Ingram olduğunu sanmıyorum."

"Ben de o olduğunu sanmıyorum. Adamı tanıyorum, yıllardır arkadaşız. Ama bu onun için iyi görünmüyor. Eğer yardımcı olabilecek bir şey biliyorsanız. . ."

"Yardımcı olacak bir şey bilmiyorum. En azından, nasıl yardımcı olacağını düşünemiyorum. Sadece garip bir şey biliyorum."

"Tuhaf bir şey başlangıç için iyi bir yer olabilir."

"Ama sana söylersem başım belaya girer."

"Eminim Lord Ingram, iş o noktaya gelirse, bu zahmeti size telafi edecektir."

Keeling hâlâ tereddüt ediyordu. "Başı belaya girecek tek kişi ben değilim."

Treadles onun isteksizliğini anlamaya başlamıştı. "Lord Ingram'a bir şey olursa, çocukları bir vasiyle yaşamaya başlar ve burası büyük olasılıkla Efendi Carlisle reşit olana kadar kapatılır. Bu durumda da personelin çoğunun işine son verilecek. Bunu hiç düşündünüz mü?"

Keeling küçüldü. "Bu gerçekten olacak mı?"

"Bunu önlemeyi umuyorum. Burayı seviyor musun?" "Evet."

"Ve her şeyin olduğu gibi kalmasını mı istiyorsunuz?"

"Evet."

"O zaman neyi sakladığını duymama izin ver. Pişman olmayacağınıza söz veriyorum. Ben de bu hikayeye dahil olan diğer kişiyi her türlü tepkiden koruyacağıma söz veriyorum."

"Bu gerçek bir söz mü?"

"Gerçek bir söz."

"Peki ya şuradaki baş müfettiş?"

"Benim babam da askerdi. Zor bir hayat olduğunu anlıyorum," dedi oradaki "başmüfettiş". "Buraya sizin için ya da işlemiş olabileceğiniz küçük suçlar için gelmedim. Leydi Ingram'a ne olduğunu öğrenmek için buradayım. Hepsi bu."

Keeling yutkundu. "Evde çalışan biri var. Birbirimizi görmeye çalışıyoruz ama bu kolay değil. Eskiden eve gizlice girerdim. Burası büyük bir ev ve çoğu zaman odaların çoğunda kimse olmuyor."

"Ama evde son karşılaşmamızda neredeyse keşfediliyorduk. Artık olmaz dedi. Ben de çok korkmuştum, bu yüzden kabul ettim. Ama sonra bir gün Finney, baş bahçıvan Bay Dean'i görmeye geldi."

"Finney, Leydi Ingram'ı ilk keşfeden mutfak yardımcısı mı?" "Evet o. O gece büyük evde bir akşam yemeği olacaktı."

ve buzhaneye girmesi gerekiyormuş. Ama Fransız aşçı ona yanlış anahtarı vermiş. Fransız aşçıdan korkuyordu, bu yüzden Bay Dean'e gelip kopyasını istedi. Bay Dean Finney'i tanımıyordu. O hafta işe yeni başlamıştı.

-Anahtarı bana verdi ve Finney'le birlikte buzhaneye gidip ona buzun nasıl kesileceğini gösterdim.

"Daha sonra buzhanenin buluşmak için iyi bir yer olabileceğini düşünmeye başladım. En dıştaki oda dışarıdan daha soğuk hissettirmiyordu."

Fowler, "Bu havada soyunmak için hâlâ oldukça rahatsız edici," diye belirtti.

Keeler kızardı. "Biz soyunmayız."

"Ah," dedi Fowler.

"Hayır, demek istediğim, biz öyle bir şey yapmıyoruz. Sadece yalnız kalmak ve konuşmak istiyoruz."

"Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"İnsanların fotoğraflarından çok güzel minyatür portreler yapabiliyor. Ve ben-" Yine yüzü kızardı. "Şiirler yazıyorum. Küçük bir stüdyomuzun olacağı gün hakkında konuşuyoruz. Portreler elbette asıl ilgi odağı olur ama her resim için birkaç satır şiir yazabilirim, müşterilerin başka hiçbir yerde bulamayacağı bir şey. Bunlar türünün tek örneği nişan hediyeleri olur."

Treadles gülümsedi. Çoğu zaman, Keeling'inki gibi bir ifşaat, bütünlükleri içinde neredeyse sevimli olan özlemler içermezdi. "Bu planı sevdim. Şimdi devam et, buzhane hakkında."

Keeling biraz rahatladı. "Dünden önceki gün, çaydan sonra orada buluşacaktık."

Kötü bir zaman değil. Keeling'in kendi işi o zamana kadar bitmiş olacaktı. Sevgilisinin bir hizmetçi olduğunu varsayarsak, onun işi de geride kalmış olacaktı. Mutfaktaki işler de tüm hızıyla devam ediyor olacak, buzhaneden saatler önce getirilmiş gıda maddeleri gerekecekti.

"Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için her zaman önce buzhaneye giderim. Eğer güvenliyse, yakındaki bir ağacın dalına mendil bağlarım. Ama o gün kapıyı açmaya çalıştığımda anahtarım içeri girmedi. O sırada hava biraz karanlıktı, bu yüzden iyice bakmak için diz çökmeden önce birkaç kez daha denedim. Ve bu her zaman orada olan kilit değildi."

Treadles'ın kalp atışları hızlandı. "Hayır mı?"

"Hayır. Amcam bir çilingirdi - ben on dört yaşındayken öldü ve dul eşi işi satmak zorunda kaldı. Ama onun çırağı olmasaydım bile, bunun farklı bir kilit olduğunu bilirdim. Farklı şekil, farklı ağırlık, her şey farklı."

"Açmaya çalıştın mı?"

"Hayır. Farklı olduğunu fark ettiğimde, keşfedildiğimizi ve bunun bir uyarı olduğunu düşünerek korktum. Ağaca doğru koştum. O da tam o sırada geliyordu. Ona kilidin değiştirildiğini, belki de birilerinin bizi bildiğini söyledim. Bir süre görüşmememiz konusunda anlaştık. O eve geri döndü ve ben de mews'un üstündeki odama gittim."

"Ve orada huzursuz bir gece geçirmek için mi?"

"Şey, hayır, onu akşam yemeğinde hizmetçilerin salonunda gördüm, ama konuşmadık.

Ve sonra huzursuz bir gece."

"Leydi Ingram'ın cesedinin buzhanede bulunduğunu öğrendiğinizde ne düşündünüz?"

"Kafam karışmıştı. Kimse yeni bir kilitten bahsetmedi. Bu sabah erkenden kalktım, Bay Dean'in anahtarlarını sakladığı dolabın kilidini açtım ve çıkardığım kopyayı onunkiyle karşılaştırdım. Buzhanenin anahtarı hâlâ eskisiyle aynıydı. Ve eminim ki kilit değişikliği resmi olsaydı kendisine yeni bir anahtar verilecekti."

Treadles Fowler'a baktı, Fowler bu haberden hiç de hoşnut görünmüyordu.

Amiri ne zaman bir gelişmeden zevk alsa, bu Lord Ingram için sadece kötü bir haber olabilirdi. Ve şimdi Treadles zımnen de olsa tartışmasız bir şekilde Lord Ingram'ın tarafını tuttuğu için, Fowler'ın duyduğu memnuniyet karnına inen bir yumruk gibi hissediliyordu.

"Teşekkür ederim Bay Keeling," dedi Başmüfettiş Fowler. "Siz de çok yardımcı oldu."

SHERRINFORD HOLMES, STERN HOLLOW'DAKI KÜTÜPHANEYE GİRDİ.

Durumunun vahametine rağmen Lord Ingram gülümseme isteğini bastırmak zorunda kaldı.

Charlotte Holmes genel olarak telaşsız biriydi. Örneğin okuma hızının korkunçluğu ya da bir yabancının hayatıyla ilgili tüm gerçekleri öğrenmek için sadece üç saniyelik bir gözlem süresine ihtiyaç duyduğu bilinmedikçe, onu durgun, hatta tembel bir yaratık sanmak kolaydı.

Ancak Sherrinford Holmes'ta yarattığı karakter hızlı hızlı konuşuyor ve adımlarında bir sıçrama ile yürüyordu. Ve her zaman olduğundan çok daha cana yakın bir ruha sahipti. Aslında, Lord Ingram daha iyisini bilmeseydi, bu adamı hiç de komik bulmayabilirdi. Biraz tuhaftı ama belli ki zeki, sağduyulu ve kusursuz sadakat sahibi bir adamdı.

"Çoktan döndünüz mü?" dedi Lord Ingram ayağa kalkarak. "Daha uzun süre dışarıda olmanızı bekliyordum."

"Benimle gel," dedi Holmes.

Lord Ingram tereddüt etmedi.

Girişte bir uşak şapkalar, paltolar ve eldivenlerle bekliyordu. Mr. Kâhya Walsh da Çavuş Ellerby ile birlikte oradaydı.

"Birkaç gün önce aldığınız iki sandık keşif ekipmanını hatırlıyor musunuz?" diye sordu Holmes, pelerinli ceketini silkerek.

Lord Ingram başını salladı.

Kasalar, Charlotte Holmes ve Bayan Watson'ın Stern Hollow'un arazisini gezdikleri gün gelmişti. O ve Holmes yürürken

neden hiç kazıya gitmediğini sormuştu. O da çalışanlarının sandıkları yerleştirmeyi yeni bitirdiği lavanta evini işaret etmişti ama arkeoloji bugünlerde aklına gelen son şey olduğu için açıp inceleme zahmetine katlanmamıştı.

"Köy istasyonundaki çok yardımsever beyefendiye göre, ertesi gün sizin için bir sandık daha gelmiş. Bundan haberiniz var mı?"

Kalbi güm güm attı. "Hayır."

Majordomo'ya döndü. "Peki ya siz, Bay Walsh?"

Bay Walsh'un gözleri büyüdü. "Şimdi siz söyleyince Bay Holmes, başka bir sandık hakkında bilgilendirildiğimi hatırlıyorum. Bayan Newell ve misafirlerinin geldiği gündü. Arabalar ve at arabaları misafirler, bavullar ve mutfak için yiyeceklerle birbiri ardına eve yanaşıyordu. Sandık geldiğinde, onu getiren iki adam, malzeme şirketinin bir hata yaptığını ve birkaç eşyayı dahil etmeyi unuttuklarını, bu yüzden sandığın tren istasyonu yerine eve kadar teslim edildiğini söyledi."

"Teslimat saat kaçta geldi?" diye sordu Lord Ingram, kalbi daha da hızlı atarak.

"Alacakaranlığa doğru. Ya da belki biraz daha geç. Lord Hazretleri diğer iki sandıkla uğraşmak istemediği için, adamlara doğrudan lavanta evine giden birini gönderdim. Size haber vermek istedim ama o akşam biraz kargaşa vardı. Ertesi gün iki kez hatırladım ama ilkinde beyleri atış yapmaya götürmüştünüz, ikincisinde ise dinleniyordunuz ve rahatsız edilmemenizi istemiştiniz. Ve sonra -ve sonra buzhaneye ilgili mesele ve korkarım ek sandık tamamen aklımdan çıkmış." Bay Walsh'un teni iyice tedirgin bir pembeye dönmüştü. "Özür dilerim, efendim."

Lord Ingram, "Bahsetmiş olsaydınız bile sandığa aldırış etmezdim," dedi. "Bunun üzerinde daha fazla durmaya gerek yok."

Kendisine söylenmiş olsaydı ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama görevliye başka bir şey söylemenin de anlamı yoktu. Polise döndü. "Çavuş, Bay Holmes ve ben lavanta evine doğru gidiyoruz. Bizimle gelmek ister misiniz?"

Aslında Çavuş Ellerby'nin onlarla gelmekten başka seçeneği yoktu. Lord Ingram daha önce gezintiye çıktığında, bundan böyle kendi ön kapısından dışarı her adım attığında ya Çavuş Ellerby'nin ya da polis memurlarından birinin kendisine eşlik etmesi gerektiğini keşfetmişti.

Çavuş Ellerby büyük bir içtenlikle, "Onur duyarım efendim," diye cevap verdi.

Ve minnettarlık.

Bu Lord Ingram'ı duraksattı.

Çavuş Ellerby, Lord Ingram'a özgürlüğünün kısıtlandığını bildirdiğinde çok utanmıştı. Şimdi de bir davetiye gönderildiği için rahatlamıştı, böylece kendisini resmi olarak istenmeyen bir bakıcı olarak tanıtmamasına gerek kalmamıştı.

Lord Ingram, Çavuş Ellerby'nin içten içe kendisinin masum olduğuna inandığını düşündüğü için affedilebileceğini sanıyordu.

Ama Çavuş Ellerby onu bir insan olarak tanımıyordu. İnancı, dünyevi bir Cennet'te yaşayan bir adama gerçek karanlığı atfetme konusundaki isteksizliğinden başka bir şey olmayabilirdi. Ya da Londra'dan gelen barbar yabancılara karşı yerel beylere olan kabile bağlılığı bile olabilirdi.

Çavuşun gerekçeleri ne olursa olsun, Lord Ingram kendini minnettar hissediyordu. Leydi Somersby'nin buz kuyusuna inmesini engellediği andan itibaren, bu cinayetin baş şüphelisinin kendisi olacağını anlamıştı. Ancak entelektüel bilgi, soruşturmanın gerçekliği için yetersiz bir hazırlıktı.

Elbette Başmüfettiş Fowler vardı, baykuş gibi bakışlarının ardında acı bakla vahşeti vardı. Müfettiş Treadles vardı, rahatsızlık yayıyor, sempati ve dehşet arasında gidip geliyordu. Ama en kötüsü, personelinin kolektif belirsizliğiydi. Her şeyden çok, onların dile getirilmeyen kuşkuları evin havasını ağırlaştırıyor ve sessizliği bunaltıcı hale getiriyordu.

Hâlâ ona inanıyorlardı -katil olmasını umutsuzca istemiyorlardı- ama onu sandıkları kadar iyi tanıyıp tanımadıklarını merak etmeye başlamışlardı.

Genç mutfak yardımcısı Finney'nin buzhaneden çığlık atarak kaçmasının üzerinden yirmi dört saat geçmiş miydi? Şimdiden cinayet zanlısı olmamak, Lord Ingram'ın ancak umutsuzca özlemini çekebileceği efsanevi bir mutluluk hali gibi geliyordu.

Yağmur artık aralıksız çiseliyordu ama sıcaklık düşmeye devam ediyordu. Stern Hollow'un üzerine bir kasvet çökmüştü. Gün ışığından geriye kalanlar da sulu bir solgunluktan muzdaripti; sonbahar yapraklarının en gösterişli kısmından bile tüm canlılığı silen bir grilik.

Çavuş Ellerby sonunda sordu: "Sakıncası yoksa Bay Holmes, neden lavanta evine doğru yola çıkıyoruz?"

sandık dolusu keşif ekipmanı?"

Holmes onun geyik saplı şapkasının kanatlarını indirdi -aslında Lord Ingram'ın geyik saplı şapkası. Ona çok yakışmıştı ve üzerinde görmek hoşuna gitmişti. "Dürüst olmam gerekirse, Çavuş, Scotland Yard'ın Lord Ingram'dan şüphelendiği çok açık."

"Herhangi bir sonuca varmak için çok erken olduğuna eminim," diye itiraz etti Çavuş Ellerby. "Leydi Ingram'ın cesedi daha dün bulundu."

"Tarafsızlığınız için teşekkür ederiz efendim. Doğrusunu söylemek gerekirse Leydi Ingram'ın zamansız ölümü karşısında hiç kimse dostum kadar şaşkınlığa düşmemiştir. Evinin müfettiş kaydacağı ve Londra'daki gazetelerin kim bilir neler söylediği gerçeğini bir kenara bırakırsak, tüm bu olanlar operasyonel açıdan anlaşılmazdı.

"Leydi Ingram sezon sonunda Stern Hollow'a dönmedi. Bu sonbahar buraya hiç gelmedi. Cesedi buzhaneye nasıl geldi? Hâlâ hayattayken buraya kendi gücüyle gelmediğini varsayarsak, o zaman cesedini başka birinin taşımış olması gerekir. Bunu nasıl yaptılar?"

"Sandık!" diye bağırdı Çavuş Ellerby, farkına vararak.

"Lavanta evinden buzhaneye yaklaşık bir fersah var. Ölü bir kadını taşımak için yine de küçük bir mesafe değil ama iki adam, hatta çok güçlü biri için bile yapılabilir."

"Yani eğer haklıysanız, lavanta evinde açık, boş bir sandık mı görmeliyiz?"

"Bu mümkün," dedi Holmes. "En azından lavanta evinin kilidinin kurcalanıp kurcalanmadığını görmeliyiz."

Bir zamanlar lavanta evinin güvenliğini sağlayan asma kilit gerçekten de yerinde yoktu. Çavuş Ellerby haykırdı ve dört ayak üzerine düştü. "Eşiğin yanında metal parçaları görüyorum, hâlâ yeni ve parlak. Bay Walsh'un sandığı taşıyan adamlara eşlik etmesi için gönderdiği hizmetçi, sandık içeri konulduktan sonra kapıyı kilitlemiş olmalı. Yani bu adamlar sandık için tekrar geldiklerinde, kilidi kesici bir aletle açmış olmalılar."

Heyecanla kapıyı açtı.

Ne yazık ki, lavanta evinde açık, boş bir sandık yoktu.

Çavuş Ellerby kararsızca Holmes'a baktı. Ama kalbi küt küt atan Lord Ingram, "Burada sadece iki yeni sandık var," dedi.

-Bu ikisi."

Eldivenli elini uzak duvarın dibinde, içinde bir dizi kutu ve başka sandıkların bulunduğu sağlam metal rafların arasına yerleştirilmiş bir sandık yığınının üzerine koydu

üzerinde KIRILGAN VE BU TARAFA YUKARI işaretli. "Diğer her şey zaten daha önce buradaydı. Eğer Bay Walsh haklıysa ve Leydi Ingram'ın bulunmasından bir gün önce üçüncü bir sandık geldiyse, o sandık artık yok."

"Ama ... burada açıp sadece cesedi buzhaneye taşımak daha kolay olmaz mıydı?" diye sordu Çavuş Ellerby.

"Yere bak," dedi Holmes, aşağıyı göstererek. "Ash, hizmetkârların bu kadar dağınık olur muydu?"

Başka bir yerde, nadiren ziyaret edilen bir müstemilatta birkaç parça saman ve tahta kıymığı düzensiz sayılmazdı. Ama burası Stern Hollow'du ve burada titizlik bir özlem değil, asgari bir standarttı. Lord Ingram'ın kalbi daha sert çarpmaya başladı. "Yapmazlar. Tüm üst düzey hizmetkârlar temizliğin tanrısallığının yanında yer aldığına inanır ve altlarındakileri de buna göre eğitirler."

Holmes başıyla onayladı. "Demek ki daha sonra gelen adamlar buradaki sandıkları açmışlar." "O zaman sandığı ne yaptılar?" diye sordu Çavuş Ellerby. "O zaman sandığı ne yaptılar? kapı bekçisi bir sandığın içeri girmesine aldırmayabilir. Ama bir adamın bir sandıkla *çıkmasını* garip bulmaz mı?"

Holmes, Lord Ingram'a döndü. "Burayı ilk ziyaret ettiğimde, giriş kapısında bana bir harita verilmişti. Haritada birden fazla girişin işaretlendiğini hatırlıyorum."

"Yani başka bir yoldan gitmiş ve görülmemiş olabilirler," diye hayret etti Çavuş Ellerby.

"Normalde hayır derdim," dedi Lord Ingram, sesini eşit tutmak için elinden geleni yaparak, "çünkü bir arabanın geçmesine izin verecek diğer tek girişin insanlı bir kapısı yok ve neredeyse her zaman kilitli. Ama o adamların bir cıvata kesicisi varsa ve onu kullanmaya istekliyse ..."

"Bize birkaç at getir Ash. Şu tarafa doğru gidelim," dedi Holmes.

KULLANILMAYAN GİRİŞ, UZAKTAN BAKILDIĞINDA DÜZGÜN BİR ŞEKİLDE KAPALI GÖRÜNÜYORDU. FAKAT

Bölük yaklaştığında, kapının iki yarısının bir ipten başka bir şeyle birbirine bağlanmadığını, normalde onları sabitleyen zincir ve ağır asma kilidin hiçbir yerde görülmediğini gördüler.

Yağmur yine çok şiddetli yağıyordu. Araba evinden birkaç mackintosh ödünç almışlardı ama Lord Ingram'ın pantolonu sıırıslılandı. Parmaklarının ucunu bile zar zor hissediyordu.

"Ben uzman değilim," diye bağırdı avuş Ellerby yağmurun altında sesini duyurabilmek için. "Ama taş ocaklarımızın sandıktan kurtulmak için yol şeritlerinden saptıklarını gösteren herhangi bir işaret görmedim. Sizce neden yanlarında götürdüler?"

"Sadece temkinli davranıyor olabilirler," diye yanıtladı Holmes.

"Belki de başka bir nedenden dolayı buna ihtiyaçları vardı," dedi Lord Ingram, botları çamurda gıcırdayarak hâlâ yeri ararken.

"Belki," dedi Holmes. "Hava kararıyor ve yağmur da yardımcı olmuyor. Hadi eve geri dönelim!"

Her ne kadar sandığı taşıyan adamları takip etmeyi ya da en azından nereye gittiklerine dair bazı ipuçları bulmayı tercih etse de, kadın haklıydı. Bir şey görmek için çok geç bir saatti ve üzerine yapışmış soğuk, ıslak pantolonla önce zatürreeyle karşılaşabilirdi.

Atına binmesine yardım etti. "İyi iş," dedi, sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla.

"Teşekkür ederim lordum." Eğildi ve mırıldandı, "Ve tüm bu iyi çalışmalarımın karşılığında ne istediğimi biliyor musun?"

Kalbi birkaç kez çarptı. "Ne?"

"Tazminat olarak üç yüz sterlin." Sırılsıklam eldivenlerinin arasından onun elini sıktı. "Bayan Watson bir fatura gönderecek."

BAŞMÜFETTİŞ FOWLER GENÇ HİZMETÇİ FINNEY İLE TEKRAR KONUŞTU

Leydi Ingram'ın cesedine ilk rastlayan kişi. Çocuk farklı bir kilitten bahsedildiğini duyunca şaşırdı ve en azından Stern Hollow'da geçirdiğı kısa süre boyunca buzhanede tek bir kilit gördüğünde ısrar etti; Leydi Ingram'ı bulduğu gün de dahil olmak üzere oraya her gittiğinde açtığı kilit.

Bu tutarsızlık Treadles'ın avuçlarının terlemesine neden oldu.

Fowler çocuğu gönderdikten sonra, evin kâhyasına Lord ve Leydi Ingram'ın özel odalarını gezmek istediğini bildirdi. Bu isteği geri çevirecek durumda olmayan Bay Walsh, avuş Ellerby ve adamlarının odaların içindekileri çoktan incelediklerini hatırlattı.

"Yine de onları tekrar incelemek istiyoruz."

Bay Walsh yolu kendisi açtı, yürüyüşü onaylamaz bir sertlikteydi.

İlk durdukları yer olan Leydi Ingram'ın odaları sanki hiç kullanılmamış gibiydi. Her şeyin üzerini kaplayan tozlu çarşaf, lamba ışığında çok sayıda hantal hayalet gibi görünüyordu. Soyunma odası, olması gereken

görkemli bir koleksiyona ev sahipliği yapıyordu ama dörtte üçü boştu. Kadının kendisi gibi kıyafetleri de Londra'dan hiç dönmemişti.

Ve buradaki dekor evin geri kalanından farklı bir havaya sahipti, daha gösterişli ama aynı zamanda bir şekilde daha ağırbaşlı.

"İmparatorluk tarzı," diye düşündü Fowler, "oysa gördüğümüz diğer odaların çoğu daha moderndi."

Treadles, Avery ve Somersby'nin görüşme sırasında Lord Ingram'ın gizli bir baskı yaptığından şüphelendiklerini söylediklerini hatırladı. Leydi Ingram'ın Stern Hollow'da hiçbir iz bırakmadığını, buranın tamamen kocasına aitmiş gibi görüldüğünü örnek olarak vermişlerdi.

"Leydi Ingram evlerin dekorasyonuyla çok az ilgilenirdi. Odalarının görüntüsünden memnundu ve erkeklerin her şeyi değiştirmesini istemezdi," dedi Bay Walsh, hala hayatta olan işverenine sadık bir şekilde.

Lord Ingram'ın odası, merhum eşininkiyle aynı boyutlarda olmasına rağmen, hafif ve havadardı. Evin genel odalarını dolduran Eski Ustaların sanat eserleri yerine, burada duvarlara arkeolojik alanların karakalem çizimleri asılmıştı. Treadles, hep birlikte keyifli vakit geçirdikleri ve Sherlock Holmes adını ilk kez duyduğu Scilly Adaları'ndaki bölgeyi tasvir edeni tanıdı.

Şöminenin üzerinde gururla duran kitabın üzerinde sadece *Roma Villası* yazıyordu. Treadles, Lord Ingram'ın, kendisi gençken amcasının arazisinde küçük bir Roma harabesinin bulunuşu ve kazılmasıyla ilgili küçük bir kitap yazdığını hatırladı.

"Müfettiş, buraya biraz daha ışık getirebilir misiniz lütfen?" Fowler soyunma odasından seslendi.

Treadles yedi dallı bir şamdan getirdi ve tüm mumları yaktı. Fowler geniş odanın ortasındaki büyük, lüks halının üzerinde dizlerinin üzerine çökmüştü. Önünde açılmış bir çizme kutusu duruyordu.

"Eminim soyunma odasındaki herhangi bir eşyayı incelemeniz gerekirse, lord hazretlerinin uşağı size memnuniyetle yardımcı olacaktır," dedi Bay Walsh, sesi endişeden neredeyse tiz çıkıyordu.

"Teşekkür ederim ama biz kendi kendimize yardım edebilecek durumdayız," dedi Fowler, itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla. Sonra daha sessiz bir şekilde Treadles'a döndü: "Bunları en arkada buldum. Bir göz atın."

Botlar eski ve yıpranmıştı ve hiç de dikkat çekici görünmüyorlardı. Ama Treadles onları kaldırdığında Fowler'ın gördüğünü gördü: Tabanları kömür tozuyla kaplanmıştı.

Buzhanenin zemininde kömür tozu vardı.

Elbette bu, Lord Ingram'ın Leydi Ingram bulunmadan önce buzhaneye girdiğine dair kesin bir kanıt değildi. Treadles, Finney adındaki çocuğun seksen kişilik bir personele her gün yemek pişirmek zorunda olan mutfak ocaklarına yetecek kadar kömür getirmekten ayak tabanlarında biraz kömür tozu kalmamış olmasına şaşırırdı.

Ama yine de bu durum Lord Ingram için iyi görünmüyordu.

Treadles yükselen paniğini bastırmaya çalışarak yavaşça nefes verdi. Charlotte Holmes'un suçu kanıtlamak için elini çabuk tutması gerekiyordu; Scotland Yard hızla ilerliyordu.

Treadles'in botların önemini anladığından emin olan Fowler, dairenin geri kalanını aramaya devam etti.

Fowler'ın bir polis memuruna verdiği botlarla oradan ayrıldılar, çünkü çok mutsuz olan Bay Walsh'a göre Çavuş Ellerby, Lord Ingram ve Bay Holmes ile birlikte dışarı çıkmıştı.

Fowler, "Sanırım buzhaneyi bir kez daha incelemek bize yakışır, öyle değil mi?" dedi.

Yanlarında mackintosh getirmişlerdi ama bu buzhaneye kadar olan yürüyüşü pek de keyifli kılmıyordu. Buzhanede görevli polis memuru ilk antreye çekilmiş, burada bir tabureye oturmuş, evin sağladığı mangalın başına geçmişti.

"Başmüfettiş! Müfettiş!" Ayağa fırladı ve selam verdi.

"Burası neden bu kadar ıslak?" diye sordu Fowler. "Kapı mı sızdırıyor?" "Hayır, efendim. Çavuş Ellerby, Lord Ingram ve-"

İkinci ön odanın kapısı açıldı ve dışarı Çavuş Ellerby, Lord Ingram ve Bayan Holmes çıktı.

"Başmüfettiş, Müfettiş," dedi Çavuş Ellerby, dişleri takırdayarak, "buzhaneye bir kez daha bakmak için mi buradasınız? Biz de."

"Dudakları mosmor olan Sherrinford Holmes, "Büyük beyinler benzer düşünür," diye ekledi.

Fowler'ın gözleri kısıldı. "Üşütmeden bir an önce eve dönseniz iyi olur, Çavuş. Siz ikiniz için de, Lordum, Bay Holmes."

"Teşekkür ederim, Başmüfettiş," dedi Bay Holmes. "Bu arada, kardeşimden haber aldım. Bu gece bizi kabul edebilecek."

Akşam yemeği. Saat size uygun mu beyler?"

Fowler kaşlarını kaldırdı. "Evet, hem de çok. Teşekkür ederim, Bay Holmes. Yine de söylemeliyim ki, Bay Sherlock Holmes'un bu civarda olduğunu bilmiyordum."

"Sherrinford Holmes," dedi neşeyle, takırdayan dişlerine rağmen. "Aslında onu ziyaret etmek için buralardayım. Elbette her şey olup bittiğinden beri onu pek göremedim. Ama tüm bu tatsızlıklar geride kaldığında kardeşçe sohbetler için bolca zamanımız olacak."

Bayan Holmes'un kayıtsızlığı Treadles'ın içini rahatlatmalıydı ama Sherlock Holmes'u çok yakında görecekleri haberi onu hazırlıksız yakalamıştı.

Bir müşteri Sherlock Holmes'u aradığında, Bayan Holmes onun sağlığının yatağa bağlı olduğunu ve tüm iletişimin onun aracılığıyla yapılması gerektiğini açıkladı. Zaman zaman ona danışmak için bitişikteki bir odada kayboluyordu. Gerçekte oda boştu ve Sherlock Holmes sadece Bayan Holmes'un kendi tümdengelim yeteneklerini kullanması için bir paravandı.

Ancak Başmüfettiş Fowler, Sherlock Holmes'un yan odada olduğunun söylenmesiyle tatmin olmayacaktı. Bayan Holmes bu kadar kısa sürede gerçek bir Sherlock Holmes'u nereden bulacaktı? Ve Fowler'ınki kadar keskin ve şüpheci gözleri nasıl kandırabilirdi?

"O halde sizi yemekten sonra bekleyelim mi?" diye sordu Bayan Holmes.

"Evet, elbette," dedi Fowler kurt gibi sırtarak. "Bay Sherlock Holmes ile tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

Ancak Bayan Holmes, Lord Ingram ve avuş Ellerby yola çıktıktan sonra Treadles'ın aklına korkunç bir olasılık geldi. Lord Ingram'ın yanında durduktan sonra, Lord Ingram Bayan Holmes'a haber vermenin hiçbir yolu olmadığını söylediğinde, kesinlikle ... kesinlikle bu gece maskesini düşürmek istememişti.

Ama ya niyet ettiği şey tam olarak buysa?

"ÇAYINIZ BURADA, HOLMES."

Charlotte biraz gülümsedi: Bir erkeğin kendini duyurması için daha iyi ya da daha cazip bir yol olamazdı.

Soyunma odasından çıktığında Lord Ingram'ı çoktan yatak odasına girmiş, sırtı ona dönük bir şekilde dururken buldu. Mavi-gri bir salon takımı giymişti, siyah saçları hâlâ hafif nemliydi, parmak uçları Sherrinford Holmes'un bir sandalyenin arkasına yerleştirdiği ceketinin yakasını okşuyordu.

Vay, vay. Ve burada hâlâ onu itmesi, kakması ya da başka bir şekilde kötülük yuvasına sokması gerektiğini düşünüyordu.

Onun girişiyle arkasını döndü. Adamın onun kıyafeti ya da kıyafetsizliği hakkında yorum yapabileceğini düşündü: Üzerinde sadece ağır işlemeli bir sabahlık vardı. Ama çenesinin gevşemesine neden olan şey bu değildi.

"Saçına ne oldu?"

Onu Sherrinford Holmes peruğu olmadan görmediğini unutmuştu. "Onu kestirdim. Çok fazla vardı. Peruklar düzgün durmuyordu."

"Her şeyi kesmişsin!"

O yapmamıştı. Geriye birkaç santim kalmıştı -Bayan Watson saçlarını daha fazla kısaltmayı kesinlikle reddetmişti. "Bunu sevdim. Bayan Watson gözlerimi ortaya çıkardığını söylüyor."

Başını salladı, karşı çıkmaktan çok, gördüklerine hâlâ inanamıyormuş gibiydi. "Neyse, gel de bir şeyler ye."

Onun görünüşüne hiç iltifat etmemişti ve etmesine de gerek yoktu. Ondan istediği tek şey dostluktu.

Ve bu, tabii ki.

Bu.

Çay tepsisine doğru yürüdü, tepside şaşırtıcı derecede güzel bir Fransız elmalı tart vardı, kâğıt inceliğindeki elma dilimleri mükemmel eşmerkezli daireler halinde dizilmişti ve kayısı reçeli sırnın altında parlıyordu.

On yıl önce, bir elinde kitap ama ne yazık ki yiyecek bir şey olmadan onun evlerinden birinde otururken, denemek için bir Fransız elmalı tartı için can atmıştı. Mösyö Verne'in bilimsel romanslarını seven adam, Fransızların yemek pişirmekten başka şeyler de yaptıklarını kızgın bir şekilde belirtmişti. O da Fransız icatlarının en önemlilerinden ikisi olan konserve ve pastörizasyonun yiyecek ve içeceklerle ilgili olduğunu söylemişti. Sonra da defterine bir başka önemli Fransız icadı olan Braille alfabesiyle bir mesaj yazmıştı:

Vaftiz babamın pasta şefinden senin için yapmasını isteyeceğimi söylemeliydin.

Adamın notu tercüme etme zahmetine girip girmediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kesinlikle Fransız elmalı tartı konusunda onu hiç zorlamamıştı. Şimdiye kadar.

Hiç istememesi çok kötü.

Adam ona baktı. Kadın kaşığının tersiyle tartın üstündeki reçelli sosu düzelterek adamın bakışlarına karşılık verdi. Adam kıpırdamadan duruyordu; onun için kıpırdamak yoktu. Ama göğsünün inip kalkmasında bir tedirginlik vardı. Huzursuzluk.

"Neden gerginsin?"

Tereddüt etti. "Beni sinirlendiriyorsun."

"Neden?" Hiç de gergin değildi. "Bunu en azından yüzlerce kez yapmış olmalısın."

"Seninle değil."

"Süreç aynı olmalıdır."

Pencereden dışarı baktı, güçlü ve keskin profili ona dönüktü. "Bazen seninle konuşmak imkansız oluyor."

"Yani, her zaman mı? Ya da en azından büyük çoğunluğu? İşte bu yüzden çocukken akıllıca davranıp konuşmaya zahmet etmedik."

Perdeleri kapattı. Saat henüz altı olmamıştı ama dışarısı neredeyse zifiri karanlıktı. "Sonrasında birbirimize karşı ne olacağız?"

"Her zaman olduğumuz şey. Arkadaşız."

"Ve siz bunun" -söze yatağa doğru bir hareket eşlik ediyordu- "yankı bulmayacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Yani ... kolay, karmaşık olmayan bir ilişkimiz olduğunu ve bunun

çetrefilli ve karmaşık hale gelmesini istemediğini mi düşünüyorsun?"

Homurdandı. "*Daha* dikenli ve karmaşık hale gelmemesini isteyebilir miyim?" "Neden öyle olmak zorunda? Neden her şey daha basit olamıyor? Elbette

Arkadaşlığımızda yaşadığımız zorlukların bir kısmı, birlikte yatmak istememiz ama senin buna izin vermemenden kaynaklanıyor olabilir."

"Madem öyle diyorsun." "Öyle demeyeceksen nasıl diyeceksin?"

Cevap vermedi ama odayı geçti, cep saatini çıkardı ve komodinin üzerine koydu. Bu görüntü hoşuna gitmişti - komodinin üzerinde onun saati, yatağının kenarına yaslanmış adamı. Ona doğru gitti ve ellerini göğsüne koydu.

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Elmalı tart için tabii ki. Bunca yıl sonra hatırladığın için." "Asla unutmadım ve bunun söylenmesine kesinlikle izin vermeyeceğim. Bancroft seni benden daha iyi besliyor."

Gülümsedi, yüzünü kavradı ve onu öptü. Adam hareketsiz durdu ve ona izin verdi.

Sonra kollarını ona doladı ve onu yatağa kaldırdı.

AKŞAM YEMEĞİNDE, BAŞMÜFETTİŞ FOWLER VE TREADLES

Çavuş Ellerby'nin lavanta evindeki kayıp asma kilit ve sandık ile zinciri ve kilidi kaybolmuş, kullanılmayan emlak kapısına ilişkin anlattıkları.

Çavuş Ellerby onlara katılana kadar yemeğini karıştıran Treadles'ın iştahı kabarmıştı; demek ki Bayan Holmes da kendi çapında bir ilerleme kaydetmişti. Şükürler olsun.

Biftek ve böbrek turtasına yenilenmiş bir gayretle saldırdı.

"Sonra bir kez daha bakmak için buzhaneye döndük. İşte o zaman Bay Holmes bana son zamanlarda buralarda herhangi bir ceset bulunup bulunmadığını sordu. Ben de hayır, duyduğum kadarıyla yok dedim ve o da benden iyi giyimli, yüzü parçalanmış bir kadın ile o kadar da iyi giyimli olmayan, ölmeden önce üstünü kirletmiş olabilecek bir adam için gözümü dört açmamı istedi."

"Öyle mi?" dedi Fowler sertçe. "Bay Holmes nedenini söyledi mi?"

"Kim olduklarını ve Leydi Ingram'ın ölümüyle nasıl bir ilgileri olduğunu sordum," dedi Çavuş Ellerby. "Bay Holmes tam bir güvenle konuşacak kadar bir şey bilmediğini söyledi. Sadece o cesetlerin orada olması gerektiğini söyledi - ya da en azından kadınlıkların orada olması

gerektiğini, onun çıkarımlarına göre."

Treadles, Bayan Holmes'un Leydi Ingram'ın yattığı yerden bir metre kadar uzakta bulduğu saç tellerini hatırladı.

Fowler birkaç soru daha sordu. Çavuşun onlara söyleyecek başka bir şeyi olmadığı anlaşıldığında, ona ciddi bir şekilde teşekkür etti ve iyi akşamlar diledi. Çavuş Ellerby selam verdi ve hanın kapısını güçlükle açarak polis merkezindeki odasına doğru yola çıktı.

Şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Gece dayanılmaz olacağı benziyordu.

Treadles başmüfettişe sormadan önce tereddüt etti. "Bay Holmes'un bahsettiği iki ceset hakkında ne düşünüyorsunuz, efendim?"

"Sormak için şüpheli bir şey, değil mi? Bunun saf bir hile olup olmadığına karar veremiyorum. Başka bir şey olabileceğini düşünmek zor, haberin bize ulaşacağını biliyor olmalı."

Treadles kaşlarını çatmamak için elinden geleni yaptı. Bayan Holmes'un yöntemleri onun için anlaşılabilir olabilirdi ama etkinliğini tartışamazdı. Kabul, Fowler onunla daha önce çalışmamıştı ama "Sherrinford Holmes"un bugün buzhanede sergilediği yetkinlik, söylediklerinin daha yakından incelenmesini sağlamalıydı. "Peki ya diğerleri?"

Fowler başını salladı. "Hiç beklenmeyen bir sandığın şimdiye kadar ortadan kaybolmuş olması çok uygun. Herkesin bir ya da iki asma kilit kesebileceğinden bahsetmiyorum bile. Çavuş Ellerby iyi bir polis ama açıkçası biraz saf."

Ancak üçüncü sandığın gelişi, istasyon görevlisi Bay Walsh ve Bay Walsh'un sandığa lavanta evine kadar eşlik etmesi için gönderdiği uşakla görüşülerek doğrulanabilecek bir şeydi.

O halde Fowler, olaya karışan herkesin zengin ve güçlü yerel senyörden rüşvet almış olması gerektiğini mi öne sürüyor?

Treadles hiçbir şey söylemedi. Fowler'ın gözünü, zaten efsanevi olan kariyerine muhteşem bir tüy dikebilecek Lord Ingram'a diktiği açıktı.

Bayan Holmes bu gece Sherlock Holmes gerçeğini ortaya çıkararak başmüfettişe yardım etmese iyi olur.

Treadles karısına mektup yazması gerektiğini söyleyerek kendini mazur gösterdi. Aslında bunu yapmak istememişti ama ne olduğunu anlamadan mektubu bitirmişti bile.

Sevgili Alice,

Derbyshire'da hava soğuk ve perişan. Bitmek bilmeyen bir gün ve hala bitmedi.

Keşke sizi başka türlü rahatlatabilseydim ama şu anda Lord Ingram için durum pek iyi görünmüyor. Onu işaret eden kanıtlar çok fazla. Aksini gösteren kanıtlar ise, bazı mantıksızlık ve tuhaflıklara rağmen, çok az.

Umarım yarın daha iyi haberler getirir.

Sevgiler,

Robert

Kendini kalemini evirip çevirirken buldu, daha fazla yazmak istiyordu. Eskiden sayfalar dolusu mektuplar yazar, ona gününün önemli ya da önemsiz her anını anlatırdı. Ama şimdi kendini sadece damlalar ve düzensiz fışkırmalar bırakan paslı bir musluk gibi hissediyordu.

Kalemi yere bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı.

"TEKRAR YAPMAK İÇİN ZAMAN VAR MI?" DIYE SORDU HOLMES, GÖZLERİ PARLIYORDU.

Yüzü kızarmıştı.

Lord Ingram komodinin üzerindeki saatine uzandı. Yediye üç dakika vardı. Buçukta Bancroft'la yemek yiyeceklerdi. Bancroft'a frak giymeyeceklerini söylemiş olmasına rağmen, yine de zamanları azalıyordu. "Hayır, her halükarda doğru düzgün değil."

İçini çekti, sesi tatlı bir çırpınıştı. "Hoşuma gitti. Sen sevdin mi?"

Öyle miydi? Biraz daha hoşuna gitseydi, delicesine saplantılı olurdu. "Her şey yolundaydı."

"Uzun zamandır bu işi yapmadığın için paslanmış olabileceğini düşündüm - ya da sen öyle iddia ediyorsun."

Dünyanın bir çağıydı. Parmaklarını onun kolunda gezdirdi ve teninin yumuşaklığına hayran kaldı. "Belki de ata binmek gibidir. Bir kez öğrendin mi, nasıl yapıldığını unutmazsın."

"Öğrenecek çok şeyim var," dedi mutlulukla. "Acaba Bayan Watson herhangi bir bilgelik verebilir mi?"

Yüce Tanrım. "Sana tam olarak neyi sevdiğimi söylememe ne dersin?"

"Gerçekten mi?" Kirpiklerini ona doğru savurdu, flört etmekle ilgileniyor olsaydı ölümcül bir varlık olabilecek gereksiz uzunluktaki kirpiklerini. "Ben

Şaşırdım, lordum. Hoşunuza gitmeyen şeyler dışında bana hiçbir şey söylemiyorsunuz."

"Bu durumda ..." Dudaklarını kızın kulağına dayadı ve bir süre fısıldadı.

Adam geri çekildiğinde, kadının gözleri hafifçe buğulanmıştı. "Toplum içinde ne kadar nişastalı olduğunuza bakılırsa, özel hayatınızda değişik ve biraz ahlaksız zevkleri olan bir adam olabileceğinizi umuyordum. Hayal kırıklığına uğramadığımı söylemeliyim."

Ona alaycı bir bakış attı. "Bana nişastalı denmesi için çok gencim." "Bu kadar nişastalı *olmak* için çok gençsin."

"İyi," dedi biraz gülerек. "Bunu hak ettim. Şimdi söyle bana, daha önce yemek yiyemediğinden bahsederken iktidarsızlığı bir benzetme olarak mı kullandın?"

"Ya öyleysem?"

Saçından bir tutam aldı ve parmaklarının arasında ovuşturdu, bu hareketin samimiyeti adamın nefesini kesti ve söylemek üzere olduğu şeyi bir anlığına unutmasına neden oldu. "Lütfen, lütfen iktidarsızlık deneyiminizin Roger Shrewsbury ile olduğunu söyleyerek beni çok mutlu edin."

"Sonunda bunun üstesinden gelmeyi başardı," dedi o gerçekçi üslubuyla.

"Bunu biliyorum, hatırlatmaya gerek yok. Sadece bir süredir onu kaldıramadığını duymak istiyorum."

"Şey ... bana onu korkuttuğumu söyledi," dedi şimdiye kadar tanıştığı en korkutucu kişi.

"Ha!"

Bir elini yastığın üzerine, yanağının altına koydu, yüz ifadesi gerçekten meraklıydı. "Neden bu kadar mutlusun?"

"Bilmiyorum." Sırıttı. "Açıkçası, nişastalı olmama rağmen, çok iyi bir adam değilim. Geçen yaz o günden beri onu yumruklamak istiyorum - ne zaman karşılaşsak."

"Neden? On yedi yaşından beri benimle istediğin zaman yatabilirdin."

Ve sorun da burada yatıyordu, değil mi? Ne istediği ve neye ihtiyacı olduğu konusunda büyük bir hata yapmıştı.

"Belki de gerçekten yumruklamak istediğim kişi kendimdim," dedi.

Yüzünde dalgın bir ifadeyle ona baktı. Sessizlik onları sarmıştı, gergin ya da ağır değil ama biraz melankolikti.

Doğrulup saatini tekrar kontrol etti. "Şimdi giyinmeliyiz. Şu anda."

Adam yataktan kalkmak üzereyken onun elini tuttu. "Gördün mü, biz hâlâ arkadaşız. Hiçbir şey değişmedi."

Dönüp ona, hayatının dayanak noktasına baktı. Yanılmamıştı. Hiçbir şey değişmemişti.

O hariç.

BAYAN NEWELL VE MISAFIRLARI ÖĞLEDEN SONRA AYRILDILAR. KIDEMLI Polis memurları köydeki odalarına çekilmiş, giriş salonunda sadece genç bir polis memuru kalmıştı. Charlotte ve Lord Ingram misafir odasına doğru ilerlerken koridorlar yankılandı.

Lord Bancroft zaten oradaydı ve Stern Hollow'un haritasını inceliyordu. Ayağa kalktı. "Geç kaldınız."

Doksan saniye farkla öyleydiler.

"Özür dilerim," dedi Lord Ingram. "Polisleri getirmek için birazdan yola çıkmalıyız. Yemek yiyelim mi?"

Lord Bancroft başını eğdi. "Fransız usulü servis talep ettim. Hizmetçiye ihtiyacımız olmayacak."

Akşam yemeği normalde Rus usulü servis edilir, yemekler sırayla getirilirdi; Charlotte'un üç saatten fazla yemek yemesinin nedeni de buydu. Fransız usulü serviste tüm yiyecekler bir kerede masaya konur ve yemek yiyenler kendilerine yardım ederdi.

Yirmi beş metrelik tavanı ve altmış kişilik masasıyla yemek salonuna geçtiler. Bu masanın en küçük köşesini işgal ettiler. Yemekler daha fazla yer kaplıyordu: Lord Bancroft mutfaktan en iyi yemeklerden başka bir şey kabul edecek türden bir lokantacı değildi, hem de çeşit çeşit.

Çorba doldurulduktan sonra Lord Ingram personeli kovdu. Hemen ardından Lord Bancroft, "Ash, Bayan Holmes'u töhmet altında bırakabilecek bir sayfa dolusu el yazınız hakkında duyduklarım nedir?" diye sordu.

"Sanırım Leydi Ingram alıktırma defterlerimden bazı sayfaları kesip Moriarty'ye göndermiş," diye cevap verdi kardeKi, "böylece o ve

Farklı bir el ile yazmış olsam bile, benden gelen mektupları yakaladıklarında tanıyacaktırlar."

Lord Bancroft tabağını kızarmış bonfile, ıstakoz yahnisi ve istiridye köftesiyle doldurdu. "Hangi kadın çorabında böyle bir şeyle dolaşır ki? Polis bunun kocasını suçlamak için yapılmış şeffaf bir girişim olduğunu anlayamaz mı?"

"Bu *bizim* için çok açık," dedi Lord Ingram. "Ama Scotland Yard sadece görmek istediğini görüyor."

"Aptallar sürüsü. Pekala, ne buldun?"

Soru Charlotte'a yöneltilmişti, bu yüzden ona lavanta evine konulan ve daha sonra ortadan kaybolan fazladan sandığı anlattı.

"Demek cesedi Stern Hollow'a böyle gelmiş, anlıyorum," dedi Lord Bancroft kaşlarını çatarak. "Buraya son geldiğimde, Leydi Ingram dışında Moriarty'nin başka ajanlarının da bu eve başarıyla sızıp sızmadığını öğrenmeye çalışmıştım. Bu konuda kendimi tatmin ettiğimi sanmıştım ama belki de yanılmışımdır."

"Hizmetkârları dikkatle inceleyen tek kişi siz değilsiniz," dedi Lord Ingram. "Ben de aynı iş için haftalarımı harcadım. Moriarty için çalışmıyorlar."

Tüm çalışanlarla konuştuktan sonra Charlotte da aynı fikirdeydi. "Sandıkla gelen adamlar şanslıydı. İstasyon görevlisi konuşkan bir adamdır ve muhtemelen onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatmıştır ve gelişleri Bayan Newell'in misafirlerinin toplu göçüyle aynı zamana denk gelmiştir."

Lord Bancroft, "Yabancılar göre araziye oldukça iyi tanıyor gibiydiler," dedi.

"Bayan Watson ve ben birkaç gün önce, Leydi Ingram'la aramızdaki tartışmadan önce araziye gezdik. Bize tüm arazinin ve yürüyüş yollarının bir haritası verildi ve arka yüzünde de evin, bahçenin ve ek binaların daha küçük bir haritası vardı. Belki de Leydi Ingram'ı buzhaneye koyan adamlar daha önce benzer bir tur yapmışlardı, bu da onlara görevleri için gerekli tüm aşinalığı sağlamış olabilir."

Büyük kır malikaneleri genellikle araziye gezenlere izin verirdi; hatta bazıları aile evde yokken evin ortak odalarının görülmesine bile izin verirdi. Ve turistlerin nasıl ilerleyeceklerini bilmeleri için ellerinin altında haritalar bulundurmaları alışılmadık bir durum değildi.

"Ama o adamlar neden buzhaneyi seçtiler? Neden cesedini bahçeye atmadılar? Bahsettiğiniz haritada buzhane işaretli mi?"

turistlere dağıtılan mı?"

Lord Ingram ve Charlotte birbirlerine baktılar.

"Haklısın. Olmayabilir de," dedi Charlotte. "Haritada buzhaneyi gördüğümü hatırlamıyorum."

"O zaman neden?" Lord Bancroft sanki kendi kendine mırıldandı.

"Öğleden sonra dışarıdaydın, bir şey bulabildin mi?" Lord Ingram kardeşine sordu.

"Cesedi görmeye gittim. Kendi gözlerimle görene kadar tam olarak inanamadım. Patolog bu gece geliyor - İskoçya Emniyeti kendi otopsisini istedi - ve otopsi sabah için planlandı. Bakalım bir şey öğrenebilecek miyiz. Sence Moriarty'yi ona karşı kışkırtmak için ne yapmıştır?"

"Ben sadece artık ona ihtiyacı kalmadığını düşünmüştüm. Ama Holmes aynı fikirde değildi. Leydi Ingram gibi bir kadının, size olan yakınlığını kaybettikten sonra bile çok değerli olacağını düşünüyordu."

"Bayan Holmes'a katılıyorum. Bu da tüm meseleyi daha da anlaşılabilir kılıyor."

Bir süre kimse başka bir şey söylemedi. Charlotte inatla yemeğini yedi. İştahsızlığının Bayan Watson ve Lord Ingram'ın yüreğine korku salması yeterliydi. Lord Bancroft'un da onun şu anki ruh halini merak etmesini istemiyordu.

Lord Bancroft sessizliği bozdu. "Bu arada giysileriniz harika, Bayan Holmes."

"Teşekkür ederim efendim. Erkek kıyafetleri ilk düşündüğümünden çok daha ilginçmiş. Şimdi oldukça kapsamlı bir çalışma yaptım. Beyefendi kıyafetlerindeki son modayla ilgili sorularınız olursa, sormaktan çekinmeyin," dedi ciddiyetle.

Her daim şık olan Lord Bancroft aynı ciddiyetle, "İhtiyaç duyulduğunda uzmanlığınıza yararlanacağımdan emin olabilirsiniz," diye cevap verdi. "Erkek gibi giyinmenizi gerektiren vakalarla mı ilgileniyorsunuz?"

"Henüz değil. Ama Bayan Watson ve ben hazırlıklı olmanın bir zararı olmayacağını düşündük. Böyle bir durumun ortaya çıkması an meselesi."

"Ülkede iki hafta kalmak için erkek giysilerine ihtiyaç duyacağınızı nereden çıkardınız?"

"Ben de öyle düşünmüştüm ama yeni oyuncaklar gibiler. Onlardan ayrılmak istemedim."

"Ayrıca bir erkek gibi konuşma ve davranma pratiği de yaptınız."

"Bayan Watson profesyonel bir oyuncuydu ve uşığı da sahneye çıkmıştı. Mükemmel öğretmenler olurlar."

Başlangıçta yüksek bir sesi olmayan Charlotte, sesini çok daha alçaltmayı öğrenmişti. Sherrinford Holmes için sesini bir oktav düşürmesine gerek yoktu -kimse o beyefendinin çakıllı bir sese sahip olmasını beklemiyordu- ama gerekirse bunu yapabilirdi.

"Oldukça pratik. Tuhaf bir adam olduğunu düşünmüştüm ama Ash Sherlock Holmes'tan bahsedinceye kadar Charlotte Holmes olduğuna düşünmemiştim."

"Teşekkür ederim lordum."

"Demek istediğim, bu yeterlilik seviyesine bir gecede gelmediniz. Ve gelecekteki belirsiz bir ihtiyaç için bu kadar çaba harcadığımı göremiyorum. Benim bilmediğim neler oluyor?"

Charlotte, leveret filetosundan bir ısırık alan ve sadece çiğnemeye odaklanmış gibi görünen Lord Ingram'a baktı.

"Leydi Ingram'la yaşadığımız bu talihsiz olaydan önce Ash'le Noel'den sonra bir yurtdışı gezisine çıkmayı konuşuyorduk. Ailemin çatısı altındayken Britanya dışına nadiren çıkıyordum, bunu düzeltmek istiyorum. Ash'in de toplumdan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı var elbette.

"Benim itibarım kurtarılamaz durumda, ama onun hala düşünmesi gereken bir itibarı var. Çocuklar da yanımızda olacağına göre, kendimize *biraz* olsun çeki düzen vermeliyiz. Eğer bir erkek gibi davranabilirsem, o zaman sorun çözülmüş olur."

Lord Bancroft bir vol-au-vent tavuğu dilimlemenin ortasındaydı. Sustu. "Nereye gitmeyi düşünüyordunuz?"

Bu soru Lord Ingram'a yöneltildi, o da şarabından bir yudum aldı ve şöyle dedi: "Kışın ortasında gideceğimiz için sıcak yerler. İspanya, Mayorka, Mısır, Levant. Hindistan'a vardığımızda muhtemelen ovalar dayanılmaz derecede sıcak olurdu ama tepe istasyonları yine de hoş olurdu."

Gözleri Charlotte'unkilerle kilitlendi, dudaklarını küçük bir gülümseme canlandırdı.

"Anlıyorum," dedi Lord Bancroft, Charlotte'a kur yapması iki kez evlilikle sonuçlanmamıştı, ses tonu son derece düzgündü.

Charlotte kendine *oeufs à la neige*, crème anglaise banyosunda haşlanmış beze quenelles servis etti. "Bunlar çok lezzetli. Ve çok tatlı değiller."

Lord Ingram, "Bunlar, Bancroft'un Stern Hollow'dan avladığı pasta şefi tarafından eğitilen az aşçı tarafından yapılıyor" dedi.

"O pasta Şefi h  l   yanınızda mı Lord Bancroft?" Charlotte sordu.

Kendisinin okunması zor biri olarak tanımlandığını duymuŐtı. Lord Bancroft'un y  z   de donukluk konusunda kendisiyle aynı seviyede olmalıydı. Y  z hatlarında, yemeğine odaklanmanın   tesinde   ok az Şey     zebiliyordu.

Yukarı baktı. "Evet. Eastleigh Park'ta kendimi tanıtmak i  in ayrılmadan   nce bana   ok g  zel bir turun  lu tart yaptı."

Charlotte Lord Ingram'a d  nd  . "Turun  lu tartları severim."

"O zaman onları alacaksın." Bakışları yine onun   zerinde gezindi. "Şimdi işin bittiyse, Holmes, gitmeliyiz. Yemeğinin tadını   ıkar, Bancroft."

"SENCE LORD BANCROFT NEDEN BENİM

Kendimi erkek olarak tanıتما becerisini kazanmak i  in biraz zaman ve enerji harcayabilir miyim?" diye sordu Holmes, Lord Ingram ile arabada yalnız kaldıklarında. "Bu değerli bir profesyonel beceri."

"    nk   zihniniz bir mucize ve dehşet kaynağı olsa da pek   alıŐkan değilsiniz. Gerektiğinde, evet. Aksi takdirde, Őezlongda bonbon yiyen ve roman okuyan bir boş zaman hanımefendisinin *Punch* karikat  r  ne kolayca ge  ebilirdiniz, ancak *Lancet* veya Patent Ofisi katalog   okuyor olurdunuz.

"O kitabı bir kenara bırakıp, Őezlongdan kalkıp, dolguyu, kıyafetleri, peruğu, ortodontiyi, sakalı ve bıyığı takıp, bir erkek gibi g  r  nme alıŐtırması yapman i  in - Bancroft bunun normal Őartlar altında ger  ekleŐeĐine neden inansın?"

"Seninle yurt dışına seyahat etmek i  in bunu yapacağıma inandığımı mı d  Ő n  yorsun?" Omuz silkti.

Bancroft'un ne d  Ő n  yor olabileceğini tahmin etmek her zamanki gibi zordu. Ama buna inanmak isterdi. Onları bir geminin pruvasında omuz omuza dururken o kadar kolay g  rebiliyordu ki. Ne t  r bir denizde yol aldıkları   nemli değildi, sıcak, soğuk, dalgalı ya da yumuşak. Nereye gittikleri de   nemli değildi, boş bir     l ya da kalabalık bir metropol.   nemli olan tek Şey sonunda birlikte olmalarıydı.

Kadın haklıydı. O h  l   her zaman olduğu gibi romantikti. Acı tatlı bir d  Ő nce, tatlıdan   ok acı.

G  n  n birinde b  yle bir yolculuğun m  mk  n olup olamayacağını sormak istedi. Ama o geleceğe dair s  z vermeyen bir kadındı. Ve

İçten içe hala tüm vaatleri istiyordu.

Ya da en azından netlik ve kesinlik.

Pencereden dışarı, karanlık geceye ve yılın geri kalanı boyunca sürmeye kararlı görünen yağmura baktı. Bir süre sonra eldivenli elini onunkinin üzerine koydu.

Sözleri kulaklarında yankılandı. *Neden her şey daha basit olamıyor?*

Hayır, hiçbir karmaşık ilişki fiziksel yakınlığın eklenmesiyle daha basit hale gelmezdi. Ama en azından şimdi, kelimeleri tükendiğinde ona dönüp onu öpebilirdi.

O da öyle yaptı.

TREADLES, "SHERRINFORD" HOLMES'U GÖRMEYİ BEKLEMİYORDU.

Onun Sherlock Holmes'un kız kardeşi rolüne -ya da Tanrı korusun, Sherlock Holmes'un kendisi rolüne- hazırlanmak için çoktan gidecekleri yere gitmiş olacağını düşündü. Ama o -ve Lord Ingram- polisleri içtenlikle selamladı.

Başmüfettiş Fowler havadan sudan konuşarak yolu açtı. Treadles onun sohbeti "Sherrinford" Holmes'un ilgilendiğini belirttiği cesetlere yönlendirmesini bekledi. Ama Holmes gerçekten ilgisiz miydi yoksa başkalarının öyle düşünmesini mi istiyordu bilinmez, bunun yerine sorularını büyük bir mülkün idaresi üzerine yoğunlaştırdı.

Treadles, Lord Ingram'ın arkeoloji derslerine katılmıştı. Adam dinleyicileri büyülemekte hiç zorlanmazdı. Burada konu çok daha sıradan olmasına rağmen, Treadles onun omuzlarına yüklenen sayısız sorumluluk hakkında söylediklerinin kendisini büyülediğini fark etti.

"Bundan hoşlanıyor musunuz, malikâneniz?" diye sordu Fowler.

Lord Ingram, "Vaftiz babam henüz hayattayken, ölümünden sonra Stern Hollow'un benim olacağına dair güçlü bir imada bulunmuştu. Bu fikir çok hoşuma gitmişti; bir taşra beyinin sağlıklı, huzurlu yaşamı umabileceğim her şey gibi görünüyordu.

"Ama gerçekte, bu hayat hayal edebileceğimden çok daha sıradan kararlarla dolu. Stern Hollow'un mükemmel bir personeli var. Yine de personel rutin işlerle ilgileniyor. Sıra dışı olan her şey es geçiliyor. Ve Leydi Ingram malikânenin işleyişiyle çok az ilgilendiği için, her şey sonunda bana geldi.

"Başlangıçta tüm karar alma süreçlerini memnuniyetle karşılıyordum. Ama bir süre sonra . . ."

Araba döndü. Ön taraftaki fenerler sallandı. Işık Lord Ingram'ın yüz hatlarına yayıldı, sonra tekrar karanlığın içinde oturuyordu.

"Yaklaşık on sekiz ay önce, arazinin kapılarından birinin kötü durumda olduğu ve değiştirilmesi gerektiği konusunda bilgilendirildim. Böyle bir kapıyı zar zor hatırlayabildim - ayrıntılı bir harita üzerinde yerini göstermem gerekti. Uzak bir köşedeydi, arazi çok daha engebeliydi ve yürüyerek ya da at sırtında gidilmedikçe ulaşılamazdı.

"Devam edelim ve kapıyı değiştirelim dedim. Ancak emlak müdürüm bana kapının on yıl içinde ikinci kez değiştirilmesi gerektiğini söyledi.

"İlgisiz bir kapıyı bir başkasıyla değiştirirsek, diye uyardı emlak müdürüm, birkaç yıl içinde tekrar değiştirmemiz gerekecekti. Dışarı çıktık ve her şeye baktık. Haklıydı; sadece kapı değil, her şey dökülüyordu. Bu yüzden tüm sınırı, çitleri, kapı direklerini, kapıyı iyileştirmeye karar verdik. Ahşap kapılar işe yaramadığı için ferforje bir kapının çok daha tatmin edici bir seçenek olacağına karar verdik.

"Ama bu ferforje kapı nasıl görünmeliydi? Kendimi usta bir ressam olarak görüyordum, bu yüzden tasarımlar yapmaya başladım, ancak daha sonra bazılarının uygulanamayacak kadar hayali olduğunu ve diğerlerinin de tırmanmak için çok kolay olduğunu öğrendim. Ve o benim dikkatimi bu konuya vermişken, emlak müdürüm kapının yakınında, terk edilmiş bir oduncu kulübesinden güvenli geçiş için fazla çürümüş yaya köprülerine kadar bir dizi başka eksiklikten bahsetti.

"Farkına bile varmadan, arazinin bir daha asla ziyaret edemeyeceğim bir bölümünü mükemmelleştirmek için üç hafta harcamıştım - yeni kapı için kabul edilebilir bir tasarıma ulaşmak için düzinelerce eskiz oluşturup atmaktan bahsetmiyorum bile.

"Her şey bittiğinde, çok az tatmin hissettim. Rahatlama bile hissetmedim. Genel olarak, önemsiz şeyler için bu kadar çok zaman harcadığım için hayrete düşmüştüm. Önemsemediğim ve yapılacaklar listesindeki her bir maddenin üzerini çizmekten Kalvinist bir tatmin duyan emlak müdürüm dışında kimse için bir fark yaratmayan şeylere."

"Ah, anlıyorum," dedi Fowler bir dakika sonra. "Hayatta su katılmamış sevinçlere rastlamak zordur."

Lord Ingram, sanki anlaşıldığı için minnettarmış gibi başını eğdi. "Taşrada yaşamının en önemli cazibesi -ya da gençliğimde ben öyle düşünmüştüm

-Şehrin gürültüsünden ve dikkat dağıtıcı şeylerinden uzakta, aile ve arkadaşlardı.

Ancak Stern Hollow'da, var olan aile yaşamı bölünmüş bir yaşamdı. Düzenlediğimiz etkinliklerde de hiçbir zaman alttan alta bir gerginlik yaşanmadı.

"Arazim ne kadar güzel olursa olsun ve ona bakmaktan ne kadar gurur duyarsam duyayım, kendi başına bana çok az keyif verdi ve kesinlikle su katılmamış çeşitlilikte değil."

Başka kimse konuşmadı. Treadles içten içe kıvrandı. Bir adam hayatının gerçeklerini gözler önüne serdiğinde kim ne diyebilirdi ki?

Elbette Lord Ingram'ın Başmüfettiş Fowler'ı saklayacak bir şeyi olmayan, samimi biri olarak göstermesi gerekiyordu, kesinlikle gerekiyordu. Ama kesinlikle, bu biraz fazla ileri gidiyordu.

Ve sonra Treadles, Lord Ingram'ın yanında oturan kişiyi hatırladı. Polislere hitap etmiyordu, özellikle ve tamamen *onunla* konuşuyordu.

Yağmurun ilk damlalarını emen iyi toprağın sessizliğiyle dinlemişti. Ve şimdi bile, adam konuşmayı bıraktığında, kadın hâlâ dinliyordu.

Nefeslerinin sesine mi?

Treadles bir anda Alice'e, onun hafifçe korna çalan kahkahalarına, mis gibi kokan saçlarına ve ona bir yudum viski getirdiğinde her zaman göz kırpmasına karşı bir özlem duydu, çünkü aynı anda kendisine daha büyük bir yudum getirecekti.

Onu özledi. Onu çok özledi. Özledi-

Kadının hiçbir yere gitmemiş olduğu, şok edici bir yankıyla aklına geldi. Leydi Ingram gibi onunla herhangi bir çıkar için evlenmemişti. Hatta soğuk ya da mesafeli bile davranmamıştı -tüm resmiyet ve soğukluk sadece ona aitti.

Fowler tekrar konuştuğunda hedeflerine yaklaşmışlardı. "Bugün erken saatlerde Bayan Avery ve Somersby'yi sorguladığımızda oldukça ilginç bir şey söylediler. Sizin Bayan Charlotte Holmes'a aşık olduğunuzu söylediler. Öyle mi lordum?"

Treadles nefesini içine çekti, bu ses aksi takdirde aşılmaz olan sessizlikte utanç verici bir şekilde yüksekti.

Lord Ingram gerildi mi? Söyleyeceği şey için kendini hazırladı mı? "Bu yönde bir düşüncem yok."

"Bu pek de düşünmeyi gerektiren bir şey değil, değil mi? İnsan ya aşık olur ya da olmaz. Öyle misiniz lordum?"

Charlotte Holmes, Treadles'ın hissedebileceği hiçbir heyecan ya da tedirginlik duymadan, kalbinin en derin sırlarını ifşa etmek zorunda kalan arkadaşına doğru döndü.

Arabadan dışarı, hızla yaklaşmakta oldukları, her penceresinden altın rengi ışık sızan kulübeye baktı. "Evet, aşığım. Ona aşığım."

"SHERRINFORD HOLMES", "SHERRINFORD HOLMES "UN BAĞIRSAKLARINDA
KAYBOLMADI.

sonra da gerçek kişiliğine bürünmek için.

Onun yerine, salonda oyuncu görünümlü genç bir kadınla karşılaştılar. "İyi bir aile dostumuz," dedi Charlotte Holmes, "Bayan Redmayne."

Bayan Redmayne neşeyle üç adamın da elini sıktı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Başmüfettiş Fowler. Sizi Sherlock'tan duydum, Müfettiş Treadles. Ve lordum, sizi tekrar görmek güzel."

Lord Ingram gülümseyerek, "Her zaman bir zevktir, Bayan Redmayne," dedi. "Büyük bilgin nasıl?" diye sordu Charlotte Holmes.

"Her zamanki gibi huysuz."

"Yüce Tanrı, değişiklik olsun diye, huysuz olmayan dâhiler yaratmayı düşünmeli."

"En azından o bir dahi. En ufak bir zekâ bahanesi olmayan pek çok erkek huysuzdur. Beyler, lütfen oturun."

Bir hizmetçi geldi ve hatırı sayılır bir çay tepsisi getirdi. Bayan Redmayne herkes için doldurdu. Charlotte Holmes ve Fowler birer bisküvi aldılar.

Treadles, "Sormamın sakıncası yoksa," dediğini duydu, "Mr. Holmes'un kız kardeşi bugün burada değil mi?"

"İskoçya'daydı, arkadaşlarını ziyaret ediyordu. Sherlock'un Londra'daki davaları çözmek yerine taşrada dinlenmesinin nedenlerinden biri."

"Buraya gelmemin nedenlerinden biri de bu," dedi Sherrinford Holmes. "Birinin büyük dâhinin gözü, kulağı ve tercümanı olması gerekiyor."

"Kesinlikle," diye yineledi Bayan Redmayne. "Geçtiğimiz yaz Bayan Holmes da bir süreliğine Londra'dan uzaktaydı ve sevgili Sherrinford

Ben de iki hafta boyunca yardım etmek için devreye girdim." Fowler çayını bir kenara bıraktı. "Yardım etmek için ..."

"Müşterilere Sherlock'un kız kardeşi olduğumu söyledim," dedi Bayan Redmayne. "Bunun eğlenceli bir şey olacağını, kadvraları incelemekten farklı olacağını düşündüm ve-" "Özür dilerim, Bayan Redmayne. Diseksiyon mu dediniz?"

kadavra mı?"

"Evet, Sorbonne'da tıp öğrencisiyim. Korkarım şu ana kadar insan anatomisi hakkında az çok bilgi sahibi oldum."

Fowler şaşırması bir halde, "Anlıyorum," dedi.

"Dediğim gibi, tatilde evdeydim ve Sherlock'un müşterilerini kabul etmenin, çay koymanın ve sorunlarını dinlemenin eğlenceli olacağını düşündüm. Leydi Ingram'ın yardım istemek için kapımıza dayanacağını bilmiyordum."

Charlotte Holmes, Leydi Ingram tarafından bilindiği için, Sherlock Holmes'un kız kardeşi rolünde başka birini kullanmak mantıklıydı.

Lord Ingram ayağa kalktı. "Sanırım dışarıda bir gezintiye çıkacağım."

Fowler, kapı Lord Ingram'ın arkasından kapanana kadar bekledi. "Bay Sherlock Holmes, Lord Ingram yakın arkadaşı olmasına rağmen, Leydi Ingram'ın isteğini öğrendikten sonra ona yardım etmeyi reddetmedi mi?"

Bayan Redmayne, "İtiraf etmeliyim ki hem şaşırdım hem de biraz dehşete düştüm," dedi. "Ama Sherlock'un görüşü, Leydi Ingram kanlar içinde ve tıbbi yardıma ihtiyacı olduğu halde bana gelse onu tedavi etmeyi reddetmeyeceğim gibi, Sherlock'un da sırf bir arkadaşının ayrı yaşadığı karısı olduğu için onu geri çevirmemesi gerektiği yönündeydi."

"Leydi Ingram'ın kan kaybından ölmesi ile Leydi Ingram'ın bir zamanlar sevdiği adamla buluşmak istemesi eşdeğer şeyler değil," dedi Treadles, Bayan Redmayne'den çok odadaki diğer kadına, sakince tabağındaki bisküviyi çeviren kadına.

Lord Ingram onu sevdiğini itiraf ettikten sonra, Fowler duygularının karşılık bulup bulmadığını sormuştu. Lord Ingram da bir süre sonra, "*Bilemiyorum*" demişti. *Bazen insan duygularının tüm yelpazesini anladığından emin olamıyorum.*

Ve işte buradaydı, tam da bu anlayış eksikliğini gösteriyordu. Yazın hiçbir şey hissetmemiş olsa bile, şimdi onun arkasından böyle iş çevirdiği için suçluluk duyması gerekmez miydi?

"Yine de," dedi Bayan Redmayne, "Leydi Ingram'ı müşteri olarak kabul ettik."

Anlattıkları Lord Ingram'ın söyledikleriyle örtüşüyordu; ilerleme kaydediyorlardı ki Leydi Ingram aniden aramayı durdurdu. "Rahatlamıştık ama aynı zamanda kuşkuluyduk, bu yüzden sonunda Lord Ingram'a söylemeye karar verdik, belki yolunda olumsuz değişiklikler olur diye."

Treadles aslında Bayan Redmayne'in kim olduğunu bilmiyordu ama ona inandığını fark etti. Leydi Ingram'ın hiçbir erkeği hayatı boyunca kaçacak kadar sevmediği konusunda yanılmış mıydı yoksa işin içinde başka bir şey mi vardı?

"Nasıl karşıladı?" diye sordu Fowler.

"Herkesin böyle bir haberi alması beklenebileceği kadar iyi." "Ve bu da ..."

"Leydi Ingram'ın doğum günü şerefine düzenlenen balodan bir gün önce." "O sırada ortadan kayboldu."

"Ayrıldığı sırada," diye düzeltti Bayan Redmayne, sevecen ama *kararlı* bir şekilde.

"Sherlock Holmes bu ayrılışı tahmin etmiş miydi?"

Bu soru "Sherrinford" Holmes'a yöneltildi ve Holmes, "Dava için orada değildim ama kadının gitmesine şaşırdığınızı sanmıyorum" dedi.

Fowler çayını bitirdi. "Büyük danışman dedektifle şahsen konuşmam mümkün mü acaba?"

"Sherlock, geçirdiği talihsiz kazadan beri yakınları dışında ziyaretçi kabul etmedi," dedi Sherrinford Holmes. "Ama bunun sizin açınızdan sıradan bir ziyaret olmadığını anlıyor. Lütfen benimle gelin ve lütfen odasının loşluğunu mazur görün - güçlü ışığa tahammül edemez."

O halde bu bir sahtekârlık olacak, duman ve aynaların yardımıyla geçirilecekti. Treadles rahat bir nefes aldı.

En başta bu kadar endişelenmemeliydi -Leydi Ingram'ın cinayetini tatmin edici bir şekilde soruşturana kadar, Charlotte Holmes'un Sherlock Holmes karakteri etrafında inşa ettiği tüm illüzyonların bozulmadan kalmasına ihtiyacı vardı.

Bu da en başta neden bu kadar endişelendiği sorusunu akla getiriyordu.

Bazen mantıksız davranıyorsunuz - kabul etmek istediğinizden daha fazla.

Bu düKüncenin peKinden gitmedi; bu düKünce rahatsız ediciydi. Çünkü artık Sherlock Holmes'un odasının önüne gelmişlerdi.

Nefesini tuttu. Bu aldatmaca geçecek miydi?

Koridor zaten ilaç kokuyordu. Kapı açıldığında, kafur ve karbolik asit kokuları hemen dışarı fırladı. Odanın içi gerçekten de loştu. Treadles'in gözleri ilk olarak, tepeden tırnağa tentür ve bileşik şişeleriyle dolu bir rafın üzerine yerleştirilmiş bir lambaya takıldı.

Sonra bakışları yataktaki adama takıldı ve neredeyse yüksek sesle nefesini tutacaktı.

Adamın yüzü bir dehşetti, Treadles'a sarhoşken sürülmüş kırmızı killi toprağı düşündüren derin yaralardan oluşuyordu. Bir yara izi burnunu boydan boya kesiyordu. Bir diğeri üst dudağını geriye çekerek eksik dişlerini ortaya çıkarıyordu.

Treadles'ın yanında, hayatı boyunca rahatsız edici manzaraların sonunu görmemiş olması gereken Başmüfettiş Fowler, tiksintisini güçlükle kontrol altında tutabiliyor gibiydi. Tüm bunların bir oyun olduğunu bilen Treadles bile korku ve acıma duygularına engel olamıyordu.

Bu güçlü bir tiyatroydu, önceden düşünülmeden ve uzmanlık gerektirmeden bir araya getirilmiş bir şey değildi. Treadles, Bayan Holmes'un başka neler ayarladığını merak etti.

Başka ne için hazırlanmıştı ki?

"Sherrinford" Holmes adamın yatağının yanına gitti. "Sherlock, basitleştirilmiş bir Mors alfabesiyle, dokunma dışında artık iletişim kurmadığı için özür diliyor. Selamlarını sunuyor ve sizin için yapabileceği bir şey olup olmadığını soruyor."

Fowler, "Bizi kabul ettiği için çok minnettarız ve istirahatini bozduğumuz için içtenlikle üzgünüz," dedi. "Eğer bizimle paylaşmak istediği bazı bilgiler varsa, çok müteşekkir oluruz."

"Sherrinford" Holmes yataktaki adamın elini tuttu ve bir süre bekledi. "*Cisterns*. Mesajı buydu."

Fowler, "Bayan Newell'in evinde kırılan ve misafirlerini Stern Hollow'a gönderen sarnıçlardan mı bahsediyor?" diye sordu.

"Bu doğru," diye onayladı "Sherrinford" Holmes.

"Teşekkür ederim, Bay Holmes," dedi Fowler. "Şimdi, bir soru daha sorabilir miyim? Hem Lord Ingram hem de Bayan Redmayne ile Leydi Ingram'ın davası hakkında konuştuk. Ama ikisi de bugüne kadar bir isimden bahsetmedi. Soruşturmanıza başlayabilmeniz için Leydi Ingram'ın size bir isim vermiş olması gerekir."

Daha önce de yaptığı gibi, "Sherrinford" Holmes adamın elini tuttu. Yarım dakika sonra, kaşlarını kaldırarak ona baktı. Sonra polislere döndü ve "Sherlock'a göre adamın adı Moriarty."

"SHERRINFORD" HOLMES POLISE SALONDA İYİ GECELER DİLEDİ. "İ bu gece kardeşimle kalacak."

Başmüfettiş Fowler ve Treadles evden çıktıklarında, Lord Ingram onları verandanın altında, yerel polis teşkilatından gönderilmiş genç bir polisle birlikte bekliyordu. Lord Ingram sigara içmiyordu ama sigara kokusu hâlâ burnundaydı.

"Sizi dostlarınızdan uzak tuttuğum için özür dilerim, lordum," dedi Fowler. "Sherlock Holmes'a birkaç kelime söylemek ister misiniz? Arabada bekleyebiliriz."

Lord Ingram başını salladı. "Sherlock Holmes zaten elinden geleni yapıyor. Durumumu ve minnettarlığımı biliyor."

Arabaya bindiklerinde Treadles, her şey eşit olduğunda kendisinin de aynı derecede minnettar olup olmayacağını merak etmekten kendini alamadı. Ne de olsa, yazın Bayan Holmes'la birlikte görülmemiş olsaydı, Lord Ingram bu kadar şüphe altında olur muydu? Ona aşık olduğu gerçeği, masumiyetini kanıtlamak için verdiği mücadelede bu kadar ağırlık taşımasaydı?

Fowler, Treadles'ın düşüncelerini duymuş gibi, "Yarınki Londra gazetelerinde yayınlanmak üzere bir mesaj gönderdik bile. Bayan Holmes'un hemen ortaya çıkacağını umuyoruz."

"Eminim öyle yapacaktır," dedi Lord Ingram. "Onunla tanıştığınızda saygılarımı iletin."

"Bayan Holmes'a daha hassas duygularınızı itiraf etmiş olma ihtimaliniz var mı, lordum? Ya da yakın gelecekte böyle bir planınız var mı?"

"Hayır. Ve hayır." Treadles yüzünü buruşturdu.

"Bu durumda özür dilemeliyim," dedi Fowler, sesi hiç de üzgün gelmiyordu. "Kendisiyle bu konu hakkında konuşacağımız için bunu bir sır olarak saklamamız pek mümkün olmayacak."

Lord Ingram, "Çoktan bildiğini söyleyebilirim," diye cevap verdi. Sonra daha yumuşak bir sesle, "Bunu yıllardır bildiğini söyleyebilirim. Hatta benden bile daha uzun süredir."

CHARLOTTE TÜM KILIK DEĐİŐTİRMELERDEN ARINMIŞ BİR HALDE AYNADA KENDİNE BAKTI.

"Yapıőtırıcı yüzünden cildin kızarmış." Bayan Redmayne onun üzerine titreyerek tısladı. "İşte, biraz gl suyum var. Yüzünüze sürün. Bu sakinleőtirir. Biraz papatya ayının da zararı olmaz."

Charlotte yanaklarını őiőirdi ve çenesini sağa sola oynattı. En kötüsü yapıőtırıcı değil, günün büyük bölümünde taktığı modifiye ortodontiydi. Eğer onları bir daha ağzına sokmazsa, kendini kutsanmış sayacaktı.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için size henüz teşekkür etme fırsatı bulamadım, Bayan Redmayne."

Charlotte bir gün önce biraz düşündükten sonra -Livia'nın perişan haldeki notunu almalarının üzerinden yirmi dört saatten biraz fazla zaman gemiőtı- birkaç şeyin olacağını tahmin etmek kolaydı.

Birincisi, Lord Ingram gerçeğin mümkün olduğuunca oğuunu anlatmak zorunda kalacak, büyük olasılıkla da Leydi Ingram'ın kayıp sevgilisini arayıőının yzeyssel versiyonuna güvenerek, hainliğinin Kraliyet'in üç ajanının hayatına mal olduğu gerçeğine değinmekten kaınacaktı.

İkincisi, arayıőının öyküsü, kendisi için bu çabayı üstlenmiő olan Sherlock Holmes'un aranmasına yol açacaktı.

cs, polis Charlotte Holmes'la konuşmak isteyecekti; Lord Ingram'la olan yakınlığı, kendilerine devam edecek pek az şey bırakan bir davada soruşturmanın ana hattı haline gelecekti.

Charlotte polisle konuőmaktan çekinmiyordu ama Sherlock Holmes farklı bir konuydu. Bir adamla görüşmeleri gerekecekti. Onlarla hem Sherlock Holmes'un kız kardeőtı olarak hem de daha sonra kendisi olarak grőemezdi. Ve başka işler için gerekli olan Bayan Watson'ı bu olay için harcayamazdı.

Bu yüzden Bayan Watson'a verdiği görevler arasında, Bayan Redmayne'e acele edip İngiltere'ye dönmesi için yalvaran bir telgraf da vardı. Bayan Watson, kendinden emin, becerikli Bayan Watson, elbette her şeyi mükemmel bir şekilde yerine getirmiőtı.

"Geldiğim için bana teşekkür etmeyin," dedi Bayan Redmayne. "Bana hemen haber vermeseydiniz çok üzülürdüm. Burada hiçbir işe yaramayacağımı syleseydiniz bile Calais'ye giden ilk trene binerdim."

İ ekti. "Keşke Ash'le daha fazla konuőabilseydim. Zavallı şey, iyi görünüyordu ama kalbi kırık gibiydi."

Karısının cinayetinin ağırlığı ve kendi geleceğinin belirsizliği vardı. Ama bu ağırlığın bir nedeni de, "insani duyguların tüm yelpazesini" anladığından emin olmadığı Charlotte'a duygularını dürüstçe anlatmak zorunda kalması mıydı?

"Her şey yoluna girecek, değil mi Bayan Holmes?" diye sordu Bayan Redmayne.

Charlotte insan duygularından yeterince anlıyordu ve kızın güvendiği birinden meselenin özüne inmesi için güvence istediğini biliyordu. Ama Leydi Ingram'la yaşadıkları fiyaskodan öğrendikleri bir şey varsa, o da gerçeğin bazen kimsenin dostu olmadığıydı.

Meselenin özüne inmek bağları parçalayabilir ve hayatları altüst edebilir.

"Kendini hazırla," dedi. "İyi olmayacak. Bu sadece daha çirkin bir sona yol açabilecek çirkin bir dava."

Bayan Redmayne'in aynadaki yansıması dehşet içindeydi.

Charlotte iç geçirdi. Sorun, insan duygularının tüm yelpazesini her zaman anlayamaması değildi. Anladığında bile, kendisine yakın olanlara istediklerinin tam tersini veriyordu.

LORD INGRAM SISLE ÖRTÜLMÜŞ PENCERELERDE UYANDI. SAATI BİR SAATI GÖSTERİYORDU.

Saat dokuzu çeyrek geçiyordu, normalde güne başladığı saatten neredeyse üç saat sonraydı.

Önce tembelleşerek zaten daha az nişastalı hale mi gelmişti?

Kalktı, giyindi ve Holmes'un odasına çıktı. Orada değildi elbette, ama orada olmasını diledi.

Zevkli acı. Acı veren zevk. İkisine de doyamıyordu. Aralarındaki ilişki asla basit ya da kolay olmayacaktı. Bu yüzden kendini tüm mutlulukların ve tüm karmaşaların tadını çıkarmaya bıraktı.

Hala yapabiliyorken.

Ancak kalbindeki tüm acı ve zevk, odada başka birinin daha olduğunu fark etmesini engelleyemedi. Hizmetkârlar değil; onların, kendisi ya da Holmes tarafından aksi söylenmedikçe bu odaları yalnız bırakmaları konusunda kesin emirleri vardı.

Kim o zaman? Bancroft mu? Yoksa başka biri mi?

Kahvaltı için aşağı indi ve kıvranan sise bakarak yemek yedi.

Ayak sesleri giriş salonunun mermer zemininde hızla ilerliyordu. Bancroft kahvaltı salonuna daldı, üzerinde hâlâ paltosu vardı, bastonuna asılmıştı

ön kolunun üzerinden.

Lord Ingram koltuğunda geriye yaslandı. Bancroft'u en son ne zaman böyle telaşlı gördüğünü hatırlayamıyordu. "Sorun nedir?"

"Onunla en son ne zaman yattın?"

Lord Ingram kardeşine baktı, aklındaki soru kelliği yüzünden kekeliyordu.

Bancroft fark etmemiş gibiydi. "Karınız. İkiniz en son ne zaman birlikte uyudunuz?"

Leydi Ingram ile. "Bana miras kalmadan önce."

Üç yıldan fazla bir süre önce, bitmek bilmeyen bekârlığı ancak dün akşam bozuldu.

"Otopsiden yeni geldim," dedi Bancroft, bastonunu vurgulamak için yere vurarak. "Hamileymiş."

BAYAN NEWELL'IN EVİNDEKİ SARNIÇLARDA HERHANGİ BİR KURCALAMA IZINE
RASTLANMADI.

ev. Sarnıçların onarımı ve yeniden inşasını denetlemek üzere işe alınan Bay Jones, Müfettiş Treadles ve Charlotte Holmes'a, Sherrinford Holmes kılığında, kazaların meydana gelmesinden hemen sonra sarnıçların ve sarnıçlara giren ve çıkan boruların çekilmiş fotoğraflarını gösterdi.

"Başlangıçta iyi inşa edilmemişlerdi. Bayan Newell birkaç ay önce eski emlak müdüründen kurtuldu, neredeyse onun için çalıştığı süre boyunca en tepeden kaymağını yediği ortaya çıktıktan sonra, bu yüzden her şeyin en ucuzunu alıp farkı cebe indirdiyse şaşırmam. Ve o zamandan beri geçen yıllar içinde düzgün bir denetim ve bakımla uğraşmamıştı.

"Yeni emlak müdürü iyi bir adama benziyor. Ama selefi her şeyi öyle bir halde bırakmış ki sarnıçlara el atamamış, önce kazanı değiştirmesi gerekmiş. Ben sarnıçların evi su basmasına şaşırmadım, sadece bunu daha önce yapmadıkları için şaşırdım."

Sarnıçların sökülen kısımları gerçekten de pas ve bakımsızlıktan kahverengiye dönmüş, şişkin ve sarkık, yer yer neredeyse kâğıt inceliğindeydi. Ancak testere, balta ya da başka bir sabotaj aletinin bıraktığı herhangi bir kesik ya da iz yoktu.

Sarnıçların kurcalanması, Stern Hollow'a ne olduğu açıklanmayan bir sandığın daha taşınmasıyla aynı zamana denk gelince, birilerinin Lord Ingram'a komplo kurmaya çalıştığına dair ikinci dereceden de olsa güçlü bir kanıt oluşturabilirdi.

Ancak şimdi sarnıçların gecikmiş bir kaza olduğu ortaya çıkınca, bu zarif iskambil kâğıtlarından ev yıkılmaya başladı.

Treadles içten içe küfretti. Bayan Holmes hipotezinin yanlış olduğunun kanıtlanmasından memnun olamazdı, ama hayal kırıklığına uğradığına dair hiçbir işaret vermedi, sadece Bay Jones'a teşekkür ederken sakalını ciddiyetle ovuşturdu.

Daha sonra kendilerini Bayan Newell'in fuayesinde yalnız buldular, ikisi de bir sonraki randevularını bekliyorlardı, Bayan Holmes kız kardeşini ve Bayan Newell'in aşçısı Treadles'ı görmek için başvurmuştu.

"Lord Ingram'ın durumu nasıl, sorabilir miyim?" diye sorduğunu duydu.

"Onun dayanamadığını hiç görmedim," dedi Bayan Holmes. "Böyle yapmaya devam edeceğini umuyorum."

"Ama o iyi mi?"

Bayan Holmes bunu düşündü. "Bazen umudu vardır. Diğer zamanlarda ise kendini daha mutsuz bir geleceğe hazırlıyor olabilir."

Yine o insanlık dışı ilgisizlik, sanki idam ilmiği birazcık can sıkıcı bir şeymiş gibi.

Bazen mantıksız davranıyorsunuz - kabul etmek istediğinizden daha fazla.

Geri çekildi. Ama ses doğru muydu? Bayan Holmes daha büyük bir korku ya da endişe sergilemiş olsaydı ne düşünürdü?

Arkadaşınızın hayatının söz konusu olduğu bir soruşturmayı yürütmek için fazla duygusal olduğunu düşünürdünüz.

"O mutsuz geleceğin gerçekleşmeyeceğini umuyorum," dedi sessizce.

Bayan Holmes ona döndü ve başını eğdi. "Ne olursa olsun, Lord Ingram ve ben, gerçeği engellemeden araştırmamıza izin verdiğiniz için size minnettarız, Müfettiş."

Bazen sessizliğini sadakatinden mi yoksa korkaklığından mı koruduğundan hâlâ emin olamıyordu. Ama sözleri açık ve samimiydi ve içsel mücadelesinin tamamen boşa gitmediğini bilmek onu duygulandırmıştı. Arkadaşına bir hizmette bulunmuştu.

Ayak sesleri. Bayan Olivia Holmes, yüzünde hem endişe hem de endişeli bir aşk ifadesi ile büyük merdivenlerden hızla indi. Ancak Treadles'ı görünce kaskatı kesildi.

Kadın yaklaşıırken, "Günaydın Bayan Holmes," dedi.

Ona baktı, sonra gözlerini başka tarafa çevirdi, gözleri sadece kız kardeşini görüyordu. "Beni mi görmek istediniz? Her şey yolunda mı?"

Treadles'ın yüzü haşlandı. Kadının temel nezaket kurallarını bir kenara bırakmayı seçmesine neden olacak kadar kırıncı olduğunu fark etmemişti.

Charlotte Holmes kız kardeşine nazik bir sitemle baktı, ama o bir şey söyleyemeden Başmüfettiş Fowler antreden içeri girdi. Bayan Olivia Holmes'a üstünkörü bir selam verdikten sonra, "Beyler, konuşabilir miyiz lütfen?" dedi.

Charlotte Holmes kız kardeşine, "Hemen geliyorum," dedi. Kız kardeşi başıyla onayladı. "Ben beyaz salonda bekleyeceğim."

"Bayan Holmes'u tanıdığınızı bilmiyordum, efendim," dedi Fowler, Bayan Holmes bir dizi kapının ardında gözden kaybolduğunda.

Charlotte Holmes ağda ile parlattığı bıyıklarının ucunu sıvazladı. "Buraya sadece Lord Ingram'ın bir elçisi olarak geldim. Bayan Holmes'un kendisi için endişelendiğini biliyor ve kendisinin iyi durumda olduğunu bilmesini istiyor."

"Ne kadar da centilmen." Fowler sesini alçalttı. "Şimdi, bu kesinlikle polisin işi Bay Holmes, ama Lord Bancroft Ashburton otopside hazır bulunduğu göre, muhtemelen yakında onun öğrendiği şeyi, yani öldüğü sırada Leydi Ingram'ın hamile olduğunu öğrenirsiniz."

Treadles nefesini içine çekti.

Bayan Holmes, o soğukkanlı tavrıyla sadece, "Peki ölüm nedeni?" diye sordu.

Bu aşırı soğukkanlılık Fowler'ın dikkatli bakışlarına maruz kalmasına neden oldu. "Patolog, damardan enjekte edilen aşırı alkol nedeniyle ölümün muhtemel olduğunu düşündü. Kan dolaşımında hangi maddelerin bulunmuş olabileceğini tespit etmek için daha fazla test yapacak."

Charlotte Holmes başını salladı. "Çok ihtiyatlı biri."

"Umarım bu uygunsuz bir merak olarak algılanmaz, Bay Holmes. Bildiğiniz kadarıyla, Leydi Ingram'ın taşıdığı çocuğun Lord Ingram'dan olma ihtimali var mı?"

"Her şey mümkün ama bu pek olası değil. Yabancılaşmaları tamamlanmıştı ve anladığım kadarıyla bu, hem kalbin hem de bedeninin tüm sevgilerinin sonunu işaret ediyordu."

"Teşekkür ederim, Bay Holmes. Sizi toplantınızdan daha fazla alıkoymamalıyım."

Charlotte Holmes başını eğdi. "İyi günler, beyler."

Kadının duyamayacağı bir yere geldiğinde Fowler, Treadles'a "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız, Müfettiş?" dedi.

Treadles'ın ilk dehşetinden sonra içini bir rahatlama duygusu kaplamıştı. Eğer çocuk gerçekten Lord Ingram'dan değilse, o zaman Leydi Ingram'ın hamileliği, sevgilisiyle birlikte kaçtığı iddiasına büyük bir güven veriyordu. Ama Fowler neredeyse neşeli görünüyordu -bu asla iyiye işaret değildi- bu yüzden ihtiyatlı davranmayı tercih etti. "Evet, efendim?"

"Yani artık elimizde Lord Ingram'ın Bayan Charlotte Holmes ile evlenme arzusundan çok daha güçlü bir neden var. Kayıp karınız başka bir adamın çocuğunu taşıırken ortaya çıksaydı tepkiniz ne olurdu, Müfettiş?"

Treadles gözlerini kırptırdı, bu fikri düşünemiyordu bile. Fowler memnuniyetle başını salladı. "Demek istediğim tam olarak bu."

CHARLOTTE BEYAZ SALONA GİRDİĞİNDE LIVIA YERİNDEN SIÇRADI.

"Bir şey öğrendin mi?"

"Henüz yeterli değil. İyi misin?" "I . . .

Açıkçası bilmiyorum."

Bu sabah Livia iki not almıştı. Biri Lord Ingram'dan geliyordu ve şu anda Bernadine'in sorumluluğunda olan Moreton Close adlı enstitünün incelenmesi sürecini başlatması için avukatına mektup yazdığını bildiriyordu. Diğeri ise imzasız ve iade adresi yoktu ama en yakın köy postanesinden postalanmıştı.

Okudum, *her yerde Sherlock Holmes hikayesini arıyordum.*

Henüz yayınlanmadı mı? Yayınlanmadıysa, lütfen acele edin.

Lord Ingram için dehşete düşmüştü, Charlotte için endişeleniyordu, kendine kızgındı ve yine de, bu ikinci notun gelişiyile, o kadar abartılı bir şekilde neşelendi ki, gül yapraklarıyla dolu bir halının üzerinde yürüyebilir ve tek bir tanesini bile incitmeyebilirdi.

Bayan Newell'in evinde olduğunu biliyordu. Ve o da yakınlardaydı. Onunla buluşmaya mı gelmişti? Bunu nasıl yapacaktı?

Kız kardeşinin kendisini izlediğini fark etti. "Peki ya sen Charlotte," dedi yüzü ısınarak. "Meşgul müydün?"

"Oldukça," dedi Charlotte. "Sen mi?"

Livia alay etti. "Spinster'a yakın birinin ne yapması gerekiyor?"

En azından Bayan Newell ona eşlik etmekten hoşlanıyordu ki bu Leydi Holmes için söylenemezdi. Bayan Newell'in kendisini davet ettiği için minnettardı.

Eve gitmekten ne kadar hoşlanmadığını bildiği için kalmak istiyordu ama aynı zamanda kendi ailesinden uzak kalmak için başkalarının iyi niyetine güvenmek zorunda kalmamayı da diliyordu.

"Peki ya senin hikayen?"

"Leydi Ingram'ı o buzhanede gördüğümde beri tek kelime yazamadım." Uzun bir nefes verdi. "Ama en azından Lord Ingram'dan haber aldım. Ondan Moreton Close'u araştırmama yardım etmesini istedim ve söz verdiği gibi avukatına mektup yazdı."

Charlotte başıyla onayladı. "Meseleyi ona havale etmenize sevindim; bu ona yapacak bir şey verir."

"Bernadine'in kim olduğunu ona söylememe gerek kalmamasına şaşırdım; Bernadine'in var olmaması da mümkündü."

"Bir mektupta ondan bahsetmiştim. Üç değil dört Holmes kızı olduğunu öğrenince çok şaşırdı."

Livia iç çekti. "Zavallı Bernadine. Umarım Moreton Close tam olarak iddia edildiği gibidir - onun gibi kadınlar için bir sığınak. Ama endişelenmeden duramıyorum. Kötü muamele görürse bunu kimseye söyleyemez bile."

Bernadine hiç konuşmamıştı. Ve kesinlikle okuma yazma bilmiyordu.

Charlotte cevap vermedi. Livia kız kardeşiyle bu tür sohbetlere alışkındı. Muhtemelen Lord Ingram'ın avukatlarının Moreton Close'da başarıya ulaşma şansını değerlendiriyordu.

"Hem kamu hem de özel akıl hastaneleri düzenli olarak denetlenir. Kanun böyle," dedi Charlotte sonunda. "Moreton Close bir boşlukta faaliyet göstermiyor. O yüzden en iyisini umalım."

Ve Lord Ingram'ın avukatları hızlı çalıştı.

Charlotte Livia'nın elini çabucak sıktı. "Kendine iyi bak. Londra'da araştırmam gereken bazı konular var."

Charlotte kapıya doğru ilerlerken, Livia'nın aklına Charlotte'a gayrimeşru kardeşleri Bay Myron Finch gibi davranan isimsiz genç adam hakkında bir şeyler sormak geldi. Kimdi bu adam? Ve Charlotte onun hakkında ne biliyordu?

Ama o cesaretini toplayana kadar Charlotte çoktan gitmişti.

POLISLERİN BAYAN NEWELL'İN AŞÇISIYLA KONUŞMASI KISA SÜRDÜ.

Evet, bir parça buz gönderilmişti. Ve gönderilmişti çünkü Bayan Newell

özellikle talep etmişti.

Şimdi Bayan Newell'la tekrar konuşmak için bekliyorlardı. Başmüfettiş Fowler tuvalete gitmişti, Charlotte Holmes beyaz salondan çıktığında Treadles antrede yalnızdı.

Ön kapıya doğru giderken onun yanından geçti ve başını salladı. "İyi günler, Müfettiş."

"Bay Holmes," dedi. "Bir dakika lütfen. Size bir sorum var." "Evet, Müfettiş?"

Onu neden durdurduğunu bilmiyordu. Ve şimdi, kafasında dönen tüm düşünceleri tek bir soruya indirgeyip indirgeyemeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Bayan Olivia Holmes'u çok gücendirdim ya da öyle görünüyor."

Onun devam etmesini bekledi.

"Bu tür suçları işlemekte ustayım galiba. Genelde Bayan Holmes gibi hanımlara değil ama ..." Söyleyeceği şeyi nasıl ifade edeceğinden emin olamayarak durakladı.

"Ama saygınlıktan tamamen yoksun kadınlara, son derece saygın Bayan Holmes, gözden düşmüş kız kardeşi adına hakaret etti."

Bayan Farr'ı ve muhtemelen ölmüş olan kayıp kız kardeşini düşündü. Birkaç ay önce karşılaştığı meyhaneci Bayan Bamber'ı düşündü. Onların istisna olduğuna inanmayı tercih ediyordu ve belki de öyleydiler. Sorun şuydu ki, kariyeri boyunca dağılmış olan diğerlerini de bir kasedeki kum taneleri gibi kolayca düşünebiliyordu.

"Ben bir polis müfettişiyim. İşim gereği çok daha fazla kadınla konuşmam gerekecek. Kışkırtma eğilimi kişisel bir özellik değildir."

Kadın yine bekledi. Kendini getirebileceği kadarını itiraf ettiği belli olduğunda, "Sözlerinizin nasıl ya da neden bu kadar olumsuz tepkilere yol açtığını tam olarak anlamadığınızı varsaymalı mıyım?" dedi.

Sertçe başını salladı, şimdiden bu konuşmadan pişmanlık duyuyordu.

"Diğer kadınlar adına konuşamam ama belki Bayan Holmes için bir açıklama getirebilirim. Kız kardeşi Charlotte küçük yaşlardan itibaren evliliğe uygun olmadığını anlamıştı. Babasıyla bir anlaşma yapmıştı; yirmi beşinci yaş gününe geldiğinde hala fikrini değiştirmemiş olursa, okula gitmesi ve eğitim alması için ona sponsor olacaktı, böylece bir gün bir kız okulunun müdiresi olabilirdi, saygın bir pozisyon ve buna bağlı olarak saygın bir ücret.

"O gün geldiğinde, babası sözünden döndü. Charlotte Holmes ya istemediği bir evliliğe adım atmak ya da sonsuza dek vefasız bir babanın çatısı -ve parmağı- altında kalmak seçenekleriyle karşı karşıya kaldı."

Treadles'ın onun gözden düşmesini çevreleyen koşullar hakkında hiçbir fikri yoktu. Yaptığı şeyi yapması için iyi bir neden düşünemiyordu, bu yüzden ahlaksız bir eğlenceden başka bir şey olmadığı için bir adamla yattığına karar vermişti.

"İkisi de onun için kabul edilebilir değildi. Bu yüzden üçüncü bir alternatif yaratmaya çalıştı. Kızlık soyadından kurtulacak ve bu kaybı babasına şantaj yaparak eğitim masraflarını karşılamasını sağlamak için kullanacaktı."

Treadles'ın şaşkınlığı ve dehşeti yüzünden okunuyor olmalıydı ki yüz ifadesi ironik bir hal aldı. "Evet, korkunç bir fikir ama başvuracak başka kaynağı yoktu. Onun sınıfındaki kadınlar süs eşyası olmak için yaratılmış. Kendi desteği için çalışmaya istekliydi ama kayda değer çok az becerisi vardı. Ve bir fabrikanın zemininde çalışarak yükselebileceğini düşünecek kadar saf değildi - fabrikalar kadınlara geçinecek kadar para vermiyor, bu yüzden birçoğu bu yetersiz geliri desteklemek için fahişelik yapmak zorunda kalıyor."

Treadles kaşlarının kalkmasına engel olamadı. Kadın fabrika işçilerinin de fahişe olma ihtimalini biliyordu ama bunun fabrikaların daha az iffetli kadınları cezbetmesinden kaynaklandığını düşünmüştü hep.

"Sonunda Charlotte Holmes, kendisine tüm seçenekler arasında en az korkunç görünen planını uygulamaya devam etti. İşler ters gitti. Kendini yeni bir dizi istenmeyen seçenekle karşı karşıya buldu: Hayatının geri kalanında hapsedilmek ya da kaçıp Londra'nın vahşi doğasında şansını denemek.

"Arkadaşlarının iyiliği sayesinde açlıktan ölmedi. Bugün oldukça iyi durumda olduğu söylenebilir. Yine de yaptığı şey, bir daha asla kendi hayatı üzerinde söz sahibi olamayacakmış gibi hissettiği umutsuz bir anda oynadığı umutsuz bir kumardı.

"Bayan Olivia Holmes ne ilk seçimi ne de sonrasında olanlar için kız kardeşini suçlamıyor, çünkü kendisi de her gün aynı çaresizliği, başına geleceklerin tamamen kendi elinde olmadığı hissini yaşıyor.

"Kız kardeşinin günahlarını onun önünde gündeme getirdiğinizde, bunu utandırmak amacıyla yaptınız. Belki siz bunun farkında değildiniz -belki de bunu sadece gerçeklere işaret etmek olarak düşündünüz- ama yine de bu doğru. "Hikayenin tamamını bilen Bayan Olivia Holmes'un bunu duyması tek bir seçeneğe indirgenmiş, tüm bağlamından koparılmış ve gelişigüzel bir şekilde yozlaşmış olarak değerlendirilmiştir. Sanırım bu ona haksızlık gibi geldi. Ve kendi hayatının dar sınırlarının acı verici bir hatırlatıcısı olarak hareket etti: Ya ailesinin talepleri doğrultusunda yaşamaya devam edecek -ve her gün biraz daha solacak- ya da geleneklere karşı gelecek ve hayatının geri kalanında utanmaz bir aşüfte olarak anılacaktı."

Bayan Holmes sakın bir şekilde, kin gütmekten konuşt. Ama Treadles'ın kulakları yandı.

-Ve yüzünü de. Kadının söylediği her şeyi anladığından emin değildi ama en başta neden ona bu soruyu sorduğunu şimdi anlıyordu.

Kadınların neden öyle tepki verdiklerini öğrenmek için *değil*, tavizsiz mantıksal zekâsıyla ona sadece mantıksız davrandıklarını söyleyeceği umuduyla.

Hatta histerik.

"Teşekkür ederim," dedi uyuşuk bir sesle.

"Özür dilerim. İnsanlara tam olarak duymak istemedikleri şeyleri söyleme eğilimindeyim." Yumuşak bir şekilde iç çekti. "Hazır konu açılmışken, kadınların tepkilerinden bazılarının yüzünüzle ilgili olabileceğini de ekleyebilirim. Sizinle konuşanların anlayış beklemesine yol açabilecek açık, sevimli bir yüzünüz var. Yine de yargınız o kadar sivri ve acımasız ki, sanki siz onların bildiği, her fırsatta onları engelleyen daha büyük bir dünyanın kişileşmiş halisiniz."

Adam cevap olarak bir şeyler mırıldanmış olabilir. Ona iyi günler diledi ve ön kapıdan çıktı.

"Bay Holmes muydu o?" dedi Başmüfettiş Fowler bir dakika sonra, Treadles'ı şaşırtarak.

"Evet, öyleydi."

"Hmm," dedi Fowler, Charlotte Holmes'un geri çekilen sırtını inceleyerek. "İşte görüldüğünden çok daha tehlikeli bir adam gidiyor."

BAYAN NEWELL ONUNLA KONUŞMAK ZORUNDA OLDUĞU İÇİN MEMNUNMUŞ GIBI DAVRANMADI.

tekrar polisi aradı. Başmüfettiş Fowler, onun soğukluğuyla yüzleşti.

havadan sudan konuşmayı bıraktı. "Hanımefendi, anladığım kadarıyla Stern Hollow'a buz gönderme emrini siz vermişsiniz. Neden?"

"Lord Ingram istedi. Dondurucu tencerelerinden birinin eksik olduğunu, mutfağımdan bir tane göndermemin sakıncası olup olmadığını, böylece konuklarımın alışık oldukları soğuk yemeklerin tadını çıkarabileceklerini söyledi. Dondurma kabıyla birlikte biraz da buz göndermemin sakıncası var mı?"

Treadles soğudu. Lord Ingram'ın buzhanesinde bekleyen tonlarca mükemmel buz varken komşusundan buz istemesi için ne gibi bir nedeni olabilirdi?

"Neden buz göndermenizi istediğinden bahsetti mi?"

"Yapmadı. Ama tüm misafirlerimi ağırlayarak bana çok daha büyük bir iyilik yaptığı için bunu memnuniyetle kabul ettim. Mutfak personelim buz kasasında zaten bir buz bloğu vardı ve aksi takdirde çöpe gidecek olan tüm yiyeceklerle birlikte göndermek çok az sorun yarattı."

"Son konuştuğumuzda neden bundan bahsetmedin?"

"Sormadınız ki."

"Bayan Newell, bir cinayet soruşturması sırasında polisten kanıt saklamak ciddi bir suçtur. Sormadım çünkü bu yönde araştırma yapacak kadar bilgim yoktu ama siz bize söylemediğiniz şeyin önemini biliyordunuz."

Yaşlı kadın burnunu kırıştırdı. "Masum bir adamı idam sehpasına gönderebilecek bir bilgiyi neden gönüllü olarak vereyim ki?"

"Hala onun masum olduğunu düşündüren ne?"

"Suçlu olduğunu düşündüren ne?"

"Bize anlattıklarınızdan Lord Ingram'ın bir şeyler sakladığı çok açık. Hizmetkârlarından hiçbirinin buzhaneye yaklaşmasına gerek kalmaması için sizden buz tedarik etmenizi istedi."

Başka bir sonuca varılamazdı ama Treadles yine de bunun yüksek sesle söylendiğini duyunca ürperdi.

Eğer Lord Ingram karısını öldürdüyse, bir daha asla Bayan Holmes'un karşısına çıkamazdı.

Bunu Bayan Newell söylemişti, Lord Ingram lehine önyargılı olduğu belli olan Bayan Newell. Ama Treadles bu ifadeye, Bayan Holmes'un ima edilen dürüstlüğüne sarıldı.

Bayan Newell, onun aksine, Fowler'ın suçlamasından dolayı cesareti kırılmamıştı. "Eğer durum böyle olsaydı, Lord Ingram kimsenin eve girmediğinden emin olmaz mıydı?"

ertesi gün de buzhaneye girebilir mi? Neden bir hizmetçi sadece yirmi dört saat sonra içeri girebilsin ki?"

"Belki de mutfağın ne kadar buza ihtiyacı olduğunu hafife almıştır. Belki de sizin sağladığınız miktarın konuklarınızın Stern Hollow'da geçirecekleri süre boyunca yeteceğini düşündü."

Bayan Newell alay etti. "Karınızın cesedi, personeliniz tarafından bir noktada ziyaret edileceği kesin olan bir yapıda yatıyor olsaydı, böyle varsayımlarda bulunur muydunuz Başmüfettiş? Lord Ingram aptal değil. Ve onun aptalca bir şey yapmasıyla başlayan herhangi bir suçluluk çıkarımı, varsayılan olarak, reddedilmesi gereken bir mantık çizgisidir."

BAYAN NEWELL'IN EVINDEN AYRILDIKLARINDA SIS HÂLÂ YAYGINDI AMA Stern Hollow'a vardıklarında hava açmaya başlamıştı. Başmüfettiş Fowler, Lord Ingram ile görüşmek yerine uşağı Cummings ile konuşmak istedi.

Cummings'le zaten bir kez konuşmuşlardı, diğer tüm hizmetlilerle görüştüklerinde. Treadles notlarına baktığında, Fowler'ın kenarlara *bu adamı tekrar sorgulamaları gerektiğini* yazdığını gördü.

"Bay Cummings, bu botları tanıyor musunuz?"

Ufak tefek, temiz bir adam olan Cummings, bir önceki akşam Lord Ingram'ın soyunma odasından alınmış olan bagaj kutusunun içindekileri inceledi. "Bunlar Lord Ingram'a ait."

"Onları daha önce gördünüz mü?"

"Evet. Oldukça eskiler, Lord Hazretleri için çalışmaya başlamamdan öncesine aitler." "Genellikle soyunma odasında mı tutulurlar?"

"Hayır. Genellikle yan girişlerden birinin yanında, arazide dolaşmak istediği zamanlar için Wellington botlarıyla birlikte tutulurlar."

"Artık orada olmadıklarından endişe etmediniz mi?"

"Toplum içinde asla giyilmeyen botlar benim yetki alanıma girmiyor, Başmüfettiş. Onları temizlemek koridor görevlisinin sorumluluğundadır. Arada bir, düzgün bir şekilde yaptığından emin olmak için onları kontrol ediyorum. Ama genellikle her seferinde sadece bir yan girişi incelerim ve bu evde birkaç tane var. Herhangi bir zamanda bir çift çizme görmezsem, diğer kapılardan birinin yanına istiflendiklerini varsayarım."

"Sence bu botlar neden soyunma odasında saklanıyor?"

"Bunu söyleyemem, Başmüfettiş."

"Lord Ingram'ın gardırobundan siz sorumlusunuz, bu da giyinme odasının tamamen sizin yetki alanınıza girmesi gerektiği anlamına geliyor. Bu botların ait olmadıkları bir yerde görünmeleri hakkında Lord Hazretlerine sormayı düşünmediniz mi?"

Cummings, "Soyunma odasının benim tarafıma konmuş olsalardı olabilirdi," dedi. "Soyunma odasının en iç çeyreği Lord Ingram'ın mektuplarını, günlüklerini, portföylerini ve benzerlerini sakladığı yerdir. Soyunma odasının o kısmına girmeye cesaret edemem. Talimatlarım açık. Onun tarafında yanlış yerleştirildiği belli olan bir şey görsem bile, örneğin soyunma odasının benim tarafımda kalması gereken bir kravat ya da tarak, onu kendi haline bırakacağım ve Lord hazretlerinin bunu zamanında çözmesine izin vereceğim."

"Yani soyunma odasında bu bot kutusunu gördünüz ama yanına bile yaklaşmadınız.
o."

"Bu doğru, Başmüfettiş."

"Bot kutusu ne zamandır soyunma odasında?" "Yıllardır."

"Yıllar mı?" Fowler kaşlarını çatı. "Anlıyorum, başka bir soru sorayım.
Ne zaman

soyunma odasının Lord Ingram'ın tarafına mı geçti?"

Cummings alt dudağını ısır. "İki ya da üç hafta önce. Büyük olasılıkla üç."

"Ve tabii ki nedenini sormadınız."

"Hayır, gerçekten."

"Botların tabanlarında büyük miktarda kömür tozu var. Sence nerede giyilmişlerdir?"

"Hayal bile edemiyorum. Evde kömür tozu bulunabilecek tek yer kömürlük olabilir."

"Eğer kömürlüğe gidip geri gelseydi, soyunma odasında kömür tozu görürdünüz, değil mi?"

Bay Cummings tereddüt etti.

"Size hatırlatabilir miyim, Bay Cummings-"

"Dürüstçe konuşmam gerektiğini anlıyorum,

Başmüfettiş." "Lord Ingram sizden aksini mi talep etti?"

"Hayır. Çavuş Ellerby geldiğinde, lord hazretleri tüm personelden polis tarafından sorgulandıklarında açık sözlü ve yardımcı olmalarını istedi."

"O zaman bu isteksizlik neden Bay Cummings?"

"Bilmiyorum, Başmüfettiş. Ama haklısınız, son zamanlarda soyunma odasında kömür tozu fark ettim."

"Lord Ingram'a bunu sordunuz mu?"

"Hayır, temizlendim ve görevlerime devam ettim."

"Şimdi, Bay Cummings, Lord Hazretlerinin son zamanlardaki yürüme alışkanlıklarında alışılmışın dışında başka bir şey var mı?"

Bay Cummings biraz daha tereddüt etti. "Yaklaşık iki hafta önce, her zaman yaptığım gibi akşamları değil de sabahları yan kapılardan birinden botları kontrol ettim ve çamurla kaplanmış bir çift Wellington gördüm. Koridordaki çocukla konuştum. Botları ihmal etmediğine yemin etti. Bir önceki günün sonunda hepsi temizlenmiş, fırçalanmış ve düzeltilmişti.

"Bana botları gece boyunca kullanılmış bulunduğunu söyledi. Sabah ilk iş onları temizliyormuş. Ama o sabah Bay Walsh'un ona vereceği başka işler vardı ve henüz botlara sıra gelmemişti."

"Anlıyorum," dedi Fowler, gözlerinde bir parıltıyla. "Başka bir şey var mı, Mr. Cummings?"

Uşak başını salladı.

Fowler onu kovdu ve kütüphanede asılı olanın birebir kopyası olan, arazinin ayrıntılı bir haritasını inceledi. Sonra başını kaldırdı. "Müfettiş Treadles, küçük bir gezintiye ne dersiniz?"

AYRILMADAN ÖNCE KORIDORDAKİ ÇOCUKLA KONUŞTULAR VE O DA

Gerçekten de son birkaç haftadır her sabah ağır temizlik gerektiren bir çift Wellington bulmuştu.

Polisler, malikâne müdürü Bay Platts eşliğinde yola çıktılar. Treadles geçen manzarayı çok az gördü. Scotland Yard'ın ilerleyişi hızlanıyordu. Bayan Holmes ne yapıyordu? Lord Ingram'ı kurtarabilecek bir şey mi bulmuştu?

Lord Ingram'ın bir gece önce sözünü ettiği, yeniden inşası kendisine büyük sıkıntı ve önemsiz bir zevk vermiş olan kapıya ulaştılar. Kapıdan beş dakika kadar yürüdükten sonra, ortasında bir kulübenin bulunduğu bir açıklığa geldiler. Kulübe bir kasaba arabasından biraz daha fazla yer kaplıyordu ama iki katlıydı, üçgen, derin eğimli bir çatısı, yuvarlak çatı pencereleri ve pembe ve mor alyssumlarla dolu pencere kutuları vardı.

Ve o benim dikkatimi bu konuya çekmişken, emlak müdürüm kapının yakınındaki bir dizi başka eksiklikten bahsetti; terk edilmiş bir oduncu kulübesinden güvenli geçiş için fazla çürümüş yaya köprülerine kadar her şey.

Treadles yeni bir yaya köprüsü görmemişti ama bir zamanlar terk edilmiş olan oduncu kulübesi kesinlikle görkemli bir şekilde restore edilmişti. Treadles çocukken böyle bir manzarayla karşılaşmış olsaydı, bir peri masalının içinde dolaştığını düşünürdü. Yetişkin bir adam olarak bile, başka koşullar altında bir merak ve zevk dalgası hissederdi.

Şimdi hissettiği tek şey belirsiz bir panikti. Eğer burası Lord Ingram'ın gece ziyaret ettiği ve çamurlu çizmeleriyle sonuçlanan bir yerse, Lord Ingram'ın Başmüfettiş Fowler'ın bunu bilmesini istemeyeceğinden emindi.

"Çok güzel," dedi Fowler Bay Platts'a.

"Aynı fikirdeyim," dedi emlak müdürü. "Anladığım kadarıyla çocuklar buraya bayılıyor."

Çocuklar. Yüce Tanrım, çocuklar. "İçeriye görebilir miyiz?" diye sordu Fowler.

"Elbette."

Kulübenin içi sarı pötikareli perdeler, tavan kirişlerinden sarkan sepetler ve küçük insanlar için yapılmış rustik mobilyalarla dekore edilmişti.

Fowler içerinin her santimetrekaresini inceledi. Treadles'ın da aynısını yapmaktan başka çaresi yoktu.

Deneyimli bir göz için, yakın zamana kadar içeride insanların olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Polisler çatı katındaki yatakların üzerinde iki farklı uzunlukta ince siyah saç telleri bulmuşlardır. Zemin kattaki küçük soba, yüzeylerindeki toz eksikliğine bakılırsa iki günden daha az bir süre önce kullanılmıştı. Sobanın üstündeki raflarda duran bir kavanozda da birkaç zencefilli bisküvi vardı; hizmetçinin söylediğine göre -readles bunu yüreği parçalanarak hatırlıyordu- Lord Ingram, hiç sevmediği halde gecenin bir yarısı natürmorttan getirmişti.

Atları bıraktıkları yere doğru yürümeye başladıklarında Fowler, "Bay Platts, Stern Hollow'daki kömür mahzeninde ilginç ya da farklı bir şey olup olmadığını bize söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

"Kesinlikle orantılı bir ev. Lord Ingram'ın hizmetkârlara ihtiyaç duymamaları için kurdurduğu dumbwaiter'ı her zaman takdir etmişimdir.

merdivenlerden aşağı ve yukarı kömür taşımak. Ama bunun ötesinde-"

Bir an için durdu. "Ne kadar aptalım. Malikânenin çeşitli tuhaflıklarına o kadar alışmışım ki -bütün büyük evlerde vardır- bunu daha önce düşünemedim. Stern Hollow'un muhteşem bir mutfak bahçesi var, gördüğüm en güzel bahçelerden biri ve gittiğim her yerde bu bahçeyi ziyaret etmeye çalışıyorum.

"Bahçe, güneş ışığından en üst düzeyde faydalanmak için tasarım gereği yokuş aşağı eğimlidir. Ne yazık ki bu, yamacın yarısına kadar inşa edilen cam evlerin, arkasında kazan kulübesinin bulunduğu kuzey duvarının tepesinden yaklaşık altı metre aşağıda olması anlamına geliyordu. Bu cam evleri ısıtmak üzere sıcak su göndermek ve suyun geri dönmesini sağlamak için kazanların olağanüstü bir derinliğe, tam olarak on sekiz metreye kadar gömülmesi gerekiyordu, çünkü kazanların kendileri de yüksekliği de barındırması gereken boru şeklindedir.

"Kazanlar kış için yakıldığında, ki her an yakılabilirler, bir tanesinin sürekli olarak maksimum kapasitede çalışması gerekir; bu da günde üç kez ve özellikle soğuk gecelerde akşam geç saatlerde bir kez daha ateşlenmesi gerektiği anlamına gelir. Sırtında ağır bir kok kömürü sepetiyle, oluk kenarına cıvatalanmış cılız bir merdiven üzerinde zifiri karanlık bir çukura inmek eskiden tüyler ürpertici bir işti.

"On beş yıl kadar önce genç bir adam merdivenden düştü ve bir bacağını kırdı. Kısa bir süre önce evi satın alan Lord Ingram'ın vaftiz babası bana bir şeyler yapmamı söyledi - hizmetinde başka kimsenin ciddi şekilde yaralanmasını istemiyordu. Bunu nasıl başaracağımı bana bıraktı - ayrıntılarla uğraşmak istemiyordu - sadece bir şeyler yapılması gerektiğini söyledi.

"Çözüm üzerinde kafa yordum. Aslında okul tatilinde ziyaretime gelen Lord Ingram, madem mutfak yemec odasına bağlayan bir yeraltı tüneli var, neden kömürlükten bahçe kazanlarına giden bir tünelle kesiktirmeyelim diye önerdi."

Bay Platts, konusuna ısınarak bu tünelin yapımını anlattı. Ardından, cam evlerin ısıtılmasını hem kolay hem de güvenli hale getirdiği için harcanan zamana ve hazineye değdiğine dair onları temin etti.

Treadles, Fowler'ın bu tünelin incelikleriyle ilgilenmediğini, ama kendi gözleriyle görene kadar beklemekte olduğunu anlayabiliyordu. Geri döndüğünde

Bay Platts kömürlükteki çift kapaklı kapıyı memnuniyetle açtı ve onları bir rampadan aşağı indirdi.

Emlak müdürü büyük bir gururla bir düğmeyi çevirdi. Treadles'ın beklediğinden daha geniş olan tüneli, üç ince adamın arka arkaya yürümesine yetecek kadar parlak ama oldukça sert bir ışık kapladı.

"Elektrik, beyler, modern çağın bir harikası."

"Evin geri kalanında elektrik var mı?" diye sordu Treadles. "Öyle olduğunu hatırlamıyorum."

"Personel odaları ve ev ofislerinin tamamı elektrikli, ancak evin ana kısmı değil - Leydi Ingram'ın elektriğe karşı güçlü duyguları vardı ve onun isteklerine saygı duyuldu."

Son olarak, Bayan Avery ve Somersby'nin Leydi Ingram'ın kendi evinde hoş karşılanmamış olabileceği yönündeki suçlamalarını dengeleyecek bir iddia.

Fowler sanki duymamış gibi, "İzninizle, tünel boyunca yürümek istiyoruz," dedi.

"Elbette. Ama size eşlik edemediğim için beni mazur görün beyler. Bu kapalı, yeraltı mekanlarında kendimi kaybetmeden fazla zaman geçiremiyorum."

"Şimdiden çok yardımcı oldunuz Bay Platts. Kendi başımızın çaresine bakabiliriz ve ayrılmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olacağız."

Bay Platts normal görevine gitmek üzere ayrıldı. Polisler tünelden aşağı doğru ilerlediler. Zamanla çapraz bir tünele geldiler, bu mutfakla yemek odası arasındaki tünel olmalıydı. Sonra tünel belirgin bir şekilde aşağı doğru eğilmeye başladı. Treadles ayaklarının altındaki olukları hissedebiliyordu, şüphesiz kok kömürü dolu bir el arabasının inişini yavaşlatmak için.

Efsanevi kazanlar görüldü, soğuk ve sessiz, kış için henüz yanmamışlardı.

Başka bir şey daha ortaya çıktı: yüklü raflar.

Raflar, kazanların çalışması için gerekli alet ve edevat için düşünülmüş olmalıydı. Ama bunların hepsi bir köşeye sürülmüştü. Şimdi raflarda ince, rulo yapılmış bir şilte, tuvalet malzemeleri, İsviçre çikolatasından konserve tavuk ve yoğunlaştırılmış süt kutularına kadar bir dizi gıda maddesi bulunuyordu. Bir bölüm resimli kitaplara ayrılmıştı. Ayrıca boya kalemleri ve çocukların çizimlerini içeren elle dikilmiş defterler de vardı.

Fowler küçük bir kupa aldı ve Treadles'a uzattı. İçindekilerin kalıntıları henüz tamamen kurumamıştı. Kokladı. Kakao. Ve en fazla iki günlük.

Fowler bir süre daha etrafına bakındı. Sonra başını salladı. "Sanırım şimdi Lord Ingram'la konuşmalıyım."

Treadles kütüphaneye gelmekten korkuyordu. Bu sonun başlangıcı mıydı? Yapabileceği bir şey var mıydı? Bayan Holmes neredeydi ve bu an için hiç hazırlık yapmış mıydı?

BAYAN HOLMES KÜTÜPHANEDE HİÇBİR YERDE GÖRÜNMÜYORDU. AMA LORD

Ingram yalnız değildi: Yanında zarif ama bazı açılardan boş bir adam daha vardı.

Lord Ingram adama döndü. "Scotland Yard'dan Başmüfettiş Fowler ve Müfettiş Treadles'ı takdim etmeme izin verin. Beyefendi, Lord Bancroft Ashburton."

O zaman kardeşi. Yeni tanışan adamlar el sıkıştı.

"Lord Ingram, biraz yalnız konuşabilir miyiz?" dedi Fowler. "Konuşmamız gereken hassas bir konu var."

Lord Ingram kesin bir ifadeyle, "Lord Bancroft durumu gayet iyi biliyor," diye cevap verdi. "Burada ondan saklanması gereken hiçbir şey yok."

"Pekâlâ, o zaman lordum-"

Kapı patlayarak açıldı.

"Başmüfettiş! Müfettiş!" diye bağırdı Çavuş Ellerby. "Arazide bir ceset daha bulduk, bir erkek cesedi!"

"BU BAY HOLMES'UN FIKRIYDI. HATIRLIYOR MUSUN, BANA bir adamın cesedini mi arıyorsunuz?" diye bağırdı Çavuş Ellerby, şeker zulası bulmuş bir çocuk kadar heyecanlıydı. "Ayrıca bana cesedin buzhaneden çok da uzakta olmadığını söyledi. Bu sabah sis dağılınca kendi kendime neden bir arama yapmayalım diye düşündüm. Ve bir de ne görelim, cesedi bir saat içinde bulduk."

Ölü adamın giysileri pejmürdeydi, bir serserinin değil, daha çok bir işe yaramazın giysileriydi. Boğulmuştu, boğazındaki izler hâlâ canlıydı. Koku azalıyor olsa da, Charlotte Holmes'un tahmin ettiği gibi ölmeden önce üstünü kirletmişti.

Yattığı yer buzhaneden on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi, eğer bir ceset çekiliyorsa bu süre daha da uzundu - hala nemli olan pantolonunda sürüklendiğini gösteren yırtıklar vardı.

Başmüfettiş Fowler'ın ifadesi okunamaz haldeydi. Londra'daki patoloğa gidişini geciktirmesi için haber vermesi için bir polis memuru gönderdi. Sonra cesedi ve çevresini inceledi. Lord Bancroft yavaşça yürüyerek her şeyi inceledi. Lord Ingram bir ağaca yaslanmış, sigara içiyor ve olan bitene aldırmyormuş gibi görünüyordu.

Yarım saat sonra kütüphaneye geri döndüler.

Fowler hiç vakit kaybetmedi. "Lord Ingram, neden bize o adamın kim olduğunu söylemiyorsunuz?"

"Bana adının George Barr olduğunu söyledi." "Onu neden öldürdün?"

"Onu son gördüğümde tamamen hayattaydı. Ölümüyle hiçbir ilgim yok."

"Pekâlâ o zaman. Bize onu nasıl tanıdığınızı anlatın."

"Bayan Newell'in misafirlerinin evime gelmesinden bir gün önceydi, ya da belki de o gün demeliyim, çünkü saat yaklaşık olarak sabahın biriydi. Tünelin sonunda görüldüğünde tünelde cam ev kazanlarına doğru gidiyordum. Elektrik ışıkları yanıyordu ve tüm tünel aydınlanmıştı. Beni gördü ve hemen arkasını dönüp merdivenden yukarı çıkmaya başladı.

"Peşinden gittim. Buzhanenin yakınlarında onu yakaladım, etkisiz hale getirdim ve bağladım."

"Yanında ip mi taşıyorsun?" "İyi bir ip."

"Neden?"

"Belki de personelinden bir süre önce Stern Hollow'da bir yangın çıktığını öğrenmişsinizdir?"

"Bundan haberdar edildim."

"Yangının dikkat dağıtmak için çıkarıldığından neredeyse tamamen eminim; aynı gece çocuklarımı kaçırmaya yönelik bir girişim oldu ve ben yangına doğru değil de kreşe doğru koştuğum için bunu önleyebildim."

"Bana söylemedin Ash," dedi Lord Bancroft, sesi alçaktı.

Lord Ingram başını salladı. "Endişelenecek yeterince şeyiniz var. Yükünüzü arttırmak istemedim."

Fowler, "Yani çocuklarınızın kaçırılabilceğinden zaten endişe ediyordunuz?" diye sordu.

"Leydi Ingram'ın bu tür entrikalardan uzak olduğunu sanmıyordum."

"Onları Lord Remington'la birlikte göndermenizin nedeni de buydu. Stern Hollow'dan uzakta daha güvende olacaklarını düşünmüştünüz," dedi Treadles.

"Evet. Remington'ın Leydi Ingram'ın peşinden gönderebileceği kişilerden kaçabileceğine güveniyordum."

Ama çocuklar uzaktaysa, peri masalı kulübesinde kim uyumuştı? Kazanların bulunduğu yerde sıcak kakaoyu kim içmişti? Ve Lord Ingram gece yarısından sonra orada ne yapıyordu?

Fowler'ın da aynı soruları sorduğu anlaşılıyordu. "Lordum, gecenin bu saatinde tünelde ne işiniz vardı?"

Lord Ingram omuz silkti. "Bugünlerde pek iyi uyuyamıyorum. Bu yüzden bazen tuhaf saatlerde arazide dolaşıyorum."

"Pekâlâ. Bu adamı etkisiz hale getirdiniz ve bağladınız. Sonra ne oldu?"

"Onu sorgulamaya çalıştım. İlk başta hiçbir şey söylemedi. Sonra bana adının George Barr olduğunu ve köyün dışında yaşadığını, çoğunlukla kız kardeşinin gönderdiği parayla geçindiğini söyledi. Stern Hollow'un değerli bir sanat koleksiyonuna ev sahipliği yaptığını duymuştu. Sanat eseri hırsızlığının hem hızlı hem de kolay olduğunu da duymuştu.

"Birkaç hafta önce Stern Hollow'dan bir uşakla köy barında yarım gün bira içerken karşılaşmış. Sohbetleri sırasında, malikanenin geceleri güzelce kilitlendiğini ve dışarıdan kimsenin içeri girmesinin mümkün olmadığını duyduğunu söylemiş. Ona göre, birkaç bira içmiş olan uşak, eğer içeri girmeye çalışsaydı, kazan kulübesine gireceğini, merdivenden aşağı ineceğini ve kömürlüğe giden tüneli kullanacağını söylemiş. Bay Barr da anında zengin olmak için tam olarak bunu yapmaya karar verdi.

"Gerçekten aptal bir adama benziyordu. Ama ilk izlenimime güvenmeye cesaret edemedim. Bu yüzden başka bir şey yapmadan önce hikayesini doğrulamaya karar verdim. Zaten buzhaneye yakın olduğumuzdan, onu saklamak için en uygun yer orası gibi görünüyordu.

"Onu bir ağaca bağladım, ağzını kapattım ve baş bahçıvanın kulübesine gidip buzhanenin anahtarını aldım. Kulübedeyken bir yığın asma kilidi olduğunu gördüm ve birini almaya karar verdim. Gerçekten köyün delisi olup olmadığını anlayamadan mutfak yardımcısının yanlılıkla Bay Barr'a rastlamasını istemedim.

"Onu ikinci ön odaya koydum ve buzhaneyi diğer kilitle emniyete aldım. Sabah ona biraz su ve yiyecek götürmek istedim ama dışarıdaki görevliler yakınlarda çalışıyordu ve görünmeden buzhaneye giremezdim. Sonra Bayan Newell'ın sarnıçları kırıldı ve bakılması gereken bir misafir akınıyla karşı karşıya kaldım. Günün geri kalanında kaçamadım. Ve çoğu yattıktan sonra bunu başardığımda, beylerden biri teleskopunu buzhaneden yirmi metre uzağa kurmaya karar verdi.

"Bir saat bekledim. Gitmeye hiç niyeti yoktu. Sabahın üçünde tekrar dışarı çıktım. O zamana kadar gitmişti. Ama buzhanenin kapısındaki kilit de yerinde yoktu. Bu beni hiç de azımsanmayacak ölçüde telaşlandırdı. İçeri girdim ve her şey

Adamdan geriye ikinci antreye bıraktığı kötü bir koku kalmıştı.

"Buzhanenin derinliklerine inmediniz mi?"

"Hayır. İlk ve tek düşüncem onun Leydi Ingram tarafından gönderildiği ve yalnız gönderilmediği idi. Ortağı onu serbest bırakmış olmalı. Buzhaneye daha fazla girmenin onlara hiçbir yararı olmayacağından, iç odaları kontrol etmeyi hiç düşünmedim."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra artık buzhaneye birinin girip girmemesi önemli değildi; eski kilidi yerine taktım, yedek anahtarı baş bahçıvanın evine geri götürdüm ve eve geri döndüm." Parmaklarını maun ağacından yapılmış büyük masasının üstüne bir kez vurdu. "Ve o öğleden sonra Leydi Ingram'ın cesedi, o sabah durduğum yerden yirmi adım ötede bulundu."

PENCERELERİN ÖTESİNDE GÖKYÜZÜ MAVİYDİ, SIS DAĞILMIŞTI.

Tamamen; gün soğuk ama berrak olacağına benziyordu. Dışarıdaki aydınlık, çok sayıda lamba ve apliance rağmen kütüphanenin içinin kasvetli ve ışıksız görünmesine neden oluyordu.

Lord Ingram'ın itirafının ardından sessizlik hüküm sürdü; ateşler bile zar zor tütüyordu. Başmüfettiş Fowler gözlüklerini parlattı. Lord Bancroft bir dilim pastayı bitirip diğerini aldı. Lord Ingram çayından bir yudum aldı, eli sabitti, ifadesi soğuktu, görünüşe göre yaklaşan sonunun farkında değildi.

Treadles parmakları titremesin diye defterinin kenarlarına tutunuyordu. Charlotte Holmes neredeydi? Kendisinin ve Lord Ingram'ın ortaya çıkarması için ona güvendikleri suçlayıcı kanıtlar neredeydi?

Gözlüklerinin netliğinden memnun olan Fowler gözlüklerini tekrar burnuna yerleştirdi. Baykuş bakışları malikânenin efendisinin üzerindeydi. "Lord Ingram, ben böyle olduğuna inanıyorum: Bu adamı siz öldürdünüz."

Ne Lord Ingram ne de Lord Bancroft herhangi bir tepki gösterdi. Treadles dişlerini sıktı, terleyen avuçlarını bir mendille sildi ve not almaya devam etti.

Fowler, "Her ikisi de çocuklarınızla ilgili olan iki farklı koşul altında gerçekleşmiş olabilir," diye devam etti. "Çocuklarınızın kardeşiniz Lord Remington Ashburton'la birlikte gittiğine inanmıyorum. Hâlâ bu arazide bir yerlerde olduklarına inanıyorum. George Barr tesadüfen bir tanesine rastladı.

Çocukları ve muhtemelen onların yöneticilerini tuttuğunuz yerlerden, yani cam ev kazanları ile kömür mahzeni arasındaki tünelden. O halde onun varlığının sizi bu kadar telaşlandırmasına şaşmamalı.

"Onu kovaladınız ve etkisiz hale getirdiniz. İşte burada olasılıklar birbirinden ayrılıyor. Onu oracıkta öldürmüş olmanız mümkün. Ama ben öldürmediğinizi düşünüyorum. Görüldüğü gibi bir moron olup olmadığını anlamaya çalışırken onu buzhaneye kilitlediğiniz konusunda gerçeği söylediniz.

"Ve sonra Leydi Ingram gizlice geldi. Belki de hayallerindeki adamla işler ters gitmişti. Belki de dönüşü sadece çocuklarının iyiliği içindi, üçünün de. Ama yokluğunu İsviçre'deki bir sanatoryumu ziyareti olarak açıkladığınızı biliyordu, bu da kolayca tersine çevrilebilirdi. Ve şimdi eve dönmek, çocuklarına annelik etmek ve doğacak bebeğini rezil bir sürgün yerine saygın koşullarda büyütmek istiyordu.

"Bu sizi öfkелendirdi, siz ki terk edilme gerekçesiyle boşanma dilekçesi verebilmek için gerçeğin bilinmesine izin vermeyi düşünmeye başlamıştınız. Böylece hayatınızın geri kalanına, tercihen Bayan Charlotte Holmes'un yeni Leydi Ingram olmasıyla devam edebilecektiniz. Leydi Ingram'ın ricasını kabul etmiş gibi yaptınız, ona bir miktar afyon verdiniz - patolog bunu da onda buldu - ve sonra ona mutlak alkol enjekte ettiniz.

"Artık iş bittiğine göre, durumu kendi lehinize nasıl çevirebileceğinizi merak ettiniz. En iyisi, kamuoyuna onun yurtdışındayken öldüğünü gösterecek şekilde olayları manipüle etmektir. Bunun için cesedinin bir tabut içinde geri gönderilmesi ve bir cenaze töreni düzenlenmesi gerekir.

"Ama geri gönderilmek üzere onu Kıta'ya nasıl götüreceğiz? Düzenlemeler yapılmalı. Bu arada, uydurmayı seçtiğiniz olay kronolojisine uygun bir şekilde korunmalı. Buzhanedeki adamı hatırladınız. Buzhane, onun bozulmasını -ya da geleceğinizi bozmasını- engellemek için mükemmel bir yer olabilirdi.

"Bu da tabii ki, Leydi Ingram'ı sürüklediğinize tanık olan zavallı Bay Barr'ın artık sonsuza dek susturulması gerektiği anlamına geliyor."

Treadles ağzı açık bir şekilde Fowler'a bakmamak için büyük çaba sarf etti. Bu bilinen gerçeklerin korkunç bir yorumuydu ama en kötüsü de bir jürinin böyle bir senaryoya ikna olabileceğini görebilmesiydi.

Lord Bancroft soğuk bir tavırla, "Scotland Yard'ın bu günlerde roman yazarları çalıştırdığını bilmiyordum," dedi. "Hem de Penny Dreadful türünden."

Şimdiye kadar arkadaşının kardeşine karşı sadece saygılı bir ihtiyat hisseden Treadles, daha sıcak duygular beslemeye başladı. Lord Bancroft'un kendisinden aşağı gördüğü adamların içini boşaltmaktan çekinmeyen biri olduğuna şüphe yoktu ama en azından şimdi bunu Treadles'ın savunmak isteyip de savunamadığı biri adına yapmıştı.

Fowler azarlanmadı. "Gerçek çoğu zaman kurgudan daha tuhaftır, lordum."

"Eğer her şey iddia ettiğiniz gibi olduysa, Başmüfettiş, o zaman neden buzhaneye orijinal kilidi geri takayım, hem de misafirlerle dolu bir malikane ve buza ihtiyaç duyacağı kesin olan bir mutfak varken?"

Lord Ingram'ın ses tonu sakindi, bu koşullar altında Treadles'inkinden çok daha sakindi.

"Efendim, tüm saygımla söylüyorum, orijinal kilidi yerine takanın siz olduğuna dair elimizde hiçbir kanıt yok. Kapıda yanlış kilit olduğunu fark eden ve durumu düzelten başka biri de olabilir."

"Saçmalık," dedi Lord Bancroft. "Bütün bunları, malikâne misafirlerle dolup taşarken kardeşimin yaptığını mı söylüyorsunuz?"

"Bu, Bay Sherrinford Holmes'un anlattığı olaylardan çok daha az gülünç, çünkü beni, malikâne misafirlerle dolup taşarken tüm bunları *dışarıdan gelenlerin* yaptığını inandırmak istiyor."

Buna karşı Lord Bancroft'un bile uygun bir cevabı yoktu.

Treadles kütüphanenin kapısına doğru baktı. Charlotte Holmes neden içeri girmiyordu, gerçek suçlu da onu uysalca takip etmiyor muydu? Sherrinford Holmes'un aptal bıyığını o güne kadar gördüğü en güzel manzara olarak ilan edebilirdi, eğer o lanet şey bir an önce ortaya çıksaydı.

Tam şu anda.

Lord Ingram da gözlerini kapıya dikti. Sonra tekrar düşmanına baktı. "Beni tutuklamaya mı geldiniz, Başmüfettiş?"

"Hayır, henüz değil lordum," dedi Fowler, sesinde kendini beğenmişliğin en ufak bir izi vardı. "Ama bir sonraki emre kadar lütfen malikânede kalmanızı rica ediyorum."

BAYAN WATSON, BAYAN HOLMES'UN TELGRAFINI OKUDU.

ve aceleyle evden çıktı. Şans yanındaydı. Somerset House'a giderken hiçbir araba kalabalığıyla karşılaşmadı ve cazibesinin son zerresini de kullanarak araştırmasını rekor sayılabilecek bir sürede tamamladı.

Daha sonra son sürat Paddington istasyonuna gitti, Bayan Holmes çoktan peronda bekliyordu.

Sherrinford sakalıyla, Bayan Holmes'un ne kadar yediğine dikkat etmeye başladığı varsayımsal sınır olan Maksimum Tolere Edilebilir Çeneye ne kadar yakın ya da uzak olduğunu ölçmek zordu. Ama Bayan Watson onun iştahının yerine gelmediğinden şüpheleniyordu. Çok farklı görünmüyordu ama kendini daha zayıf ve çok ama çok yorgun hissediyordu.

Kısa bir süre el ele tutuştular.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye mırıldandı Bayan Holmes.

Olayların normal seyrinde bile endişelenmeye meyilli olan Bayan Watson, her gece sabahlara kadar uyanık kalarak zihnini bir nebze olsun sükûnete kavuşturmaya çalışıyordu. Ne yazık ki, bunu her başardığında, birkaç dakika sonra her şeyin nasıl korkunç ve geri dönülmez bir şekilde yanlış gidebileceğini düşünerek farklı bir yola girdiğini fark ediyordu.

"Yeterince iyi," dedi. Ve bu doğru bir cevaptı. Lord Ingram'la kıyaslandığında, hepsi olağanüstü iyi durumdaydı, iyi şans ve nimetlerle kozalanmışlardı.

Ama belki de gelgit onun için de dönmek üzereydi. Bayan Watson'ın bugün yaptığı iş kesinlikle hayatının en değerli işleri arasında yer alıyor olmalıydı.

"Nereden biliyordunuz?" diye sordu Bayan Holmes. "Genel Kayıt Bürosu'nda ne bulacağımı nereden biliyordunuz?"

"Ben düşünmedim. Bu sabaha kadar, patoloğun otopsi sırasında Leydi Ingram'ın hamile olduğunu keşfettiğini öğreninceye kadar bu yönde düşünmemiştim."

Bayan Watson'ın nefesi kesildi. "*Bu* ne anlama geliyor?" "Oxfordshire'da öğrenmeyi umduğum şey bu."

Sanki bir işaretmiş gibi, bekleyen tren düdüğü çaldı.

Bayan Watson hâlâ şaşkındı. "Lord Ingram biliyor mu? Bu konuda ne düşünüyor?"

"Sanırım şimdiye kadar -Lord Bancroft otopsiye katılmıştır. Ama Scotland Yard'dan gelen haberi duyduğumdan beri onunla görüşmedim."

"Ah, zavallı çocuk. Ne dayanılmaz bir durum."

"Pekala," dedi Bayan Holmes. "Bu durum yakında değişecek."

"Umarım öyle olur!" Bayan Watson hararetle söyledi.

"Ne dilediğinize dikkat edin hanımefendi," dedi Bayan Holmes, sesinde özür dileyen bir ton vardı. "Her şey daha da kötüye gidebilir."

GEÇTİĞİMİZ YAZ, OXFORDSHIRE'DAYKEN

Charlotte, Bay Myron Finch'in nerede olduğunu öğrenmek için Leydi Ingram'ın atalarından kalma malikânesinin önünden geçmişti. O sırada Bayan Watson'la birlikte kapıdan içeri bakmışlar ama içeridekilere seslenmemişlerdi.

Şimdi yaptı, ya da en azından Bay Sherrinford Holmes yaptı, Lord Ingram adına.

Ev Charlotte'a bakımlı, iyi dekore edilmiş ama tarih duygusundan yoksun gibi gelmişti. Leydi Ingram'ın anne ve babasının onlarca yıllık yoksulluktan kurtulduktan sonra, yeni ve daha gösterişli eşyalar edinmek için eski eşyalarından -her halükârda rehin veremediklerinden- aceleyle kurtulduklarını hayal edebiliyordu.

Evin sahibinin gelişinden haberdar edilmesini beklerken gözlerini kapattı. Hem yorgun hem de rahatsız edici bir şekilde uyanıktı, bu farkındalık onu çok fazla duygusal detayla dolduruyordu.

Bu, çok küçük yaşlardan beri öğrendiği bir şeydi: Aç karnına duyuları keskinleşirdi, bazen gözlerini kapatıp parmaklarını kulaklarına sokması gerekecek kadar; ama az miktarda aşırı yemek bu duyuları daha katlanılabilir bir düzeye indirirdi.

Küçük bir çocukken kuru üzümünden nefret ederdi. Ancak aile aşçısı, her biri yarım kilo kuş üzümü gerektiren erikli keklerde uzmanlaşmıştı. Ve fazladan bir dilim erikli kekin hafifletici etkisi zamanla kuru üzümü rahatlık ve ferahlık hissiyle ilişkilendirmesine neden olmuştu.

Ergenlik yıllarından sonra aşırı duyarlılığı daha az yoğunlaşmıştı. Bir ya da iki gün su ve çok az miktarda sade kızarmış ekmek onu titreyen bir sinir yığınının dönüştürmüyordu. Yine de, on beş çeşit yemeğin başından sonuna kadar bir zevk olacağı bir noktaya ulaşmıştı.

Keşke midesi işbirliği yapsa.

Sade tost bile isyan etmesine neden oluyordu. Keskin bir mide bulantısıyla birlikte korku dalgaları da geliyordu; Lord Bancroft'la akşam yemeği tam bir sefalet egzersiziydi.

Kendi kendine korkunun tamamen gereksiz olduğunu söylemişti. Hazırlık yapmıştı; koşulları anlamıştı; dikkatli ve uyanık olmaya kararlıydı. Onu yönlendirecek ya da koruyacak ek bir korkuya ihtiyacı yoktu.

Korku, mantıksız ama hissedilir bir şekilde devam ediyordu. Ve bunun etkisini azaltmanın tek yolu midesini mümkün olduğunca boş tutmaktı.

Bu toplantının yardımcı olacağını umuyordu. Olmazsa, tırmanması gereken dağ çok daha yüksek olacaktı.

"Bay Holmes," dedi uşak, "Bay Greville şimdi sizinle görüşecek."

Charlotte rahatsızlığını bir kenara itti ve Sherrinford Holmes'un neşesini takındı. "Ah, mükemmel."

Leydi Ingram'ın iki küçük erkek kardeşinden büyüğü olan Bay Alden Greville, Charlotte'u endişeli bir ilgiyle karşıladı. "Lütfen kayınbiraderimin durumunun iyi olduğunu söyleyin. Haberi öğrendikten sonra hemen Stern Hollow'a gitmek istedim ama o özellikle burada kalmamı söyledi. Orada olmanın benim için çok üzücü olacağını düşündü. Ama burada oturup tırnaklarımı yiyerek bir haber beklemek ve gazetelerin akla gelebilecek her türlü kabalığı yazması korkunçtu."

Charlotte bir fincan çayı kabul etti ve sade bir şekilde içti; bir parça şeker ve bir kaşık krema midesinde yeni bir isyan başlatmak için yeterliydi. "Durumu gayet iyi. Ama sizi uyarmalıyım, her an kız kardeşinizi öldürmekle suçlanabilir."

Bay Greville'in rengi ölümcül bir solgunluğa dönüştü. "Hayır, bu olamaz! O asla böyle bir şey yapmazdı."

"Ne yazık ki, ikinci derece kanıtlar ezici bir çoğunlukla onun lehine değil. Ve polis böylesine önemli bir davada mahkumiyet kararı çıkmasını çok isteyecektir. Tek umudumuz bu konuda bir hata yapmak istememeleri - ki bu da büyük bir fiyaskoyla sonuçlanır. Sadece ve sadece bu nedenle, hala biraz zamanımız olabilir."

Bay Greville parmaklarını birbirine düğümledi. "Bunun ne kadar büyük bir darbe olacağını size anlatamam. Açıkçası Ash ve çocuklar için felaket olur. Ama Hartley ve benim için... Ash'in bizim için ne anlama geldiğini anlatamam. Minnettar olmamız gereken kişinin Alexandra olduğunu biliyorum, hayatımızı iyileştirmek için onunla evlendi. Ama doğruyu söylemek gerekirse, kız kardeşim

ve Ash her zaman dinlemek ve yardım etmek için zaman ayırdı, parayla evet, ama her şeyden önce nezaketle.

"Kardeşim Ash'e benden daha çok tapıyor, eğer bu mümkünse. Eğer ona bir şey olursa yıkılır. Alexandra'yla aramız bozulduğunda, onun sevgisini kaybedeceğimizi düşündüğümüzde ikimiz de dehşete kapılmıştık. Elbette böyle bir şey olmadı, Tanrı'ya şükür. Ama şimdi onu kaybedebileceğini düşünmek-"

Bay Greville yutkundu, devam edemedi.

"Lord Ingram'ın arkadaşı olarak endişenizi paylaşıyorum," dedi Charlotte. "Başına en kötü şeyin gelmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Bu yüzden size geldim Bay Greville. Bana yardım eder misiniz?"

"Tabii ki! Ne yapabilirim ki? Lütfen söyle bana. Elimden gelen her şeyi yapacağım."

Gözleri umutsuz bir yardım arzusuyla parlıyordu. Durumun ciddiyetine rağmen Charlotte, Lord Ingram adına sevindiğini hissetti. Karısında sevgi uyandıramamıştı ama başkalarında uyandırdığı sevgi derin ve gerçektir.

"Merhum kız kardeşiniz hakkında öğrenmem gereken bazı şeyler var. Büyük olasılıkla cevapları kendiniz veremeyeceksiniz ama bu evde bir yerlerde ihtiyacım olan şeyi bulabiliriz."

Bay Greville ayağa fırladı. "O zaman devam edelim!"

Çalışma odasına doğru ilerlerken Charlotte, Leydi Ingram'ın en son ne zaman geldiğini sordu. Görünüşe göre anne babaları öldükten sonra, bazı kayıtları incelemek için gelmişti.

"Gittikten sonra pek sık geri gelmedi. Neredeyse hiç gelmedi," dedi Bay Greville biraz özür dileyerek.

Ve bu yokluk, bu evde Leydi Ingram'a dair çok az iz kalmasına yol açmıştı. Charlotte, Lord Ingram'ın yağlıboya bir portresini ve birkaç büyük fotoğrafını görmüştü; Leydi Ingram'ın ise bir grubun parçası olarak sadece bir fotoğrafı vardı. Sanki Lord Ingram ailenin gözde oğluymuş da Leydi sadece uzak bir kuzeniymiş gibiydi.

Bayan Watson bir keresinde Charlotte'a, Greville'ler için çalışmış bir kadının ergenlik çağındaki Leydi Ingram hakkındaki görüşlerini aktarmıştı. Leydi Ingram'ın o yaştaki haliyle ilgili ana izlenimi bir hayal kırıklığıydı. Zaman zaman öfkeye yaklaşan bir hayal kırıklığı.

Leydi Ingram, Bayan Watson'ın o zaman düşündüğü gibi başka bir adamla evlenmek istediği için değil, hayatı

kendisine ait değildi.

Charlotte, Leydi Ingram'a acımıyordu; kadının kendi kaderinde hiç de küçük bir rolü yoktu. Ama bazen Londra'ya getirilip gülümsemesi söylenen, uygun bir erkek onu sevdiği için mutlu olması söylenen, evlendiğinde bir kadının isteyebileceği her şeye sahip olacağı söylenen eski Bayan Alexandra Greville'i düşünüyordu.

Onu tanıyan herkesin böyle bir hayatın onu çözeceğini bilmesi gerekirken. Yine de tüm güçleriyle onu buna zorladılar ve başka bir şey yapmasının ailesine büyük bir ihanet olacağını açıkça belirttiler.

Belki de her zaman bir canavardı ama dünyanın kadın canavarları bile kadın olmanın getirdiği beklentilerden kaçamıyordu.

CHARLOTTE'UN TRENI DURDUĞUNDA SAAT ON BİRİ GEÇİYORDU.

Paddington istasyonuna tekrar gitti. Kendisini St. John's Wood'da, Bayan Watson'ın günün erken saatlerinde adresini verdiği küçük bir eve götürmesi için bir fayton çağırdı.

Bayan Watson kapıyı kendisi açtı. "Sanırım başardık," dedi fısıltıyla.

Charlotte, "Bu ev tam da bekâr bir kadına göre bir yere benziyor," diye fısıldadı.

Bayan Watson gülümsedi. "Memnuniyetle, canım."

Bayan Watson'ın arkasında Stephen Marbleton'ın kız kardeşi Frances Marbleton duruyordu, gerçi Charlotte onların kardeş olduklarına hiçbir zaman tam olarak ikna olmamıştı.

"Gelin," dedi Bayan Marbleton.

Salonda, yüksek arkalıklı bir sandalyede sert bir şekilde oturan bir kadın, ne yeni ne de modaya uygun ama sağlam malzemeden ve iyi yapılmış kasvetli giysiler giymişti. Charlotte'un girişiyle başını kaldırdı: Gözlerinden biri ruhani bir maviydi, diğeri ise süt rengi ve kör.

Charlotte evden kaçtıktan sonraki ilk günlerde, dilenci bir kadın ve çocuğuyla karşılaşmış ve onların durumundan o kadar etkilenmişti ki, elindeki az miktardaki bozuk paranın bir kısmını onlara vermişti. Ancak daha sonra bu karşılaşma sırasında cebinin karıştırıldığını fark etmişti.

Bu o kadındı.

Kadının karşısında oturan Stephen Marbleton ayağa kalktı. "Umarım yolculuğunuz keyifli geçmiştir."

Charlotte sesini buldu -daha doğrusu Sherrinford Holmes'un sesini. "Öyleydi, teşekkür ederim."

Yine de kadın, sanki onu daha önce nerede duyduğunu hatırlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı.

Charlotte'un pek sık sinirlendiği söylenemezdi ama içinde güçlü bir endişe titremesi hissediyordu.

"Bu Bayan Winnie Farr," dedi Bay Marbleton.

Önceki akşam gazetelere bir ilan verilmişti; iki haftadan uzun süredir kayıp olan genç, siyah saçlı bir kız kardeşi ya da kızı olanlar aranıyordu. Ve Bayan Winnie Farr cevap vermişti, kayıp kız kardeşi için Sherlock Holmes'tan yardım isteyen Bayan Farr.

Sherlock Holmes'un son zamanlarda başka bir davayla ilgilenemeyecek kadar meşgul olması dışında.

"Sherrinford Holmes, hizmetinizdeyim Bayan Farr," dedi Charlotte kendisinden bir sterlin çalan kadına. "Nasılsınız?"

"Adamınız kız kardeşime ne olduğunu bulabileceğinizi söyledi."

Sesinde ağır bir hava vardı, sanki kelimeler gırtlığından çıkarılmak zorundaydı. Yüz ifadesi de neredeyse o kadar ağırdı. Ama iyi bakan gözleri uyanık ve deliciydi ve Charlotte kendini derin bir nefes almak zorunda buldu.

Alarmin yankıları sadece kısmen Bayan Farr'ın varlığından kaynaklanıyordu. Bunlar zor bir dönemin, Charlotte'un çaresizliğin sınırına en çok yaklaştığı anın yankılarıydı. Bir sterlin kaybetmek felaketti; umudunu kaybetmek ise çok daha kötüydü.

Ama şimdi farklı bir yerdeydi. Konsantrasyonunu kaybedecek zaman değildi, çünkü zihninin ilkel bir kısmı eski korkularının içinde debelenmekle meşguldü. Bayan Farr'a tüm dikkatini borçluydu. Lord Ingram'a elinden gelenin en iyisini yapmasını borçluydu.

Ne zaman tehlikede olduğunu ve ne zaman olmadığını bilmek için kendine açıklık borçluydu.

"Yardımcı olabiliriz," diye cevap verdi. "Fotoğraf getirdiniz mi?" Bayan

Farr eski püskü bir el çantasını açtı ve içinden iki küçük resim çıkardı. Charlotte onları eline aldığı anda fotoğraf değil kartpostal olduklarını, daha doğrusu genç bir kadının yüzünün kartpostallardan kesilmiş olduğunu fark etti.

Kartpostalların pek çok çeşidi vardı: bazıları manzaralı, bazıları duygusal, bazıları ise son derece müstehcen. Bunların hangi kategoriye girdiğini sormaya gerek yoktu.

Kartpostaldeki genç kadın hayat doluydu, gözleri muzipti, saçları grenli baskıda bile parlıyordu.

"Bu fotoğraflar çekildiğinde kaç yaşındaydı?"

"Bu yıl çekildiler. Yirmi beş yaşında. Önümüzdeki Ocak ayında yirmi altı olacak."

Bu da onu Leydi Ingram'a yakın bir yaşta yapıyordu. "Ve üç haftadan biraz daha uzun bir süredir kayıp olduğunu söylemişsiniz?"

"Onu en son neredeyse bir ay önce gördüm. Bana bir iki günlüğüne Londra dışında olacağını ama kızımın doğum günü için zamanında döneceğini söyledi. Gitmesini istemedim. Bazen kartpostal kızları taşradaki bekarlığa veda partilerine davet edilirler ve bu partiler kızlar için her zaman iyi gitmez.

"Böyle bir şey olmayacağını, bu beyefendiye daha önce de yardım ettiğini söyledi. Fikirleri hakkında iyi düşündüğünü söyledi ki bu beni daha da endişelendirdi.

"Fotoğraflarını çekmeleri için erkeklere bel bağlamaktan bıkmıştı. Fazla para vermiyorlar ve bazıları da iyilik istiyor. Kendi ekipmanını satın alacak ve deklanşöre basmaktan negatifleri banyo etmeye kadar her şeyi kendisi yapmayı öğrenecekti. Bu işteki en iyi kızlardan oluşan bir ahıra sahip olmak istiyordu. Ve bir gün bir matbaaya da sahip olmak istiyordu."

Bayan Watson rahatsız görünüyordu. Charlotte özel bir dehşet hissetmedi. Pornografi insan ırkı var olduğu sürece var olacaktı. Eğer bir kadın müstehcen bir kartpostalda görünmeyi sorun etmiyorsa, tüm süreç üzerindeki kontrolünü ve bu süreçten elde edeceği kârı en üst düzeye çıkarabilirdi.

"Anlıyorum," dedi. "Övgüye değer bir girişimci ruhu var." Bayan Farr kız kardeşinin planlarını anlatırken meydan okur gibi görünüyordu.

Fakat

Charlotte'un yorumu onu sarsmış gibiydi, sanki iltifattan başka bir şey bekliyormuş gibiydi. "Ben de öyle düşünmüştüm ama beyefendisinin aynı şeyi düşündüğüne inanmamıştım. Bir erkek bir kızı ilk kez kartpostalda gördüğünde, onu etten başka bir şey olarak görme şansı-" Başını salladı. "Her neyse, konuştuk. Ona gitmemesi gerektiğini söyledim. O da bana kendi başının çaresine bakabileceğini ve tek gözlü yaşlı bir kadının ona emir vermesine ihtiyacı olmadığını söyledi.

"Kızımın doğum gününe gelmediğinde bana hala kızgın olabileceğini düşündüm. Ama ertesi gün düşündüm ki, hayır, o benim Mimi'm değil. O kin tutmaz. Yeğenini çok sever ve onun için dünyaları düşünür. Odasına gittim ama ev sahibi odayı çoktan başkasına kiraya vermişti çünkü bir haftadan uzun süredir yoktu ve hesabını kapatmamıştı.

"Arkadaşları ne düşüneceklerini bilemiyorlardı. Onlara döner dönmez kendi stüdyosunu kuracağına dair söz vermişti ve tutamayacağı sözler veren uçarı bir kız değildi. Scotland Yard'a gittim ve biriyle konuşmak için yalvardım. Ve bu kendini beğenmiş müfettiş bana Mimi gibi kızların bir erkekle saklanıp bir süre ortalıkta görünmemesinin pek duyulmamış bir şey olduğunu söyledi.

"Ona belki de onun gibi kızlar hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledim. Çünkü onun gibi kızların düzenli olarak görüştükleri aileleri ve arkadaşları, tutmaları gereken odaları ve randevuları var. Onun gibi kızların kendileri için bir anlam ifade eden hatıraları vardır - eğer onları geride bırakırsa ev sahibesinin eşyalarını bir paçavra tüccarına toptan satacağını biliyordu. Ve bir erkekle yaptığı hangi anlaşma ona yarım gün verip geri dönüp eşyalarına bakmasını ve ailesine ve arkadaşlarına artık bir anlaşması olduğunu söylemesini sağlamazdı?

"Ama bir heykelle de konuşabilirdim - böyle adamların kulakları vardır ama hiçbir şey girmez. Geri dönüp durdum ama faydası olmadı. Sherlock Holmes'a yazmam gerektiğini söyleyen iyi bir çavuş vardı. Yazdım ama o şehir dışındaydı ve ben hâlâ Mimi hakkında daha fazla şey bilmiyorum."

"Sherlock benim kardeşim ve buraya onun adına geldim. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca zor bir davayla meşguldüm, ancak görünen o ki kaderimizde tanışmak varmış."

"Öyle mi?" Bayan Farr'ın sesi kuşkuluydu.

"Evet, öyle. Siz ya da kız kardeşinizin arkadaşlarından herhangi biri bu beyefendiyi şahsen gördü mü?"

Bayan Farr başını salladı. "Hiçbiri. Ben de öyle."

Charlotte birkaç soru daha sordu ama Bayan Farr ona adam hakkında başka bir şey söyleyemedi. Ve sabırsızlanmaya başlamıştı. "Sana bildiğim her şeyi anlattım. Şimdi *sen bana* ne söyleyebilirsin?"

Sorusu neredeyse bir hırıltı gibiydi. Zamanının en azından bir kısmında sokaklarda dilenen bir kadının birkaç kelimeye bu kadar otorite sığdırabilmesi şaşırtıcıydı. Yine de Bayan Farr sıradan, şanssız bir tamirci değildi - Charlotte bunu ilk karşılaşmalarından sonra anlamıştı zaten.

Londra'nın göbeğinde yaşıyor olabilirdi ama orada kaybolmamıştı. Aslında, orada kendi küçük derebeyliğini kurmuş bile olabilir.

Charlotte bu kez geri adım atmadı. "Korkarım kız kardeşinizle ilgili tek bildiğim kötü haberler."

"Kötü haber alırım. Her haberi alırım."

Danışman dedektif Sherlock Holmes olduğundan beri Charlotte pek çok istenmeyen duyuru yapmıştı ama bu şimdiye kadarkilerin en acımasızı olabilirdi. Bayan Farr her ne kadar haberlere -herhangi bir habere- aç olsa da, onunki hâlâ umut iplikçikleriyle dolu bir umutsuzluktu. Charlotte şimdi o umudun son teline kadar koparacaktı.

"Onun kadar uzun süredir kayıp olan birden fazla güzellik işaretli genç esmer yoksa, kız kardeşiniz büyük olasılıkla ölmüştür."

Normalde yumuşak ve güzel bir yüze sahip olan bu güzellik işareti, Mimi Duffin'in sivri çenesine ve yay şeklindeki ağzına odaklanmasını sağlayan bir özellik olarak hizmet etmişti. Ve bu onun talihsizliğinin sebebiydi. Bayan Farr haklıydı; beyefendi Mimi Duffin'in fikirleri ya da tutkularıyla zerre kadar ilgilenmemişti.

Bayan Farr parmaklarını sandalyesinin kolları üzerinde kenetledi. Ellerin arkasındaki damarlar keskin bir şekilde kabardı. "Ne oldu? Nerede o?"

"Cesedi henüz bulunmadı. Ortaya çıkması biraz zaman alabilir, çünkü suç mahallinden biraz uzağa taşınması için teşvik vardı. Ne olduğuna gelince, başka birine benziyordu, beyefendinin başkalarının öldürüldüğünü düşünmesini istediği birine.

"Muhtemelen onun yüzünü bir kartpostalda gördü ve istediği vücuda oldukça iyi bir şekilde yaklaşılabileceğini fark etti. Onu buldu, yetiştirdi ve sonra da kendisini öldürmeyi planladığı yere naklettirdi."

"Peki bu nerede?" Bayan Farr'ın sesi sertleşti.

"Şu anda bunu ifşa etme yetkim yok. Özür dilerim ama bunu yapan adam kurnaz ve tehlikeli biri ve Bayan Duffin'in kimliğini araştırırken buradaki herkesi riske attım. Ne kadar az bilerseniz o kadar iyi. Ama size söz veriyorum, mümkün olan en kısa sürede size daha fazlasını anlatacağım. Ve kız kardeşinizin cesedi bulunup size teslim edilene kadar bu meselenin bittiğini düşünmeyeceğim."

Bayan Farr hareketsiz ve sessiz oturuyordu. Bayan Watson ona bir bardak konyak getirdi. Bayan Farr elleri titreyerek içti. Bitirdiğinde boş bardağı yere bıraktı, ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Bay Marbleton ayağa kalktı. "Eve sağ salim varmasını sağlayacağım." "Teşekkür ederim, efendim," diye mırıldandı Charlotte.

Ancak o zaman Bayan Farr'ın görüntüsünün ön plana çıkardığı anılarla ve zihninin arkasında hâlâ dalgalanan panikle başa çıkmak için kendine bir an izin verdi.

BAYAN WATSON, BAYAN FARR VE BAY MARBLETON İLE BİRLİKTE AYRILDI.
O GITMEDİ.

Nedenini söyleyemem ama şu anda Bayan Farr'ı rahatlatacak ya da en azından varlığının hor görülmesini engelleyecek biri varsa o da Bayan Watson'dır.

"Kilerde yiyecek var," dedi Bayan Marbleton, oldukça soğuk bir tavırla. "Ve kullanabileceğiniz bir Etna sobası."

"Teşekkür ederim," dedi Charlotte. "Yardımlarınız için size de teşekkür ederim Bayan Marbleton."

Bayan Marbleton dudaklarını büzdü. "Bu işe karışmamıza karşı olduğumu biliyorsunuz, Bayan Holmes."

"Ve kardeşine, kız kardeşime onun adına hiçbir iyi söz söylemeyeceğimi söyledim."

"Bizim yaşadığımız türden bir hayata bir dakika bile dayanamazdı."

"Kırılğanlığın gücü karşısında şaşırabilirsiniz. Ve bazı insanlar için en zorlayıcı olan olağan yaşamdır, olağanüstü olan değil."

Bir bakıma, Livia'nın en büyük gücü göz ardı edilmesi ve hafife alınmasıydı. İnsanlar saniyeler içinde onun kim olduğuna, ne yapıp ne yapamayacağına karar veriyordu. Ama hiç kimseyi özetlemek o kadar kolay değildi, hele de Livia gibi varlığının her zerresiyle daha fazlası olmayı arzulayan birini.

"Bununla birlikte, umarım kendi başına öğrenmeye karar vermez. Sanırım babanla tanıştığımızı duymuşsundur?"

Ailesinde kuralların uygulayıcısı olduğu her halinden belli olan Bayan Marbleton, "İyileşmek için birkaç gün ayırdım ve herkes tüm tedbirleri bir kenara bırakmaya karar verdi," dedi.

"Size kendisini Moriarty olarak tanıttığını söyledi mi?"

Bayan Marbleton omuz silkti, neredeyse Fransız usulü bir onaylamama hareketiydi bu. "O bir Moriarty olarak doğdu. Moriarty'yi tanıtmak onun

ayrıcalığı.

nasıl isterse öyle yapar."

"Karısının kardeşiyle birlikte kaçması James Moriarty'yi çok kızdırmış olmalı."

Bayan Marbleton daha da anlamlı bir hareketle yine omuz silkti. "Açık konuşmam gerekirse, Bay Stephen Marbleton sizin kardeşiniz mi yoksa Kuzen?"

"Biz akraba değiliz. Bay Crispin Marbleton benim üvey babam."

Soruyu geçiştirmek için güzel bir yöntem. Ailesi hakkındaki gerçeği biliyor muydu? Stephen Marbleton'ın kendisi biliyor muydu? Her iki durumda da Livia'nın onu daha yakından tanınması son derece tehlikeli olurdu.

Charlotte iç çekti. "Erkek kardeşin kız kardeşime hediyeler ve mesajlar göndermeyi bırakmalı ama eminim sen de aynısını söyleyerek nefesini çoktan boşa harcamışsındır."

"Gereksiz yere inatçı davranıyor ve onunla bir daha temas kurmayacağına dair söz vermeyi reddediyor. Lütfen ona onun için çok genç olduğunu söyler misiniz?"

Charlotte, aşık olmak bir yana, tanıştığını bile itiraf etmediği bir adam hakkında Livia'yı zorlukla uyarabilirdi. "Ne yapabileceğime bakacağım. Gitmeden önce sormam gereken bir şey daha var."

"Evet?"

"Dün gece Bay Stephen Marbleton Sherlock Holmes rolünü oynarken Scotland Yard'a Leydi Ingram'ın birlikte olduğu adamın Moriarty olduğunu söyledi. Leydi Ingram'ın Moriarty'ye karşı romantik duygular beslemediği gerçeği dışında -bildiğim kadarıyla- bu iddia büyük ölçüde doğrudu. Ama yine de Moriarty adının geçmesi ve bunu polisin duymasını istemesi beni şaşırttı."

Bayan Marbleton omuzlarını silkerek ceketini giydi. "En azından bu konuda Stephen düşüncesizce bir şey yapmadı. Bu konuyu ailece tartıştık ve oybirliğiyle karar verdik. Eğer Scotland Yard Moriarty'nin adını bilmiyorsa, öğrenmeliler. Eğer zaten biliyorlarsa, o zaman ona daha fazla ilgi göstermelerinin tam zamanı."

OXFORDSHIRE'DAN AYRILIYORUM. A. GREVILLE SELAMLARINI YOLLADI. HOLMES.

Lord Ingram'ın aklında tutması gereken yüzlerce şey ve bitirmesi gereken onlarca görev vardı, ama yerinde durdu ve Holmes'un düşünceleri her şeyin önüne geçerek kabloyu tekrar tekrar okudu.

Yıllardır birlikte çok fazla zaman geçirmemişlerdi. Çok daha gençken bile, uzun sessizlik dönemlerini birbirlerinin yanında geçirirler, adam küçük bir kazı işiyle uğraşırken, kadın bir öğleden sonra iki tuğla gibi kitabı karıştırırdı - bunlar düzenli olaylar değildi, sadece ikisi de aynı anda amcasının ya da Bayan Newell'in malikanesinde olduklarında olurdu.

Kadının ona yazmasını söylediği günü çok net hatırlıyordu. Roma villa harabelerinin olduğu yaz mevsimiydi. Kız onu öpmesi için şantaj yapmıştı ve daha sonra harabeleri istediği gibi ziyaret etmiş, adam ise onu görmezden gelmişti. Daha doğrusu, onunla konuşmamış, ama tamamen anlaşılmaz kızı sinsice gözlemlemişti.

Ve geceleri yatakta yalnız yatarken öpücüğü istediğinden daha sık hatırlamıştı.

Sabah gidiyorum, demişti bir öğleden sonra, hiçbir giriş yapmadan.
İşte adresim.

Kibarlık olsun diye kâğıdı almış, ama bir yandan da "*Yapmayacağım*" diye hiddetle düşünmüştü.

Ama iki ay sonra okuldaki odasından, kriket antrenmanı iptal edilmiş ve dışarıda fırtına kopmuşken mektubu yazmıştı. Ve düşünündüğünden çok daha uzun bir mektuptu. Kişisel bir şey değildi, oldukça kuru bir mektuptu.

Roma villasının kalıntıları üzerinde çalışırken öğrendiklerinin ve hem kayıt tutma hem de kazı yöntemlerinde yapmayı planladığı iyileştirmelerin bir özeti.

Cevabı on altı gün sonra geldi -evet, saymıştı- ve ton olarak neredeyse onunkiyile aynıydı, pedagojik teoriler ve uygulamalar üzerine son aylarda okuduğu kitapların bir özeti ve ardından bir kız okulunda iyi bir müdire olacağına inandığını belirten sıradan bir sonuç.

Ona cevap yazdı ve bir müdire hakkında daha az düşünmesine neden olan hiçbir kızla tanışmadığını söyledi ve ardından, konuyla sadece kısmen ilgili olan, bir ikamet evindeki erkeklerin hizipler ve klikler halinde nasıl organize olduklarına dair gözlemlerini anlattı.

Bir sonraki mektubunda müdire olmayı genç beyinleri etkileme arzusundan çok, bir müdirenin yılda beş yüz sterline kadar para kazanabileceği için istediğini itiraf etti. Bu arada, insanları gerektiği kadar iyi anlamıyordu ve onun erkek çocukların davranışlarına ilişkin antropolojik açıklamasını çok yararlı buldu.

Ondan sonra haftada bir yazıştılar. Onunla tekrar yüz yüze görüştüğünde, düzenli ve bazen hacimli yazışmalarının sohbete dönüşmeyeceğini, sessizliğin günün düzeni olmaya devam edeceğini fark etmek küçük bir şok olmuştu. Ama sessizliğe geri dönmek zor ya da rahatsız edici olmamıştı.

Bu yazışmalar kesintiye uğramadan devam etmişti -birlikteyken bile birbirlerine mektup veriyorlardı- ta ki müstakbel Leydi Ingram'la ilgili tartışmalarına, Holmes'un mükemmel kadın yanılısamasına inanmamaları konusunda karanlık bir şekilde uyarmasına kadar. Balayından dönene kadar yazmayı bırakmıştı, baba olmak üzere olduğunu bilmenin coşkusuyla.

Sonraki yıllarda mektuplaşmaları saat gibi düzenli devam etti, ama Holmes'un iç çalkantılarına tek bir gönderme yapmadan, evliliğinin dağılmasıyla ve kesinlikle Holmes'a karşı hissettiklerini -her zaman ona karşı hissettiklerini- aniden anlamasıyla değil.

Evden kaçtığında yazışmalar tekrar kesildi. Ve Leydi Ingram'ın ayrılışından sonra. Birçok kez boş bir sayfaya bakmış, ne yazacağını bilememişti, şimdi tereddütü onları arkadaştan daha fazlası olmaktan alıkoyan tek şeydi.

Artık arkadaştan da öteydiler.

Artık onsuz geçen her saat sonsuzluk gibiydi.

Bekle, dedi kendi kendine, geceye bakarak. *Sabır*.

Ama bir ömürlük sabrını çoktan tüketmişti. Sayılamayacak kadar uzun bir süre kendini tutmuştu. Ve artık kendini tutacak gücü, iradesi kalmamıştı. Sadece ihtiyaım var.

MüFETTİş TREADLES LONDRA'YA VARDIĞINDA SAAT GECE YARISINI GEMIşTI. Girdiği ev karanlık ve sessizdi. Son zamanlarda pek de kendisine aitmiş gibi görünmüyordu, sanki artık ona ait değildi, ya da ona. Ama bu gece, bu gece eve dönmüş gibi hissetti.

Alice çoktan yatağına girmiş, uyuyordu. Onun yanına uzandı ve Charlotte Holmes'un sözleri kulaklarında yankılanırken yukarı baktı. *Sizinle konuşanların anlayış beklemelerine yol açabilecek açık, sevimli bir grnşnz var. Yine de yargınız o kadar sivri, amansız bir şey ki, sanki tanıdıkları daha büyük dünyanın, onları her fırsatta engelleyen dünyanın kişileştirilmiş halisiniz.*

Bu kendi karısının da başına gelmiş miydi? İyi ve mükemmel bir adam olmasına rağmen Cousins Manufacturing'in dizginlerini ona verme fikrini reddeden babasına karşı hayal kırıklığına uğramış, farklı olduğuna inandığı bir adama aşık olmuş, ancak ikisinden babasının aslında çok daha geniş görüşlü olduğunu fark etmişti.

Bunu ne zaman fark etmişti?

Kadının bunu bir süredir, uzun zamandır, muhtemelen onunla evlenmeden önce de bildiğini ve eski hırslarından hiç bahsetmemesinin nedeninin de *bu* olduğunu düşündü.

O zaman neden onunla evlenmişti?

Seni seviyordu, seni aptal, dedi içinden bir ses.

Belki de kendini hâlâ birlikte mutlu olabileceklerine ikna etmişti. Belki de Cousins Manufacturing'e asla dmen kırmayacağı için, onun bu yönünü asla görmeyeceğine ya da onaylamayacağına inanmıştı. Ya da belki de bir süre iyi anlaşırlarsa, hırsları olsun ya da olmasın, onun hâlâ sevdiği kadın olduğunu görecek kadar ona güveneceğini düşünmüştü.

Ama yanılmıştı.

Kendine sakladığını sandığı, ama Charlotte Holmes'un da belirttiği gibi, sağduyulu ya da ince olmaktan başka bir şey olmayan yargılarıyla nasıl yaşamıştı?

Acısı, her organını ve sinirini kesen kırıklar gibiydi. Sanki artık hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissediyordu - sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi.

Çaresizlik içinde Alice'e döndü ve bir kolunu ona doladı.

Kadın adama sırtını dönmüştü. Eskiden birbirlerine dolanarak uyurlardı, ama aralarındaki mesafe arttıkça yatakta da aynı şey olmuştu, ta ki her ikisi de bir duvara bakarak uyuyana, sırtları arasında boş bir hendek olana kadar.

Alnını onun omzuna yasladı ve teninin kokusunu içine çekti. Alice, onun umduğu gibi bir adam olmadığını fark etmiş ve yine de onu sevmişti.

İçini çekti ve ona doğru döndü.

Bir sonraki an, sanki bu onların düğün gecesiymiş gibi çılgınca öpüşüyorlardı.

Ve bunu takip eden her şey de aynı şekilde sınırsızdı.

LIVIA ERKEN KALKAN BİRİYDİ. DIŞARISI HALA KARANLIK OLMASINA RAĞMEN saatlerdir masasının başında Sherlock Holmes hikâyesinin ikinci bölümüyle uğraşıyordu.

İsimsiz genç adamın çalışmasını okuma hevesi işini kolaylaştırmadı. Ama kafasını o duvara birkaç kez daha vurmaya daha istekli hale getirdi.

Olay örgüsünün yeni bir özetini henüz bitirmişti ki alt katta bir kargaşa patlak verdi. Bayan Newell'ın kendisi gelip kapısını çaldı.

"Ah, canım, korkarım ki bir kez daha kötü haberler getirdim."

Livia'nın kulakları çınladı. *Lord Ingram. Olamaz!* "Neler oluyor?"

"Buna inanmayacaksınız ama kömürlükte bir bomba b u l d u l a r ."

"Bir ne?"

"Endişelenmeyin, acil bir tehlike altında değiliz. Bomba mutfağın kömürlüğünde ve evden oldukça uzakta."

"Ah," dedi Livia ama elleri hâlâ titriyordu.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde İrlandalı cumhuriyetçiler İngiltere'nin dört bir yanına, özellikle de Londra'ya düzinelerce saatli bomba yerleştirmişti.

siyasi ifade modern hayatın değişmez bir parçası gibi görünüyordu. Ama Livia'nın duyduklarının hepsi, ister patlamış ister etkisiz hale getirilmiş olsunlar, stratejik önemi olan yerleri hedef almıştı. Askeri kışlalar, tren istasyonları, gazete büroları ve benzerleri. Özel bir evin hedef alındığını hatırlayabildiği tek örnekte, ev İrlanda'nın İç Yönetimi'ne şiddetle karşı çıkan bir parlamento üyesine aitti.

"Ama neden? Neden biri *buraya* bomba koysun ki?"

"Biliyorum!" diye bağırdı Bayan Newell. "Eğer oy kullanabilseydim, İrlandalıları İç Yönetimlerini vermek için oyumu Bay Gladstone'a verirdim."

"Bunun olmasına çok üzıldüm Bayan Newell!"

Bayan Newell onun kolunu okşadı. "Polisi çağırması için birini gönderdim. Bildiğim kadarıyla Özel İrlanda Şubesi'ne telgraf çekmeleri gerekecek. Ama korkarım bu arada biz de tekrar kaçmak zorundayız."

Ve Stern Hollow'a değil.

Livia'nın aklına tamamen şekillenmiş ve derhal uygulanması gereken bir fikir geldi. "Gerçekten daha fazla yük olmamalıyım. Size yeterince sorun çıkardım ve Stern Hollow'dan doğrudan eve gitmeliydim. Sanırım bunu şimdi yapacağım."

"Saçmalık. Benimle hana gel canım. Eve gitmek istemediğini biliyorum."

Livia istemiyordu ama bazen insan yapması gerekeni yapıyordu. "Eğer kabul ederseniz gelecek yıl bir hafta daha kalacağım. Burayı sevdiğimi biliyorsunuz Bayan Newell. Ama artık gerçekten gitmeliyim."

TREADLES KAHVALTI MASASINDA NEREDEYSE KARISININ YÜZÜNE BAKAMAYACAKTI.

Tostunu ve kızarmış yumurtasını yerken yanakları alev alev yanmaya devam ediyordu. Gece boyunca üç kez sevişmişler ve birbirlerine, olasılık dâhilinde olduğunu bile bilmediği şeyler yapmışlardı.

Ama konuşmadılar, tek bir kelime bile etmediler.

Erken gelen postayı inceledikten sonra sessizliği ilk bozan o oldu. "Eve bu kadar erken dönmenizi beklemiyordum, Müfettiş. Dava çoktan çözüldü mü?"

Sesindeki kararsızlık ona ihtiyaç duyduğu cesareti verdi. "Hayır, henüz değil. Bayan Charlotte Holmes ile konuşmak için Londra'dayız."

Önceki gün Bayan Holmes'un polisin gazetelere verdiği ilana yanıt verdiği haberi gelmişti. Görüşmeye hazırды.

Bu sabah saat on birde, Hounslow'da Lord Ingram'la birlikte görüldüğü çay dükkanında.

Treadles inanmamıştı. Lord Ingram ev hapsindeydi ve Bayan Holmes polislerle görüşmek için Londra'ya gitmeyi gerekli mi görüyordu? Belki de belirlenen zamanda Lord Ingram'ın adını temize çıkaracak o çok önemli kanıtı onlara sunacağına kendini inandırmaya çalışmıştı ama bu umutları solmaya başlamıştı.

"Ah, efsanevi Bayan Holmes." Alice'in alnında küçük bir çatıklık belirdi. "Adı Lord Ingram'ınkiyle birlikte gazetelerin her yerinde. Bazıları onu tam bir Jezebel olarak tasvir ediyor."

Bazıları da çok daha az nazik şeyler söylüyordu.

Başmüfettiş Fowler, *"Düşen genç bayanımız kesinlikle çok arsız,"* diye yorumladı, neşeli havasına katlanmak acı veriyordu. *Pekala, Londra'ya giden ilk trene binelim.*

Ama Başmüfettiş, Lord Ingram'ın karısını başka bir adamın çocuğunu taşıdığı için öldürdüğünden eminseniz, o zaman Bayan Holmes'u sorgulamaya hâlâ gerek var mı? Treadles sormuştu.

Geride kalmak istemişti. Belki de Lord Ingram'ın işine yarayacak bir şeyler bulabilir ya da en azından ona eşlik edebilirdi.

En azından bir manzara değişikliği olacak, öyle değil mi? Fowler'ın cevabı buydu. Ve ses tonunun görünüşteki hoşluğunun altında yatan acımasızlık Treadles'a itiraz etmenin faydasız olacağını söylemişti.

"Bu Bayan Charlotte Holmes'u biraz merak ediyorum," diye devam etti Alice. Biraz gülümsedi. Kendini onun kadar gergin mi hissediyordu? "Akşama kadar burada olacak mısınız?"

"Ben daha ziyade bu öğleden sonra Stern Hollow'a geri döneceğimizi düşünüyordum. Ama şu andan itibaren her şey değişebilir."

Fowler'ın, Lord Ingram'ın kaçmasını kolaylaştırmak için Stern Hollow'dan ayrılmış olmasından korkuyordu. Lord Ingram aleyhindeki tüm kanıtlar ikinci derecedeydi. Kendi savunması için tanık kürsüsüne çıkarsa, jürinin savcılık yerine ona inanmayı tercih etme ihtimali vardı. Ancak Lord Ingram polisten kaçarsa, bu onu halkın gözünde otomatik olarak suçlu olarak damgalayacak ve davanın sonucunu çok daha az belirsiz hale getirecekti.

Şüphesiz Lord Ingram, şu anda içinde bulunduğu durum ne kadar umutsuz görünürse görünsün, bu tuzağa düşmeyecek kadar zeki idi.

"Bu arada işin nasıl gidiyor?" diye sordu karısına.

Kadının çatalı havada durdu.

Merhum ağabeyinden görevi devraldığından beri geçen aylar boyunca, Kuzenler İmalat'ta ne yaptığını bir kez bile sormamıştı. Danışmanlarının kimler olduğu ya da her adımda fikirlerine kimlerin karşı çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatının bu çok büyük bölümüne sanki sadece kendisini ilgilendiren ve onun dikkatini çekmeyen bir şeymiş gibi davranmıştı.

"Bunun için vaktiniz olduğundan emin misiniz, Müfettiş?" Ses tonu emin değildi.

Ona hayır demesi için bir şans veriyordu.

Bıçağını ve çatalını bıraktı ve "Evet, zamanım var" dedi.

STERN HOLLOW'DAN AYRILDIKTAN SONRA LEYDİ AVERY

Londra'daki Claridge's Oteli.

Az önce getirilen kartvizitte Bay Sherlock Holmes'un saygılarını sunmak istediği bildiriliyordu. Sherlock Holmes adını üç önemli kişinin ölümüyle ilgili bir davada duyurmuştu; Leydi Avery'nin onun Leydi Ingram'ın cinayetini görüşmek için burada olduğunu anlaması hiç zaman almadı.

Ama onu arayan kişi süit'in oturma odasına alındığında, Leydi Avery ile aynı yaşlarda, hatta belki de birkaç yaş daha büyük, güzel bir kadın olduğu ortaya çıktı.

"Ben Bayan Hudson," diye kendini tanıttı, "Sherlock Holmes adına buradayım. Bay Holmes'un hasta yatağından kalkmasını engelleyen talihsiz bir durumu var. Bu nedenle arkadaşları ve ailesi onun için ayak işlerini yapmak zorunda."

Başka koşullar altında Leydi Avery, Bayan Hudson'ın Sherlock Holmes'la tam olarak nasıl bir akrabılığı olduğunu, bir arkadaş mı yoksa aile üyesi mi olduğunu hemen sorardı. Ama bu sabah çok sabırsızdı. "Elbette, Bayan Hudson. Sanırım Lord Ingram adına buradasınız?"

Sherlock Holmes daha önce de polise danışmanlık yapmıştı ama Başmüfettiş Fowler, Leydi Avery'ye soruşturmasında başka birinin katkısına pek tahammül edecek biri gibi gelmemişti.

"Aynen öyle. Bu genç kadına bir göz atmanızı ve onu tanıyıp tanımadığınızı görmeyi istiyorum."

Bir saniye sonra Leydi Avery'nin kartpostal parçaları olduğunu fark ettiği iki resim uzattı.

"Bu-" O kadar şaşırmıştı ki bir an konuşamadı. Kartpostallar! Ve kızın çapkın ifadesine bakılırsa, kartpostalların geri kalanında yazanlar halkın tüketimi için fazla uygunsuzdu. "Bu kız beni Wight Adası'ndaki Cowes otelimde gördü."

"Lord Ingram'ı, satın aldığınız bazı hatıraları paketlemek için kullandığı gazetedeki bir fotoğraftan tanıyan oydu, doğru muyum? Ve daha sonra size, yaz boyunca çalıştığı Hounslow'daki çay dükkanında Lord Ingram ile Bayan Charlotte Holmes arasında tanık olduğu karşılaşmayı anlatmaya başladı?"

"Evet. Onu nasıl buldunuz? Ve bunun davayla ne ilgisi var?"

"Bu konuda daha fazla konuşma yetkim yok. Şimdilik tek ihtiyacım olan sizin onayınız." Kadın ayağa kalktı. "Teşekkür ederim leydim."

Leydi Avery sandalyesinden fırladı. "Ama bana daha fazlasını anlatmalısınız!"

Bayan Hudson arkasını döndü ve Leydi Avery'ye acıyarak baktı. "Daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız birkaç gün kasabada kalmanızı tavsiye ederim hanımefendi. Sherlock Holmes'tan tekrar haber alacaksınız."

ÇAVUŞ ELLERBY GÖRKEMLİ GİRİŞ SALONUNA KOŞARAK GİRDİ.

Stern Hollow ve hemen Lord Ingram'ı görmek istedi.

"Lord Hazretleri henüz aşağı inmedi," dedi onu karşılayan uşak. "Ve o dairesindeyken kendisini rahatsız etmemeliyiz. Ama Bay Walsh'a kapıyı çalmamızın bir sakıncası olup olmadığını sorabilirim, çünkü polis için geliyor."

Lord Ingram, Çavuş Ellerby'ye sabahın neredeyse onuna kadar odalarında oyalanacak biri gibi görünmüyordu. "Hastalanmadı, değil mi?"

"Onu son gördüğümde
değildi." "Peki bu ne
zamandı?"

"Yedi buçukta. Dün mutfaktan turunçlu tart istedi. Bu sabah daireye teslim ettim. Bana iyi göründü."

"O zaman git Bay Walsh'a sor. Ona Lord Hazretleri için duymak isteyeceği haberlerim olduğunu söyle."

Aslında bu haber onu çok mutlu ederdi.

Bayan Newell'ın evinde bulunan bomba yeterince korkunç görünüyordu, ama asla patlamayacak bir kuklaydı - güherçile ve fosfor yerine is ve büyük olasılıkla karbonat olduğu anlaşılan bir şeyle doldurulmuştu.

Bay Holmes sarnıçlarla oynandığından şüphelenmişti. Öyle olmadıkları ortaya çıktığında, birilerinin Lord Ingram'a komplo kurmaya çalıştığı teorisinde bir delik açılmıştı. Ama tesadüf olması mümkün olmayan sahte bombayla birlikte, bu teori yeniden canlanmıştı.

Zihni fikirlerle dolup taşan Çavuş Ellerby, giriş holünde, nöbetçi bırakılan polis memurunun şaşkın bakışları altında volta atıyordu. Yakındaki emniyet birimlerine bir bülten göndermeli ve diğer kayıp cesedin bulunması için onlardan yardım istemeliydi. Tüm çalışanlarla tekrar görüşebilir ve içlerinden herhangi birinin buzhanenin kapısına orijinal kilidi takıp takmadığını sorabilirdi. Eğer hiçbiri yapmamışsa, bu durum Lord Ingram'ın bunu yapanın kendisi olduğuna dair ifadesini güçlendirecektir. O-

"Çavuş Ellerby."

Konuşmacı, Ellerby'yi efendisinden çok daha fazla tedirgin eden çok büyük Bay Walsh'du. "Evet, Bay Walsh?"

"Lord Ingram'ın odasında olmadığını bildirmekten üzüntü duyuyorum," dedi Bay Walsh. "Evin başka bir yerinde de değil."

Çavuş Ellerby kâhyaya baktı, kâhya da ona baktı ve yutkundu.

Bay Walsh'un bile doğru koşullar altında sinirlerinin bozulabileceği ilk kez aklına gelmişti.

"Emin misiniz efendim? Lord Hazretlerine malikaneden ayrılmaması için özel talimatlar verildi."

"Ne yazık ki eminim. Dışarıdaki görevlilerle konuştum. Lord Ingram bu sabah sekize çeyrek kala bir atın eyerlenmesini istemiş. Ve ne o ne de at geri döndü."

Ama Ellerby'nin çok iyi haberleri vardı! Keşke Lord Ingram daha sabırlı olsaydı. Keşke evrene daha çok inansaydı.

Ve şimdi o bir kaçaktı. Eğer hiç yakalanmazsa, o zaman belki iyi olabilirdi. Ama eğer yakalanırsa-

Eğer yapsaydı, idam sehpasına doğru gidiyordu.

BAŞMÜFETTİŞ FOWLER VE TREADLES HOUNSLOW'DAKİ ÇAY OCAĞINA GELDİLER. belirlenen saatten çeyrek saat önce. Ama Bayan Holmes çoktan oradaydı. Treadles amirinin bir anlık şaşkınlığını hissetti. Kendisi de biraz şaşırmıştı, çünkü Bayan Holmes bu özel görüşme için oldukça sade giyinmişti.

Eteğinde aşırı fiyonk sıraları yoktu, kollarından sarkan danteller yoktu. Onu sadece bolca süslemeyle bezenmiş renk cümbüşü içinde gören, sanki terzisine bir giysiye ne kadar süs ekleyebildiğine göre para ödeniyormuş gibi, ona göre kızıl ceket ve etek takımı bir rahibe cüppesi kadar sade görünüyordu.

Ancak onu Fowler'ın bakış açısından göreceksin olsa, muazzam bir nezaketle giyinmiş, gözleri berrak ve ağırbaşlı, tavırları yaşının çok ötesinde bir ciddiyete işaret eden genç bir kadın görecekti.

Onun iki katı yaşında ama yine de büyüleyici olan başka bir kadın çay dükkanına kadar ona eşlik etmişti. Daha şık giyinmişti ama vahşilikten ziyade zenginlikten bahsedilen bir tarzdaydı.

Treadles bir kadınla ya da iki kadınla birlikte herkesin içinde bir masada oturmaktan biraz rahatsızdı. Elbette bazı şeyler değişiyordu ama kadın ve erkeklerin toplum içinde birlikte yemek yemesi, Treadles'ın hiçbir zaman bu tür değişimlerin ön saflarında yer almadığını söylemek yeterliydi.

Ama Bayan Holmes ona her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret verirse, her türlü rahatsızlığa değecekti. Lord Ingram kaderini ona boşuna emanet etmemişti.

Ancak Bayan Holmes'un yüz hatlarında en ufak bir tanıma belirtisi bile yoktu - Treadles resmi kurallar gereği hiç tanışmadıklarını hatırladı. Taraflar kendilerini tanıttılar. Bayan Holmes yaşlı kadını Bayan Watson olarak tanıttı. "Refakatçi olarak hizmet ettiğim patroniçem."

Adamlar birbirlerine baktılar. Hangi hanımefendi düşmüş bir kadını yoldaşı olarak kabul eder ki?

Bayan Watson gülümseyerek, "Ben bir aktristtim ve bu yüzden, genellikle arkadaş olarak pozisyon arayan çok saygın genç kadınlara pek uygun değildim. Öte yandan Bayan Holmes ve ben mükemmel bir eşiz."

Bayan Holmes başını "patroniçesine" doğru eğdi.

Treadles, Bayan Holmes'un sahip olduğu ortakların sayısına hayret etmek zorundaydı. Evden kaçan genç bir kadın bu kadar kısa sürede güvenilir bir ağ kurmayı nasıl başarmıştı?

Çay, dilimlenmiş kek ve parmak sandviçler hızlıca servis edildi. Birkaç dakika hava durumu hakkında konuştular ve ardından Fowler işe koyuldu.

"Bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederim, Bayan Holmes. Leydi Ingram'ın vefatını duymuşsunuzdur herhalde?"

"Gazeteler ne diyorsa, evet."

Treadles irkilerek, bu cevabı verene kadar onu, polisle birlikte buzhanede Leydi Ingram'ın cesedini inceleyen Sherrinford Holmes olarak düşünmediğini fark etti.

"Doğrudan Lord Ingram'dan haber almadınız mı?" diye sordu Fowler, kuşkulu bir sesle.

"O ve ben düzenli olarak görüşmüyoruz."

Bayan Holmes olağanüstü etkili bir yalancıydı, her kelimesi doğallık ve sakın bir inançla söyleniyordu. Fowler'ın sorularını nazikçe ama kararlılıkla savuşturdu.

Evet, Lord Ingram'la geçen yaz tam da bu çay dükkânında karşılaşmaları bir tesadüftü.

Böyle bir tesadüf ne kadar olasıydı? Onlara hizmet eden garsonun yüzlerce mil ötedeki bir yerde Leydi Avery'ye hizmet etmesinden daha olası değil.

Leydi Ingram'ın düşmanlığı mı? Hiç ilgisi yok. Onun tarafından sevilmemek normal bir durumdu; düşmanlığı geniş ve katolik bir yapıya sahipti ve özel olarak kimseyi hedef almıyordu.

Bayan Holmes, eski dostunun karısının cinayetinde baş şüpheli olmasından dolayı üzüntü duymuyor muydu? Hayır, İskoçya'nın

Yard gerçeği keşfedecekti.

"Peki ya bu gerçek Lord Ingram'ın aleyhine olursa?" "O zaman kim ne yapabilir ki?"

Treadles sadece bunun gerçek duygusu olmadığını umabilirdi. Söylediği gibi, sözleri cesaret kırıcı bir kopukluk içindeydi.

Fowler bir santim öne eğildi. "Lord Ingram'ın size aşık olduğunun farkında mısınız Bayan Holmes?"

Bayan Watson nefesini içine çekti.

Lord Ingram'ın da belirttiği gibi, bunu yıllardır olmasa da günlerdir bilen Bayan Holmes hiç etkilenmedi. "Bana karşı bir tercihi olduğun kesin. Ama aşk? Bir ömür boyu yetecek kadar romantik aşk yaşadığını sanırdım."

Fowler sandalyesinde arkasına yaslandı ve ona baktı, şüphesiz Leydi Avery'nin onun tuhaflığı hakkındaki yorumunu hatırlıyordu. Tuhaflık, tamamen insan olmayabilecek bir kadın için ne kadar uysal bir tanım.

"Zor durumdasınız Bayan Holmes," diye yeniden başladı Fowler. "Öyle miyim?"

Bu soru Fowler'ı daha da duraksattı. Başı dertte olan bir kadın gibi davranmıyordu. Bir kere o olağanüstü duruş. Diğer yandan, patroniçesi Bayan Watson'ın bu "arkadaşa" biraz hayranlık duyduğu açıktı.

"Seçimlerinizin bir sonucu olarak, artık ailenizin bir parçası olamazsınız." "Ailemle tanışmadınız, Başmüfettiş. Ailemden pek kimseyi tanımıyorum.

evlerinin daimi bir parçası olarak kalmak isteyecek biri." "Peki ya kız kardeşin?"

"Benimle özellikle ikimiz için oluşturduğum bir şifre aracılığıyla iletişime geçtiniz. Onunla zaten tanıştığınızı varsayıyorum?"

"Yaptık."

"Yaptı mı sen almak ve izlenim o o
suçluyor Ben için Ne oldu?"

"Hayır, yapmadım."

"O zaman ne açıdan zor durumdayım, efendim?" Fowler buna cevap veremedi.

"Anlamakta güçlük çekeceğimize kuşku yok, ama gözden düşmem bana yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı. Hayatımdan her zamankinden çok daha fazla keyif alıyorum. Dilediğimi yapma özgürlüğüne sahibim. Ve ben acı çekmiyorum

Sevgili Bayan Watson sağ olsun, para sıkıntısı çekmiyorum. Gerçekten de, kendi değeriendirilmeme göre, imrenilecek bir konumda olan bir kadınıım."

Fowler çayını karıştırdı. "Çok iyi o zaman. Ama Lord Ingram'la evlenirseniz durumunuz daha da elverişli hale gelmez mi?"

"Nasıl yani? Toplumla ilgilenmiyorum. Ev idaresine ve hatta çocuk doğurmaya pek ilğim yok. Şu anda kendi kendimin metresiyim; neden koca şeklinde bir efendi ve efendi edineyim ki?"

"Lord Ingram'ın kendisi size çekici gelmiyor mu?" "Kesinlikle var.

Ona üç kez evlenme teklif ettim." Fowler'ın bile çenesi düştü.

"Evlenme teklifi değil de *evlenme* teklifi mi?"

"Doğru. O zaman da şimdi de onun benim sevgilim olmasının iyi bir fikir olacağını düşünüyorum."

"Ama onunla evlenmeyeceksiniz, onu sevgiliniz haline getirmenin en kesin yolu bu mu?"

"Hayır. Onu sadece ve sadece tek bir şey için istiyorum. Bu bir erkekle evlenmek için sebep değil."

"Ve Lord Ingram bunu biliyor mu?"

Lord Ingram bunu kesinlikle biliyordu ama Treadles *onun* buna nasıl cevap vereceğini duymak için nefesini tutmuştu.

"O bunu herkesten daha iyi biliyor. Ama onunla evlenip evlenmeyeceğim tartışmalı bir konu. O benimle evlenmeyecek."

"Ona üç kez evlenme teklif ettiğin için mi?"

Bayan Holmes, Fowler'ın sorusunu gülünç bulmuş gibi hafifçe gülümsedi. "Çünkü onu seveceğime güvenmiyor. Ve bu konuda haklı da. Romantik aşkı kavraması zor bir kavram olarak görüyorum -en azından evlilikle ilgili olarak. Erkekler ve kadınlar değişir. Duygular değişir. Yine de geçici duygulara dayanarak ömür boyu sürecek sözleşmeler yapmamız bekleniyor."

Treadles kendini, "Evlilik böyle bir şey değildir," derken buldu. "İnsan evliliğe her zaman değişikliklerin olacağını bilerek girer. Önemli olan, hayatın iniş çıkışlarını birlikte atlatmaktır."

"Öyle mi, Müfettiş? Yoksa insan evliliğe her şeyin düğün günündeki gibi kalmasını bekleyerek mi girer? Yakından gördüğüm evliliklerin çoğu güven vermiyor, çünkü her zaman eşlerden en az biri geçen zamanın getirdiği değişikliklerden pişmanlık duyuyor."

Sanki Alice'le aralarındaki yeni ve kırılğan bağı zaten biliyormuş gibi dosdoğru ona baktı. Sanki Alice'in, Alice'e karşı duyduğu korkuyu çoktan algılamıştı.

bu yeni bağı gerektiği gibi besleyemeyecekti. Ve o da bir gün yıpranacak ve kopacaktır.

Ne kendi evliliğini ne de bir bütün olarak evlilik mutluluğu fikrini savunacak daha fazla şey söyleyemediği için utanarak gözlerini kaçırdı.

Bakışları Fowler'a döndü. "Hayır, Başmüfettiş, Lord Ingram bana elini uzatmayacak, aşk için bile."

Durdu ve bir an düşündü. "Özellikle aşk için değil."

"ÜÇ KEZ? ÜÇ KEZ Mİ?" BAYAN. WATSON HAYKIRDI, BİR KEZ arabasının içindeydi.

Charlotte eteklerini salladı. "Açık konuşmak gerekirse iki buçuk kez. İkinci seferinde kızılığımdan kurtulmak için sadece bir araca ihtiyacım vardı. Beni kırmadı."

Roger Shrewsbury onun yerine, büyük ölçüde beceriksiz tavrıyla bunu yapmıştı.

Bayan Watson, kendisi konuşmayı yönlendirirken bile neden bahsettiklerine tam olarak inanamıyormuş gibi bir nefes verdi. "İflah olmaz merakımı bağışlarsanız, peki ya diğer iki sefer?"

Bir cinayet soruşturması gerçekten de eşsiz bir olguydu. Şimdi Londra'da Charlotte ve Lord Ingram arasındaki aşk geçmişi -ya da uzun zamandır böyle bir geçmişin olmaması- hakkında samimi bilgiye sahip iki polis vardı. Ve işte Bayan Watson, arkadaşı ve çırağı hakkında bir çift polisten biraz daha fazla şey bilmek istemekte oldukça haklıydı.

"Üçüncü sefer 18 Upper Baker Sokağı'ndaydı - Sherlock Holmes'un yeteneklerinden para kazanma fikrini ortaya atmadan önce. Kimsenin beni tanımadığı, okula gidebileceğim ve saygın bir iş bulabileceğim Amerika'ya göç etmem için bana sponsor olmayı teklif etti. Ona, beni metresi olarak kabul ederse bu şartları kabul edeceğimi söyledim. Reddetti."

Gerçi o noktada artık onu tehlikeye atma konusunda endişelenmesine gerek yoktu, çünkü kadın zaten umutsuzca tehlikeye atılmıştı. Adam gereksiz yere inatçı olabiliyordu.

"Peki ya ilk sefer?" Bayan Watson'ın sesi biraz soluk soluğa çıkmıştı.

"On yedi yaşına girmeden kısa bir süre önce. O zamana kadar birbirimizi bir süredir tanıyorduk ve onun iyi -ya da en azından ilginç- bir sevgili olacağına karar verdim."

"Ama siz çok gençtiniz, neredeyse çocuktunuz!"

Charlotte, skandallarla dolu bir yaşam sürmüş biri için Bayan Watson'ın oldukça kolay skandala uğradığını düşündü. En azından Charlotte tarafından.

"Kızların on altı yaşında evlenmesi pek duyulmamış bir şey değil. Ayrıca bekaretini çoktan kaybetmişti, bu yüzden onu kızlığını bozmakla tehdit etmedim."

Bayan Watson kıkırdadı. "Ve bu tehdit olmayan şeye hayır dedi."

"Hem de ona güzelce paketlenmiş Fransızca bir mektupla kur yaptıktan sonra." Bayan Watson iki eliyle ağzını kapattı, yeni bir skandala uğramıştı.

"Böyle bir şeyi nereden buldun ki?"

"Sanırım size kız kardeşim ve benim fırsat buldukça babamızın çalışma odasını gözetlediğimizi söylemiştim?"

Bayan Watson başıyla onayladı.

Sir Henry ve Leydi Holmes çocuklarına, ailenin iflasın eşiğine gelmesi gibi gerçek önem taşıyan hiçbir şeyi söylememişlerdi. Her zaman birbirlerinin en büyük müttefiki olan en küçük iki kızları, her şeyi kendi başlarına öğrenmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi.

"Babamın günlüğünü hep okurdum. Bir keresinde kendisine prezervatif satılan bir mağazanın adını ve adresini kaydetmişti. Dükkâna mektup yazdım ve posta yoluyla iş yapıp yapmadıklarını sordum. Yardımcı olmaktan mutluluk duyacaklarını söylediler. Ben de bir posta havalesi gönderdim ve satın aldığım ürünü yerel postanemizden teslim aldım."

"Bunu on altı yaşındayken mi yaptınız?"

"Hayır, bir yıl önce. On beş yaşındaydım."

"Lord hazretlerine bir teklifte bulunmadığınıza şaşırdım ve rahatladım. *o zaman.*"

"Bunu düşündüm. Ama henüz yeterince meraklı olmadığımı karar verdim." "Prezervatif satın almış olmana rağmen mi?"

"Bir prezervatif, bir sünger ve prezervatif ve sünger tarafından engellenmemiş meniye dışarı atmak için bir şırınga - eğer ayrıntılı listeyi istiyorsanız. Harcamalarım için dükkan bana *Fanny Hill*'in bir kopyasını bedava gönderdi."

Bayan Watson'ın nefesi kesildi. "Peki *onunla* ne yaptınız?"

"Okudum. Sonra da Roger Shrewsbury'ye, satın almak için ödeyeceği paranın iki katına sattım."

Bayan Watson'ın dudakları kıkırdadı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Charlotte başını sallayarak, "Biliyorum," dedi. "Bay Shrewsbury hiçbir zaman çok girişimci bir adam olmadı."

"Lord Ingram bunu biliyor muydu?" Bayan Watson'ın sesi biraz boğuk çıkmıştı.

"Anlaşmaya aracılık etti ve kârdan pay aldı." Charlotte gülümsedi. "Her zaman daha sonra olduğu kadar kibirli değildi."

Onun efsanevi geçmiş versiyonu hakkında duygusal değildi - daha maceraperest olabilirdi, ama aynı zamanda saf ve kibirliydi. Sıkıntılar herkesi iyileştirmezdi, öyle olsaydı dünya kusursuz karakterli ve yüce anlayışlı kadın ve erkeklerle dolardı. Ancak Lord Ingram talihsizliklerine zarafet ve hoşgörüyü katlanmış ve daha iyi bir adam olmayı seçmişti.

Charlotte onun havasızlığı hakkında yorum yaptığında, bu asla onu eski haline döndürmek için değildi - onu olduğu gibi seviyordu - ama mutlu olmasına izin vermesine dair derinlerde yatan bir dilekten kaynaklanıyordu.

Ya da en azından daha az yük.

Ve durumun böyle olup olmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Seni seviyor olması gerçekten bir şeyi değiştirmiyor mu?" diye sordu Mrs.

Watson'ın yumuşak ama hararetli sorusu.

Charlotte içini çekti. "Mesele aşkın fark yaratmaması değil; mesele onun ve benim hayattan beklentilerimizin taban tabana zıt olması. Aynı şeyleri isteyen insanların aşık olması, farklı şeyler isteyen insanların aşık *kalmasından* çok daha kolaydır."

Bayan Watson'ın nefesi kesildi. "Ona aKık *olduğunuzu* mu söylüyorsunuz Bayan Holmes?"

Charlotte cevap vermedi.

Zaten yeterince cevap vermişti.

LIVIA KENDISIİLE GURUR DUYUYORDU. DÜPEDÜZ, YÜREK HOPLATAN BİR GURUR.

Bayan Newell'in bombayla ilgili genel sıkıntısından yararlanarak, eve dönüş yolunda hizmetçisinin yardım teklifini reddetmişti. "Ona benden daha çok ihtiyacınız var. Bu güzergâhta sayamayacağım kadar çok seyahat ettim. Bayan kompartımanlarında hiç sorun çıkmadı. Merak etmeyin. Ailem hiçbir şey bilmeyecek."

Ve bir kez olsun galip gelmişti.

Ancak kiraladığı tuzak Moreton Close'a yaklaştığında, sıcak özgüveni daha az kalıcı bir şeye dönüşmeye başladı. Bahçe bir önceki ziyaretinden bu yana solmuştu ve hatırladığı güneşli, süslü yere pek benzemiyordu. Bütün pencereler kapalıydı, hem de günün ortasında!

Panjurların kenarlarından, eğer içeride birileri varsa, bu soğuk ve gri günde olması gerektiği gibi mumlar ya da lambalar yanıyor olsaydı sızması gereken ışık sızmıyordu.

Çağrısına kimse cevap vermedi. Zilin ipini tekrar tekrar çekti ve Uyuyan Güzel'i bile uyandıracak kadar gürültü çıkardı.

Yine de kimse gelmedi.

Ferforje kapıya giden patikayı hatırlayarak o yoldan aşağı koştu, kapıyı iterek açtı ve bir kulübenin kapısını çaldı. Sonunda biri cevap verdi, elleri unla kaplı bir kadın.

"İyi günler hanımefendi," dedi belli belirsiz.

"İyi günler. Evdeki herkesin nereye gittiğini söyleyebilir misiniz, Bayan . . . ?"

"Garnet. Herkes kış için Fransa'nın güneyine gitti."

Livia'nın her zaman ziyaret etmek istediği Fransa'nın güneyi. Bir an için Bernadine'i çok kıskandı, ta ki kendi kendine ailesinin ödediği azıcık parayla Bernadine'in Moreton Close'un zaten mucizevi olan pazarlığının ötesinde yurtdışı seyahatleri almasının ne kadar olası olduğunu sorana kadar.

"Kendi başının çaresine bakamayan tüm hanımlar Fransa'nın güneyine mi gitti?"

Bayan Garnet şaşkın görünüyordu. "Evde sadece bir hanım var ve o da kendi başının çaresine bakıyor."

"Sadece bir bayan mı?"

"Kocası ve oğulları var ama tek kadın o."

Livia'nın kulakları çınladı. "Ama geçen hafta buradaydım ve bir ev dolusu hanımefendiyi kendi gözlerimle gördüm."

"Geçen hafta bayım ve ben torunumuzu görmeye gittik. Belki bayan başka bir eve gitmiştir?"

Bayan Garnet'in ses tonu sempatikti ama bu sadece Livia'nın sesinin daha hızlı yükselmesine neden oldu. "Bu evdi!"

"Şey," dedi Bayan Garnet özür dileyerek, "aile iki hafta önce gitti. Geçen hafta ev nasıl kadınlarla doluydu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

CHARLOTTE, ST. JOHN'S WOOD'DAKI BIJOU EVİNİN ÖNÜNDE OTURUYOR.
Bir önceki akşam Bayan Farr'la orada tanışmış ve geceyi orada geçirmişti. O

Bayan Watson'a el sallayarak veda etti, şimdi kendi hedefine doğru gidiyordu.

Evin içinde şapkasını ve bu kez bir kadın peruğu olan peruğunu çıkardı ve makyaj masasının önüne oturarak kafa derisine masaj yaptı. Aynada daha zayıf görünüyordu. Şimdiden sadece bir nokta iki çeneye mi düşmüştü?

Aynada başka bir yüz belirdi. "Çenelerinizi mi sayıyorsunuz?"

"Ben mi? Ne cüretle beni bu kadar bencil olmakla suçlarsın!"

Lord Ingram gülümsedi. "Polisle görüşmeniz nasıl geçti?"

"Beklediğiniz gibi geçti." Arkasını döndü. Ona çok yakındı, onun için en sevdiği yerd. "Burada olmamalısın."

"Biliyorum."

Nefes verdi. "Gittiğimden beri neler olduğunu anlat bana -sanırım sadece benimle yatmak için gelmedin."

Daha da yaklaştı. "Ve bu konuda yanılıyorsun."

"KENDİMİ SENİNLE AYNI YATAKTA BULDUĞUM İÇİN HÂLÂ TEDİRGİNİM," DEDI LORD Ingram.

Holmes, "Günün ortasında yatıyor olmam bana garip geliyor," diye cevap verdi. "Ama umurumda değil."

Kadın ona oldukça sevgiyle bakıyordu ve bu da kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. Birbirlerinden birkaç santim uzakta yatıyorlardı; adam dirseğine dayanmış, kadın başını yastığa koymuş, bir elini yanağının altına koymuştu. Adam, kadının başka bir yerine dokunmamaya özen göstererek saçının bir tutamını alnından geriye doğru taradı.

"Bir keresinde kız kardeşinden duyduğum, kucaklanmaktan hoşlanmadığın doğru mu?"

Düşünmek için biraz zaman ayırdı. "Bazen Livia'nın birine sarılması gerekiyor ve yakınlardaki tek uygun kişi benim. Küçükken onun kollarından kurtulup odamızın bir köşesine kaçardım. Ama bu, kucağa alınmaya dayanamadığımdan değil, sonsuza kadar kucağa alınmak istemediğimden kaynaklanırdı. Daha sonra kendime beş dakikayı işaretlemek için üç yüze kadar saymayı öğrettim - bu da onun bu sürenin sadece yarısına ihtiyacı olduğunu anlamama yardımcı oldu. İki ya da üç dakika tutulmaya dayanabilirim. Ama Livia bugün bile tereddütlü; kucağından kaçışım onu hâlâ yaralıyor."

O da öyle olurdu.

Aslında, mükemmel bir arkadaş olmak dışında hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen, bazen onun tarafından yaralandığını hissediyordu.

Elini kaldırdı ve bir an tereddüt etti - sanki bir kenara itilmeyi bekliyormuş gibi - sonra uzandı ve elinin tersiyle onun çene çizgisine dokundu. "Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama gelmemeliydin."

"Biliyorum. Aklımı kaçırdım."

Cık cık etti. "Ama sanırım tamamen hoşnutsuz olamam, özellikle de şu Yaptığın o şeye ne diyorsun?"

"Madam, size birden fazla şey yaptım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bunu Sodom ve Gomora'da bile yaptıklarını sanmıyorum."

"Sodom ve Gomora'ya daha fazla kredi vermelisiniz: Lut'un kızları orada yaşadktan sonra ensest ilişkiyi hiç düşünmediler."

Güldü ve bir süre sonra tekrar kıkırdadı. "Tanrım, yatağın yanında daha esprili bir adam oluyorsun."

Şimdi sırttan o oldu. "Belki de samanlıkta iyi bir yuvarlanmadan sonra daha rahatımdır."

"Bu da bana ... hatırlatıyor." Onun üzerine tırmandı. "Bunu tekrar yapmak için zaman var mı?"

"BEN YAPMADIM," DIYE ITIRAZ ETTİ CHARLOTTE.

Lord Ingram yarı gülerek, "Evet, söylediniz," diye ısrar etti. "Bana tuhaf görünüşlü olduğumu söylemiştiniz. Roger Shrewsbury'nin mükemmel bir yüzü olduğunu ama benimkinin tuhaf olduğunu söylediniz."

"Hayır, herkesin yüzünün bana tuhaf geldiğini yazdım. Roger'ınki de tuhaftı çünkü neredeyse mükemmel bir simetriye sahipti ki bu oldukça sıra dışı bir durum."

"Peki bunun onun mükemmel bir yüze sahip olduğunu söylemekten ne farkı var?"

Onun yüzünü zevkle inceledi, çünkü Roger Shrewsbury'ninkinden çok daha etkileyici ve çekiciydi. "Son zamanlarda size Bay Shrewsbury'nin sizinle kıyaslandığında ne yazık ki yetersiz bir aşık olduğunu söylemiş miydim, lordum?"

Coşkulu bir gülümseme yavaşça yüzüne yayıldı. "Özür dilerim ama az önce ruhumda binlerce bahçe çiçek açtı."

Gülümsemesine karşılık verdi. "Neden bilmiyorum ama senin bu özel küçüklüğünün içinde debelenmeye başladım."

İnsan duygularının tüm yelpazesini anlamak istediğinden emin değildi - kalan her şey bir dereceye kadar korkunç görünüyordu ya da

bir başkası. Ama bu sıcak, aptalca karşılıklı zevk, dünyadaki yerini kavrayana kadar *bunu* deneyimlemeyi umursamazdı.

Ne yazık ki, karşılaştıkları gerçeklerden kendilerini daha fazla soyutlayamadılar. Çok geçmeden sevgilisi daha önceki ricasını yerine getirdi ve Stern Hollow'da olanları anlattı ve ayrılışıyla sonuçlandı.

"İşler düşündüğümünden daha hızlı ilerledi," diye mırıldandı.

"Gittiğim zaman gitmemiş olsaydım, beni bir daha gördüğünde hapiste olacaktın."

Bir parmağını adamın alnında gezdirdi. "Başmüfettiş Fowler, başka bir adamın çocuğunu taşıyarak size gelen bir kadını öldüreceğinizden emin. Ama Leydi Ingram gerçekten de böyle bir durumda dönmüş olsaydı ne yapardınız?"

"Düşüncesi bile kabus görmeme neden oluyor."

"Ama sonunda çocuğu sen alacaktın." Bir nefes verdi. "Elbette. O kadar cocuktum ki."

Pek de benzer bir durum değildi. Anne ve babası, Başmüfettiş Fowler'ın sözünü ettiği o zımnî anlaşmaya varmışlardı ve kendi evliliğine damgasını vuran hırçınlığın hiçbirini yaşanmamıştı. Ama o asla çocuğu suçlamazdı. Ona nezaket ve cömertlikle davranıldığından emin olmak için elinden geleni yapardı.

Bir elini onun koluna koydu. "Sana bir şey söyleyeyim. Roger Shrewsbury ile seninle tanışmadan bir yıl önce tanıştım ve belki bir gün nasıl bir şey olduğunu görmek için onu öpebileceğimi düşündüm. Ama sonra seni gördüm ve bunun asla o değil, sen olacağını hemen anladım."

"Asla mı?"

"Asla. Tanışmamızın hiçbir noktasında beni öpmesine izin vermedim. Ama size söyleyeceklerim bununla sınırlı değil."

Onu yavaşça öptü. "Açıkçası Holmes, bana söylediklerinin üzerine nasıl bir şey koyabilirsin bilmiyorum."

"Biraz inancın olsun Ash," diye uyardı. "Şimdi, bir gün dediğimde, o zamanlar bunun yirmi yaşına ya da benzer bir olgun yaşa ulaştığımda anlamına geldiğini düşünmüştüm. Ve sonra, amcanın malikânesindeki mürekkep olayını hatırlıyor musun?"

"Ne mürekkep olayı?"

"İki çocuk uzak mesafelere mürekkep fişkırtabilen bir cihaz yaptılar. Bunu bir kız üzerinde denemeye karar verdiler. Ama işler ters gitti ve her yere mürekkep sıçrattılar.

kendileri yerine."

"Oh, şu mürekkep olayı. Evet, hatırlıyorum."

"Çocukların ellerinde normal bir yazıya atfedilemeyecek kadar büyük miktarlarda mürekkep lekeleri gözlemledim. Sonra, mürekkep olayından hemen önce, Roma villasında çalışırken ellerinde sadece kir izleri gördüğüm sende de gözle görülür mürekkep lekeleri vardı. Ve olay olduğunda, çocuklar şok ve şaşkınlık içinde sağa sola savrulurken, benden başka gülmeyen tek kişi sendin."

"Kendimi tutmamı takdir etmediniz mi?"

Bir an için kendini kaybetmiş, adamın mesafeli silüetine kapılmıştı. "Hangi kızı hedef aldıklarını görmek için cihazı incelemekle meşguldüm. Livia olduğunu biliyor muydun?"

"Siz olsaydınız, bu zahmete girmezdim - cihazlarını yeniden tasarlamak gömleğimi mahvetti." İç çekti. "Bayan Olivia'nın bu deneyimi umursayacağını sanmıyordum."

"Hayır, aşığılanmış ve travma geçirmiş olurdu. Her halükarda, ertesi sabah uyandığımda kendimi seni öpmek için acele ederken buldum. Bırakın yedi yılı, bir hafta daha bekleyemezdim."

Bir süre ona baktı. Ve mırıldanarak "Teşekkür ederim," dedi ve kollarını ona doladı.

Tam olarak iki dakika, bir saniye bile fazla değil.

"BİR SÜRE DAHA KAL," DEDI. "HENÜZ BİR YERE GITME."

Lord Ingram, Holmes'un böyle bir tonda konuştuğunu daha önce hiç duymadığından emindi. Sesi neredeyse endişeli geliyordu. Dış tellerini yerine oturttu ve yeleğine uzandı. "Bir turunçlu tart ve sırtımdaki gömlekle geldim. Nedense Sherrinford Holmes'un kıyafetlerinin bana uyacağını sanmıyorum."

"Dr. Watson'ınkileri getirtebilirim - Bayan Watson'da hâlâ bir sürü eşyası var."

Başını iki yana salladı. "Turunçlu tartın nerede olduğunu bile sormadın. Sen kimsin ve Holmes'a ne yaptın?"

Yataktan kalktı ve üzerine bir sabahlık geçirdi. "Peki, ağaç kavunlu tart nerede?"

"Kilerde."

"Teşekkür ederim."

"Ağaç kavunlu tart için bana teşekkür etmenize gerek yok, çünkü niyetim saf değil: Amacım, en sevdiğiniz kek ve pasta tedarikçisi olarak Bancroft'un yerini almak."

"Lord Bancroft'un güdülerini sizinkilerden daha saf değildi. Ve ben ağaç kavunlu tartı değil, Sodom ve Gomora'da yapmadıkları -ya da belki yaptıkları- şeyi düşünüyordum."

Sözleri çapkınlık olarak yorumlanabilirdi; ancak ses tonu hiç de öyle değildi. Yüz ifadesi de gergin ve kapalıydı.

Kısa bir süreliğine yüzünü kavradı. "Hala korkuyor musun?"

Tabii ki öyleydi - ona tesiste ağaç kavunlu tart olduğunu hatırlatmak zorunda kalmıştı.

Kadın cevap vermedi, sadece adam giyinmeyi bitirirken odanın içinde dolaştı.

"Her şey yoluna girecek. Akşam yemeği için bir şeyler getireceğim. Harrod's'tan bir sepet nasıl olur? Yoksa yağlı bir pirzolacıya gitmemi mi tercih edersiniz?"

Kadın sessiz kaldı ve onu girişe kadar takip etti. Orada bir süre konuşmadan durdular. Kadının sessizliği daha az gergin ve daha hüzünlü bir hal aldı; adam bir nefes verdi.

"Çay saatinden önce dönerim," dedi. "Devlet okulu öğrencilerinin kendileri için yaptıkları çayı denemeye ne dersiniz -çırpılmış yumurta, konserve fasulye ve üzerine tereyağı sürülmüş kızarmış ekmek dilimleri?"

Dudakları hafifçe aşağı kıvrıldı. "Yemeklerini beğenmezsem diye Harrod's'tan da bir sepet getir."

"Söyleyeceğim. Ve sen Holmes, sana hiç kimse senin romantizmin büyük harflerle yazılmış ve kişileştirilmiş hali olduğunu söyledi mi?"

Bununla birlikte, onu öptü ve evden çıktı.

AH, LONDRA. GÜRÜLTÜLÜ, KÖTÜ KOKULU, AŞIRI KALABALIK LONDRA. O YAPMADI

Büyük metropolü her zaman önemsemişti, ama bugün onun gürültülü buharlarına ve kirli caddelerine bir sone, hayır, beş kanto kaside yazabilirdi.

Sokakları dolduran kalabalıklar, taşranın bazen dayanılmaz olan yalnızlığından sonra çok ihtiyaç duyulan bir panzehirdi. Ve Stern Hollow'un dönüştüğü akvaryumdan sonra, bu kutsanmış anonimliğe doyamıyordu, sadece işine koşturan başka bir adam, milyonlar arasında bir yüz.

Abbey Road'a ulaştı ve bir fayton çağırmak için elini kaldırdı. Biri omzuna dokundu. Arkasını döndü. Kederli bir Müfettiş Treadles, gülümseyen Başmüfettiş Fowler'ın yanında duruyordu.

"Lordum," dedi Başmüfettiş Fowler, sesi hâlâ ağzındaki tavuk tüylerini kusan bir tilki gibi çıkıyordu, "gezintinizi böldüğüm için üzünüm ama bizimle gelmeniz gerekiyor."

Stern Hollow, üç gün önce

"BANA NE SÖYLEDİĞİNİZE DİKKAT EDİN. EN UFAK BİR ELEME YAPMADIM
Leydi Ingram'ı, çocukları kaçırmaya geldiğinde kazara ya da kasten öldüren
kişinin siz olma olasılığı."

Sessizlik.

Lord Ingram, Holmes'un onu adam öldürmekle -ve muhtemelen
cinayetle- suçladığına göre ne kadar da düşmüş, diye düşündü.

Yine de onun için hiçbir şey düşünülemez değildi.

"Çocukları kaçırmaya gelmedi ve ben de onu öldürmedim."

"Çocukların nerede?"

"Remington'la birlikte tam olarak size söylediğim gibiler."

Onu inceledi. Adam onun bakışlarını tuttu: Ondan saklayacak hiçbir
şeyi yoktu. Tamamen dürüst olması gerekirse, bazı duyguları dışında - ve
bu da sadece gururu içindi.

"Bu gece erken saatlerde dairenizdeydim. Soyunma odanızın bir
köşesinde saklanmış, tabanları kömür tozuyla kaplanmış bir çift bot vardı.
Yıllar önce mektuplarınızdan birinde, sizin öneriniz üzerine evin altında,
kömürlük ile bahçedeki cam evlerin kazanları arasında bir tünel açıldığını
yazmıştınız. Ne yapıyordunuz-"

Durakladı.

"Anlıyorum. *Birilerinin* çocuklarınızın hâlâ burada olduğunu
düşünmesini istiyorsunuz.

Neden? Bir kaçırma girişimi mi oldu?"

Tuttuğu nefesi dışarı bıraktı. Kadının şüpheleri ortadan kalkana kadar, bu şüphelerin kendisine ne kadar ağır geldiğini fark etmemişti. "Kaçırmayı planlayanlar dikkat dağıtmak için yangın çıkardılar ama başarılı olamadılar."

"Bu ne zaman oldu?" "Bir ay önce."

"Remington ne zaman geldi?"

"Birkaç gün sonra. Aslında Stern Hollow'u daha önce ziyaret etmişti ama bu sefer benim isteğim üzerine geldi."

Çenesini elinin üzerine koydu. "Çocuklarınızı gerçekten gözünüzün önünden ayırdığınıza inanmakta güçlük çektim. Eminim başkaları da aynı şüpheyi duymuştur."

"Ben de bunu umuyordum. Hem hikaye kulübesini hem de tüneli yakın zamanda çocuklara ev sahipliği yapmış gibi gösteriyordum."

Yavaşça başını salladı ve kaşığını charlotte russe'un Bavyera kremasına daldırdı. Sonra pandispanya tabanını parçaladı. Tatlıyı yememesi yeterince kötüydü, bir de onu parçalaması mı? Hissettiği rahatlama buharlaştı.

Dehşete düşmüş olmalısın, demişti o akşam ona. Korkuyorum.

Zaten endişe ve sıkıntı içinde yüzüyordu; kadının açıklaması belki de olması gereken etkiyi yaratmamıştı. Şimdi, hayatı tehlikede olmasına rağmen, durumu hâlâ sadece yüzeysel olarak anlamış olabileceği aklına geldi.

Demonte Charlotte Russe'dan başını kaldırıp baktı. "Bana hâlâ söylemediğin bir şey var. Livia bu öğleden sonra seninle buluşma çilesini yazdı. İlk başta sadece buzhaneden bahsetmekle yetinmiş. Yorgun ama kararlı görüldüğünüzü yazmış. Ancak Leydi Ingram'dan bahsettiğinde afallamışsınız. Bu da beni buzhanede başka bir şey mi olduğunu sormaya itiyor."

Böyle bir şeyi kız kardeşinin anlattıklarından çıkarabileceğine güveniyordu. Daha sonra ona, kendisine George Barr diyen, sıradan bir hırsız olan ya da olmayan ve adamın gerçek kimliğiyle ilgili bir soruşturma yapılana kadar buzhanede tuttuğu adamdan bahsetti.

"George Barr'ın kaçmayı nasıl başardığını merak ederek ikinci ön odada durduğumda Leydi Ingram çoktan buz kuyusuna girmiş olmalıydı. Ama ileri gitmedim çünkü her iç kapının dışında büyük bir mandal vardı ve bir sonraki kapıdaki mandal mükemmel bir şekilde yerinde duruyordu. Bayan Barr

Holmes ilk önce buzhaneye hakkında kekeleyemeye başladığında, kendi kendime daha ayrıntılı bir şekilde kontrol etmemekle ne kadar aptallık ettiğimi düşündüm. Eğer Barr'ın bir suç ortağı varsa ve bu suç ortağı Barr'ın bir yük haline geldiğini düşünüyorsa, adamı öldürüp buzhanenin derinliklerine koyarak keşfedilmesini geciktirme ihtimali vardı. Bunun yerine ..."

Kaşığının tersiyle charlotte russe'un kalıntılarına bastırdı. Adam onun bileğini yakaladı. "Kes şunu. Artık çok korkuyorum."

Kolundaki gerginliği hissetti, sanki çekip gidecekmiş gibi. Ama uzun bir saniye sonra kaşığı yere bıraktı ve parmaklarını büktü.

Nefes verdi ve bıraktı. "Sana her şeyi anlattım. Şimdi sen bana ne sakladın." "Ben mi?"

"Evet, sen. Bugün olan her şey arasında en açıklanamaz olanı senin verdiğin tepki oldu. Hiçbir zaman yemek yiyemeyecek kadar dehşete düşmemiştin. Neler oluyor?"

"Sadece senin için endişelenemez miyim?"

"Holmes, bana karımın Moriarty'nin ajanı olduğunu söylerken yarım düzine makaron yedin."

"Evet, yaptım, değil mi? Mükemmel makaronlardı."

"Ve bu" -tatlı leşini işaret etti- "mükemmel bir charlotte russe'du, başka bir gün olsa Bay Walsh'un servis ettiği pastayı yedikten *sonra* iki porsiyon alırdınız."

Gözlerini tabağındaki lekeye dikti. "Pekâlâ. Henüz anlamadığım birkaç şey var ama esas olarak birinin size komplo kurmaya çalıştığını söyleyebilirim. Buzhanede başka biri olsaydı, şüphe hemen Leydi Ingram'ın üzerine düşerdi - en azından gerçeği bilenlerimiz arasında. Aslında, bana içeridekinin Leydi Ingram'ın kendisi olduğunu söylemeniz bile, içinizden bir parçanın hala tüm bunları bir şekilde onun planladığına inandığını söyleyebilirim."

Bu konuda çok haklıydı.

"Sana bu şekilde kin besleyecek kadar senden nefret edip etmediğini merak ettiğini biliyorum. Seni ölü görmeyi umursamayacağından çok eminim ama kendi hayatını pazarlık konusu yapacak kadar değil. Bu yüzden onu planlayıcı rolünden çıkarmalıyız."

"O bir piyondur - belki de tahtadaki en önemli taşı - ama bu başka birinin oyunu. Bu da beni şu soruyu sormaya itiyor: *Lady Ingram'ın* açılış kurbanı olarak kullanıldığı bu oyunun nihai amacı nedir?"

O konuşurken yemek yiyordu; öğle yemeğinden beri bir şey yememişti. Ama şimdi av turtası midesinde bir parke taşı gibi ağırlaşmıştı. "Ne?"

Masadan kalktı. Oda için bir su ısıtıcısı temin edilmişti. Onu ızgaraya doğru salladı. "Buzhanedekinin Leydi Ingram olması suyu bulandırıyor. Ama bu plan için bir neden söylemem gerekirse, bunun Bay Finch olduğunu söyleyebilirim."

"Kardeşiniz, Bay Finch?"

Kadın başını salladı.

Bay Myron Finch bir zamanlar Moriarty'nin emrinde çalışmış ama örgütten ayrılmayı tercih etmişti. Leydi Ingram, Bay Finch'in talihsiz sevgilisi gibi davranarak Sherlock Holmes'tan onu bulmasını istemişti, çünkü onun Charlotte Holmes'un gayrimeşru üvey kardeşi olduğunu biliyordu.

"Sadece bir döneği geri almak için bunun biraz aşırı olduğunu düşünmüyor musunuz?" Masaya geri döndü. "Ne çaldığına bağlı Moriarty."

Holmes ona, Stephen Marbleton'a göre, Mr. Finch gittiğinde, Moriarty'den çok değerli bir şey almıştı.

"Ne olabilir ki? Gelecek yılki Jübile kutlamalarında kraliçeye suikast planları mı?"

"Bay Finch, Moriarty'nin kriptografıydı. Sanırım deşifre etmekte olduğu bir şeyle ayrıldı, ki bu daha kişisel bir şey olabilir."

Saçından bir tutam aldı ve parmaklarının arasından dökülmesine izin verdi. Şu anki uzunluğuyla saçları kıvrılmaya başlayacak kadar uzundu. Saçlarının çoğundan arınmış halini hayal etmesi istenseydi, biraz çocuksu görüneceğini düşünürdü. Bunun yerine, saçlarının azlığı sadece gözlerini ve dudaklarını vurguluyor gibiydi.

"Bunu sana henüz söyleme fırsatım olmadı," diye devam etti, "ama seni yazın son gördüğüm gün Bay Finch'le de tanıştım."

"Sonunda onu buldun mu?"

"Aslında ikimiz de birkaç gün önce onunla aynı odadaydık ama o sırada gerçek kimliğini henüz fark etmemiştim."

Birkaç gün önce onunla babasının avukatının ofisinde buluşmuştu. Dört adam daha oradaydı ve amaçları onu zorla kaçırıp ailesinin yüksek ve rahatsız koynuna geri götürmekti. "Babanın getirdiği damadı mı kastediyorsun? Bayan Olivia ile mektuplaşmanıza yardım eden damadı mı?"

"Bay Finch, kanlı canlı. Ona ne aldığını sordum ve bana söylemeyi reddetti."

"Bugüne kadar özgür kaldığından emin misiniz?"

"Öyle olduğuna inanmak için sebeplerim var. Gerçi tanıştığımız gece neredeyse kaçırılıyordu. Bay Marbleton'ın zamanında ortaya çıkması olmasaydı, ne olurdu emin değilim."

"Moriarty'nin adamları tarafından saldırıya uğradığınızı söylemeye çalışmıyorsunuz değil mi?"

Tanrım, Holmes-"

"Ben iyiyim. Bana hiçbir şey olmadı. Bay Finch hâlâ serbest - en önemli şey bu."

"Peki ya o zamandan beri? Moriarty'nin ajanları o zamandan beri sizi rahatsız ediyor mu?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Ama"-saçlarını ve erkek kıyafetlerini işaret etti

-"Kendimi nasıl erkek gibi gösterebileceğimi acilen öğrenmeye başladım. Bay Marbleton bize kadın kılığında geldi, hem de çok inandırıcı bir şekilde. Ve o gece hepimiz bir çeşit cross-dress olarak yolumuza devam ettik."

"Bu uzmanlığa nasıl ve neden geldiğinizi merak ediyordum, çünkü siz-" Durdu. "Bir şeyi gözden kaçırmış olmalıyım. Neden biri *Bay Finch*'i ele geçirmek için *bana* cinayet suçu atсын ki?"

Hiçbir şey söylemedi.

Bir süre sonra, "Bildığınızı düşündüklerini ve beni tehlikeye atarak Bay Finch'i bir şekilde onların eline teslim *edeceğinizi* mi söylemek istiyorsunuz?" dedi.

Yine hiçbir şey söylemedi.

"Doğru mu?"

"Hayır," dedi, "Bay Finch'in nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Benim aracılığım la sana baskı yapmakta haklılar mı?"

Bu kez sessizliği daha da uzun sürdü. "Görünmeyen rakiplerimiz bunun böyle olacağına güveniyor. Bu yüzden iki şey yapmalıyız. Birincisi, bu değerlendirmede haklı olduklarına dair inançlarını daha da güçlendirmeliyiz. Bunun için mümkün olan en kısa sürede sevgili olmalıyız - ve lütfen bana inanın, bunu yalnızca, hatta esas olarak sizden yararlanmak için önermiyorum."

Adam homurdandı ama kadının sesindeki kasvet başka bir şaka girişimini engelledi.

"İki, bir noktada seni kurban etmemiz gerekebilir. Aslında, feda etmeliyiz. Hayatını değil, hayır, ama özgürlüğünü -en azından geçici olarak.

Sen polisin eline geçmeden rakiplerimizin ellerini göstereceklerine inanmıyorum.

Karınızı ve muhtemelen zavallı köyün aptalını öldürmekten gözaltına alın."

Kafasını boşaltmak ve sinirlerini yatıştırmak için bir sigaraya ihtiyaç duyduğunu hissetti. Kafasını boşaltmaya ve sinirlerini yatıştırmaya hiç ihtiyacı olmayan kadın -ya da o lanet olası charlotte russe'u bitirmiş olsaydı hâlâ öyle olduğuna inanabilirdi- sanki kalbinin atışını ve kanının akışını duyabiliyormuş gibi onu izliyordu.

"Bir süredir böyle bir şey olacağından endişeleniyordum," diye devam etti. "Ne Leydi Ingram'ın ölümünü ne de bu baskının sizin tarafınızdan geleceğini tahmin etmiştim. Sadece bir şekilde bu baskının geleceğini tahmin ettim, çünkü Bay Finch'in yerini bir anlığına da olsa ortaya çıkaracak kadar dikkatsiz davrandım. Onu arayanlar kendi başlarına bulamazlarsa, nerede olduğuna dair ellerindeki son ipucu ben olacaktım.

"En çok korktuğum şey kız kardeşlerimi ele geçirmeleriydi, özellikle de kendini savunamayan ve hatta bakamayan Bernadine'i. Bu amaçla, Bayan Watson'ın tiyatrocusu arkadaşlarının yardımıyla, gözlerden uzak özel bir akıl hastanesi illüzyonu yaratarak onu ailemden kaçırdım; bunlardan biri saygın bir evlilik yapmış ve bize kır evini dekor olarak ödünç vermişti."

O günkü haberlerin büyüklüğü düşünüldüğünde bile bu onu şaşırtmıştı. "Bayan Bernadine artık *sizde* mi?"

"Kulübede. Ondan çok uzun süre ayrı kalmamalıyım; evden ayrıldığımdan beri durumu oldukça kötüleşti."

"Bayan Olivia biliyor mu?"

"Henüz değil. Eğer ona Bernadine hakkındaki gerçeği söyleseydim, kendisinin de kaçırılma riski altında olabileceği konusunda onu uyarmam gerekirdi. Livia zaten endişeli; onu bunaltmak istemedim."

Çaydanlıktaki su kaynadı. Çay yaptı ve onlar için doldurdu, elleri henüz titremiyordu. Henüz değil. "Ama sonuçta kız kardeşlerinizi size tercih etmediler."

"Ya da Bayan Watson, bu konuda. Bu da bana rakiplerimizin dostluğa ya da kardeşlik bağlarına değer vermediğini gösteriyor. Ama en azından romantik aşkı, hatta belki de cinsel saplantıyı deneyimlemiş görünüyorlar."

Kadının kendisine söylediklerini, Moriarty'nin bunca yıl sonra hâlâ kendisini terk etme cüretini gösteren karısının peşinde olduğunu hatırladı. "Ve Moriarty bir kadını saplantı haline getiren türden biri mi?"

"Bay Finch bana Moriarty'nin üç kez evlendiğini söyledi. Bir adam kendini bu kadar çok kez mihraba gönüllü olarak sunuyorsa, ya kendisiyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktur ya da romantik arkadaşlığa bir dereceye kadar değer veriyordur."

Sessizce çaylarını içtiler.

"Burada yapman istenen şey hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu parmaklarını çenesinin altında birleştirerek.

Sorusunun ne anlama geldiğini kavraması bir anını aldı. "Ah, erdemimden vazgeçmeden önce hapse gireceğim, buna emin olabilirsiniz."

Kadın hafifçe gülümsedi, bu görüntü adamın kalbini endişelendirmekten asla geri kalmadı. Çayını bir kenara bıraktı. "Yine de bana her şeyi anlattığını düşünmüyorum. Hem de hiç."

Bir süre ona baktı. "Haklısınız. Size her şeyi anlatmadım."

"DEMEK AÇILIŞ GAMBİTİNİZDE BENİ FEDA ETTİNİZ," DEDI LORD Ingram, abartılı bıyıklı ziyaretçisine. "Oyununuz nasıl gidiyor?"

"Sabır, lordum," diye cevap verdi. "Bu arada, çay ve akşam yemeğiyle dönmenizi beklerken neredeyse açlıktan ölüyordum. Bir sepet almak için Harrod'a kendim gitmek zorunda kaldım."

Elbette evden dışarı adımını atar atmaz polis tarafından yakalanacağını biliyordu; Stern Hollow'dan ayrılış zamanını öyle ayarlamıştı ki, Başmüfettiş Fowler görüşmeden ayrıldıktan sonra arabasının takip edileceğinden zamanında haberdar olacaktı. İlk başta onun çok erken geldiğini düşünmüştü; asıl planları onun Stern Hollow'da mümkün olduğunca uzun süre kalmasını gerektiriyordu. Ama adam olan biten her şeyi açıkladıktan sonra, doğru zamanı seçtiğini kabul etmişti.

Ve şimdi burada, parmaklıklar ardında, Harrod'dan aldığı sepetle uzun gecede tek yoldaşıydı.

Daha kötü ortamlarda da bulunmuştu; hapisane hücresi, bulunduğu mevki göz önüne alındığında, çok pis değildi; havadaki koku bile çok kötü değildi. Ama kendisinin yem olarak kullanılmasına izin vermiş olsa bile, daha kötü koşullarda hiç bulunmamıştı.

Kaderini ona emanet etmişti. Ama eğer yanılıyorsa ...

"Merak etmeyin," diye devam etti. "Muhafızlar için iki sepet daha getirdim, seninkini rahat bıraksınlar."

Sanki böyle bir zamanda yemek sepeti için endişelenecekmiş gibi. "Benimkini alabilirler."

"*Hapishane mutfağında* hiç yemek yememiş bir lord böyle konuşuyor. Kefaletle serbest bırakılmayacaksınız. Sepetinizi hayatınız pahasına koruyun."

Bir elini sepetin üzerine koydu, parmakları sepetin hasır dış yüzeyine gömüldü. Buradan gitmek istiyordu. Çocuklarını görmek istiyordu. Arkasına saklanabileceği bir duvar istiyordu, lanet olsun ve her geçen gardiyanın merakına maruz kalmamak istiyordu.

"Buraya gel," dedi.

Ayağa kalktı ve onun yanına gitti.

"Korkuyorum." Dehşete düşmüş.

"Olmanız gerektiği gibi. Ama unutmayın efendim" - parmaklıkların arasından uzandı ve ellerini tuttu, kendi elleri sabit, bakışları net ve sakindi - "ben bu tahtada bir kraliçeyim ve kaybetmek için oynamam."

LIVIA ZARFI ALDI.

Moreton Close'da yaptığı o yıkıcı keşfin ertesi günüydü. Eve uyuşmuş bir çaresizlik içinde gelmiş ve günün geri kalanını annesinin, Bayan Newell'in Livia'ya yolculuğunda eşlik edecek bir hizmetçi sağlamadığı için yaptığı düşüncesizlik hakkındaki öfkeli yorumlarını savuşturarak geçirmek zorunda kalmıştı.

Charlotte'a bir mektup yazarak kız kardeşine bir şeyler yapması için yalvardı. Herhangi bir şey. Mektubu Leydi Holmes'un meraklı gözlerinden uzakta postalayabilmeyi umuyordu ve huysuz Leydi Holmes'un onu bir iki günlüğüne dışarı çıkarmamasından korkuyordu.

Ama erken gelen posta Charlotte'tan bir mektup getirmişti. Kısa not, Charlotte'un polise vermesi için uydurduğu değil, çocukluklarından beri kullandıkları değiştirilmiş Sezar şifresiyle, kendileri için geliştirdikleri kodla yazılmıştı.

Mesaj tercüme edildiğinde şöyle yazıyordu,

Sevgili Livia,

Özür dilerim. B benimle ve başından beri öyleydi. Lütfen artık endişelenmeyin. Seni bir daha gördüğümde her şeyi açıklayacağım.

C.

Not: O zamana kadar lütfen Bay Aytaşı ile ilgili herhangi bir karar vermeyin.

MÜFETTİŞ TREADLES, LORD INGRAM'IN

temiz bir hücreye konmuş ve kendisine gereken saygı ve nezaket gösterilmişti. Ama yine de kendini suçlu hissediyordu, sanki arkadaşını parmaklıklar ardına tıkan Başmüfettiş Fowler değil de kendi entrikalarıymış gibi.

"Umudunuzu kaybetmemelisiniz lordum," dedi.

Lord Ingram henüz yıpranmış görünmüyordu. Sadece bir gün olmuştu. "Yapmadım. Benim adıma çalışan dostlarım var."

"Çavuş Ellerby tüm gücüyle Sherlock Holmes tarafından belirtilen diğer cesedi arıyor," dedi Treadles, kendini biraz aptaldan da öte hissederek. Bunun Lord Ingram'a nasıl yardımcı olacağından emin değildi.

"Ben şahsen teşekkür edene kadar ona benim adıma teşekkür etmelisiniz. Çok nazik davrandı." Lord Ingram biraz gülümsedi. "Peki siz nasılsınız, Müfettiş? Bayan Treadles nasıl? Kuzenler İmalathanesi onun idaresi altında sorunsuz çalışıyor mu?"

"Sanırım öyle. Ya da şu anda beklenebileceği kadar sorunsuz, çünkü hala nispeten deneyimsiz. Ama bu kadar çok şey öğrenmiş olması beni oldukça şaşırttı." Dilinde kalıcı bir tatlılık vardı. Treadles'ın bunun bir gurur ifadesi olduğunu anlaması bir an sürdü; karısından her zaman gururla söz ederdi ve şimdi bir kez daha bunu yapıyordu. "Ben olsam böylesine büyük bir organizasyonun yönetimini bunaltıcı bulurdum ama o bundan son derece keyif alıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Umarım ikinizi de yakında bir gün Stern Hollow'da ağırlarız."

Arkadaşının yeniden özgür olduğunu hayal etti. Treadle'lar o güzel arazide kol kola yürüyor, konuşuyor ve gülüyorlardı. Kendisini de, her ikisini de hak etmediği ama hak etmesini umduğu bağışlanma ve anlayışla yıkanmış olarak.

Bir gün.

"Bunun gerçekleşmesi beni çok memnun edecektir."

Lord Ingram hafifçe gülümsedi. "Holmes davayla ilgileniyor. Korkacak hiçbir şeyimiz yok."

LORD INGRAM OTUZ ALTI SAATTEN FAZLA GÖZALTINDA KALDIKTAN SONRA Charlotte'un beklediği mesaj geldi, düz bir kâğıda yazılmış, Londra'nın en işlek köşelerinden birinden, Sherlock Holmes'a hitaben yazılmış bir zarfın içinde postalanmıştı.

Bay Finch'i teslim edin ve Lord Ingram'ı temize çıkaracak kanıtlar sunulsun. Cevabınızı +10 Sezar şifresi olarak gazetelere gönderebilirsiniz.

Hemen cevabını gönderdi. *Önce aklayıcı kanıtları teslim edin.* Yanıt, sabah baskıları çıktıktan iki saat sonra, bu kez 18 Yukarı Baker Sokağı'ndaki posta kutusuna teslim edildi.

Pazarlık yapacak durumda değilsiniz. Cevabınızı bir Vigenère şifresi olarak verin. Anahtar kelime: STERN.

Derin bir nefes aldı ve bir sonraki mesajını belirtildiği gibi kodlayarak akşam gazetelerine gönderdi: *22 Compton Lane, Hampstead Heath.*

COMPTON LANE'IN 22 NUMARALI EVİNİN SALONUNDAKİ ADAM

Farklı ortamlarda kendini evinde hissetmeye alışkındı. Gittiği her yere aynı Darjeeling çayını ve aynı ev terliklerini götürürdü, böylece yeni evleri ne kadar yabancı ve misafirperver olmasa da bir aşinalık ve rahatlık hissi olurdu.

Bu ev o kadar da kötü değildi. Londra'ya yeterince yakındı ama biraz daha temiz bir havası ve biraz daha az tıkanmış sokakları vardı. Yakınlarda göz atmaktan hoşlandığı bir kitapçı vardı -aslında orada çok fazla para harcamıştı- ve yan sokaktaki çay dükkânının yemekleri de gayet iyiydi.

Koltuğuna henüz yerleşmişti ki, yanında bir kadeh Armagnac, elinde bir Bayan Braddon romanı, ön kapıdan gelen şüpheli sesleri duydu. Ayağa kalktı ve salondaki tüm ışıkları söndürdü. Izgaradan gelen şömine ışığına bir şey yapamazdı elbette, ama büyükbabasının saatinin arkasına gizlenmeden önce eline maşayı aldı.

Eve adamlar geldi. İki kişi. Biri daha derine gitti, merdivenleri çıktı. Diğerisi salona doğru geldi.

O ayak seslerini tanıdı.

Davetsiz misafir salona girdi. Armagnac bardağına ve aceleyle kenara atılmış kitaba baktı ve tabancasını doğrulttu.

Evin sakini büyükbabasının saatinin arkasından çıktı.

Davetsiz misafir silahını kaldırdı. Sonra ifadesi değişti.

Ateşin ışığı parlak değildi ama bu kadar yakın mesafede yeterince aydınlatıyordu.

"Remington," dedi davetsiz misafir soğuk bir sesle. "Burada ne işin var?"

Lord Remington başını salladı. Kendini toparladığını sanıyordu ama yine de gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Bunun sen olmayacağını ummuştum. Öğrendiğim onca şeyden sonra bile hâlâ yanıldığımızı ve bunun sen olmayacağını umuyordum, Bancroft."

Stern Hollow, daha önce

"SİZDEN BURADA YAPMANIZ İSTENEN ŞEY HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSUNUZ?"

Charlotte mırıldandı.

"Ah, erdemimden vazgeçmeden önce hapse gireceğim, buna güvenebilirsiniz."

Biraz gülümsemekten kendini alamadı. Her şey kontrolden çıkmışken, en azından erdemini savunması tanıdık bir nakarattı, her ne kadar bu sefer açıkça reddetmek yerine alaycı bir ifadeyle söylenmiş olsa da.

Çay bardağını bir kenara koydu. "Yine de bana her şeyi anlattığını düşünmüyorum. Hem de hiç."

Sandalyesine yayılmış, bir omzu diğerinden daha aşağıda oturuyordu - onu mükemmel olmayan bir duruşla nadiren görürdü. Yorgunluk yüz hatlarına derinlemesine işlemişti. Dehşet de. Ondan bilmemek için bir arzu yayılıyordu. Onunla yaptığı bu ciddi konuşmalardan nefret ediyor olmalıydı; dostluklarını zorlamayan ya da çok daha mutsuz edici bir şekilde hayatını altüst etmeyen bir konuşma hiç yapmamışlardı.

"Haklısın," dedi isteksizce. "Size her şeyi anlatmadım. Bütün bunların arkasında kimin olduğundan şüphelendiğimi söylemedim."

Doğruldu, yüzünde kuşkulu, neredeyse inanmaz bir ifade vardı. "Moriarty'den başka biri mi?"

"Bernadine'i ailemin evinden çıkarmak için ayarlamalar yaptığımda Moriarty'yi düşünmüyordum."

"O zaman kim?"

"Bay Finch Moriarty'nin hizmetinden ayrıldığında, neden Kraliyet ajanlarına başvurmadı dersiniz?"

"Aramızda en az bir muhbir olduğunu biliyor olmalıydı."

"Rütbeleri atlayarak doğrudan en tepeye çıkabilirdi."

Şimdi sadece kafası karışmış görünüyor. "*Bancroft*'un Moriarty için çalıştığını ima etmiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, o değil. *Bancroft* kendini asla Moriarty gibi birinin ellerine bırakmaz. Hatta Moriarty'nin örgütünün varlığından bile nefret ettiğini söyleyebilirim: Herhangi bir egemen ulusa bağlı ya da bağımlı değil, ancak uygun gördüğü şekilde paralı ittifaklar kuruyor. Rekabet halindeki güçlerin ve sadakatlerin zaten karmaşık olan ortamında, bir kaos aracıdır."

Lord Ingram nefes verdi, rahatladığı her halinden belliydi.

Ama bir adamın ayıplanacak bir şey yapmış olması için Moriarty için ya da onunla birlikte çalışmasına gerek yoktu. Yanağının iç kısmını ısırdı. "Bununla birlikte, Bay Finch'in Moriarty'den çaldığı şeyin Lord *Bancroft*'u ilgilendirmesi ve Lord *Bancroft*'un bunu bilmesi mümkün -aslında, bunu muhtemel olarak ifade edebilirim."

Ellerini masanın kenarına dayadı. "Bunu bir olasılık olarak kabul etmeye hazırım. *Bancroft*'un elleri pek temiz değil. Ve en kötü ihtimalle, uygun olmayan biriyle, yabancı bir hükümetin ajanıyla ya da Moriarty'nin örgütünden biriyle yatmış olabileceğine inanabilirim.

"Ama *Bancroft* sırlarını birlikte olduğu kadınlara aktarmazdı. Ve imparatorluklar temiz ellerle kurulmaz. Bay Finch'in yasadışı bilgilerinin *Bancroft*'a birbirlerinden korkacak kadar nasıl zarar verebileceğini anlayamıyorum."

Ne söylemek üzere olduğunu düşündü. "Leydi Avery'nin mektubunu aldığınızda ne düşündünüz, Hounslow'daki çay dükkanında buluşmamızı anlatan mektubu?"

"Bize rastgele bir çay ocağında hizmet eden birinin, aynı zamanda, kilometrelerce ötedeki rastgele bir otelde, bizi dinleyecek, not alacak ve sonra da tüm bunları yayınlayacak tek kadına hizmet etmesinin olağanüstü bir şanssızlık olduğunu düşündüm."

Sesi kesildi, görmeye başlamıştı.

"Gerçekten de olağanüstü bir tesadüf. Bu da şu soruyu akla getiriyor. Ya bu bir tesadüf olmasaydı? Ya birisi kasten Leydi'nin

Avery'nin karşılaşmamızdan haberi var mı? O gün orada olduğumuzu ikimizden başka kim biliyordu?"

"Bancroft dememi istediğini biliyorum, çünkü adamı Underwood'u bizi alması için o gönderdi. Ama neden Moriarty de bilmiyor?"

Bunu söyler söylemez yüzünü buruşturdu.

Onun ne hatırladığını çok iyi biliyordu. "Moriarty bilemezdi çünkü o gün yola çıktığımızda onun yordakçılarını atlatmıştık. Daha sonra bile kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için tetikte olduğunuzdan eminim, ben öyleydim. Bay Finch'in neredeyse yakalandığı gece arabamı durduranların Moriarty'nin adamları olmadığından bahsetmiyorum bile. Lord Bancroft'un adamı Bay Underwood'du."

Evet, daha sonra Moriarty'nin kardeşi Bay Crispin Marbleton'la karşılaşmıştı. Ama bu daha çok Bay Marbleton'ın oğlu Stephen için, Charlotte'un da Livia için duyduğu endişeye odaklanan dostane bir görüşmeydi. Henüz dünür olmaya hazır olmayan iki tarafın, sevdikleri arasındaki beklenmedik çekimin tehlikeli komplikasyonlara yol açabileceğinden korkan endişeleri.

Bu özel gelişmeyi Lord Ingram'a yüklemeyi - daha acil sorunları vardı.

Kaşlarını çattı. "Ama o sırada Bancroft'un da Bay Finch'i aradığını biliyorsunuz. Onu yakalamaya çalışanın Bay Underwood olması bir şey ifade etmiyor."

"Ama o gece Moriarty olmadığına göre, Moriarty'nin Bay Finch'i nerede bulacağımı kısa da olsa bildiğime dair bir fikri olamazdı. Bana ulaşmak için yörüngemdeki başka birine baskı yapmak için hiçbir nedeni olamazdı."

Çay fincanını, sıcaklığından geriye kalanları çıkarmak istercesine sıkıca kavradı. "Yine de, Bancroft ne yapmış olabilir ki, Bay Finch'ten kanıt almak için böyle şeytani bir tuzak düzenlemeye ihtiyaç duysun?"

Sonunda charlotte russe'dan bir ısırık aldı. Çok güzeldi, dilinde serin ve kadifemsiydi ama midesi protesto için kasıldı.

Spazmın geçmesini bekledi. "Bunu kim yaptı?"

"Bancroft'un pasta şefinin bir yardımcısı - bir zamanlar bu evde çalışmış tabii ki."

"Lord Remington hakkında konuşurken Bayan Watson, Lord Bancroft'un aslında ailenin yüz karası olduğundan bahsetti."

"Bunu duymuştum - babam çok fazla para harcadığı için ona güvenmezdi. Ama bu uzun zaman önceydi."

Sonunda parçalanmış charlotte russe'u bir kenara itti. "Ne tür bir adam bir pasta şefini yanında çalıştırır?"

Adam ona baktı, gözleri dehşetle açılmıştı ve bu dehşet giderek anlayışa dönüşmeye başlamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Yani, ne kadar geliri olduğunu tahmin ediyorsunuz? Lord Bancroft ikinci evlat. Kraliyet için çalışıyor, ki bu da abartılı bir ödeme yapmıyor. Ve bildiğim kadarıyla, kendisine muhteşem bir servet bırakan zengin bir vaftiz babası da yok."

Konuşmadı.

"Bu sonbahardan önce erkek giysileri hakkında çok az şey biliyordum. Ama artık biliyorum, onun giysilerinin sizinkilerden çok olmasa da en azından fark edilir derecede üstün olduğunu görebiliyorum. Sizinkiler hiçbir şekilde aşağı değil, ama onunkiler *üstün*."

"Portman Meydanı yakınlarındaki evi de unutmayalım, onunla evleneceğimi düşünerek satın almış ve donatmıştı. Beni memnun etmek için her türlü zevki ve inceliği bir kenara bıraktığı konusunda şakalaşıyoruz, ama böyle bir girişimin - arzu edilen bir yerde, ağzına kadar egzotik ve abartılı mobilyalarla dolu bir evin - ne kadara mal olacağını hiç düşündünüz mü?"

Parmaklarını şakaklarına bastırdı.

"Bayan Watson onun savurganlıklarından söz ettiğinde, nazikçe kimsenin ergenlik dönemine bakılarak yargılanmaması gerektiğini söyledi. Ama biz Lord Bancroft'u eski alışkanlıklarıyla yargılamıyoruz. Şu anda nasıl yaşadığına bakıyoruz. Sizce bu kadar büyük bir geliri nereden elde ediyor?"

Şimdi tüm yüzünü kapattı.

"Temsilcilerinin günlük faaliyetlerini nasıl yönettiği hakkında bir şeyler biliyor olabilirsiniz. Ücret ya da diğer gerekli fonlar konusunda eksiklik yaşadıkları izlenimine kapılıyor musunuz?"

Ellerinin arkasından başını salladı.

Hızlı nefes alıyordu. Elleri birbirine kenetlenmişti. Sert parmaklarını büktü ve kendini yavaşça, sessizce nefes vermeye zorladı. "O halde geriye kalan olasılık ne olursa olsun, ne kadar korkunç olursa olsun, gerçek olmalı."

LORD INGRAM SANDALYESİNDEN FIRLADI.

Bancroft'un konumundaki bir adamın bu kadar çok açıklanamaz geliri olması

-Eğer ofisinden çalmıyorsa, geriye tek bir olasılık kalıyordu.

Devlet sırlarını satıyordu.

Lord Ingram bunu inkâr etmek istedi. Kardeşine böyle bir suçlama yöneltilmesinin saçmalığın da ötesinde olduğunu haykırmak istiyordu.

Ancak gerçek, ilk başta ne kadar saçma görünürse görünsün, her zaman inkar edilemez bir ağırlığa ve sağlamlığa sahiptir. Evet, Bancroft Kraliyet için değerli bir varlıktı. Son derece becerikliydi ve yetkisi altındaki her şeyi büyük bir ustalıkla idare ediyordu. Ama aynı zamanda kendisi dışında gerçek sadakati olmayan bir adamdı. Lord Ingram artık Bancroft'un onurlu bir adam olarak adlandırılıp adlandırılmayacağından bile emin değildi.

Yüce Tanrım, bunca zaman, Bancroft'un astlarından Kraliçe ve ülke için hayatlarını tehlikeye atmalarını istediği bunca zaman ...

Ağlamak mı yoksa bir şeyleri kırıp dökmek mi istediğini bilmiyordu. Tek bildiği, şömineye sıkıca tutunduğu ve bir daha asla ısınamayacakmış gibi hissettiğiydi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı onun yanında.

"Bu senin hatan değil," dedi refleks olarak. "Ama ben ne yapacağım?"

"Sen kendini koru. Sen de beni koru. Onun en kötü sırlarından şüphelendiğimizi tahmin ederse neler olacağını hayal edebiliyor musun?"

Titredi, tepeden tırnağa üşüdü.

"Elbette hala her şeyi çok fazla anlamış olma ihtimalim var. Tüm bu olanlara seyirci kalmış olabilir. Eğer masumsa, her zaman yaptığı gibi gölgede kalacak ve her şeyi başkalarının halletmesine izin verecektir.

"Ama bence o buzhanede olanlarla bir ilgisi var. Beş hafta önce Stern Hollow'u ziyaret etti. Hangi nedenle

-Evinizde başka hain olmadığından emin olmak istediğini mi söyledi?"

Küçük, acımasız bir baş sallama hareketi yaptı.

"Buradayken Stern Hollow'un coğrafyasını öğrenmiş olacaktı - gönderdiği kaçırınlar doğrudan çocuk odasına gitmeyi bu şekilde öğrendiler. Başarılı olsaydı, çocuklarınız elinde olsaydı, karşılığında Bay Finch'i talep etmek için daha güçlü bir konumda olacaktı. Ama bu girişimi başarısız oldu ve sizin uyanık olduğunuzu biliyordu. Bu yüzden acil durum planına geçti ve Leydi Ingram'ı sizin öldürdüğünüz izlenimini yarattı."

"Ama o ya da adamları onu bulmuş olsalardı mutlaka haberim olurdu."

"Onu bulduğunu sanmıyorum. Leydi Avery'ye bunu söyleyen 'hizmetçiden' şüpheleniyorum.

çay dükkanındaki karşılaşmamızın birden fazla yönü vardı. Eğer

Leydi Ingram ile yaklaşık aynı boy ve yapıda olduğunu, koyu renk saçlı olduğunu ve yüzünde benzer bir güzellik lekesi bulunduğunu tahmin ediyorum. Yüzüne vurun, onu buzhanenize koyun ve o güzellik lekesi onu kim olarak tanımlardı?"

"Ama kız kardeşinizin ya da benim buzhanede gördüğümüz ceset bu değildi." "Bu kısım beni şaşırtıyor, sadece bir şeylerin ters gittiğini varsayabilirim. Ama

Önemli olan şu ki, eğer şüphelerim doğruysa ve Lord Bancroft gerçekten de buzhaneye olayını -ya da bir kısmını- düzenlediyse, o zaman uzak durmayacaktır. Bay Underwood'u gönderir, hatta muhtemelen araştırması için kendisi de gelirdi. Cevaplaması gereken pek çok soru vardır. Gerçek Leydi Ingram buzhaneye nasıl girmişti? O yem nereye gitmişti? İşin içinde başka kim vardı? Onunla alay edecek kadar ne yaptığını kim biliyordu?"

Izgaradaki ateş çıtırdadı. Yumuşak bir şekilde iç çekti. "Eğer o ya da hatta Bay Underwood gelirse, bunu bir suç itirafı olarak kabul etmeli ve dikkatli olmalısın. Her şeyden önemlisi, bildiğinizi tahmin etmesine izin vermeyin."

Şimdi onun neden yemek yiyemediğini içgüdüsel olarak anlıyordu. Şimdi o da en az onun kadar korkuyordu. Moriarty uzak bir hayaletti. Ama en az onun kadar güçlü ve tehditkâr bir adam olan kardeşi buradaydı ve aralarında dolaşıyordu.

Kadın sessizliğe gömüldü. Yorgunluk onu hırpalamıştı; güçlkle dik durabiliyordu. Ama ne yapması gerektiğini biliyordu.

Kendini koruyacaktı. Ve onu koruyacaktı.

Ertesi gün

Polisler kütüphaneyi terk ettiler. Artık Holmes ve o, galerinin girintilerinden onları izleyen Bancroft'la yalnızdılar.

Bancroft, Lord Ingram'ın son ziyaretinden hatırladığından daha da kötü görünüyordu. Ama şimdi bu kötüleşmenin Holmes'un elini ikinci kez kaybetmesinden değil, sırrını elinde tutan Bay Finch'in hâlâ serbest olmasından kaynaklandığını biliyordu ve adamın yerini Holmes'tan öğrenmek için yaptığı planlar planlandığı gibi gitmemişti.

Lord Ingram'ın gözleri Holmes'unkilerle buluştu. Sakallı çenesini ovuşturdu. "Bu arada, Ash, benim pangramımı çarpıtmışsın. Yıkıldım."

"Senaryolarımdan herhangi birinde orijinalini yazılı olarak taahhüt edeceğime neden inandığınızı bilmiyorum."

Vücudundaki tek bir kası bile hissetmiyordu, sadece Bancroft'un bir şekilde ona bakıp her şeyi öğreneceğinden korkuyordu.

Derin bir nefes aldı. "Aşağı gelecek misin Bancroft, yoksa yukarıda sana katılalım mı?"

Ve böylece başlıyor.

"VE BÖYLECE SONA ERIYOR," DIYE MIRILDANDI LORD REMINGTON.

Toplum onu hâlâ çoğunlukla vahşi bir genç adam olarak hatırlıyordu ama yurtdışında geçirdiği yıllarda Kraliyet'in hizmetinde yükselmişti. Lord Bancroft'un, görev süresi boyunca yaptığı her şeyin kapsamlı bir şekilde soruşturulmasını beklemek üzere güvenli bir yerde tutulduğunu söylemişti.

Şimdi de Lord Remington ve ayrı bir kompartımanda oturan adamları, Charlotte'a bu dava için son yolculuk olacağını umduğu yolculukta eşlik ediyorlardı. Çok yorgundu. Trene binmeden önce yediği sandviç de -Lord Bancroft'un ortadan kaldırılması iştahının çoğunu yerine getirmişti-günlerdir biriken yorgunluğa ek bir uyuşukluk katmıştı.

Kırsal alan karanlıkta hızla ilerliyor, trenin tekerlekleri ritmik bir şekilde gümbürdüyordu. Ne olduğunu anlayamadan, Lord Remington onu omzundan hafifçe sarsıyordu. "Bayan Holmes, uyanın. Varış noktamıza ulaştık." Tren istasyonunun dışında, şirket bekleyen vagonlara tırmandı. Lord Remington, "Bağışlayın Bayan Holmes, bombayı şimdi hatırladım. O da Bancroft'un işi miydi?"

Charlotte gözlerini ovuşturdu ve daha dik oturdu. "Mimi Duffin'in cesedini bırakacağı yer olarak buz kuyusunu seçti çünkü Lord Ingram'ın evinde çok fazla buz tüketilmediğini öğrenmişti. Buzluk mükemmel görünmüş olmalı - ceset o gittikten hemen sonra bulunmayacaktı. Ama günlerce kimse cesede rastlamayınca sabırsızlandığını tahmin ediyorum.

"O ve Lord Ingram Bayan Newell'ı birlikte çağırmışlardı, bu yüzden Bayan Newell'ın misafir beklediğini biliyordu. Eğer oraya bir bomba koyarsa, misafirlerinin gidecek başka bir yere ihtiyacı olacaktı. Elbette Stern Hollow'un efendisinin her zaman doğru şeyi yapacağına güvenilebilirdi. Ve misafirler geldiğinde, mutfaktaki çocuk buz kuyusundan buz çıkarıyor olacaktı."

"Anlıyorum," dedi Lord Remington. "Hâlâ anlamadığım şey, Moriarty'nin neden bu işe karışmayı seçtiği? Ve en başta Bancroft'un neyin peşinde olduğunu nereden biliyordu?"

"Ben de aynı soruyu düşünüyordum. Belki de Moriarty, Bay Finch'in çiğnediği şifrenin Lord Bancroft'la ilgili olduğunu biliyordu ama tam olarak neyi içerdiğini bilmiyordu. Belki de Lord Bancroft'un, Leydi Ingram'ı aramak için gösterdiğinden daha fazla bir niyet ve odaklanmayla Bay Finch'in nerede olduğunu hala hararetle aradığını öğrenen başka muhbirleri vardı.

"Ve eğer Moriarty Bay Underwood'u gözlemleyen biri olsaydı, Lord Bancroft'un usulsüz bir şeyler çevirdiğini görürdü. Moriarty'nin neden müdahale ettiğine gelince, sonuçta kötü niyetten başka bir şey olmayabilirdi. Lord Bancroft güçlü bir rakipti. Neden planlarına çomak sokmasındı ki? Bunun onun Aşıl topuğu olup olmadığını neden görmeyelim?"

"Moriarty *bunun* için mi bir kadını öldürdü?"

"Tamamen değersiz olduğuna inandığı birini öldürdü. Lord Bancroft gibi."

Akıl hastanesi göründü. Geceleyin, dört bir yanını çevreleyen duvarlar olmasaydı, burayı ıssız bir taşra malikânesi sanmak kolay olurdu. Kapılardan geçerek bir avluya girdiler. Ana bina geniş ve sarmaşıklarla kaplıydı; karanlık, parmaklıklı pencerelerin birkaçının arkasında perdeler dalgalanıyordu.

Elli beş yaşlarında gergin görünümlü bir adam kendisini Dr. Connelly olarak tanıttı ve onları içeri aldı. Hızlıca bir fincan çay içtikten sonra uzun koridorlardan geçerek evin bir kanadına götürüldüler.

Dr. Connelly bir kapının kilidini açtı ve bir aplik yaktı. "Bayan Greville, sizin için bazı ziyaretçilerimiz var."

Oda sadeydi. İçerideki kadın sabahlığıyla yatağın kenarına oturmuş, sivriltilmiş bir kalemi bıçak gibi tutuyordu. Dr. Connelly'ye nefret dolu bir bakış attı ama bakışları Lord Remington'a takılınca geri çekildi.

"Bizimle gelebilir misiniz, Leydi Ingram?" dedi kayınbiraderi. "Yardıma ihtiyacımız var."

"BENİ NASIL BULDUN?" DIYE SORDU LEYDİ INGRAM,
Charlotte ve Lord Remington hep birlikte arabadaydılar. "Burayı nereden biliyordunuz?"

Charlotte da herkes gibi önce buzhanedeki kadının Leydi Ingram olduğuna inanmıştı. Ama o kadının hamile olduğu ortaya çıkmıştı. Leydi Ingram romantik aşkla hiç ilgilenmemişti. Hayatını kurtarmak için kaçarken bir sevgili edinmesi ne kadar olasıydı?

Bir an için Charlotte'un zihni daha karanlık olasılıklara yöneldi
-Bir kadının kendi hamile kalmasında gönüllü bir katılımcı olmasına gerek yoktu. Ama sonra Lord Ingram ölü karısının görüntüsü karşısında duyduğu inançsızlığı dile getirdiğinde kendisinin ne söylediğini hatırladı.

Belki de buzhanedeki onun gizli ikiz kardeşidir. Ve gerçek Leydi Ingram kanatlarda bekliyor, beklentiyle kıkırdıyor.

Hemen böyle bir kız kardeşi varsa bile kimsenin bilmediğini söylemişti.
Ama böyle kız kardeşler vardı - Charlotte'un da vardı. Ona Bernadine'den bahsetmişti ama Bayan Watson'la tanışmadan önce bu konuyu açtığı tek yabancı oydu. Dünyanın geri kalanı için sadece üç Holmes kardeş vardı: Henrietta, Olivia ve Charlotte.

Ve bu, Charlotte onu kaçırana kadar aile çatısı altında yaşamış bir kadın için geçerliydi. Ya Leydi Ingram'ın ikiz kız kardeşinin durumu daha kötüyse, küçük yaştan itibaren akıl hastanesine yatırılmasını gerektirecek bir hastalığı varsa? Aileler böyle çocuklardan bahsetmezdi. Sonunda kendi kardeşleri bile onları unutturdu.

Bayan Watson, merkezi Somerset House'da bulunan Genel Kayıt Bürosu'nda Constantina Greville adında birinin varlığını doğrulamıştı: Leydi Ingram'la aynı gün doğduğunu gösteren bir doğum belgesi vardı ama ölüm belgesi yoktu. Leydi Ingram bu ikiz kardeşin varlığını, anne babasının ölümünden sonra aile evraklarını karıştırırken keşfetmiş, hatta hayatı boyunca ondan haberdar olmuş olabilirdi. Ve bu yaz güvenli bir sığınağa, Lord Bancroft'un gazabından saklanacak bir yere ihtiyaç duyduğunda, daha önce kimsenin duymadığı bu kız kardeşi hatırlamış olmalıydı.

Lord Remington, "Biliyoruz, çünkü siz onu yerinden etmeden önce burada yaşayan Bayan Constantina Greville şimdi öldü," dedi.

"Yalan söylüyorsun!"

Lord Remington ona bir gazete uzattı. "Uzun hikâye ama özünde Moriarty kocanızı cinayetle suçlamak için onu öldürdü."

Charlotte, Lord Bancroft'un adının atlandığını fark etmemişti.

"Ama ona göz kulak olacağına söz verdi!" Leydi Ingram, Lord Remington'dan kâğıdı çekerken bile ağladı.

Lord Remington'ın cep fenerinin sağladığı ışıktaki okudu, nefes alış veriş gittikçe daha da tedirginleşiyordu. Sonunda kâğıdı buruşturup bir kenara fırlattı.

Sessizlik çok sertti.

"Moriarty, Bayan Greville'e göz kulak olacağına söz verdi mi?" diye sordu Lord Remington.

"Moriarty ile hiç tanışmadım. De Lacy adında bir adamla muhatap oldum."

Charlotte bu ismi geçen yaz yaptığı araştırmadan hatırlıyordu.

"De Lacy ona gittiğinde hiç etkilenmedi," diye devam etti Lady Ingram, sanki dişlerini sıkarak konuşuyormuş gibi. "Kendi başımın çaresine bakmam gerektiğini, korunmaya ihtiyacım olmadığını söyledi. Lord Bancroft her zaman peşimde olacaktı, bununla nasıl başa çıkacaktım? Sonunda bana orada tek başıma altı ay dayanmam için meydan okudu ve ben de kabul ettim.

"Akıl hastanesinde Constantina'nın yerini almanın harika bir fikir olacağını düşündüm. Kimse beni bulamazdı. Ve de Lacy'ye planımı anlattığımda, zümrüt kolyem karşılığında beni içeri sokup Constantina'yı dışarı çıkarmayı ve bu arada ona bakmayı kabul etti."

Acı acı güldü. "Belki de hırsızlar arasında onur diye bir şey gerçekten yoktur ve ben bunu öğrenecek son kişiyimdir."

LADY INGRAM İLE BİRLİKTE GECEYİ BİR DEMİRYOLU OTELİNDE GEÇİRDİLER. Lord Remington'ın getirdiği adamlar tarafından dikkatle korunuyordu. Sabah erkenden Londra'ya giden trene bindiler ve Lord Ingram'ın evine gittiler; Leydi Ingram'ın kaçarken geride bıraktığı gardırobu hâlâ giyinme odasıydı.

Charlotte, ironik bir şekilde, Leydi Ingram gözaltına alındığından beri onun refakatçisi olarak görev yapıyordu. İki kadın arasındaki etkileşim neredeyse tamamen sessizdi ama Charlotte, Leydi Ingram'ın güzel bir seyahat elbisesi giymesine yardım ederken, Leydi Ingram, "Beni günah keçisi yapmak senin fikrin, değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi Charlotte. "Bunun için Lord Remington'a teşekkür etmelisin."

Lord Bancroft'un işlediği suçların ortaya çıkarılması gerektiğine inanıyordu ama Kraliyet, gizli görevlilerinin başarısızlıklarının bilinmesini istemiyordu.

Belki de Leydi Ingram hak ettiği cezayı alıyordu. Bay Underwood da ödeyecekti. Ama Charlotte, Lord Bancroft'un kendisinin çekicin düşüşünden zarar göreceğinden o kadar emin değildi. Onun gibi sırlarla uğraşan bir adam, kendi güvenliği sağlanmadığı sürece, diğer güçlü adamların utanç verici işlerinin ortaya çıkma riskini kolayca ayarlayabilirdi.

Charlotte, "Bu haliyle de Lacy ya da Moriarty'ye dokunamazsın," diye devam etti. "Ama rahmetli kız kardeşin için yapabileceğin bir şey var. Gazetelerden saklandı ve Lord Remington da nezaketinden dolayı bundan bahsetmedi. Ama Bayan Constantina Greville öldüğünde hamileydi ve sanırım bunu ona kimin yapmış olabileceği konusunda iyi bir fikrin var, buna asla izin veremezdi."

"O piç kurusu," diye homurdandı Leydi Ingram.

"Connelly." "Sana bir şey yapmaya çalıştı mı?"

"Oh, denedi. Ama bir kalem darbesiyle ağlayarak kaçtı."

Sadece zayıfların en zayıfını avlayan bir adam.

"İşte yapabileceğiniz şey," dedi Charlotte.

Bir planın ana hatlarını çizdikten sonra Leydi Ingram alay etti. "O cadılarla konuşmamı mı istiyorsun?"

"Sırf daha önce müttefikim olmadılar diye potansiyel müttefiklerimi göz ardı etmem. Ama eğer bunu çok tatsız buluyorsanız-"

"Hayır," dedi Leydi Ingram. "Bunu Constantina için yapacağım. O daha iyisini hak ediyordu."

Charlotte başıyla onayladı. "Lord Remington'a hazır olduğunuzu söyleyeyim mi?"

Leydi Ingram'ın ağzının bir tarafı, güzellik işaretinin olduğu taraf aşağı doğru kıvrılmıştı. Kaçak bir kadının böyle ayırt edici bir özelliği olamazdı; şimdi sadece hafif bir çukur vardı. Constantina Greville'de de aynı noktada bulunan çukur, onun hiçbir zaman bir güzellik izine sahip olmadığı gerçeğini gizlemek için yapılmış olmalıydı.

"Bana teşekkür etmeyecek misin?" Leydi Ingram, sesinin eskisinden biraz daha az sert olduğunu söyledi. "Benimle kıyaslandığında ona sadece iyi görünüyorsun." "İsterseniz size teşekkür edebilirim," dedi Charlotte.

"Ama gerçekten tek yaptığı

büyüme zamanıydı."

Leydi Ingram başına son derece şık bir şapka geçirdi. "Kendinizi çok üstün görüyorsunuz."

Yansımasına, kendisi hakkında pek de iyi şeyler düşünmeyen birinin küçümsemesiyle baktı. Aslında aynadaki kişiyi hiç umursamamıştı.

Charlotte'un yanıt vermemesi üzerine, "Seni onaylamayacak. Yapacağını biliyorsun."

Elbette yapardı, onunla aynı fikirde olmadığında bunu her zaman açıkça belli ederdi. Ama onaylamamak engellemekle aynı şey değildi ve Charlotte'un yoluna asla çıkmayacaktı.

Biraz gülümsedi. "Lord Remington'a hazır olduğunuzu haber vereceğim."

SHERLOCK HOLMES'UN DAVETİ TREADLES'IN İÇİNİ BİR HEYECANLA DOLDURMUŞTU. garip bir şekilde sevinçliydi. Kahvaltıda Alice'e, "*Sanırım Başmüfettiş Fowler kamusal bir fiyasko yaşayacak,*" demişti. *Sadece nasıl olacağını henüz bilmiyorum.*

Bombanın bulunması Fowler'ı duraklatmış olmalı. Ama bombanın konuyla ilgisi olmadığını, ellerinde mahkemede mahkûmiyet kararı almalarına yetecek kadar delil olduğunu söylemekte kararlıydı. Treadles onun bahanesini iğrenç bulmuştu. İlk bağlılıkları gerçeğe olmalıydı, kanıtlarının bir celladın ilmeğine dönüşüp dönüşmeyeceğine değil.

Hem rütbesinin düşük olması hem de Lord Ingram'la olan dostluğu onu engellemişti; söyleyeceği her şey kişisel önyargılarının bir göstergesi olarak yorumlanabilirdi. Yine de, daha fazla polis çalışması için Fowler'ın bütünüyle reddettiği dikkatli bir şekilde saygılı bir argüman sunmuştu. Yani Treadles'ın, amirinin kamuoyu önünde bir fiyasko yaşamasını istediği söylenebilir. Ve Sherlock Holmes'un bu azarlamayı yapacak kişi olması ne kadar da garip.

Danışman dedektifle St. James's çay dükkanındaki randevularına vardıklarında Leydi Avery ve Leydi Somersby ile aynı masada oturacaklarını fark ettiler.

"Başmüfettiş, Müfettiş, ne beklenmedik bir zevk," dedi Leydi Avery. "Siz de Sherlock Holmes'un daveti üzerine mi buradasınız?"

Fowler ona ihtiyatla baktı. "Öyleyiz leydim."

"Mükemmel. Şimdi öğreneceklerimiz için daha da heyecanlıyım."

Treadles'ın nabızı hızlandı. Her ne ise, Sherlock Holmes haberin gün bitmeden tüm şehre yayılmasını istiyordu.

Bir adam geldi ve yakındaki bir masaya oturdu. Nedense tanıdık geliyordu. Lord Bancroft'un daha büyük, daha kaba saba bir versiyonu gibiydi. Lord Ingram'ın kardeşlerinden biri olabilir miydi?

Treadles dedikoducu hanımlara soramadan Leydi Somersby boğuk bir ses çıkardı. "Aman Tanrım! Caro, bak. *Bak!*"

Kapıyı işaret ediyordu. Leydi Avery yukarı baktı. Polisler koltuklarında yarı yarıya döndüler.

Leydi Ingram doğrudan onlara doğru geliyordu. Leydi Ingram, bir ceset değildi ama oldukça canlı bir kadındı, solgun ve gergin olsa da yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

Charlotte Holmes bir keresinde *onun düşmanlığının geniş ve katolik bir oluşum olduğunu, özellikle kimseyi hedef almadığını* söylemişti. Öyle bile olsa, Treadles onun etki alanının dışında kalmayı diliyordu.

Çok geç kalmıştı. Kadın onun yanında durdu. Kocasını tarafından resmen tanıştırıldıklarını hatırlayan adam ayağa fırladı.

"Leydi Ingram, sizi sağlıklı gördüğüme çok sevindim." Başıyla selam verdi. "Müfettiş."

"Size meslektaşım Başmüfettiş Fowler'ı, cinayet davanızın baş dedektifini takdim edebilir miyim?"

Fowler olduğu yerde kalakaldı, ağzı açıktı. Treadles'ın sandalyesinden kalkması için adamı omzundan dürtmesi gerekti. O zaman bile sadece gelişigüzel bir selam verebildi.

Leydi Ingram soğukkanlılıkla, "Eminim büyülenmişsinizdir," dedi. "Leydi Avery, Leydi Somersby, yine karşılaştık."

Leydi Somersby'nin iyileşmesi Fowler'inkinden daha hızlı oldu. "Leydi Ingram, kocanızın sizi öldürdüğünü düşündük."

Leydi Ingram gözlerini devirdi. "O adam o kadar sofu ki, muhtemelen böyle bir şeyi aklına bile getirmez. Hayır, onu başka bir adam için terk etmiştim. Ama durum biraz karıştı, ben de ikiz kız kardeşimin yerine Gloucestershire'daki özel bir akıl hastanesine gitmeye karar verdim. Dört yaşında evden alındı ve sekiz yıl sonra akıl hastanesine yatırıldı.

"Moriarty, uğruna kocamı terk ettiğim adam, Bayan Constantina Greville'in bakımını üstlenmişti. Ama Lord Ingram'ı suçlamak için onu öldürmeyi seçti ve bu benim kabul edemeyeceğim bir şey."

Leydi Avery gözlerini kırptırdı. "Lord Ingram'ı bir *katil* için mi terk ettiniz?"

"Öyle görünüyor ki," diye cevap verdi Leydi Ingram, görünüşte hiç etkilenmemişti ama Treadles onun elinin yumruk haline geldiğini fark etti. "Her neyse, polisin bilmesi gerektiğini düşündüm. Bu toplantı ne kadar keyifli geçse de, daha fazla kalamayacağım için üzgünüm. Moriarty'yi ifşa ettiğime göre artık ben de güvende değilim."

"Bekle, yapmamız gereken-" Fowler başladı.

Leydi Ingram onun sözünü kesti. "Hanımlar, bu arada, bu haberlerde yer almamış olabilir ama polis kız kardeşimin hamile olduğunu doğrulayabilir. Anladığım kadarıyla adaletsizlikleri ortaya çıkarmak ve düzeltmekle ilgileniyorsunuz. Bu durumda sizi eski akıl hastanesindeki Dr. Connelly'ye yönlendirmeme izin verin. İyi günler."

Döndü ve dışarı çıktı.

LORD INGRAM ÇOCUKLARINI TEKRAR TEKRAR KUCAKLADI.

Onları parka götürdü, onlara haşlanmış tatlılar aldı ve kreşte hem çay hem de akşam yemeği yedi. Elbette, annelerinin tekrar gitmek zorunda kalmasına üzülseler de, günün erken saatlerinde onu gördüklerini heyecanla anlattılar.

Remington ona daha önce Moriarty'yle yaptığı ve üç ajanın ölümüne yol açan gizli anlaşma nedeniyle Kraliyet'in artık peşine düşmeyeceğini ve karşılığında kız kardeşinin ölümünün sorumluluğunu üstlenirse onu güvenli bir şekilde ülkeden çıkaracağını vaat etmişti. Ayrıca çocuklarını da görmek istemiş ve bilinmeyen yerlere doğru yola çıkmadan önce telaşlı bir buluşma gerçekleşmişti.

Ama Remington onun Moriarty'yi suçlamak için yaptığı seçime şaşırılmıştı. Elbette gerçek suçlulardan biri oydu ve onun adını anması yasaklanmamıştı. Ama yine de gerçeği söyleyerek Moriarty'den ayrıldığını ilan etmiş ve kendini riske atmıştı.

Remington *onu bir daha canlı göremeyebiliriz* diye uyarmıştı.

Umarım yanılıyorsunuzdur, diye cevap verdi.

O hâlâ çocuklarının annesiydi ve onların iyiliği için ona iyi dileklerde bulundu.

"Ben hâlâ burada olacağım," diye söz verdi onlara. "Annem gelebildiği zaman gelecek ama ben hep burada olacağım."

Onlar uyuduktan sonra Holmes'u aramak isterdi. Ama o artık Londra'da değildi: Mimi Duffin'in cesedi bulunmuştu ve Holmes ile Bayan Farr birlikte Derbyshire'a gitmişlerdi.

Bu yüzden daha az hoş bir ziyaret yaptı.

Bancroft, Lord Ingram'ın hapisane hücrelerinden çok daha iyi bir yere yerleştirilmişti. Ama kimse ona Harrod'dan bir sepet getirmemişti. Bir kenara koyduğu yarısı yenmiş yemek tabağına bakılırsa, yemekler onun damak tadına uygun değildi.

"Benim yerimde olsaydınız siz de aynısını yapardınız," dedi Bancroft, herhangi bir giriş yapmadan.

Satmazdı. En başta devlet sırlarını satmazdı.

Ama Bancroft'un söylediği o tek cümle, kardeşiyle, bu yabancıyla hiçbir yere varamayacağını anlamasını sağladı. Bu yüzden sadece şunu sordu: "Bu yaz, sürgünden sonra Charlotte Holmes'a evlenme teklif ettiğinde, seni sandığımdan daha aydın sanmıştım. Ama bu sadece onun aracılığıyla Bay Finch'e yaklaşabilmek içindi, değil mi?"

Bancroft hiçbir şey söylemedi.

Bu konuda inkâr yok o zaman. Ve bu teklifi geri çektiğinde, bunun nedeni Holmes'la gerçekten evli olması halinde sırlarının çok daha az güvende olacağını fark etmiş olmasıydı.

Lord Ingram başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve kendini dışarı attı.

LEYDİ INGRAM'IN İFŞAATLARI VE ÖLMEMİŞ O L D U Ğ U GERÇEĞİ.

toplumu şok etti. Ancak Lord Ingram'ın daha sonra boşanmak için verdiği dilekçe de daha az nefes kesici değildi. Ancak Livia en çok Stern Hollow'a bir davetiye aldığı anda şaşırmıştı: Lord Ingram ailesi ve arkadaşlarıyla küçük bir toplantı düzenliyordu, Bayan Newell ona refakat edecekti ve seyahatlerinde ona eşlik etmesi için uygun bir kadın gönderilecekti.

Kendilerine ait bir tren kompartımanı bulduklarında, gözlüklü ve çuval gibi bir elbise giymiş, geniş bir Yorkshire aksanıyla konuşan, tüm cazibeden yoksun ama yine de sıcak ve keyifli Bayan Watson olduğu ortaya çıktı.

Livia, Lord ve Leydi Ingram'a ne olduğunu sordu ve aldığı cevaplar onu hayrete düşürdü. Leydi Ingram, Lord ve

ve Moriarty adında tehlikeli bir adamın kulaklarını. Charlotte ne yaptığını öğrenince ayrılmak zorunda kalmıştı. Bay Finch'in bilebileceği sırlardan korkan Lord Bancroft, Charlotte'a baskı uygulamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı; Lord Ingram da buna dahildi ve Moriarty onun planlarında oyunbozan rolünü oynamıştı.

Neredeyse kaldırılamayacak kadar fazlaydı. Neredeyse.

Ama Bayan Watson'ın henüz sözünü etmediği bu dramın tek katılımcısına gelmeyecek kadar da değil. "Bay Finch'miş gibi davranan genç adamın kim olduğunu biliyor musunuz hanımefendi? Ve neden kendini başka biri gibi göstermeye çalıştığını?"

"Onun hakkında kız kardeşin seninle kendisi konuşmayı planlıyor. Ama aramızda kalsın" -Bayan Watson göz kırptı- "onu oldukça sevimli buluyorum."

Livia kızarmaması için dua etti. "O zaman siz de onu tanıyor musunuz, hanımefendi?"

"Korkarım büyük ölçüde değil."

"Ama o bir güven sanatçısı ya da benzeri bir şey değil, değil mi?" "Bence değil."

"O zaman ..." Farkına varmak Livia'yı çarptı; her zamanki gibi bir dehşet tokadı. "Bu Moriarty'nin adamı."

Bayan Watson öne doğru eğildi ve Livia'nın ellerini tuttu. "Düşündüğün gibi değil, canım. Düşündüğün şekilde değil."

Ama bu ne anlama geliyordu?

Rambling Kulübesi'ne vardıklarında Livia, daha yuvarlak ve mutlu görünen ve neredeyse varlığını kabul eden Bernadine'i görmeye götürüldü. Charlotte da odadaydı ve Livia'nın onu kır evinde son gördüğü halinden pek farklı görünmüyordu. İkisi hiç konuşmadan yan yana oturmuş, tamamen kendi dünyasına dalmış olan Bernadine'i izliyorlardı. Bir süre sonra Charlotte, Livia'ya salona geçmelerini ve orada baş başa çay içmelerini işaret etti.

Charlotte Livia'ya ne kadarını anlattığını sordu. Livia ana noktaları sıraladıktan sonra Charlotte ekledi: "Mott, Bay Finch'tir."

Livia sandalyesinden fırladı. "Ne?"

Ama ne kadar şaşkın hissetse de, bu haber hoş karşılanmamış değildi: Gayrimeşru üvey kardeşinin sevdiği ve değer verdiği biri olduğu ortaya çıkmıştı. Zaman zaman onu düşünüyor ve iyi olmasını umuyordu.

"Tanrım! Onu son gördüğümde birilerinden kaçıyordu."

"Lord Bancroft'un adamlarından. Bildiğim kadarıyla hâlâ güvende." "Bu rahatlatıcı."

"Ve senin genç adam da Moriarty'nin ayrı yaşadığı oğlu." Livia bir gümbürtüyle sandalyesine geri düştü.

"Annesi Moriarty'yi kardeşine terk etti ve Moriarty o zamandan beri tüm aile için avlanıyor. Ayrıca senden en az beş yaş daha genç, eğer önemi varsa. Bu arada Bayan Watson'ın rahmetli kocası ondan on bir yaş küçüktü."

Livia gözlerini kırıştırdı. "Yani onun yaşını onaylıyor musun, onaylamıyor musun?"

"Onaylamak ya da onaylamamak bana düşmez. Onun hakkında bildiğim her şeyi size anlatmak için buradayım, böylece kararınızı bir boşlukta vermemiş olursunuz."

"Aklımı mı toplayayım? Aklımı başıma toplayacak ne var ki? Arada bir hatıra gönderiyor. Hepsi bu."

"Size söyleyebileceğim tek şey, babasının - Moriarty'nin değil, onu yetiştiren adamın - aylar önce benimle yüz yüze bir görüşme ayarlayacak kadar endişeli olduğu."

"Benim hakkımda mı?"

"Ve onun hakkında. Evet."

Livia sevinçten mi kızarsın yoksa korkudan mı titresin bilemedi. "Bu-bu-bu-"

"Biliyorum," dedi Charlotte ona bir tabak sandviç uzatırken. "Hayat asla yumuşak bir dönüş yapmaz; her zaman savrulur."

Livia, içinde ne olduğunu bilmeden iki sandviç yedi. "Ne yapmalıyım?"

"Umarım yapmak istediğin şeydir."

Livia ellerini havaya kaldırmak için tabağını yere bıraktı. "Ama artık not ya da hediye istemediğimi söylemek için ona ulaşabileceğim herhangi bir yol bile yok."

Charlotte süslü görünen bir tartöleti ağzına attı. "Bana söyleyebilirsin. Mesajı iletirim."

Livia, genç adamın ona yazmak için hiçbir zaman izin istemediği, kendisini yanlış tanıttığı için özür bile dilemediği ve yeryüzünden kaybolup gitmesinin hiç umurunda olmadığı hakkında bir tirat atmak için kendini toparlıyordu.

Charlotte'un cevabı tüm bu saçmalığı delip geçti.

"Ah," dedi Livia ve başka bir kelime bulamadı.

Charlotte Livia'ya taze bir fincan çay doldurdu. "Hazır olana kadar karar vermene gerek yok. Ve istemediğin sürece bu konuda bana danışmana da gerek yok. Başka sorularınız olursa seve seve yanıtlarım, ama eminim bu soruları Bayan Watson'a yöneltmeyi tercih edersiniz."

Livia ayından bir yudum aldı ve temizlemek için başını salladı. "Stern Hollow'a ne zaman varmam gerekiyor? Bayan Newell beni bekliyor olmalı."

"Buradan yarım saat içinde yola çıkarsanız, vaktinde varmış olursunuz," dedi Charlotte, bir tartölet daha alarak. "Bu arada, onu Bay Marbleton olarak tanıyorum. Bay Stephen Marbleton."

Hamuru iştahla ısırdı.

LORD INGRAM ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN SONRA RAMPLING COTTAGE'A UĞRADI, Bayan Watson'ın uyku saatinde.

Charlotte ona oturmasını teklif ederken, "Savurgan aşık geri döndü," diye mırıldandı.

Ona bir bakış attı.

"Pekâlâ," dedi iç çekerek. "Daimi dost geri döndü."

Lord Bancroft'un dikkatini başka yöne çekmek için gerçekte sevgili olmaları gerektiğini açıkladıktan sonra bile, onun erdeminden vazgeçme konusundaki isteksizliğini ciddi biçimde hafife almıştı. *arşıfları kontrol ederdi. Kontrol edeceğini biliyorsun.*

arşıflara tek başıma katkıda bulunabilirim, demişti inatla.

Aradaki farkı anlayamayacağını mı düşünüyorsun?

Açıkçası bunun geçerli bir argüman olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu, bu konudaki deneyimi çok azdı. Ancak Lord Ingram yüzünü buruşturmuş ve sonunda boyun eğmişti. Ama başka koşullar olmadan değil.

Bu sadece bizi Bancroft'tan korumak için olacak. Tutuklandığım an sona erecek. Ve sayılmaz: Ne şimdi ne de gelecekte senin sevgilin olmayı kabul etmedim.

Aman Tanrım, sen çamura batmış birisin.

Ve belli ki çamura saplanmaya karşı bir zaafın var, çünkü sürekli senin girişimlerini savuşturuyorum.

İ geçirdi. Ben artık kimsenin uzlaşabileceği bir kadın değilim. Artık evli bir adam değilsin. Emrimde olan her şeyden bahsetmiyorum bile.

Kadınların bildiği doğum kontrol yöntemleri. Neden hala itiraz ediyorsunuz?

Belki de yataktaki bedenim sizin için yeterlidir. Ama tersi benim için yeterli değil. Bir kadının verebileceğinden daha fazlasını istediğim için zaten yıllarca mutsuzluğa katlandım. Kendime bunu tekrar yaşatmayacağım, özellikle de seninle.

Peki buna ne diyebilirdi?

Günümüzün Lord Ingram'ı Charlotte'tan bir fincan çay aldı. Konukları, Bernadine'in gelişimi ve Noel'de, bu kez Müfettiş ve Bayan Treadles'ın da aralarında bulunduğu arkeoloji tutkunu dostları için yeni bir ev partisi düzenleme planları hakkında sohbet ettiler.

Yarım saat sonra ayrılmak için ayağa kalktı. "Noel'e kadar hâlâ buralarda olursanız, Sherrinford Holmes ve Bayan Watson arkeologların Stern Hollow'daki partisine hoş geldiniz."

Başını iki yana salladı. "Nazik davetiniz için teşekkür ederim ama muhtemelen yazlıktaki kalış süremizi bir daha uzatmayacağız."

"Elbette," dedi, "Sherlock Holmes'un geçim kaynağı Londra'da."

Sessizlik çöktü.

Ciğerlerine bir ağırlık çökmüştü. Vedalaşmak konusunda isteksizdi. Tutuklanmak üzere yola çıktığı öğleden sonra olduğu kadar isteksizdi.

Ve bunun yankıları olmayacağını mı düşünüyorsun? İlk kez sevişmeden önce ona sormuştu.

O zaman, neşeli ve kayıtsız bir şekilde cevap vermişti. Ama belki de onunki boş bir endişe değildi. Belki de onun için yankıları ancak şimdi pişmanlık ve kayıp duygusu olarak kendini hissettiriyordu.

"Senin için bir şeyim var," dedi, bir zarf uzatarak ve aynı zamanda ona bakarak.

Kaşlarını kaldırdı. "Eğer Sherrinford Holmes'un hizmetleri için bir ödemeyse, bursiyerimle konuşmanız gerekecek, Bayan Watson."

"Bu görülecektir. Ama bu sterlin değil." "Öyle mi?"

Zarfı aldı, içindeki kâğıt parçasını açtı ve bir anlık şaşkın sessizlikten sonra kahkahayı bastı.

Kağıdın üzerine, yıllar önce onun için yazdığı ve ateş ve kükürten önce Sodom ve Gomora'da kesinlikle bilinen bir eyleme atıfta bulunan pangramın orijinal ve sterilize edilmemiş versiyonunu kendi el yazısıyla iki düzine kez kopyalamıştı.

"Demek bunu kağıda döktün - hem de defalarca," dedi, hala gülümseyerek.

"Kalemlerimden birkaçı alev aldı, kütüphanem yoğun bir şekilde kükürt kokuyordu ve açıkçası korkuyorum" dedi ve gülümsedi.

Kâğıdı dikkatlice katladı. "Gösterdiğiniz saygının bu simgesi benim için çok değerli olacak," dedi, her kelimesinde ciddiye.

Başını eğdi. "İyi günler, Holmes."

Adam çoktan kapıya vardığında, "Bekle!" diye seslendiğini duydu.

Arkasını döndü.

Bir an için zihni bulandı ve sonra ne söylemek istediğini tam olarak anladı. "Benim düşünmem gereken kız kardeşlerim var, sizin de çocuklarınız. Ama eğer

-Eğer bir gün koşullar elverişli olursa, hep birlikte uzaklara gitmek ister misiniz? İspanya, Mayorka, Mısır, Levant? Hindistan'a vardığımızda muhtemelen ovalar dayanılmaz derecede sıcak olacak ama tepe istasyonları yine de hoş olacaktır."

Sanki onu doğru duyduğundan emin değilmiş gibi ona baktı. Ve sonra yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Evet," dedi. "Bunu çok isterim."

EPİLOG

NE YAZIK KI, LORD INGRAM'IN TOPLANTISI SADECE ÜÇ GÜN SÜRDÜ. HEPSİ DE Çok geçmeden Livia kendini, sayısız eksikliklerini belirtmek dışında kimsenin ona ilgi göstermediği evine geri dönmüş buldu.

Annesine göre bunların başında bir koca bulamaması geliyordu.

Ama ellerinde bir "fırsat" vardı. Holmes'lar Sör Henry'nin yeni iş ortağını akşam yemeğinde ağırlıyorlardı. Leydi Holmes, Livia'ya sürekli iyi bir izlenim bırakmanın öneminden bahsediyordu.

"O ve ailesi uzun zamandır yurtdışındalar, bu yüzden skandalımızdan haberleri yok. Eğer zerre kadar aklın varsa Olivia, kendini bu beyefendiye fark ettirmeye çalışacaksın. Tanrı biliyor ya, seni her sezon Londra'ya götürmekten bıktım."

Babası ne zaman yeni bir girişimde bulunsa, aile daha da fakirleşiyordu. Sör Henry'nin hiç muhakeme yeteneği yoktu; bu yeni ortağın bir dolandırıcı olmaması mucize olurdu. Yurtdışına, kışına. Charlotte'un skandalını bilmemesi, onun hakkında da bir şey bilmeyecekleri anlamına geliyordu.

Ve *ona* gülümseyip pohpohlaması mı gerekiyordu?

Leydi Holmes Livia'ya en şık akşam yemeği elbisesini giydirdi ve bir saat boyunca Livia'nın saçıyla uğraştı, Livia'nın denediği her stilden memnun kalmadı. Livia bu adamın gelişini beklemek üzere salona oturduğunda, hayatının en berbat akşamlarından birinin başlangıcında olduğuna ikna olmuştu.

Sonra misafir odasının kapısı açıldı ve Stephen Marbleton içeri girdi.

BİR BAŞKA HEYECAN VERİCİ SHERRY THOMAS'TAN BİR ALINTI İÇİN OKUMAYA
DEVAM EDİN
Kitap.

GİZLİ BİÇAK: BİR ALINTI

Son hanedanlığın son günlerinde, imparatorluk Pekin'inin sakin ve güzel bir köşesinde, genç bir kızın mutlu cehaleti, bir İngiliz maceracıyla Çinli bir fahişenin gayrimeşru kızı olduğunu öğrenmesiyle paramparça olur. Böyle bir kız için nasıl bir gelecek vardır? Ancak gizemli bir figür öne çıkar ve ona dövüş sanatlarının en yüksek formlarını öğretmeyi teklif eder - güç ve bağımsızlık dolu bir hayata giden bir yol.

Dünyanın öbür ucunda, İngiltere'de genç bir çocuğun Sussex dağlarında geçirdiği pastoral yaz, tek bir kurşunun ateşlenmesiyle sona erer. Ailesinden koparılan çocuk, şehirli ve sadist bir amcanın rehinesi haline gelir. Çok sevdiği arkadaşını bulmak için kaçmayı hayal eder ama arkadaşı on bin mil ötede, Çin'dedir.

Kız ölümcül olmak için eğitilir. Oğlan kıtalar ötesine kaçar. Henüz bilmiyorlar ama hayatları ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlanmış durumda ve hiç beklemedikleri bir anda kader gecesinde çarpışacaklar.

Crouching Tiger Hidden Dragon'un Downton Abbey ile buluştuğu bu olağanüstü dostluk, tehlike ve reşit olma hikâyesi, son sayfayı bitirdikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayacak.

BÖLÜM 1

Fotoğraf

Pekin, Tung-chih İmparatoru'nun saltanatının on ikinci yılı (1873)

Yabancı şeytan Ying-ying'e baktı.

Adam başparmağı kadardı ama yine de bakışlarını tutmakta zorlanıyordu. Gözlerini ondan kaçırdı. Soluklaşan fotoğrafta, garip bir şekilde dar gelen giysileri soya sosunda pişirilmiş yumurta kahverengisinde, beyaz teni ise yıpranmış bambu rengindeydi. Burnu, yabancı şeytani bir savaş gemisinin pruvası gibi gururla çıkıntı yapıyordu. İnce, renksiz dudakları yarı alaycı bir şekilde bükülmüştü.

Saçları koyu bir tonda, kısa kesilmiş, yandan ayrılmış ve kaygan bir şekilde taranmıştı. Ne sakalı ne de bıyığı vardı, ama kafasında uzayan aynı saçlar yüzünün kenarlarından neredeyse dudaklarının köşelerine kadar uzanıyordu, tıpkı bir dağın yamacından aşağıya doğru iki mahmuzunu fırlatan bir orman gibi.

Düz durmuyordu, daha ziyade bir tarafa eğilmişti, sol ayağı bir tabureye dayanmıştı, siyah ayakkabısının teki parlıyordu. Taburenin diğer tarafında, profilden Ying-ying'e bakan bir kadın oturuyordu, başı eğikti, kucağında büyük bir kitap açıktı. Gülünç bir kıyafet giymişti: kolları pirinç çuvalı büyüklüğünde, etekleri iki kişinin yatabileceği büyüklükte bir çadırdı.

Yabancı şeytan kadınlar ne kadar aptalca, kullanışsız şeyler giyiyorlardı.

Ying-ying'in nefesi boğazında düğümlendi. Daha yakına eğildi. Kıyafetler dikkatini dağıtmıştı ama kadın yabancı bir şeytan değildi.

Annemdi.

Ying-ying yaşadığı şok yüzünden avluya gelen ayak seslerini neredeyse duymuyordu. Fotoğraflı kızılağaç kutusuna attı ve kutuyu annesinin tilki kürkü kaplı kışlık pelerininin altına soktu.

Büyük sandığın kapağını bırakarak çalışma odasına koştu ve tam annesinin hizmetçisi ön odanın kapısından içeri girerken sandalyesine yerleşti. Odalar avlunun duvarına, şiş kebaptaki kuzu küpleri gibi tek sıra halinde dizilmişti.

Ying-ying mürekkep taşının üzerine bıraktığı yazı fırçasını aldı ve kenarındaki fazla mürekkep damlalarını düzeltirmiş gibi yaptı.

"Bai Gu-niang bu kadar çok mu çalışıyor?" Hizmetçi Küçük Erik yanından geçerken onunla nazikçe alay etti. Bai, Ying-ying'in soyadıydı, gu-niang ise genç bir hanım için kullanılan saygılı bir hitaptı. "Senin kadar güzel küçük kızların klasikleri bilmesine gerek yok."

"Patron Wu çoktan gitti mi?" İpek tüccarı sadece yarım tütsü çubuğu önce gelmişti.

"Hâlâ çay içiyorlar, daha çırağı bile malları getirmedi. Fu-ren beni yeni yelpazesini almam için gönderdi. Patron Wu'da ona uyacak bir şey olup olmadığını görmek istiyor." Hizmetçiler anneme fu-ren, yani hanımefendi diye hitap ediyorlardı. Küçük Erik istediği yelpazeyi bulduğunda durakladı. "Ama döndüğünde en az beş çarşafın tamamlanmasını beklediğini size söylememi istedi."

Ying-ying inledi. "Bileğim bütün gece ağrıyacak."

"Amah sana bitkisel bir kompres verecek." Küçük Erik dışarı çıkarken güldü.

Ying-ying bir saniye içinde yatak odasına dönmüş, sandığı tekrar karıştırmaya başlamıştı.

Annemin odalarını karıştırmak son zamanlarda gizli bir hobi haline gelmişti. Bu hobisi, annesinin mürekkeple yaptığı resimler için bir miktar kâğıt getirmekle görevlendirilmesiyle başlamıştı. Kâğıtları bulduğu çalışma odasındaki dolapta, bazıları tabak büyüklüğünde, bazıları ise avucuna sığacak kadar küçük olan ilginç mürekkep taşlarından oluşan bir koleksiyona da rastlamıştı. Mürekkep taşlarına duyduğu zevk, onu vermiyon lekeli mühürler, Japonya'dan gelen tütsü paketleri ve mürekkep çubuğunun öğütülmesini kolaylaştırmak için taşın üzerine su dökmek için kullanılan bir düzine küçük kaşık keşfetmesine yol açtı.

Çalışma odasını bitirdikten sonra annesinin iç odalarına geçmesi çok doğaldı. Orada annesinin yeşim taşı ve incilerden oluşan mücevherlerine göz atmış, küçük allık ve pudra kaplarını koklamıştı.

Ama kızılağaç kutunun içindekine benzer bir şeyi daha önce hiç ortaya çıkarmamıştı.

İçinde başka eşyalar da vardı: saç süsü gibi görünmeyen fildişinden oval bir biblo, mücevherlerle kaplı esnek bir altın bant, elle kesilip dikilmiş küçük bir kitapçık, her sayfasında bazen aynı, bazen farklı iki tuhaf sembol ve üzerinde yabancı yazılar olan bir kâğıt.

Ancak onu derin bir göletin kenarındaki bir çocuk gibi çeken şey fotoğraftı.

Annem çok önemli bir Mançu'nun cariyesiydi. Herkes ona sadece Da-ren, büyük şahsiyet diye hitap ederdi. Kanlı bir prens ve şimdiki imparatorun amcasıydı ama Ying-ying'in babası değildi.

Babasının kim olduğunu bilmiyordu ve sormadı da. Çocukluğunun ilk yıllarında aldığı, zar zor hatırladığı ama derinlere kök salmış sert azarlar, onu bu istenmeyen soruyu sormaktan alıkoymuştu.

Yine de dikkatini dağıtacak başka bir şey olmadığında hep düşünürdü.

Ve şimdi bu adam, annesinin yanında yabancı bir şeytan kostümü giymiş, sık sık beslenen bir tavşan kadar uysal bir şekilde oturuyordu.

Ama o yabancı bir şeytandı. Yabancı bir şeytan! Ürperdi. Korkunç tavırları ve alev alev yanan toplarıyla vahşi topraklarından gelen açgözlü, kana susamış yaratıklardı onlar. Bebekleri yediklerine dair fısıltılar bile duymuştu.

Hayır, bu adam her kimse, onunla Da-ren'den daha fazla kan bağı yoktu.

Ancak başını kaldırdığında, annesinin makyaj masasının üzerindeki küçük aynada kendi gözlerinin yansıdığını gördü. İrisleri siyah değildi, hatta kahverengi bile değildi. Aksine, büyük bir fırtına kopmak üzere olan ıssız bir gökyüzünün renginde, derin, opak bir gri-maviydi.

Nefes nefese kaldı; aynada başka bir yüz vardı.

"Her şeyi yerine koy," diye çıkıştı amcası.

Amah hiçbir şey fark etmeden ona nasıl yaklaştı? Kapının girişinde seramik boncuklardan bir perde asılıydı. Ne zaman biri geçse boncuklar şıngırdıyordu. Ve Ying-ying'in keskin kulakları vardı, tavşan kulakları. Üç avlu ötedeki bir kapının açılıp kapandığını duyabiliyordu.

Kızılağaç kutuyu sandığın derinliklerine gömerken, "Sadece bir mendil arıyordum," diye yalan s ö y l e d i .

Omzundan tutularak yukarı çekildi. Amah göğsünü işaret etti. "Nedir o?"

Bu onun mendiliydi, bluzunun kapağına sıkıca sıkıştırılmıştı ve bir köşesi ustaca dışarı bakıyordu.

"İşin olmayan yerleri kurcalama," diye uyardı Amah. "Şimdi git kaligrafi çalış."

Annem Ying-ying'in çalışmasından pek memnun değildi. Ying-ying'in büyük bir antik hattatın eserinin kopyasını incelerken kaşlarını çatı. Ying-ying gelecek eleştirilere boyun eğdi. Karakterleri, ne yazık ki, her zaman biraz yetersiz görünüyordu.

Öte yandan annem bir fırçayla harika şeyler yapabilirdi. Çalışma odasının kapısının iki yanındaki beyti kendisi yazmıştı: *Sessiz dağ odasında lamba hafifçe parlıyor; soğuk krizantem çiçeğinin üzerine sürekli yağmur yağıyor.* Altın benekli gül kağıdının üzerindeki her bir karakter apaçık bir zarafetti, vuruşlar ölçülü ve titizdi, denge kusursuzdu - kusursuz, süslü bir şekilde güzeldi, tıpkı annem gibi.

Aslında, evinin tamamı onun bir yansımasıydı. Resimlerde, güzel bir kadın asla çok fazla şeyle çevrelenmezdi; birkaç seçkin çiçek ve dans eden bir söğüt dalı onu mükemmel bir şekilde ortaya koyardı. Annem için de durum böyleydi. Zarif ama sade mobilyalarla döşenmiş odaları, zarıflığı rakipsiz olan anne için hoş ama sessiz bir fon oluşturunuyordu. Ying-ying'i şaşırtan bir şekilde, Anne kaligrafi sayfalarını geri verirken hiçbir şey söylemedi. Ying-ying ancak o zaman annesinin Yanaklarındaki allığa rağmen solgundu.

"Küçük Erik, yatmama yardım et," diye seslendi annem. Sonra Ying-ying'e, "Amcana söyle benim için şu öksürük iksirinden biraz daha yapsın," dedi.

Annemin küçücük ayakları yürümesini zorlaştırıyordu ama sallana sallana ilerleyişini neredeyse bir dansa dönüştürmeyi başarıyordu, rüzgârda sallanan bir şeftali çiçeği dalı gibi. Ying-ying onun yürüyüşünü izlemeyi hep sevmiştir.

Ama Küçük Erik sandalyesine ulaşır ulaşmaz annesi öksürmeye başladı. Gövdesini bir yana büktü, başını nazıkçe eğdi, mendilini açmaya başlayan bir çiçek tomurcuğu gibi açtı ve neredeyse h i ç ses çıkarmadı. Mendilleri bir zamanlar pembe ya da sarıydı, ama

Öksürmeye başladığında, kan damlacıkları görünmesin diye sadece koyu kırmızı olanları taşıyordu.

Küçük Erik'in kuzenlerinden biri bir yıl önce ölmüştü. Önce öksürmüş, sonra öksürürken kan parçaları çıkarmış, sonra da öksürürken nehirler dolusu kan çıkarmıştı; kısa süre sonra hiçbir doktorun yapabileceği bir şey kalmamıştı. Ying-ying tüm bunları mutfakta, Küçük Erik'in akrabalarının ziyaretleri arasında duymuştu.

Amah'ı bulmak için aceleyle dışarı çıktı.

Bir sonraki avluda, kuzeye bakan tarafta, Amah özellikle tıbbi iksir yapmak için küçük bir oda hazırlamıştı. Odanın en ucunda bir *kang*, yani içine yerleştirilen küçük bir mangalın tamamını ısıtabileceği şekilde bacalarla düzenlenmiş yükseltilmiş tuğla bir platform yer alıyordu. Evlerinin pek çok odasında *kanglar* vardı. Ying-ying bir tanesinin üzerinde uyurdu. Annem onları çirkin buluyordu ve odalarındakileri söktürmüştü. Ama annem bir güneyliydi. Cook'a göre güneyliler görünüşe konfordan, hatta sağlıktan bile daha fazla değer verirlerdi.

Odanın geri kalanı neredeyse bir eczacının gibi düzenlenmişti. Kurutulmuş otlar ve çiçeklerle dolu seramik kavanozlar duvarları kaplayan rafları dolduruyordu. *Kang*'ın yanındaki bankta kil kaplar ve kapaklı kaseler duruyordu. Amah odanın ortasında, göbekli küçük bir ocağın önünde oturmuş, havaya yayılan acı kokuya bakılırsa istenen iksiri yapmaya başlamıştı bile.

"İhtiyacı olduğunu nereden biliyorsun?" Ying-ying bir tabure aldı ve onun yanına oturdu.

Amah, Ying-ying'e işe yaraması için hasırdan örülmüş bir yelpaze verdi. Ying-ying alevleri körüklerken Amah da yenedünya yaprağı, çan çiçeği kökü, meyan kökü ve zencefilden oluşan kahverengi güveci karıştırdı. "Bugün ayın on dördü. Da-ren iki gün sonra geliyor. O gelmeden önce hep öksürüğünü dindirmek ister."

Ying-ying yelpazesine uygun bir ritim bulurken yoğun bir sessizliğe gömüldüler. Anne gibi Amah da güneyliydi. Ama muhteşem güzelliği ve aynı derecede etkileyici yetenekleriyle Ying-ying'in gözünü korkutan Anne'nin aksine, Amah hiç rahatsızlık vermiyordu. Kendine çeki düzen verse de sıradan bir güve kadar sadeydi. Ve yetenekleri Ying-ying'in hayranlığını kazanmıştı.

Amah her böceği yakalayabilirdi. İlkbaharda kelebekleri toplardı. Yazın ateşböcekleri ve cırcır böcekleri yakalar ve Ying-ying'in odasının sivrisineklerden arınmış olduğundan emin olurdu. Kaba ve yuvarlak parmaklı elleri yine de olağanüstü becerikliydi. Kamıştan hayvan figürleri örerti,

Renkli hamur parçalarıyla minik insanlar yonttu ve eski mum çubuklarından Ying-ying için "Güzel Kokulu Bahçenin Prensesi" ya da "Nar Çiçeğinin İlham Perisi" gibi başlıklar taşıyan sahte mühürler oydu.

Ama yetişkinlerin en çok takdir ettiği şey şifalı bitkiler konusundaki uzmanlığıydı. Cook'un kadın sorunları için şakayık ağacı, Küçük Erik'in mide ağrıları için çemen otu, annemin sırt ağrıları için karanfil ve kafur gibi her derde deva bir ilaç biliyordu. Aşçı'nın su taşıyıcısı kardeşleri mutfağa geldiğinde, onlara eklemleri için melekotu ve efedrin formülü verirdi. Küçük Erik'in teyzesi uğradığında, onun lekeli cildi için kırmızı şakayık verirdi.

Buna ek olarak, alçak bir çamur duvarı ve Kore kağıdıyla kaplı eğimli çerçeveleri olan, yarı yarıya toprağa kazılmış kaba bir düzenek olan bir tür sera kurdu. Ölü kış aylarında, küçük bir is sobasının da eklenmesiyle, annemin saçları için taze çiçekler ve aşçı için yeşil otlar üretebiliyordu.

"Neredeyse bitti," dedi Amah, demliği son bir kez karıştırarak.

Ying-ying bir kâse getirdi. Amah neredeyse ağzına kadar doldurdu ve kaseyi sıkıca kapattı.

Ying-ying öğleden önce olanlarla ilgili bir şeyler söylemeye cesaret etti. "Anneme söylemeyeceksin, değil mi?"

Amah ona bakmadan, "Hayır," diye cevap verdi. "Ama yaptığın şey yine de aptalcaydı."

Ying-ying kızardı. "Çalmıyordum. Sadece neyi olduğunu görmek istedim."

"Etrafta dolaşıp başkalarının eşyalarını karıştırma," dedi Amah karanlık bir sesle. "Yeterince uzun süre kazarsan her zaman bulmamayı dileyeceğin şeyler bulursun."

Ying-ying iksirle birlikte annesinin odasına giderken Amah'nın sözlerini çiğnedi. Amah fotoğrafı görmüştü; Ying-ying'in tam arkasında beliren Amah nasıl görmezdi? Eğer öyleyse, az önce söyledikleri Ying-ying'in şüphelerinin en kötüsünü doğruluyor muydu?

Yabancı şeytan onun babası mıydı?

The Hidden Blade'in kopyası için [buraya](#) tıklayın.

Bir sonraki Sherry Thomas romanının ne zaman yayınlanacağını bilmek ister misiniz? www.sherrythomas.com adresinden haber bültenine kaydolun. Ayrıca onu şu adresten de takip edebilirsiniz

twitter at [@sherrythomas](https://twitter.com/sherrythomas) ve gibi onu Facebook <http://facebook.com/authorsherrythomas> adresindeki sayfa.

SHERRY THOMAS'IN DİĞER KİTAPLARI

Leydi Sherlock Kitapları (Tarihi Gizem)

1. Kızıl Kadınlar Üzerine Bir Çalışma

Ya büyük kurgusal dedektif Charlotte Holmes adında gerçek bir kadının maceralarından esinlendiyse? Bu, Charlotte'un nasıl Sherlock olduğunun hikâyesidir.

"Sherry Thomas imkânsızı başarmış ve Sherlock Holmes'ün yepyeni, heyecan verici bir versiyonunu yaratmış."-Deanna Raybourn, New York Times çoksatan yazarı

NPR 2016'nın En İyi Kitabı.

2. Belgravia'da Bir Skandal

Charlotte'un yeni müşterisi kaybolan sevgilisini bulmak için yanıp tutuşuyor

-Ve söz konusu sevgili Charlotte'un gayrimeşru üvey kardeşinden başkası değildir.

3. Korku Kovuğu

Charlotte'un yakın arkadaşı Lord Ingram'ın ayrı yaşadığı karısı malikanesinde ölü bulunduğunda, tüm işaretler katilin o olduğunu gösterir. Scotland Yard yaklaşıırken, Charlotte gerçeği öğrenmek için kılık değiştirir.

Bilim Kurgu Romantik

Kalp Bir Evrendir

On altı gün içinde ölecek. Adam, belki daha da erken. O zaman aşk hikâyeleri nasıl mutlu sonla bitebilir?

Çağdaş Romantik

Kalbimdeki Kişi

Eva'nın hayatı dışarıdan mükemmel görünmektedir. İçten içe berbat durumda olduğunu biliyor ama bunu bir sır olarak saklamaktan mutlu. Bu, onun hakkındaki gerçeği hemen gören ve yine de onu isteyen bir adamla tanıştığında neler olduğunun hikâyesidir.

Bıçağın Kalbi Serisi

1. Saklı Bıçak (Tarihi Kurgu)

Ölümcül olmak için eğitim alan bir kız, kıtalar arası kaçışta olan bir oğlan. Henüz bilmiyorlar ama hayatları çoktan ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlandı.

2. Benim Güzel Düşmanım (Tarihi Romantizm)

Güzel, ölümcül bir kadın, onun için bile yeterince cüretkâr bir adam ve şimdiye kadar karşılaştıkları her şeyden daha büyük bir tehlike.

NPR 2014'ün En İyi Kitabı.

"Sürükleyici, büyüleyici bir aşk romanı." - *Kütüphane Dergisi*

Londra Üçlemesi (Tarihi Romantizm)

1. Londra'nın En Şanslı Kadını

İyi bir evlilik yapması gereken yoksul bir genç kadın, koca olarak daha mükemmel olamayacak bir adamla tanışır. Ancak İdeal Beyefendi ona evlenme teklif ettiğinde, bu onu karısı yapmak için değil, metresi yapmak içindir. Bir kız ne yapmalıdır? Bu genç bayan oyunu sadece kendi şartlarına göre oynayacaktır.

NPR 2013'ün En İyi Kitabı.

"Taşıyıcı." - *New York Times* Kitap Eleştirisi

2. Özel Düzenlemeler

Kadın Londra'da, erkek New York'ta yaşıyor ve onlarınki mükemmel bir evlilik olarak görülüyor. Ama kadın boşanmak istediğinde ne olur?

Publishers Weekly 2008'in En İyi Kitabı

"Buharlı ve zekice... Kusursuz olay örgüsü ve ışıltılı karakterler bu üstün ilk tarihi romana damgasını vuruyor." - Yıldızlı Eleştiri, *Publishers Weekly*

3. Onun Gecesi

Aptal numarası yapma sanatını mükemmelleştirmiş bir adam. *Onu* evlenmek için tuzağa düşürecek kadar çaresiz bir kadın. Düğün gecesini hayal edin.

Amerika Romantizm Yazarları'nın Prestijli RITA® Ödülü'nü 2011'in En İyi Tarihi Romanı dalında kazanmıştır.

"Kendimi beynimin bir kısmıyla 'Aman Tanrım, bunun ne kadar iyi olduğuna inanamıyorum' derken, diğer kısmıyla 'kapa çeneni ve okumaya devam et' derken buluyorum. Söylemeye gerek yok, bu benim için bir A okuma." - Sevgili Yazar

Fitzhugh Serisi (Tarihi Romantizm)

½. Düşese Sahip Çıkmak (Ücretsiz hikaye)

Clarissa sadık muhabiriyle yüzlerce mektuplaşmıştır. Ama J. M. K. tam olarak kimdir?

1. Güzelliği Baştan Çıkarmak

Lüks bir okyanus gemisiyle transatlantik geçişi. Aklında intikam olan gizemli bir kadın. Asla sevmemeye yemin ettiği kadına aşık olan bir düğ.

"Karmaşık, ilgi çekici karakterler, alışılmadık ve duygusal açıdan güçlü bir olay örgüsü ve müziğin çeşitliliğine ve güzelliğine sahip bir düzyazı - bir okuyucu daha ne isteyebilir ki?" - The Romance Dish

2. Mirasçıyı Yıkamak

Evli: 8 yıl. Evlilik tamamlandı: 0 kez. Değişiyor: Şimdi.

Publishers Weekly 2012 Yazının En İyi Okuması.

"Millie ve Fitz'in evliliği uzun zamandır okuduğum en gerçekçi, en romantik ve en canlandırıcı tasvirlerden biri. Ve ne diyebilirim ki - Sherry Thomas dünyamı sarsıyor." - Romantizm Hakkında Her Şey

2½. Ay Işığında Dans (Novella)

Kalbi kırık bir kadın, kaybettiği adama neredeyse tıpatıp benzeyen biriyle tanışır. *Gece geç saatte gel*, der ona, *böylece sevdiğim kişi senmişsin gibi davranabilirim*.

3. Gelinin Baştan Çıkarılması

Adam kadını seviyor. Kız ondan nefret ediyor. Ama şimdi uyanacak ve onu sadece yakışıklı bir yabancı olarak tanıyacak.

Library Journal 2012'nin En İyi Romanı.

"Sonuç olarak bu 2012'nin en iyi Historical romanı. Eğer tüm yıl boyunca bir tane Historical okuduysanız, başka bir tür için Historical'den kaçınmış olsanız bile, *Tempting the Bride*'ı mutlaka okumalısınız." - The Season

3½. Larksphear'in Gelini (Novella)

Tempting the Bride'ın kahramanı sone yazmaz. Onun yerine sevgilisi için erotik bir hikâye yazıyor. Bu o hikaye.

Marsden Kardeşler Serisi (Tarihi Romantizm)

1. Lezzetli

Bir gün 10 Downing Street'i işgal edecek bir adam. Hayatını mutfakta geçiren bir kadın. Daha önce hiç okumadığınız bir Külkedisi hikayesi.

Library Journal 2008'in En İyi Romanı.

"Masallardan ilham alan muhteşem bir romantizm... Karşı konulmaz bir edebi ziyafet." - *Chicago Tribune*

2. Tam Bir Koca Değil

Bir zamanlar onun kocasıydı. Şimdi ise hayatının en tehlikeli yolculuğunda sadece yoldaşı ve koruyucusu.

Amerika Romantizm Yazarları'nın Prestijli RITA® Ödülü'nü 2010'un En İyi Tarihi Romanı dalında kazanmıştır.

"Kuzeybatı Hindistan'da kalpleri durduran bir yolculuğun arka planında geçen, güzel yazılmış, son derece dokunaklı bir romantik yenilenme ve ahlaki onarım hikâyesi." - React İncelemesini Okuyun

Elemental Üçlemesi (Genç Yetişkin Fantezisi)

1. Yanan Gökyüzü .

Binlerce erkeği kandıran bir kızın, bütün bir ülkeyi kandıran bir oğlanın, diyarların kaderini değiştirecek bir ortaklığın ve dünyanın gelmiş geçmiş en büyük tiranına meydan okuyacak bir gücün hikâyesi. Sihir bekleyin.

"Thomas, son sayfasına kadar beni sürükleyen muhteşem bir romantizmin etrafında yemyeşil, karmaşık bir fantezi dünyası örüyor. Nefes kesici bir yolculuk!"-Marie Lu, Efsane serisinin New York Times çoksatan yazarı

2. *Tehlikeli Deniz*

Sahra Çölü'nde uyanan bir kız ve bir erkek, kim olduklarını ve oraya nasıl geldiklerini hatırlayamazlar. Geçmişleri yok. Gelecek yok. Sadece tehlike
-Ve birbirimizi.

3. *Ölümsüz Tepeler*

Kendi ölümlerinin hayalleri Titus ve Iolanthe'nin peşini bırakmaz. Ama nihai fedakârlığı yapsalar bile, bu yeterli olacak mıdır?

Hala her şeyi mümkün kılan menajerim Kristin Nelson için

TEŞEKKÜRLER

Birlikte çalışmak için harika olan Kerry Donovan, Roxanne Jones ve Jessica Mangicaro. Her yeni Lady Sherlock kitabı için daha görkemli bir kapak yaratan Berkley'deki sanat departmanı.

Kristin Nelson, kendisi için kullanabileceğim övgü sözcükleri tükeniyor. Janine Ballard, beni elimden gelenin en iyisini yapmaya itiyor.

Kocam, bu kitaplar için yorulmak bilmeyen bir satıcı.

Lady Sherlock kitapları hakkında destekleyici ve hevesli olan herkes. Ve sen, eğer bunu okuyorsan, teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

USA Today oksatan yazarı Sherry Thomas yıllar önce hayattaki amacının okumaktan zevk aldığı her tür kitabı yazmak olduğuna karar verdi. Şimdiye kadar romantizm, fantezi, gizem ve wuxia esintili bir duoloji yayınladı. Kitapları *New York Times* ve National Public Radio gibi yayın organları da dahil olmak üzere ticari yayınlardan düzenli olarak yıldıızlı eleştiriler ve yılın en iyisi dlleri almaktadır. Ayrıca iki kez Amerika'nın prestijli RITA® dl'nü kazanmıştır.

İngilizce onun ikinci dili.

www.sherrythomas.com
sherry@sherrythomas.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Korku Kovuğu © 2016 Sherry Thomas Kapak

tasarımı © [Croco Designs](#)'dan Frauke Spanuth

Tüm hakları saklıdır. Böyle bir iznin yeterli olduğu durumlarda, yazar bu çalışmaya uygulanabilecek herhangi bir DRM'yi çıkarma hakkını verir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.